

Луан Райс

**Звездите
водят
към дома**

*Любовта
е чудо,
което
се случва
по всяко
време*

ЛУАН РАЙС
ЗВЕЗДИТЕ ВОДЯТ КЪМ ДОМА

Превод: Светлана Павлова

chitanka.info

В любовта и в живота едно решение може да промени целия ти свят.

Ню Йорк. Мразовита декемврийска вечер. Пиян таксиметров шофьор блъска Даян Роби пред хотел „Плаза“ и я ранява тежко.

В болницата намират в чантата на пострадалата картичка с телефонния номер на бившия ѝ съпруг Тим. Докато Тим бди до леглото ѝ, тя блънува и си спомня събитията, довели до фаталната вечер...

Даян отглежда сама дъщеричката си — съпругът ѝ не притежава нейния силен характер и я напуска след раждането на детето. Не е лесно да бъдеш добра майка, всеки ден поднася нови предизвикателства. За щастие доктор Алан Макинтош, братът на Тим, е винаги готов да се притече на помощ на младата жена. Години наред той крие любовта си към нея.

Защото в нейния живот няма място за мъже... особено за онези, които приличат на бившия ѝ съпруг. Бавно, много бавно двамата успяват да зачеркнат миналото, възвръщат си доверието, което отново им отваря вратата към щастieto.

ПЪРВА ГЛАВА

В Ню Йорк валеше сняг. Пелената от ситни снежинки скриваше горните етажи на черно сребристите небостъргачи в центъра на града. Снегът се трупаше бързо и снегорините не успяваха да го почистят. Покри паметниците и спряния фонтан на хотел „Плаза“. Когато се смрачи и прозорците на сградите светнаха, жената и момичето застанаха пред входа на хотела и поеха студения въздух.

— В града снегът изглежда вълшебен! — удиви се дванайсетгодишната Ейми.

— Много е красиво — съгласи се Даян.

— А децата къде се пързаят с шейни?

— В Централ Парк, предполагам. Ето там — отвърна Даян и посочи дърветата, през чиито заснежени клони проблясваха жълтеникавите светлини на лампите.

Ейми безмълвно се взираше. Всичко в Ню Йорк беше ново и прекрасно, а на Даян ѝ бе много приятно да вижда града през нейните очи. Всичко тук бе много по-различно от Източен Кънектикът. Настаниха се в хотел „Плаза“, видяха Дядо Коледа в магазин „Мейси“, караха кънки на пързалката в Рокфелер Център. За тази вечер имаха билети за балета „Лешникотрошачката“ в Нюйоркската опера.

Докато стояха пред входа на хотела, те се любуваха на коледните светлини, на портиерите с ливреи и на издокараните гости на хотела.

Наблизо бяха спрели три таксита, на светлините на фаровете им се виждаше колко силно вали. Поне двайсет души се бяха наредили и се оглеждаха за таксита. Даян се поколеба само за момент, хвана Ейми за ръката и слезе по стълбите.

Беше развълнувана заради самата себе си и заради детето и не искаше да рискува да изпуснат началото на представлението, като чакат на дългата опашка за таксита. Застанала на тротоара, разгледа картата на града и се запита дали да не отидат пеша до Линкълн Център.

— Даян, ще закъснеем ли? — попита Ейми.

— Не, няма — решително отвърна тя. — Ще спра такси.

Момичето се засмя, като видя как „приятелката“ ѝ застава на улицата и маха ръка като истинска нюйоркчанка. Даян носеше черна кадифена рокля, черна кашмирена пелерина, беше си сложила перлена огърлица и обиците с перли и сапфири на свекърва си — бижута, които никога не носеше у дома в Гъл Пойнт. Официалната ѝ чантичка — истинска антика, купена от бутик в Есекс, Кънектикът, беше от черен сатен, който се беше втвърдил от дългото стоене в затворения шкаф.

— О, нека аз да спра таксито — каза Ейми, като подскочаше от радост и махаше с ръка също като Даян. Направи по-рязко движение, подхлъзна се на снега и се хвана за чантата на Даян. Дръжката беше много дълга — дори когато Даян беше с вдигната ръка, чантата стигаше малко под ханша ѝ. Тя за малко да падне на заледената улица, но хвана момичето и двете се задържаха на крака.

Прегърнаха се за миг и се усмигнаха. Денят на благодарността беше минал и вече навсякъде блещукаха светлинките на коледната украса. Под снежната пелена градът изглеждаше като омагьосан. Музикална група от Армията на спасението свиреше „Тиха нощ, свята нощ“. На минаващите файтони весело подрънкваха звънчета.

— Никога не съм била на подобно място — каза Ейми. Огромните ѝ зелени очи, вперени в очите на Даян, бяха изпълнени с възторга на дванайсетгодишно момиченце, което преживява чудесно приключение.

— Много се радвам, че дойде с мен — каза приятелката ѝ.

— Де да можеше и Джулия да е тук — отвърна тя.

Даян се замисли за дъщеря си, която ѝ липсваше, и твърде късно видя таксито.

Колата се завъртя на леда и откачи бронята на един черен мерцедес. В същия момент по отсрещното платно минаваха снегорин и камион с пясък. Таксито се удари в снегорина и отскочи, предницата се смачка, предното стъкло се счупи. Даян се хвърли към Ейми.

Жестокият танц се разигра като на забавен каданс. Таксито направи един, втори пирует и продължи да се върти на заледената улица. Младата жена грабна детето. Опита се да запази равновесие. По тротоара се разпиляха стъкла. Минувачите запищяха. Даян притисна Ейми и се опита да побегне. След секунди разбра какво се случва и че

няма да успее да се отдръпне навреме. Покри с тялото си детето, опитвайки се да го защити от удара.

Таксито се вряза в тълпата.

Хората полетяха във въздуха и падаха на различни места. Хлъзгаха се по паважа, превръщаха се в безформена маса. В продължение на една безкрайна минута градът затихна. Движението спря. Никой не помръдна. Снегът почервения от кръвта. На пресечката засвириха клаксони. В далечината се чу сирена. Хората се спуснаха да помагат.

— Мъртви са! — извика някой.

— Толкова много кръв...

— Не пипайте никого, може да причините повече травми.

— Онова малко момиченце помръдна ли? Живо ли е?

Петима души лежах като счупени играчки, заобиколени от хора, които не знаеха какво да правят. Две ченгета от нюйоркската полиция, които бяха излезли със съпругите си, видяха суматохата от колата си и спряха да помогнат. Единият изтича до смазаното такси. Пресегна се през счупеното стъкло, дръпна дръжката на вратата, но спря. Шофьорът беше загинал, вратът му бе прерязан от металната врата. Той вонеше на уиски. Ченгето поклати глава и отиде при ранените пешеходци.

— Шофьорът е мъртъв — каза и разкопча палтото на Ейми, за да провери дали сърцето ѝ бие.

Полицаяте не обърнаха внимание на Даян, тъй като се заеха първо с детето. Тя лежеше по корем на снега. По русата ѝ коса течеше кръв, а ръката ѝ бе неестествено извита под тялото. Един непознат бързо отиде и клекна до нея. Наведе се и докосна врата ѝ, сякаш проверяваше пулса. Никой не видя как скри в ръката си диамантената обица и как дръпна перлената огърлица от врата ѝ. Едва когато грабна чантата ѝ, една жена го забеляза. Крадецът беше хванал дръжката и я измъкваше изпод ръката на падналата жена.

— Хей! — извика жената от тълпата. — Какво, по дяволите, правиш?

Крадецът дръпна по-силно закопчалката. Чантата се отвори и съдържанието ѝ се разпиля в снега — гребен, билети за балет, кристално флаконче парфюм, документи и малко зелено портмоне.

Мъжът грабна портмонето, тичешком прекоси улицата и изчезна в тъмния парк.

Един от пострадалите, възрастен мъж, беше починал. Жена лежеше неподвижно, а съпругът ѝ се опитваше да пропълзи по-близо до нея. Един полицаи се беше навел над детето и не откъсваше поглед от него. Другият отиде при жената — вероятно майката на момичето — забелязвайки кръвта, която течеше от главата ѝ. Той свали якето си и го притисна към откритата рана. Заедно с полицията пристигна линейка и фелдшерите обърнаха русата жена по гръб. Тя беше много красива, а лицето ѝ беше бледо като платно. Полицаят много пъти се беше срещал със смъртта и тръпките, които го побиха, му подсказаха, че майката никак не е добре.

Хората се отдръпнаха назад, като говореха едновременно:

— Шофьорът на таксито... изгуби контрол... колата поднесе на леда... блъсна петима души... майката се опита да спаси момиченцето... един мръсник ѝ открадна портмонето.

— Взел ли е документите ѝ за самоличност? — попита шофьорът на линейката. — О, по дяволите, не! Искаш да кажеш, че никой не знае как се казват? Няма на кого да се обадим?

— Точно така — отвърна един от полицаите. Представи си, че някой някъде чака жената и детето, а те няма как да се свържат с него. Освен това за неразпознатите жертви се попълваха и се пишеха купища документи.

— Дявол да го вземе — каза приятелят му, наблюдавайки как ги качват в линейката. Жената беше толкова красива, нежна и дребна. Свидетелите на катастрофата разказваха, че тя закрила детето с тялото си, за да го предпази от връхлитащото такси: „Вероятно не е от града, а е отседнала в хотел «Плаза», за да прекара добре, но я блъсна почерпен таксиметров шофьор.“

Хвърлиха безползната чанта в линейката, която потегли с пуснати сирени по Западна петдесет и девета улица към болница „Сейнт Бернадет“.

* * *

Шофьорът на линейката караше много бързо през града, внимаваше на светофарите и намаляваше на кръстовищата. Зимата показваше нюйоркчани в най-лошата им светлина. Те се паникьосваха при първия снеговалеж. Шофьорът беше спокоен и се стремеше да избегне задръстванията и дребните автопроизшествия. Знаеше, че пътниците му са в критично състояние, и се обади, за да предупреди лекарите от спешното отделение в болницата да са готови.

Пострадалите бяха с кислородни маски. Фелдшерът свали пелерината на жената, понеже търсеше пулса ѝ. Стресна се, когато тя отвори очи. Лежеше неподвижно, а устните ѝ бяха посинели. Беше ужасно да гледа човек как отвори уста и изрече:

— Ейми?

— Малкото момиче? — попита фелдшерът.

— Ейми... — повтори жената, а в очите ѝ и в усилията, които положи да прошепне името на детето, личеше паника.

— Вашата дъщеря? — попита фелдшерът. — Тя е тук до вас, добре е. И двете ще се оправите. Сега лежете, точно така. Просто... — започна той, наблюдавайки мъката, изписана на лицето под кислородната маска, преди жената отново да изпадне в безсъзнание.

— Ръката на детето е зле. — Почувства се неудобно от лъжата, която изрече.

Травматологичният екип беше готов. Посрещнаха линейката под широкия портал и преместиха жената и момичето на носилки на колела. На тях бяха закачени системи. Банките с кръв и кръвна плазма бяха готови и чакаха само да се определи кръвната група на пациентките. Медицински сестри и лекари в зелени престилки наобиколиха пострадалите и прегледаха най-сериозните наранявания. Вкараха жената и детето в отделни боксове.

Докато лекарите си вършеха работата, един фелдшер донесе черната чантичка и я остави на бюрото. Старшата сестра провери дали има документи за самоличност, но докладът на полицията се оказа верен — портмонето липсваше. Тя намери два билета за балетна постановка, два използвани билета от Американските железници, издадени в Олд Сейбрук, и две визитни картички: едната на склад за дървен материал в Ниантик, а другата на рибарски кораб на име „Афродита“.

— Намери ли нещо? — попита млада медицинска сестра, която излезе от бокса на пострадалата жена. — Добре ще е да се обадим на някого.

— Какво е състоянието ѝ? — попита старшата сестра и вдигна поглед към младата.

— Критично — отвърна тя и хвърли ръкавиците си. Беше трийсет и осем годишна, почти колкото жената, за която току-що се бе погрижила. Самата тя имаше деца, едно, от които бе десетгодишно момиче, почти на възрастта на пострадалото момиченце, и винаги се разстройваше при вида на сериозно ранени жени и деца. — И на двете. Жената е загубила много кръв, има натъртвания, сътресение на мозъка и контузии, а момиченцето има фрактура на раменната кост и разкъсана артерия. Подготвят го за операция.

— Тук няма нищо важно — отвърна старшата сестра. — Визитни картички от склад за дървен материал и рибарски кораб...

Тя се загледа по-внимателно в чантата. Забеляза малък цип, който бе пропуснала. Отвори го, бръкна в джоба и намери малка визитка, написана с елегантен почерк:

„При спешен случай моля, позвънете на Тимъти
Макинтош/203/555–8941.“

— Това е номер в Кънектикът — обясни младата сестра, като прочете картичката. — Мислиш ли, че това е съпругът ѝ?

Старшата сестра набираще номера и не отговори. Включи се автоматична система за справки — кодът на района бе сменен. Когато набра новия код, разбра, че телефонът е изключен. Опита да се свърже със склада за дървен материал. По това време никой не вдигна телефона. Ядоса се, погледна последната визитка и се запита какво ще се получи, ако се обади на рибарски кораб в края на ноември. Тъй като нямаше избор, тя позвъни на морската телефонна централа и помоли да я свържат с кораба „Афродита“.

* * *

Вълните се удряха в корпуса на кораба, а от нощното небе се сипеше ситен снежец. Тим Макинтош хвана щурвала и насочи кораба на юг. Беше ловил омари в Мейн и бе спестил достатъчно пари, за да прекара зимата във Флорида. Носеше дебели ръкавици, но въпреки това ръцете му бяха напукани и груби. Кожените му ботуши бяха подгизнали, а краката му — премръзнали.

Той погледна морската карта, осветена от лампата над компаса. Неговата цел бе Пойнт Плезант, Ню Джърси. Щеше да се отбие в дока „Редс Лобстър“ за една вечер, а после щеше да продължи с прилива на юг. Беше се настудувал за цял живот. Малахи Кондон се опита да го убеди да не заминава завинаги, но това се случи преди последното им скарване. Тим се беше запътил към Маями.

Сирената за мъгла се извиси над шума от разбиващите се в корпуса вълни.

Тим провери навигационната система на кораба и го насочи право към Манаскийското заливче. Морето се поуспокои, но той все още усещаше вълните на Атлантическия океан. Идваше отдалече. Голяма скала и бетонен вълнолом ограждаха канала от двете страни. Къщите бяха осветени и изглеждаха уютни. Пред прозорците се виждаха блещукащите коледни елхи и Тим си представи как семействата на другите моряци ги посрещат у дома.

Радиостанцията изпука. Ушите му бучаха от постоянния рев на вятъра и шума на дизеловия мотор, но въпреки това чу, че от централата го викат.

— „Афродита“ — обади се някакъв глас. — „Афродита“, обадете се...

Тим погледна радиоприемника. Първото, което му мина през ума, бе, че на Малахи му е минало. Олекна му — знаеше, че Малахи не може да се сърди вечно и че не е толкова безчувствен, че да го пропъди от живота си. Малахи Кондон беше възрастен океанограф, учен, но гледаше на празниците романтично, като семеен човек. Той вярваше, че може да оправи нещата. Ще поиска да се сдобрят, ще убеди Тим да промени отношението си към дъщеря си, майка ѝ и брат си.

— Макинтош на борда на „Афродита“ — отговори той, грабвайки микрофона, готов да поздрави стария мърморко с „Честит Ден на благодарността, защо се обаждаш чак сега?“.

Радиостанцията изпука, докато телефонистката го свързваше с човека, който го търсеше.

— Обажда се Дженифър Хансън от спешното отделение на болница „Сейнт Бернадет“ в Ню Йорк. Опасявам се, че имам лоши новини...

Тим се изправи. Това беше нормалната човешка реакция на думите „лоши новини“ и „спешно отделение“ в едно и също изречение. Той мразеше Ню Йорк. Всички рибари, които познаваше, го мразеха. Още по-лошо бе, че ненавиждаше болниците и болестите с всяка частица от тялото си.

— Преди няколко часа докараха жена и дете. У тях не намерихме документи за самоличност, а само визитка с името на вашия кораб.

— „Афродита“? — объркан попита той.

— Жената е слаба, с руса коса и светла кожа.

Той нищо не каза.

— Сини очи... — добави сестрата.

Том наведе глава, сърцето му заби по-силно. В съзнанието му изникнаха познатите виолетови очи, любопитни и готови да се засмеят. Златисторусата ѝ коса падаща до раменете, а по бледата ѝ кожа имаше лунички. Но с дете в Ню Йорк? Не беше възможно.

— Трийсет и четири-пет годишна — продължи сестрата. — Кръвна група 0. Детето е на около дванайсет години и има кръвна група АВ.

— Не ги познавам — отговори Тим с пресъхнала уста. Дъщеря му не беше ли кръвна група А? Главата му се замая, сякаш има грип. Проблемите го застигаха. Беше време да си плати за това, че неведнъж е изоставял дъщеря си. Той вече се чувстваше достатъчно виновен, че изцяло беше погълнат от личния си живот. Малахи никога досега не го бе заклеявал по този начин, затова гневът на стареца при последната им среща разтърси Тим до дъното на душата.

Той намали скоростта и смени курса на кораба към Редс. Доковете и сградите бяха побелели от сняг. По въжетата на корабите бе полепнал лед. Жена с дванайсетгодишно дете в Ню Йорк Сити? Смяташе, че не е в състояние да пътува, но миналото лято я бяха водили в Нова Скотия.

— Жената носеше една обица. Малък диамант и сапфир във формата на висулка...

Това му стигаше. Погледна нагоре и видя отражението си в стъклото на кабината на щурвала. Испита срам и разкаяние. Спомни си малката къща край доковете в Хоторн, виждаше дърветата, които съпругата му обичаше толкова много, и онези, с белите цветчета, които миришеха така хубаво. Тя не би го потърсила. Не и след случилото се миналото лято.

— Чантичката е от сатен — продължи сестрата. — Вътре имаше бележка с името на едно място...

— Купих я от шхуната — магазин — каза Тим и се прокашля. — Подарих ѝ я за една Коледа. Обиците бяха на баба ми...

— Значи я познавате? — напрегнато попита сестрата.

— Казва се Даян Робинс — отвърна Тим. — Бившата ми съпруга.

* * *

Таксито на фирма „Бригс“ беше стара синя импала. Тим седеше на задната седалка и гледаше през прозореца, докато пътуваха по шосе №35. От моста се виждаха къщите в предградията, затрупани от сняг и украсени с гирлянди и лампички. В дворовете на няколко къщи имаше снежни човеци. Когато приближиха парка „Гордън Стейт“, деца бомбардираха таксито със снежни топки.

— Хей! — извика шофьорът. — Би трябвало да се ядосам и да им се скарам, но на тяхно място и аз бих правил същото при този хубав сняг.

— Да — отвърна Тим. Замисли се за себе си и за брат си.

— Отивате в града да се забавлявате, ли?

— Отивам в болницата — отвърна Тим. Гърлото му бе толкова пресъхнало, че едва говореше.

— Хей, човече — каза шофьорът, — съжалявам. — Той млъкна и Тим си отдъхна. Не му се говореше. Парното работеше, радиото свиреше.

Нямаше желание да разказва живота си на непознат — как бягаше от семейството си цели единайсет години и тъкмо се канеше да избяга още по-далече, когато му се обадиха по телефона.

Коледа. Май Малахи беше прав, че по това време на годината има някаква романтика — семействата се събират, жените прощават,

децата стават по-послушни. Тим се бе разочаровал и бе предал всички. Отне Даян от брат си, ожени се за нея, а после напусна и нея, и тяхната дъщеря. Едва успяваше да се помири със себе си през всичките тези единайсет години далеч в морето. Бе изгорил мостовете със стария ирландец, който се бе отдал изцяло на слушането на делфините по бреговете на Нова Скотия и който бе нарушил душевното му спокойствие. Малахи Кондон винаги го бе подтиквал да оправи нещата с Даян. Може би това беше последният шанс на Тим.

* * *

Ейми бавно се събуди. Първата ѝ мисъл бе „Мамо“! Втората — „Даян“. Тя лежеше в болничното легло. Стените бяха зелени, а чаршафите — бели. Ръката ѝ бе гипсирана и вдигната над главата на метален триъгълник, който приличаше на трапец.

— Даян добре ли е? — попита тя сестрата, която стоеше до леглото ѝ.

— Това майка ти ли е, скъпа? — попита тя.

Ейми поклати глава. В очите ѝ напиряха горещи сълзи. Майка ѝ си беше в Хоторн. Искаше да ѝ се обади, искаше ѝ се тя да дойде.

— Кажете ми, моля ви... — започна тя, задавяйки се от ридание. — Даян...

* * *

Шофьорът мина през холандския тунел. Тим не си спомняше откога не е минавал през тунел. Неговият живот бе морето — ракообразните, цената на омарите на рибната борса в Портланд, измръзналите крака в мокри ботуши, мириса на дизелово гориво и разкаянието.

А можеше да бъде съвсем различен. Като минаваха покрай красивите къщи, украсени за Коледа, той се запита защо се бе отказал от това. Някога имаше всичко — красива съпруга, хубава къща, проспериращ бизнес с омари. Понякога се чувстваше виновен, че е

отнел Даян от брат си, но изборът бе неин. Тя можеше да остане с Алан — великия доктор — ако бе пожелала, но тя избра него.

— Ще мина по Хъдсън Стрийт за центъра — каза шофьорът. — По Западната магистрала движението е ужасно.

— Просто ме закарайте дотам — отвърна Тим. Даян беше в нюйоркиска болница само на няколко минути път оттук. Колкото повече се приближаваше до нея, толкова по-силно биеше сърцето му. Знаеше, че е допуснал грешки. Но вероятно би могъл да поправи някои от тях — да отиде в болницата и да види дали може да помогне с нещо. По душа бе добър човек — никога не бе имал лоши намерения. Искаше Даян да го знае.

Вероятно вече го знаеше. Не беше ли накарала сестрата да му се обади?

Тим искаше да покаже на Малахи. Не искаше да си спомня последната им среща — стояха на дока в Луненбург, вбесеният Малахи крещеше на Тим, а от устата му хвърчаха слюнки. Държеше се също като Алан — лицемерен, гледаше отвисоко Тим заради недостатъците му. Това може би бе шансът му да помогне на Даян, да докаже и на Алан, и на Малахи, че не са прави.

Освен това не беше ли знак от съдбата? Защо влезе точно в пристанището „Пойнт Плезант“, а не в някое друго? Можеше да се скрие в Нантъкет, за да избегне вчерашната буря. Можеше да влезе в Гълф Стива, първата му спирка да е в пристанище още по на юг от Ню Джърси, можеше да е изключил радиостанцията, да не чуе обаждането.

— Даян — изрече той на глас.

Ню Йорк гъмжеше от хора и коли. На всеки ъгъл имаше хора. Емпайър Стейт Билдинг беше осветена в зелено и червено. Коледните елхи от Нова Скотия, където ходи Тим миналото лято, изпълваха въздуха на града с уханието на борова гора. Даян обожаваше празниците. Тя бе прекрасен човек, преизпълнена е любов, и за нея празниците бяха още една възможност да направи семейството си щастливо — да зарадва дъщеря им, сигурен бе в това.

Когато се сети за момиченцето, което никога не бе виждал, очите му се насълзиха. Даян му бе казала, че името ѝ е Джулия. Не се чувстваше по-добре от това, че Алан е неин педиатър, че му пращаше писма чрез Малахи.

Тим ги късаше, без да ги чете. Детето се бе родило с увреждания.

Няма ловец на омари, който да иска да му се напомня за отвратителните неща, които е извършил. Даян роди болно дете, а Тим не можа да приеме този факт. Качи се на един голям кораб за ловене на раци, кръстен на богинята на любовта, който го отведе колкото се може по-надалеч.

Тим подаде парите на таксиметровия шофьор и слезе при болницата „Сейнт Бернадет“. Тя представляваше огромен комплекс от тухлени сгради. Той изтича в спешното отделение, като избута един охранител, който му каза, че трябва да се запише в книгата за посетители. Медицинските сестри бяха любезни с него. Щом го погледнаха, разбраха, че трябва бързо да му помогнат. Тим не бе слизал от борда на „Афродита“ с дни и имаше нужда да се изкъпе и да се обръсне.

— Жената и детето — каза той на старшата сестра, — които са докарани по-рано днес, пострадали са при катастрофата, вие ми се обадохте...

— Вие сте рибарят — любезно каза тя и му подаде обицата на баба му.

Побиха го тръпки и изпъшка. Избърса лицето си с изцапания с машинно масло ръкав на кафявото си яке. Пръстите му бяха напукани и разкъравени от студа в северните морета. Стисна здраво старата обица, която Доротей Макинтош подари на Даян в деня на сватбата им. Спомни си как блещукаха на слънцето в Хоторн, докато изричаха сватбените клетви.

Тим твърде дълго се скита в търсене на нещо, което да му помогне да забрави, че е изоставил жена си и дъщеря си. Джулия се роди болна и саката. Той се страхуваше да я види.

— Къде е Даян? — попита и избърса очите си.

Сестрата го поведе. Тим я следваше, а стъпките им кънтяха по дългите коридори. Болницата изглеждаше стара — няколко тухлени сгради, свързвани с лабиринт от коридори. Беше свикнал със светлината на звездите и флуоресцентното осветление дразнеше очите му. Влязоха в по-ново крило на болницата и взеха асансьора до двайсетия етаж.

— Ще ви заведе да видите детето — каза сестрата. — Майка й все още е в операционната.

— Не... — понечи да каже Тим.

— Момичето е уплашено — каза сестрата. — Ранено е и е съвсем само.

— Дъщеря ми — прошепна Тим. Възможно ли бе наистина? Възможно ли бе след единайсет години да се срещне с малката си дъщеричка?

Стомахът му се сви. Никога не я бе виждал, но си я представяше недоразвита и парализирана като децата с увреждания, които бе виждал. Тим се подготви за това, което му предстоеше да види.

— Тук — каза сестрата и отвори една врата.

— Коя е? — попита Тим.

В стаята имаше две легла. И двете бяха заети. Пациентките лежаха спокойно, лицата им бяха в сянка. Сестрата посочи момичето със счупена ръка. То лежеше с изпънато тяло, ръката му беше вдигната над главата, закачена с въжета и лостове, които приличаха на сложно преплетените въжета на двумачтов кораб. Тим се приближи и остана смаян.

Там лежеше красиво младо момиче. Ръката му бе гипсирана, челото му бе ожулено, но то бе съвършено. Тъмни мигли падаха върху нежната му кожа. Имаше кръгло лице, прав нос и сочни устни. Тим се разтрепери, докато я гледаше.

— Моята дъщеря — каза той с дрезгав глас.

— Събужда се — добави сестрата.

Детето се размърда. Облиза устните си, опита се да си помръдне ръката. Така силно извика от болка, че на Тим му се прииска да го прегърне.

— Ох! — проплака то. — Ръката ме боли.

— Спокойно, скъпа — успокои го сестрата и се наведе над него.

Тихо и спокойно обясни на детето къде се намира, като скри Тим от погледа му. Той се опита да се посъземе. Не искаше при първата среща с дъщеря си да изглежда шокиран като капитан Ахав — или още по-зле.

— Искам да си отида у дома — проплака момичето. — Искам да се върна в Хоторн.

— Всичко е наред — мило каза сестрата. — Ще се справиш, скъпа. А и не си сама. Един човек е дошъл да те види.

Момичето примигна. Тим пристъпи напред и видя, че детето се взира в него. Кръвта пулсираше в ушите му също както вълните се

удряха с все сила в носа на кораба. Опита се да се усмихне, тъй като не искаше да я уплаши. Но се оказа, че не е трябвало да се притеснява от това. Щом го видя, изражението ѝ се промени. Лицето ѝ излъчваше радост и любов.

— Доктор Макинтош! — възкликна тя и избухна в сълзи.

Тим беше онемял от вълнение. Тъй като чу само фамилното име, за момент си помисли, че дъщеря му вече го познава. Даян ѝ е показвала негова снимка. Може би я държаха на полицата на камината. През всичките тези години са си говорили за него.

— О, доктор Макинтош — отново каза тя. Сега Тим чу и другото, думата „доктор“. По дяволите! Тя викаше брат му Алан. Тъй като все още се намирал в шок, бе зърнала единия брат Макинтош и го бе сбъркала с другия. Тим се отчая. Затвори очи и осъзна, че момиченцето е допуснало грешка.

Може пък и той да е сгрешил, мина му през ума. Щеше да изясни тази работа. Трябваше да види Даян.

ВТОРА ГЛАВА

Даян простена. Чувстваше само ярката светлина и тъпата болка в ръката и главата. Опита се да фокусира предметите. Пред нея изплуваха форми, същества в зелено, който непрекъснато повтаряха името ѝ.

— Даян? — чу тя. — Даян, чуваш ли ме?

— Госпожо Макинтош, колко пръста ви показвам?

— Ейми...

— Не мърдайте, точно така. — Усети, че някой слага ръката си на челото ѝ. Хотел „Плаза“, коледните лампички. Към нея се приближаваха фарове на кола и тя извика. Но не бяха фарове. До нея стоеше мъж в зелено и светеше в лицето ѝ с малко фенерче.

— Даян, знаеш ли къде се намираш? — попита женски глас.

— Изгуби много кръв — обясни мъжки глас.

— Кръвното ѝ пада — констатира друг глас.

— Моля ви, помогнете — прошепна тя. Това кошмар ли бе? Не можеше да се помръдне, какви ли не мисли минаваха през главата ѝ. „Джулия“ каза и направи гримаса, но нали беше с Ейми? Джулия остана у дома при майка ѝ. Алан би трябвало да е тук... ако дойдеше, щеше да знае какво да направи. Той щеше да я спаси.

Малко по малко спомените се нареждаха като парченца от кошмарен пъзел.

— Госпожо Макинтош — тихо каза сестрата, — погрижихме се за Ейми. Направихме всичко възможно за нея. Трябва да сте силна. Не ни напускайте.

Беше замаяна от болката, контузиите, загубата на кръв и лекарствата, които ѝ бяха дали. Усещаше, че губи съзнание. Искаше ѝ се да отвори вратата и да се прибере в Хоторн пеша в снега. Опитваше се да гледа, но едва различаваше предметите. Намираше се в Ню Йорк. Точно така, дойдоха в Ню Йорк, за да гледат „Лешникотрошачката“.

Даян потрепери, като си помисли какъв ли ужас с изживяла Ейми и изкрещя от мъка.

— Госпожо Макинтош! — извика друг.

— Не ни напускай, Даян — каза един глас.

Помисли за дома си в Кънектикът, за майка си, за дъщеря си и за Алан. Сестрата я бе нарекла „госпожа Макинтош“, сякаш още е омъжена за Тим. Преди много време излиза и с двамата братя Макинтош. И двамата я обичаха, а тя се влюби първо в единия, после в другия. Алан бе денят, Тим — нощта. Даян, към която животът винаги е бил благосклонен, справедлив и ласкав, избра брата с тъмна страна в характера. Омъжи се за Тим и си плати за това. От лятото насам двамата с Алан отново се сближиха и изживяха вълшебни мигове. За пръв път от единайсет години насам Даян се научи отново да обича, а сега лежеше в това странно легло в нюйоркска болница, толкова далеч от дома и имаше чувството, че умира. Върна се назад във времето — зима, есен, лято чак до миналата пролет...

* * *

Беше април и уханието на цъфнали круши изпълваше въздуха на Хоторн. Дърветата бяха засадени преди сто години покрай тротоарите на крайбрежния район, а цветистата им бяха бели, крехки и нежни. Даян Робинс мина под тях, погледна нагоре и се запита как ли са издържали на силния морски вятър, който духаше от изток.

— Цветчета, Джулия — каза тя. Дъщеря ѝ спеше в инвалидната количка и не осъзнаваше нищо. Даян се надигна на пръсти, хвана най-ниския клон и откъсна едно клонче. Три прекрасни цветчета се бяха навели на тънките като конец дръжки. Венчелистчетата им бяха чисто бели, с бледорозово в средата. Според Даян те бяха прекрасни, още повече, че увяхваха доста бързо. Крушите в Хоторн цъфтяха не повече от седмица.

Веднъж Джулия видя едно цвете и каза „ла“ — това беше първата ѝ дума. Затова Даян сложи клончето в скута на спящото дете и продължи напред. Мина през площад „Белият параклис“, наречен така заради трите църкви, които се намираха на него. До тях се издигаха къщите на морските капитани, искрящо бели, в колониален стил, с широки колони и капаци на прозорците, боядисани в зелено и черно, с изглед към пристанището и морския фар. Даян от дете си мечтаеше да

живее в една от тези къщи. Поспря се пред тази, която най-много ѝ харесваше. Ограда от ковано желязо с орнаменти по нея заобикаляше голям двор и поляна с актинии. Когато беше на девет години Даян стоеше, хванала се за черната ограда, и си представяше живота си, като порасне. Щеше да стане архитект и да има прекрасен съпруг, красиви деца, две златисти кучета и всички щяха да живеят безкрайно щастливо в тази къща край пристанището.

Погледна дъщеря си и забута инвалидната количка по-бързо, вятърът се засили, бе хладно за април. По небето се носеха ниски облаци, което я наведе на мисълта, че може да завали дъжд. Бяха подранили и след като Даян паркира колата, се разходиха малко, но вече беше почти три часът, време за прегледа на Джулия при чичо ѝ, доктор Макинтош.

* * *

Алан Макинтош седеше зад бюрото си, а госпожа Будоен преглеждаше последните снимки на Били, за да избере най-хубавата, която да бъде закачена на таблото. Тя бе много млада майка — Били бе първото ѝ дете — Алан отдавна бе разбрал, че целта на майката на всеки негов пациент е да види снимката на детето си на таблото, което висеше на стената зад бюрото му.

— На тази са му потекли лигите — каза тя, но въпреки това му я подаде. — А на тази е погледнал накриво. Изглежда като голям човек.

— Той вече е голям — отвърна лекарят, като в едната ръка люлееше Били, а с другата пишеше рецепта за капки за уши. — Във вторник става на шест месеца.

Марта Блейк, медицинската му сестра, се показва на вратата. Тя вдигна вежди, сякаш искаше да попита дали Алан се нуждае от помощ, за да накара госпожа Будоен да си тръгне по-бързо. Сутринта той имаше спешен случай в болницата и сега чакалнята му бе препълнена. Имаше толкова много работа, че не му бе останало време да обядва. Стомахът му така силно изкъркори, че кафявите очи на Били се ококориха от изненада.

— Харесва ми тази, на която е погледнал накриво — каза Алан и поиска с поглед разрешение да я закачи на таблото. — Изглежда така,

сякаш се е замислил за нещо.

Изпрати госпожа Будоен до вратата, подаде ѝ рецептата, като ѝ каза да не мокри ушите на Били, когато го къпе. Кабинетът му се намираше в бивша фабрика за четки, построена в началото на XIX век, и някои от вратите бяха много ниски, тъй като хората преди двеста години са били по-ниски от нас. Алан, който още в осми клас бе висок около метър и деветдесет, трябваше да се навежда, за да мине през тях.

Когато се изправи, видя, че чакалнята е пълна с пациенти — навсякъде имаше майки и деца. Децата подсмърчаха, сгушени в майките си, и се опитваха да разглеждат книжките с картинки, а очите им се впериха в него, сякаш големият лош вълк току-що бе излязъл от страницата на книжката. Само две деца изглеждаха щастливи, че го виждат, и изпълниха сърцето му с онази благодарност, заради която стана лекар. И двете бяха млади момичета, само с една година разлика във възрастта, и само едното имаше уговорен час при него.

Ейми седеше в голямата къщичка за игра в ъгъла. Беше на дванайсет години, слабичка, с мека, кестенява коса, която не бе сресала, и големи зелени очи. На практика вече беше голяма за къщичката. Скрита в сянката, тя се бе свила вътре, така че нито една от майките не я виждаше. Усмихна се на Алан. Той също ѝ се усмихна, показвайки ѝ, че играе нейната игра и ще намери време да поговори с нея по-късно.

Джулия седеше в инвалидната си количка. Имаше големи, изразителни очи. Когато се усмихнеше, показваше всичките си зъби. Щом видя Алан, изписка от радост, което накара майка ѝ да се наведе над нея и да я прегърне. Даян Робинс се засмя с глас и притисна устни до бледата буза на Джулия. Когато Даян вдигна поглед, сините ѝ очи излъчваха такова щастие и безгрижие, че изглеждаше като младо момиче.

Алан понечи да каже, че много се е забавил, но нещо го накара да занемее, и той просто се върна в кабинета си.

* * *

Ейми Брукс беше незабележима. Тя бе чиста като името си — бистър поток, който тече по скали, камъни и дребни камъчета, под

паднали дървета и сводести мостове, през тъмни гори и огрени от слънцето поля. Ейми беше като водата. Хората може и да я гледаха, но виждаха нещата зад нея, сякаш бе прозрачна.

Ейми се чувстваше в безопасност в къщичката за игра на доктор Макинтош и не бе сигурна кое ѝ харесва повече — да знае, че той е в съседната стая, или да стои в къщичката. Някаква жена от Хоторн я бе направила по модел на белите къщи по крайбрежието. Отвън бе облицована с лъскави бели дъски, а на прозорците имаше тъмнозелени капаци, които се затваряха. Тежката синя врата висеше на месингови панти и имаше бронзово чукало във формата на морско конче.

Малко дете почука на вратата, понеже искаше да влезе.

— Г-р-р-р — изръмжа Ейми като кученцето в дома ѝ. Детето не я видя, защото бе незабележима, но я чу. Това бе достатъчно.

— Отново си моя — прошепна тя на къщичката.

Погледна часовника на баща си, огромния „Таймекс“, който тежеше на китката ѝ, и се запита в колко ли часа ще се освободи доктор Макинтош. Днес денят ѝ в училище бе успешен — учеше в шести клас на основното училище в Хоторн, което се намираше на три преки от кабинета на лекаря — тя нарочно изпусна автобуса, за да му разкаже как е минал денят ѝ. Точно тогава чу странен шум.

В другия край на стаята едно дете, което бе с гръб към нея, издаваше странни звуци, сякаш вода минава през счупена тръба. Майка му бе красива, приличаше на златокосите майки от приказките, със сребристосини очи и усмивка, предназначена само за детето ѝ. Двете майки, които стояха от двете ѝ страни, се наведоха почти до земята, за да видят какво става. Стържещият глас на детето се превърна в прекрасна песен, сякаш пееше делфин, а неочаквано майка му също запя.

Сестрата ги извика и те изчезнаха по коридора. Майката срещна погледа на Ейми, когато минаваше покрай къщичката. Усмихна се, но продължи пътя си. Когато вратата на кабинета се затвори след тях, на Ейми ѝ домъчня за странната им песен.

* * *

— Прекрасна музика — каза Алан.

— Джулия пееше. — Даян, държеше ръката на дъщеря си, а момиченцето въртеше очи. — И аз запях с нея.

— Здравей Джулия — поздрави я Алан. Той клекна до инвалидната количка на Джулия и приглади русата коса, паднала на лицето ѝ. За момент тя се облегна на ръката му, затвори очи, с което изглежда, искаше да покаже, че му има пълно доверие. Даян отстъпи назад.

Алан говореше нещо на Джулия. Гласът му бе плътен и нисък, глас на много едър мъж. Но на Джулия говореше тихо, нежно, без да я стряска, а момичето наведе глава и доволно въздъхна. Той бе неин чичо — но откакто се бе родила, бе и неин лекар. Въпреки миналото и проблемите помежду им Даян никога не би завела Джулия при друг лекар.

Алан прегърна момичето и с лекота го премести на масата за прегледи. То бе много леко, при последния преглед тежеше тринайсет килограма. Беше изящно дете със свършено лице и деформирано тяло. Главата му клюмна на гърдите, а тънките му ръце се движеха бавно, сякаш плува в залива. Беше облечено с дънки и тъмосин пуловер върху тениската, а доктор Макинтош сигурно го бе погъделичкал, защото то внезапно ахна. Щом чу този звук, Даян се обърна настрана.

Позволи си да помечтае — Джулия е здрава, нормална. Тя е като всички останали деца в чакалнята. Можеше да чете книги, да рисува картини, а когато вземеш ръката ѝ, тя не е студена като лед. Скачаше и танцуваше и искаше любимите си зърнени храни за закуска. Даян щеше да знае, че любимият ѝ цвят е синият, защото Джулия ѝ го е казала, а не след като с часове я е наблюдавала и е търсела и най-малката промяна в изражението ѝ, докато ѝ показваше цветовете на една страница — червено, жълто, зелено, синьо.

„Синьо! Този ли харесваш най-много, Джулия? Синьо, миличка?“

Да бъдеш майка и да познаваш душата на собственото си дете — Даян не можеше да си представи нещо по-прекрасно от това. Джулия различаваше ли въобще цветовете, или Даян просто се заблуждаваше? Дъщеря ѝ не можеше да отговори на въпросите ѝ. Издаваше звуци, които, както специалистите обясниха на Даян, въобще не са думи. Когато кажеше „ла“, това не означава „цвете“, а беше просто звук.

— Как си, Даян? — попита Алан.

— Добре съм, Алан.

— С Джулия си говорехме.

— Така ли?

— Да. Каза ми, че работиш твърде много. Всички деца в Хоторн искат къщички за игра и си затрупана с работа чак до Коледа.

Тя преглътна. Днес бе нервна и не ѝ се говореше. По време на прегледите се чувстваше най-зле. Нервите ѝ бяха опънати и точно в този момент Алан напомни на Даян за брат си, за това, че бе изоставена и че с детето ѝ може да се случи най-лошото. Докато го чакаше да прегледа Джулия, ѝ се искаше да закрещи.

Джулия се роди с увреждания. Русото ангелче имаше увреждане на гръбначния стълб — спина бифида и синдрома на Рет, заболяване, подобно на аутизма. Не говореше, не бяха сигурни дали изпитва любов. Предполагаха, че изразява обич, когато целува лицето на майка си, но тя не бе сигурна дали това е истинска целувка, или просто спазъм на устните. Даян бе оптимистка и приемаше всяка целувка и прегръдка за истинска поради липса на доказателства за обратното. Джулия бе претърпяла тринайсет операции. Много от пътувания до различни болници — тук, в Провидънс и в Бостън — я бяха изтощили и телом, и духом. Никак не беше лесно да седи в толкова еднаквите чакални и да се чуди дали Джулия ще понесе поредната процедура. След една от операциите разви хидроцефалия^[1] и за известно време Даян трябваше да свикне с дренажната тръбичка в мозъка на бебето ѝ, през която се оттичаше излишната течност. Толкова бе ядосана на Тим, че често си говореше сама:

— Здравей! Скъпи! Би ли ми донесъл гъба — разлях тази малка купичка, пълна с течност от мозъка на дъщеря ни. О, ти замина завинаги! Няма значение, сама ще си я взема.

Чувствата ѝ бяха толкова объркани. Люшката се между надеждата и гнева, любовта и ужаса. Мразеше Тим за това, че я напусна, Алан за това, че ѝ напомня за брат си, всички лекари за това, че успяваха да поддържат Джулия жива, но не можеха да я излекуват. Но обичаше дъщеря си с цялата си душа, тя бе невинна и чиста.

Джулия не можеше да ходи, да държи предмети, да яде твърда храна. Нямахше да порасне повече. Ръцете и краката ѝ изглеждаха

изкривени и като счупени — и костите в тялото ѝ бяха изкривени. Тялото бе нейният затвор и непрекъснато ѝ погаждаше номера.

Органите ѝ бяха свързани погрешно. Първите операции целяха да свържат правилно стомаха, пикочния мехур, червата и да предпазят от нараняване торбичката на гладкото ѝ бебешко гръбче, която съдържа меката ципа на гръбначния мозък и самия гръбначен мозък.

Всяка бременна жена се страхува да не роди дете като Джулия, а Даян я обичаше толкова много, че имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне от любов.

— Добре ли си? — попита Алан.

— Просто я прегледай. — Тя се потеше от притеснение. — Моля те, Алан!

Тя съблече Джулия, като остави само тениската и памперса. Толкова пъти бяха идвали в този кабинет, на тази маса за прегледи. Сега Алан се намръщи. Даян искаше да му се извини, но не бе в състояние. Стомахът ѝ се бе свил на топка. Много се страхуваше от това посещение и нямаше да се успокои, докато той не приключеше прегледа.

Той разкопча фланелката на Джулия и започна да мести сребристия диск на стетоскопа по вдлъбнатите ѝ гърди. Чупливата му кестенява коса бе започнала да се прошарва, а очилата с метални рамки се хлъзгаха по носа му. Кафявите му очи често гледаха отнесено, сякаш съзнанието му беше заето с висша математика, но точно сега цялото си внимание бе съсредоточил върху сърцето на Джулия.

— Чуваш ли нещо? — попита Даян.

Той не отговори.

Тя прехапа устните си толкова силно, че я заболя. Тази част от прегледа я плашеше най-много. Наблюдаваше го, опитвайки се да се съдържа и да го остави да си върши работата.

Тялото на Джулия бе много дребно, малките ѝ бели дробове и бъбреци работеха колкото да я поддържат жива. Ако скоро спреше да расте, както предсказваха ендокринолозите, органите ѝ щяха да си вършат работата. Ако пораснеше обаче, дори и с два-три сантиметра, белите ѝ дробове щяха да се затормозят и останалите системи в организма ѝ щяха да откажат.

— Днес сърцето ѝ е добре — каза Алан, — белите ѝ дробове — също.

— Наистина ли? — попита Даян, въпреки че той винаги казваше истината.

— Да — отвърна той. — Наистина.

— Добре или горе-долу?

— Даян...

Той никога не ѝ бе обещавал, че ще излекува Джулия. Откакто се роди, прогнозите бяха година за година. Животът на Джулия минаваше в чакане да прескочи трапа за пореден път. Имаше моменти, когато майката не издържаше на тази несигурност. Искаше ѝ се да прелисти книгата, да стигне до последната страница и да разбере как ще приключи всичко.

— Наистина ли е добре? — попита. — Или не?

— Наистина е добре за състоянието на Джулия — отвърна той. — Знаеш, че само това мога да ти кажа. Ти знаеш по-добре от всеки друг, от всеки специалист, какво означава това.

— Това е то, Джулия — каза Даян. Това бе добра новина за този преглед.

Не беше в състояние да говори. Почувства огромно облекчение и изведнъж ѝ се прииска да се втурне надолу до доковете, да скочи в малката лодка и да гребе по течението, докато се изтощи.

— От много време — каза и очите ѝ се напълниха със сълзи — искам само да порасне.

— Знаем... Как се храни?

— Добре. Страхотно. Млечни шейкове, пилешка супа, непрекъснато яде.

— Нали, миличка?

Джулия вдигна поглед от масата. Огромните ѝ очи поглеждаха ту Даян, ту Алан и отново Даян. Тя гледаше майка си с привидна радост и обожание. Вдигна дясната си ръка и я протегна към бузата на Даян. Както винаги Даян не бе сигурна дали Джулия иска да я докосне, или движението ѝ е просто рефлекс, но се наведе, за да могат малките пръсти на дъщеря ѝ да я погаят по бузата.

— Г-а-а-а — каза Джулия. — Г-а-а-а.

— Знаем — отвърна Даян. — Знаем, скъпа.

Даян вярваше, че дъщеря ѝ е чувствителна, че въпреки ограниченията Джулия можеше да изпитва дълбоки чувства. Докато бяха в чакалнята, където всички майки я зяпаха, Даян запя с нея, за да не се чувства неудобно и толкова сама.

Преди единайсет години Даян даде на увреденото си бебе най-елегантното и достойно име, за което можа да се сети — Джулия. Не Меган, Ели, Дарси или дори Лусинда, името на майка си, а Джулия. Име с тежест, подходящо за важен и значим човек. Не можеше да забрави как едно малко момченце погледна през прозореца на детската стая и се разплака, защото помисли, че Джулия е чудовище.

Джулия тихо въздъхна.

Даян докосна ръката ѝ. Мечтата ѝ за майчинството бе, че ще чете, ще рисува и ще играе с детето си. Щяха да си измислят семейни легенди, които нямаше да отстъпват на нито една приказка в библиотеката. Детето щеше да вдъхновява Даян за направата на къщичките за игра. Щяха да растат и да се променят заедно. Успехите на детето ѝ, нейното творческо и умствено развитие щяха да ѝ носят неописуема радост.

— Моето момиченце — каза Алан и се наведе да целуне Джулия. Синята риза се изпъна по широкия му гръб. Сега, след като прегледът бе свършил, Даян изпита други чувства, другата причина, поради която ѝ бе трудно да бъде близо до Алан. Тя скръсти ръце пред гърдите си.

Виждаше гърба му, оголения му врат. Докато го наблюдаваше, стомахът ѝ се сви. Спомни си първата им среща. За нейна изненада той я покани да излязат. Даян бе срамежливо момиче и поканата му я поласка и смути. Но после хареса брат му — по-логично бе да се среща с ловец на омари, нали? Но от доста време Даян и Алан споделяха и трудностите, и радостите в живота си и тя не можеше да откъсне поглед от тялото му. „О, боже мой!“ — помисли си и почувства непреодолима нужда да бъде прегърната.

— Не мога да повярвам, че Лусинда се пенсионира — каза той. — Големи късметлийки сте с Джулия — ще прекарвате много повече време с нея.

— Така е. — Майка ѝ бе библиотекарката на града и въпреки че щеше да се пенсионира едва през юли, вече липсваше на хората.

Той погледна през рамо и Даян прехапа устни. Това бе лудост — преди мъничко се бе втренчила в тялото на Алан и си пожела той да я

прегърне, а сега отново издигаше преградата. Показваше му, че не е част от семейството ѝ. Нямахше да може да понесе това равносметката бе твърде сурова.

— Библиотеката няма да е същата без нея. — Тя се загледа в таблото със снимки на Алан, за да се успокои. Той и майка ѝ имаха една и съща клиентела — госпожа Робинс учеше пациентите му как да ползват библиотеката. Джулия не можеше да използва библиотеката, никога не бе държала книга в ръцете си, но много вечери бе приспивана от баба си, любимата разказвачка на приказки от обществената библиотека в Хоторн.

— Имаме късмет — отвърна Даян и леко се извърна от Джулия.

Алан не разбра точно какво иска да каже тя.

— В какъв смисъл? — попита той.

— Че мама ще е край нас, както ти спомена.

Джулия размаха ръце и наведе глава. Изстена, но звукът наподобяваше радостен възглас.

— С майка ми и Джулия — продължи Даян — вече ще прекарваме повече време заедно. Ще имаме време да направим нещо значимо, преди Джулия да...

Той нищо не каза. Дали не си помисли, че го е изключила от живота им? Младата жена понечи да се поправи, но замълча. Стегна се и се вгледа в Джулия. „Момиченцето ми“ — помисли си. Ужасната действителност изглеждаше още по-мъчителна в кабинета на Алан, отколкото където и да е другаде. Щеше да дойде денят, в който ще ги напусне.

— Даян, сподели с мен — помоли той.

Беше свалил очилата си и си разтъркваше очите. Точно в този момент толкова приличаше на Тим, че Даян заби поглед в земята. Той се приближи и докосна рамото ѝ.

— Не мога — предпазливо каза тя и отстъпи назад. — Дори и да споделя, това няма да промени нещата.

— Това е лудост — каза той. — Аз съм ти приятел.

— Недей, Алан. Моля те. Ти си лекарят на Джулия.

Той я погледна, а погледът му изразяваше гняв и болка.

— Аз съм много повече от това — каза, а очите на Даян се напълниха със сълзи. Без очилата той много приличаше на брат си, а точно в този момент гласът му бе студен и жесток също като на Тим.

„Глупава млада жена“ — помисли си тя и сълзите потекоха по страните ѝ. Навремето бе толкова влюбена. Избра този от братята Макинтош, който смяташе, че има по-голяма нужда от нея, че ще приеме грижи, с които ще го обгради, и когото щеше да излекува от болката от собственото му минало. Мислеше си, че може да го промени. Искаше да го спаси. Вместо това той я изостави сама с тяхното бебе.

— Много повече от това — повтори Алан.

Даян не искаше да го погледне. Тя се наведе да целуне Джулия и зарови мокрото си лице във врата на дъщеря си.

— М-а-а-а — каза детето.

Даян преглътна сълзите си и се опита да се овладее. След като целуна Джулия, тя я облече колкото се може по-бързо.

— Навън е хладно — каза Алан в знак на примирие.

— Знам — отвърна Даян с пресипнал глас.

— По-добре ѝ облечи пуловера. — Той ровеше в плика с памперсите.

— Благодаря — отвърна Даян и едва го погледна в очите.

Сърцето ѝ биеше силно, дланите ѝ бяха изпотени. Той целуна Джулия и дълго държа ръката ѝ. Тя изгука щастливо. Възрастните мълчаха, защото не знаеха какво друго да си кажат. Даян се вгледа в ръцете им. Алан все още държеше ръката на Джулия. После тя вдигна дъщеря си, сложи я в инвалидната количка и си тръгнаха.

* * *

Когато Алан прегледа и последния си пациент, бе станало почти шест и половина. Марта си тръгна, защото бързаше да вземе сина си от тренировките по бейзбол. Той поклати глава, без да вдига поглед. Гърбът го болеше, раздвижи раменете си, мястото, където се бе натрупало напрежението от срещата с Даян. Имаше нужда да потича. Картонът на Джулия беше на бюрото му, защото проверяваше промяната в състоянието ѝ от последния преглед насам. Май трябваше днес да направи ЕКГ. Преди две седмици резултатите бяха в нормата.

Болницата в Хоторн беше много добра за здрави деца, където да се провеждат само рутинни прегледи и процедури. Малко педиатри

правеха електрокардиограми, Повечето дори нямаха апаратурата за това. Алан купи своята, щом стана ясно, че Джулия ще се нуждае от постоянно наблюдение. Водеха я при специалисти в Ню Хейвън, но той не виждаше защо Даян да шофира чак дотам, когато сам можеше да прави изследванията. Представяше си следната картина: Даян стои на вратата и го чака да се прибере. Косата ѝ е сплетена на дълга плитка и тя се усмихва така, сякаш знае всичките му тайни. В сините ѝ очи не се чете тревога. Най-после се е решила да му позволи да я обича и да ѝ помага; най-сетне е разбрала, че двете неща са всъщност едно и също.

— Хм-хм!

Вдигна поглед и видя Ейми Брукс до вратата. Както винаги кестенявата ѝ коса бе разрошена, носеше един от розовите пуловери на майка си върху клин от мъхест червен плат. Широк колан и огърлица от тюркоазни мъниста допълваха тоалета ѝ.

— О, това е младата дама, която живее в къщичката за игра — каза той.

Тъй като мислеше за Даян и Джулия, се почувства ужасно, че е забравил Ейми.

— Ти си ме видял? — попита тя и се усмихна.

— С тези прекрасни зелени очи, които гледаха през прозореца — как бих могъл да не те забележа?

— Криех се — обясни момичето. — Болни пикльовци чукаха на вратата ми, но аз изрекох заклинание и ги отпратих при майките им. Какво им е?

— Няма значение — отвърна Алан. Какво те води в кабинета ми днес?

— Малката къщичка ми харесва — призна тя и се обърна да погледне часовника във формата на черна котка. — Много ми харесва.

— Ще трябва да кажа на дамата, която я направи — каза той.

Ейми поклати глава в знак на съгласие. Премести поглед от часовника към таблото. Разглеждаше снимките и между тях откри и свои. Миналогодишната снимка от училище, една от предишната година, на плажа „Джети“, седнала на стълбите пред дома си. Тя му бе дала всички тези снимки.

— Има ли други деца с четири снимки на таблото?

— Само ти.

— Никое друго дете няма повече от мен?

— Не — отвърна той.

Завъртя се и се наведе да прочете документите на бюрото му. Алан я чу, че диша тежко. Миришеше на прах, като че ли скоро не се е къпала и не си е мила косата. Ръцете ѝ от лактите до китките вече бяха почернели от слънцето, а под ноктите ѝ имаше мръсотия.

— Джулия Робинс... — прочете Ейми.

Той леко пъкна картоната на Джулия под купчината медицински списания. Знаеше, че момичето ревнува от другите му пациенти. Тя бе едно от децата, които имаха най-много нужда от него. Въпреки огромното си желание да помага на наранените деца, Алан знаеше, че за някои болки няма лек, Ейми произхождаше от едно разпаднало се семейство. Майка ѝ изпаднаше в депресия подобно на майката на Алан, която преди трийсет години се бе отдала на алкохола. Тя не биеше Ейми и не му даваше никаква явна причина да се свърже с Марла Арден, която се занимаваше със случая на детето. Но в социалните служби се получиха обаждания от съседите. Имаше сигнали, че Ейми не ходи на училище, че майката се кара с приятеля си, тряска се върти и се чуват крясъци. Бяха отворили досие за Ейми. Но Алан знаеше, че децата, които обичат майките си с проблеми, се движат по ръба на бръснача.

Ейми се бе привързала към него. Още при първото посещение в кабинета му тя го обикна от все сърце. Беше се вкопчила за него като маймунка. Налагаше се сестрата да я гони. Плачеше, когато си тръгваше от кабинета, а не когато влизаше. Майка ѝ по цял ден спеше, за да премахне болката от загубата на съпруга си, също като майката на Алан, която пиеше, за да преодолее смъртта на по-големия му брат Нийл.

— Хайде — каза той на Ейми. — Ще те закарам до вас.

Тя сви рамене.

Той познаваше различните стадии на скръбта. Хората се отдалечаваха от тези, които би трябвало да обичат. Майка му, майката на Ейми, Даян, Джулия, дори брат му Тим. Искаше да спаси всички тях. Опитваше се да излекува всички, да помири цели семейства. Искаше Джулия да преживее юношеството. Желаше Даян да се срещне с Ейми, защото смяташе, че могат да си помагат взаимно. Хората се нуждаеха от близък човек, за да оцелеят.

— Ще те закарам — повтори той.

— Няма нужда — отвърна момичето и се усмихна.

— Знам — отвърна ѝ, — но искам да го направя. Докторите са като родителите — не би трябвало да имат любимци, но имат. Така е в живота.

* * *

Ейми се страхуваше, че някой ден доктор Макинтош ще ѝ забрани да ходи при него в кабинета. Мястото ѝ не беше там. Тя бе здрава като кон, четвъртото подред в списъка с любимите ѝ животни след делфините, котките и зелените костенурки.

— Днес направих само две правописни грешки — похвали се тя.

— Само две? Кои думи сгреси?

Ейми се намръщи. Искаше ѝ се да я похвали. Никога не бе допускала толкова малко грешки.

— „Съдия“ и „възхитителен“ — каза тя.

— Как се пише „съдия“?

— С-ъ-д-я — отвърна. — Както се изговаря.

— Прочете ли книгите, които ги дадох?

Ейми си играеше с откъснат конец. Доктор Макинтош ѝ бе купил два детективски романа, които прецени, че ще ѝ харесат. Тя не четеше много. Имаше чувството, че ѝ липсва основата, която всички хора, които обичат да четат, получават по рождение. Освен това ѝ бе трудно да се съсредоточи вкъщи, където трябваше да се разрешават истински детективски случаи.

— Имате ли си домашна прислужница? — попита тя, сменяйки темата.

— Домашна прислужница ли?

Дали я помисли за тъпа, че попита? Ейми се сви на седалката и се почувства като глупачка. Пътуваха с големия му автомобил и минаваха покрай рибарските докове. В тази част на града миришеше на миди, риба камбала, стрити черупки от стриди. Тя обожаваше този мирис и пое дълбоко въздух. Баща ѝ е бил рибар на голям рибарски кораб и ловенето на риба бе в кръвта ѝ.

— Нали знаете, някой, който да чисти къщата ви обясни тя.

— Не бих казал, че имам — засмя се той, сякаш е изрекла нещо нелепо.

Ейми се опита да не се обиди. Той бе богат, лекар можеше да си го позволи. Не носеше халка. Веднъж го попита дали е женен, а той отвърна, че не е. Значи живееше сам и имаше нужда от някого, който да се грижи за него. Защо тогава да не е Ейми?

— Обичам да чистя — заяви тя.

— Така ли?

— Не ми е точно хоби, но съм много добра в чистенето. За мен уханието на „Мистър Пропър“ е като парфюм — защо според вас кабинетът ви ми харесва толкова много? Сещате ли се за други хора, които харесват миризмата на лекарските кабинети?

— Това е рядко качество — каза той. — И аз го оценявам.

Зави и се отправи към града по така нареченото шосе за бърз трафик. В Хоторн имаше три вида пътища — хубавите улици по крайбрежието, това шосе, което бе дълго около километър и половина и по което се излизаше от центъра, и грозните улици близо до блалистата местност, където живееше Ейми.

— Мога да чистя по няколко часа на ден — каза тя.

— А уроците ти?

— Ще ги вмества и тях в програмата си.

Доктор Макинтош влезе в улицата, на която живееше тя. Тук къщите бяха малки и порутени. Почти нямаше хубави дворове. Счупени хладилници бяха опрени на паянтови гаражи. Бездомни котки — половината от които Ейми се бе опитала да спаси — скитаха на групи. В този район децата не си пишеха домашните, а и родителите им не ги караха да го правят. Въздухът бе неприятен и мръсен.

— Знаеш, че искам да ти помогна. — Алан се загледа в нейната къща. — Толкова ли е зле положението, Ейми? Искаш ли да се обадя на госпожа Арден?

— Не — рязко отвърна тя.

— Знам, че се тревожиш за майка си. Може би за теб ще е добре да поживееш на друго място за известно време, а ние ще се опитаме да ѝ помогнем.

— Няма да си тръгна от тук — заяви момичето. Паникьоса се. Майка ѝ можеше да умре, ако тя не е до нея. Можеше да заспи и да не се събуди повече. Или пък приятелят на майка ѝ, Бъди, можеше да я

нарани. Или пък — от това се страхуваше най-много — майка ѝ можеше просто да избяга с Бъди.

— Имаш ли приятелки? Момичета, с които да ходите насам-натам?

Ейми сви рамене. Той не я разбра. Най-добрата ѝ приятелка беше Амбър де Грей, но Амбър пушеше и пишеше по краката си с ножчета за бръснене. Ейми се страхуваше от нея. Другите деца не я харесваха. Смяташе, че ѝ личи какъв живот води, че добрите деца я поглеждат и виждат как майка ѝ лежи изпаднала в депресия, как Бъди ядосано дърпа струните на скъпата си електрическа китара и свири песента „Среднощен скитник“, как новото куче на Бъди трепери свито до стената.

— Питам те — продължи доктор Макинтош, — защото познавам един човек, който може би ще ти допадне. Тя е млада майка с дъщеря. Гледала ли си малки деца?

— Не — отвърна Ейми. Кой би я помолил за това? Освен това не искаше друг приятел, освен доктор Макинтош. Той вече я познаваше и не я смяташе за глупава и отвратителна. Беше мил и забавен и тя му имаше доверие.

— Става дума за снаха ми и племенницата ми — обясни доктор Макинтош.

Ейми ахна. Не знаеше, че той има семейство! Изведнъж почувства едновременно любопитство, вълнение и ужасна ревност.

— Джулия е инвалид. Нуждае се от много грижи и внимание и понякога Даян доста се изтощава. Живеят наблизко — сигурен съм, че ще те харесат.

— Така ли? — каза Ейми и се почувства толкова щастлива от това, че според него заслужава да бъде харесвана, че очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Разбира се — отвърна той.

Тя преглътна, за да скрие чувствата си. „Инвалид“ — бе казал той. Дали Джулия е от онези деца с ремъци, патерици, слухови апарати и очила? Понякога виждаше подобни деца и се чувстваше точно като тях — различна, отритната, много наранена.

— Преди бях специална... — започна Ейми, искаше да разкаже за баща си и майка си, когато са били по-млади, когато тя бе тяхното любимо новородено бебе в тъмносинята количка, когато са живеели в

рибарския район, където въздухът винаги беше чист и миришеше на солена вода, цъфнали дървета през пролетта и на риба.

— Прекрасна си точно такава, каквато си — каза доктор Макинтош.

„Майка ми е депресирана... по цял ден плаче и спи... никой не иска да дойде у дома на гости... Толкова съм самотна!“

Такива мисли минаваха през ума ѝ, но тъй като не можеше да ги изрази с думи, просто скочи от колата на лекаря, изтича по циментирания тротоар и влезе вкъщи, без да погледне назад.

* * *

Къщички за чуждите деца. Тим имаше малък кораб за ловене на омари, а тя си направи ателие в дървената къща за стриди на кея, където живееха. Тринайсетте месеца, през които живяха заедно, къщичките ѝ миришеха на ракообразни. По това време поръчките ѝ вече валяха отвсякъде. Пусна обява в списания, като се обръщаше към родители, романтици и влюбени от Ню Ингленд. После славата ѝ се разнесе от уста на уста. Къщичките ѝ бяха толкова големи, че децата можеха да си играят вътре. Бяха с пищна дърворезба, имаха гълъбарници, стрехи, заострени покриви и врати като на църква. Фирмата ѝ се казваше „Дом, мил дом“.

Здравната каса отпускаше на Даян средства, които стигаха за няколко часа на седмица за физиотерапия и помощ от медицинска сестра. Ако оставеха Джулия сама, тя щеше да прекара целия ден в ембрионална поза. Щеше да се свие на топка като в научнопопулярните филми, които показват на забавен каданс как цветовете на цветята се свиват привечер. Терапията помагаше, но майката не искаше непознати в дома си. Предпочиташе сама да се грижи за дъщеря си. Никой не обичаше Джулия като нея.

Много хора я съветваха да изпрати Джулия в лечебно заведение за деца с увреждания. Можеше да я изпрати в детската болница „Сейнт Гъргруд“ или в дома за деца „Фреш Понд“. Казаха ѝ, че Джулия ще е твърде голямо бреме за когото и да било, дори за светец. Понякога се чувстваше виновна, представяйки си, че хората си мислят, че тя иска похвала за своята саможертва и привързаност. Питаше се дали Джулия

няма да получава специализирани грижи на подобно място. Нямах ли да я упражняват, преобличат, хранят и наблюдават? Нямах ли Даян да бъде свободна да живее, без да има толкова грижи, да бъде спокойна, когато прекарва известно време с Джулия?

Но Джулия се нуждаеше от масаж. Иначе мускулите ѝ ставаха на възли. Получаваше запек. Само Даян знаеше точно как обича да я разтриват. Тя слагаше бебешко олио на грубите си ръце и облекчаваше страданията на детето си. Джулия обичаше да ѝ разтриват раменете с кръгови движения. Обичаше да я натискат леко около гръдния кош и в областта на бъбреците, но мразеше да я докосват по белезите от операциите.

Кой в тези заведения ще знае това? Дори и някоя помощник-сестра да свикне с предпочитанията на Джулия, какво ще стане, ако жената бъде преместена или напусне? Джулия трябваше да преживее всичко отначало, докато свикне с някой друг. Освен това съществуваше проблемът с нейния запек. Повечето новопостъпили не знаеха, че той бе част от симптомите при децата със синдрома на Рет. Медицинските работници веднага даваха слабително, докато Даян трябваше само лекичко да ѝ разтрие корема.

Джулия въздишаше, гукаше като бебе, а Даян ѝ отговаряше: „Ето, скъпа. По-добре ли е така? Нека ти разкажа за бухала и котарака... Разказвала ли съм ти за това как кралските пеперуди мигрират в Белиз?... А за видрите, които живеят в блатата, и за соколите, които ловуват по брега...“

Даян не беше светица. Яростта и безсилието ѝ нямаха граници. Забиваше гвоздеите с все сила. Крещеше, докато режеше с триона, проклинайки Господа, целия свят и братята Макинтош. Парите не стигаха. Беше сложила много висока цена на къщичките си, като нейна цел бяха възможно най-богатите хора. Но производството ѝ бе ограничено — живееше в собствено жилище с майка си и почти всичко, което изкарваше, отиваше за изплащането на къщата. Когато дойдеше медицинската сестра, отиваше да тича на плажа, гребеше из езерото в малката лодка на баща си. Сълзите и упражненията бяха безплатни.

Сега ателието ѝ се намираще в малката къщичка зад къщата на майка ѝ, където се преместиха да живеят с Джулия, след като Тим си отиде.

Прозорците гледаха към устието на реката, а зелените тръстики изглеждаха като позлатени в този час на деня, когато вече се здрачаваше. Стаята беше посипана с дървени стърготини. Като цветния пращец, който се носи във въздуха през пролетта, те бяха покрили пода, тезгяхите, банцига, приспособлението, с което режеше дъсчиците и между стъклата на прозорците. Стела, нейната страхлива котка, се криеше в кошницата си, която беше сложена на висок рафт. Джулия седеше в стола си.

Слушаха музика. Даян обичаше старите любовни песни, в които се пееше за луд копнеж и вечна любов. Пееше ги на Джулия, докато работеше. „Как изглежда любовта“, „Панаирът в Скарбъроу“, „Изхвърлям те от мислите си“.

От раждането на Джулия в живота ѝ нямаше мъж. Понякога виждаше жени със съпрузите им и си представяше какво е да имаш съпруг. Дали получават любовта, от която се нуждаят, заслужава ли си да понасят разправиите и споровете само за да са част от едно здраво семейство? Понякога нощем се чувстваше самотна. Прегръщаше възглавницата си и си представяше, че някой я успокоява, че всичко ще е наред. Опитваше се да не си представя конкретно лице и да не чува нечий конкретен глас, но предишната нощ си представи как изглежда гърбът на Алан под ризата му, как мускулите му щяха да се напрегнат, ако я прегърне много здраво.

Премери внимателно и с молив отбеляза лекичко местата, където искаше да отреже дъсчицата. Банцигът издаваше пронизителен вой, когато плъзгаше дървото през него. Баща ѝ беше дърводелец. Беше я научил на занаята си и винаги когато режеше дърво, тя чуваше тихия му глас, който ѝ казва да пази безценните си ръце.

— Прибрах се от фронта — влизайки, каза Лусинда Робинс.

— Здравсти, мамо — поздрави я Даян. — Тежък ден?

— Не, скъпа — отвърна майка ѝ. — Просто „чувствам“, че пенсионирането ми през юли приближава и тялото ми брои дните дотогава.

— Колко са? — усмихна се младата жена.

— Осемдесет и седем — отговори майка ѝ и отиде да целуне Джулия. — Здравей, миличка. Баба се прибра.

Клекна до нея. Детето огледа цялата стая — суровото дърво, готовите къщички и отворения прозорец — преди погледът му да се

спре на лицето на баба му.

Даян се отдръпна назад и ги наблюдаваше. Лусинда бе дребна и слаба, с къса прошарена коса. Носеше дрехи в ярки цветове — яркосиня туника върху керемиденочервени панталони. Дългата огърлица от шлифовани ахати бе купена от уличен пазар в Мексико. Купи си я по време на единственото пътуване с кораб, което направи с бащата на Даян преди единайсет години — годината, в която се роди Джулия и той почина.

— М-а-а-а — изчурулика Джулия. — Г-а-а-а.

— Тя изрича имената ни — каза Лусинда. — Мама и баба.

— Така ли? — попита Даян, смаяна от собствената си нужда да повярва в това.

— Да — утешително каза майка ѝ. — Разбира се.

Кожата на Джулия беше свръхчувствителна и Даян погали русата ѝ коса възможно най-нежно. Косата ѝ бе копринена и мека. Падаше на вълни зад ушите ѝ — светлозлатиста река от мекота.

— На възрастта на Джулия и ти имаше същата свилена коса — каза Лусинда. — Мека и красива. Хайде, разкажи ми. Какво каза Алан?

— О, мамо — трудно преглътна Даян.

Лусинда сложи ръка на сърцето си.

— Скъпа?

Даян поклати глава.

— Не, няма лоши новини. Всъщност няма никакви новини. Не каза нищо особено — нито добро, нито лошо.

— Пораснала ли е?

— Два-три милиметра.

— Не е ли много? — намръщи се Лусинда. — За толкова кратко време?

— Не! — отвърна Даян по-рязко, отколкото искаше. — Не е много. Напълно нормално е, мамо.

— Добре скъпа. — Лусинда зае позата, която Даян наричаше „будистка поза“ — изправен гръб, ясен поглед, ръце, сключени като за молитва под брадичката. Може би и тя се притесняваше, но го криеше по-добре от Даян. — Добре ли се държа с него? — попита тя.

— С кого? — попита Даян.

— С Алан — поясни майка ѝ. — Когато се видяхте днес...

— Ами... — Даян си спомни изражението на лицето му, когато си тръгнаха от кабинета.

— Даян?

— Защо трябва да ми напомня толкова много за Тим? — попита тя.

— О, миличка — каза Лусинда.

— Движат се по абсолютно един и същи начин — каза Даян. — Гласовете им са еднакви. Косата на Алан е по-тъмна, но през лятото изсветлява. Носи очила, но когато ги свали...

— Това са само външни прилики — отвърна Лусинда.

— И аз си казвам същото. Чувствам се много зле от това, че изпитвам тази ужасна злоба към него. Стомахът ми се свива, щом се сетя какво стори Тим. Мразя го за това, че нарани Джулия, но го мразя и за това, че ме напусна. Ужасно е, все едно съм глътнала камък.

— Ох! — изохка майка ѝ.

— Знам. Винаги когато погледна Алан, се сещам за Тим. Припомня ми болката и предателството, за това колко много мразя брат му...

— Не — ядосано каза Лусинда. — Това не го вярвам.

— Така е, мамо. Мразя Тим.

— Но не вярвам, че Алан те кара да се чувстваш така. Не би могъл. Не е възможно — той е толкова добър. Грижи се за теб и за Джулия, винаги е бил до вас. Сама си внушаваш тези чувства. Каквото и да ги предизвиква, ти ги приемаш.

Даян си помисли за очите на Алан, с каква нежност гледаше Джулия. Представи си ръцете му, които преглеждаха Джулия, държаха изкривените ѝ ръце така, сякаш са най-скъпоценното нещо на света.

— Знам, че е добър човек — съгласи се тихо тя.

— Чуй ме, скъпа — каза Лусинда. — Като спомена, че се чувстваш така, сякаш си глътнала камък, виждам, че никак не ти е леко. Ти си издръжлива, носиш голямо бреме на плещите си, но тези чувства те разкъсват.

Очите на Даян се напълниха със сълзи. Стомахът ѝ се сви, а камъкът вътре бе по-голям от всякога. След като преодоля болката от заминаването на Тим и останаха само горчилката, гневът и камъкът в стомаха ѝ, осъзна, че е допуснала грешка още в самото начало — бе избрала неподходящия брат.

— Добре съм — каза.

— Така твърдиш, но виждам колко се измъчваш. Когато Алан се обади, ти му се сопваш, сякаш на него си ядосана, а не на Тим. А той просто се опитва да ти помогне.

— Понякога съм в лошо настроение — каза Даян.

— За него винаги си в лошо настроение — отвърна Лусинда.

— Уморена съм, мамо. — Тя се чувстваше неловко от този разговор и от начина, по който ѝ се усмихваше майка ѝ.

— Когато се пенсионирам — Лусинда прегърна дъщеря си, — ще отделя време, за да се погрижа за теб.

Гърлото на Даян се сви. Толкова беше приятно да се чувства обичана. Затвори очи и остави силата на майка ѝ да се влее в нея. Може и да бе избрала неподходящия брат, да бе провалила живота си, но имаше най-добрата майка на света.

— С Джулия имаме големи планове за пенсионирането ти — каза Даян.

— О, скъпа — отвърна Лусинда, — само не празненство! Знам, че искаш да направиш нещо за мен, и съм ти много благодарна, но не си падам по изненадите.

— Няма да има празненство — обеща Даян.

— Освен това предстои балът, организиран от библиотеката продължи Лусинда. — Мисля, че тази година ще ми дадат почетна значка или нещо подобно. Ще трябва да се престоря на изненадана. Така добре ли е? — Направи физиономия като Бети Буп — ококорени очи, отворена уста, а пръстите ѝ леко докосваха брадичката.

— Доста убедително — засмя се дъщеря ѝ.

— Не че не съм им благодарна — поясни възрастната жена. — Благодарна съм им — обичам ги всички и страшно много ще ми липсват, но съм готова да се пенсионирам, миличка. Краката ми са подути от четирийсет години и ми се иска да хвърля тези проклети обувки в блатото и да не ги видя никога вече.

— С Джулия ще измислим празненство, за което няма да са ни необходими обувки — успокой я Даян.

— Ах-х-х! — Лусинда, затвори блажено очи. С нетърпение очакваше петнайсети юли.

— Гли-и-и — обади се Джулия.

— Само си представи, Джулия. Ще имам много свободно време и ще мога да прочета всичките книги, които не съм успяла. Ще ми помогнеш ли да наваксам? — попита Лусинда, преди да отвори очи.

Даян въздъхна. Животът на Джулия бе изпълнен с любов, но бе толкова ужасно, адски несправедливо — баба ѝ да е библиотекарката на града, а тя да не може да чете, майка ѝ да прави къщички, които приличат на истински, а тя да не може да играе в тях.

— Мислиш ли, че е щастлива? — чу се да пита.

— Ами, сигурна съм, че е щастлива — отвърна майка ѝ. — Погледни я само.

Даян отвори очи, истина бе. Джулия поклащаше бавно и ритмично глава, сякаш слуша музика, която звучи в главата ѝ. Впери поглед в Даян. Лусинда докосна рамото на дъщеря си, а тя се облегна на нея.

— Щастливото ми момиченце — каза Даян. Искаше ѝ се да повярва в това.

— Ма-а-а — изчурулика Джулия. — Ма-а-а.

Възможно ли бе човек да умре от това, че обича прекалено много? Може ли бремето на Джулия да я смаже, да изцеди силите ѝ? Лятото ѝ изглеждаше като сладък сън. Майка ѝ щеше да е пенсионирана — тя, Даян и Джулия щяха да лежат на плажа, да се наслаждават на горещия пясък и да оставят вятърът да отнесе всичките им проблеми.

— Иди да се поразходиш с лодката, скъпа — каза майка ѝ. — Аз ще остана при Джулия.

Даян се поколеба. Сети се за онази съвършена бяла къща на пристанището. В последно време въплътяваше мечтите си в къщичките, които строеше. Собственото ѝ семейство бе разбито. Вътрешно бе безчувствена и студена. Мускулите ѝ се бяха схванали и щеше да ѝ се отрази добре да гребе, да се промъкне през блатистата част и да навлезе в открито море.

— Благодаря, мамо — каза Даян.

Лусинда я изгледа. Тя бе дребна, но жилава. Без дори да докосва Даян, ѝ вдъхваше сила и кураж. Лек ветрец поклащаше златистозелените папури. Морските видри бяха излезли от леговищата си и си играеха в кафявата тинеста вода.

— Върви — настоя майка ѝ.

Даян поклати глава и изтича към доковете.

---

[1] Хидроцефалия — заболяване, при което се увеличава мозъчната течност в черепната кухина и между меката и твърдата обвивка. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Като деца братята Макинтош живееха край морето. Нийл, Алан и Тим израснаха на Кейп Код, който се намира на шестнайсет километра източно от Океанографския институт в Уудс Хол. Алан работи няколко лета там в лабораторията с хидрофоните. Ръководителят му, Малахи Кондон, му каза, че досега не е имал студент с такъв добър слух за езика на делфините. Но той бе решил да стане педиатър.

Сега, осемнайсет години по-късно, през свободния си следобед в сряда Алан ходеше в библиотеката, за да прочете последните броеве на „Делфинус Уоч“ и „Уейл Куортърли“, за да е наясно с новостите в науката, която едно време го интересуваше, и да види една стара приятелка — Лусинда Робинс. Обществената библиотека в Хоторн се намиреше на две преки от дома му. Той първо потича, което му отне четирийсет и пет минути.

— Десет километра ли пробяга? — попита госпожа Робинс, която стоеше зад бюрото.

— Днес единайсет — отговори той.

Тя му подаде сгъната хавлиена кърпа, която взе от количка с книги, които трябваше да се наредят по рафтовете.

Няколко месеца след като Тим напусна Даян, Алан се отби в библиотеката след кроса си. Госпожа Робинс му липсваше. Тя винаги бе мила с него, прие го в семейството си от самото начало. Той имаше много повече общи интереси с нея, отколкото Тим — на практика той бе живял в библиотеката в Уудс Хол и Кембридж, а докато Тим и Даян бяха женени, Алан и Лусинда говореха само за книги и литература.

Но тогава, преди единайсет години, той стоеше там, вадичките пот капеха по пода покрит с кафяв линолеум, и усещаше гнева на библиотекарката. Какво очакваше? Той беше Макинтош, братът на Тим, това бе достатъчно, за да избухне.

На следващата седмица първо се прибра у дома, за да си вземе душ. Не искаше да отблъсне госпожа Робинс. Бе осъзнал колко важна е станала тя за него, а сега го отбягваше. Тъй като се грижеше за

Джулия, чувстваше семейната връзка по-силно от всякога и бе дошъл да се извини. За негова изненада госпожа Робинс го посрещна с хавлиена кърпа на райета.

— Извинявай за миналата седмица — каза. — Да гледам лошо и строго е професионално изкривяване.

— Имаше пълното право да ме гледаш така — отвърна той.

— Не — настоя госпожа Робинс и енергично поклати глава. — Идвай потен, когато поискаш. Ти не си виновен за това, което Тим стори. Правиш толкова много за Джулия и Даян...

Отначало той запротестира, но престана и прие предложението ѝ. Отношенията му с Даян бяха деликатни, но би направил всичко по силите си, за да ги запази дори такива. Възприе хавлиената кърпа за еднократен жест на помирение, но госпожа Робинс продължи да я носи всяка сряда следобед.

Днес той благодари, взе хавлиената кърпа и седна на любимия си фотьойл. Това бе най-старата библиотека в щата, стаите бяха светли и просторни, с високи тавани. В читалнята имаше каменна камина, достатъчно голяма, за да се опече цял вол в нея. Алан се разположи до нея с купчина списания. През сводестите прозорци влизаше ярката светлина на априлското слънце — той се зачете в последните издания за морските бозайници. След това се замисли за собственото си семейство.

Най-големият им брат, Нийл, обичаше китовете. Когато бяха тийнейджъри, той, Тим и Алан въртяха бизнес за наблюдение на китовете. С малката си моторница водеха хората до местата, където китовете се хранеха близо до Чатам Шоулс. Тръгваха от доковете за кораби в Хианис и вземаха по десет долара на човек. Нийл даде идеята да връщат парите на хората, ако не успееш да видят китове или делфини. Такъв си беше Нийл — щедър, добродушен и уверен в способността им да откриват китове, за да прецени, че рядко ще връщат пари. Нийл почина от левкемия. Лятото, в което Алан навърши шестнайсет, а Тим — четиринайсет, гледаха как по-големият им брат си отива. Заклучен в къщата, завесите на стаята му бяха спуснати и никой не биваше да влиза при него или да вдига шум, той страдаше ужасно. Не само от болките, а и от изолацията. Липсваха му морето, китовете, лодката. Липсваха му братята му. На осемнайсет години Нийл почина от левкемия и от мъка. През последните две нощи от

живота му Тим седя на тревата под прозореца на стаята му. Алан се промъкна вътре, за да бъде до него.

Родителите на Алан се страхуваха, че ракът е заразен. Нямаше значение, че лекарят на Нийл им каза, че не е. Те имаха първичен страх от тази болест по кръвта и живееха в ужас, да не би да загубят и тримата си сина. Бяха обикновени хорица, рибар и неговата съпруга. Бащата на Алан излизаше в морето и почти не се прибираще у дома. Майка му започна да пие.

През следващите няколко години Алан и Тим се интересуваха повече от рибата и китовете, отколкото от хората. Тим заряза училището и се отдаде на ловенето на омари. И той като баща си се запиля в морето. Алан се привързва към Малахи Кондон от Океанографския институт. Старецът бе свадлив и груб като рибар, но имаше докторска степен по философия от Колумбийския университет. Тим се прибираще сутрин от нощен риболов край Нантъкет, срещаше се с Алан на доковете в Уудс Хол и слушаше колоритните разкази на Малахи за изследователски експедиции в Северно море и Индийски океан. И двамата братя бяха потресени от загубата на Нийл и реакцията на родителите им, а Малахи им бе стабилна упора.

През последната година в колежа Алан всяка вечер сънуваше Нийл. Една студена ноемврийска сутрин скъса молбата си за кандидатстване в института в Уудс Хол и кандидатства в Медицинския факултет на Харвард. Малахи бе разочарован, а Тим помисли, че се е побъркал. Идеята на Тим бе да си купят лодка, той щеше да лови рибата, а брат му да я изучава. Пресрещна Алан на стълбите на библиотеката, понеже искаше да го вразуми.

— Не се отказвай от рибите — каза му. — Дори и някоя да умре, на кого му пука?

— Именно! — каза Алан. Всеки ден изучавам планктона до среднощ, но това не ме вълнува особено. Ще стана лекар.

— И какво ще правиш?

— Ще помагам на хората. — Мислеше си за брат им, за родителите им.

— Искаш цял живот да се занимаваш с болни хора! — извика Тим. — И си мислиш, че ще можеш да промениш нещо?

— Да, така мисля.

— Колкото доктор Джерков помогна на Нийл?

— Той трябваше да говори с нас — каза Алан. — Да обясни на мама и на татко какво би могло да се случи. Да им помогне да разберат, да ни подготви по-добре. Трябваше да ни помогне да облекчим мъките на Нийл, Тим. Ужасно е, като си помисля, че преживяхме всичко това сами.

— Какво значение има как се случи? — ядоса се Тим. — Той си отиде. Нищо не може да го върне.

— Но той страдаше — възрази Алан. — Не беше необходимо да страда толкова.

— Знам, че страдаше, дявол да го вземе! — извика Тим и го блъсна. — И аз бях там. Смяташ ли, че е нужно да ми го обясняваш?

— Избяга като подлец — каза Алан. — На Нийл никак не би му харесало.

— Той е мъртъв. — Тим бързо отскочи назад и го удари по гърдите.

След смъртта на Нийл Алан беше най-големият брат в семейството. Тим беше як, но той бе едър и никога досега не бе побеждаван от него. Отдръпна се, разтреперан от гняв.

— Ти стоеше под прозореца на стаята му — каза Алан. — Страхуваше се да влезеш. Искам да помогна на хората да не се страхуват.

— Майната ти, не съм се страхувал! — отвърна брат му. — Ще ти размажа физиономията...

Удари един десен прав в корема на Алан. Погледите им се срещнаха. Очите им бяха широко отворени от изненада. Алан изсумтя, олюля се и замахна към лицето на брат си. Тим се приближи, Алан се опита да го избута, но той го сграбчи за врата и братята вече се търкаляха на тротоара наред Харвард.

Алан му заби един десен в лицето. Тим го хвана за косата, а той му изви ръката, за да се отскубне. Над окото на Тим кървеше дълбока рана, а той усещаше драскотините по шията си. Скочи и подаде ръка, за да помогне на Тим да се изпрани. Той обаче не се укротяваше. Размахваше юмруци, заслепен от кръвта в очите си. Алан дойде на себе си.

— Хей, стига вече! — Раздруса Тим за раменете.

Последва още един ляв. Алан го улови във въздуха. Братята се затъркаляха на земята, понеже не ги държаха краката. И двамата бяха

нащрек, но изгарящият гняв на Алан бе отминал. Щом Тим замахна отново, той го удари в слънчевия сплит и брат му падна на колене. Алан отстъпи, но той продължаваше да налита. „Това е лудост“ — помисли си Алан. Искаше да помага на децата, да ги лекува, ако може, и да ги утешава, когато не успяваше да ги излекува, а ето на, сега се биеше до смърт с брат си.

След този случай двамата се отчуждиха още повече — Алан се отдаде на следването си, а Тим предпочете отново да отплава в морето.

През следващите две-три години обикаля моретата. Ловенето на омари отнемаше по-голямата част от времето му. От това лицето му получи загар, а ръцете му загрубяха — нещо повече, нещо дълбоко в душата му загрубя. Той стана саможив. Пиеше и се биеше или се усмихваше на някое момиче, за да му покаже колко е очарователен и че има нужда от нейната компания.

Едно от тези момичета бе Даян. Това, че тя харесваше брат му, го накара да я ухажва още по-упорито. Той премахна всички препятствия между тях. Искаше някой да го спаси и избра жена, която имаше изключителната дарба да дава. Част от поведението му бе постановка, тъй като играеше ролята на самотен, пиян ловец на омари, само и само да привлече вниманието ѝ. И то свърши работа, защото си беше самата истина. Мислеше, че играе роля, но всъщност това бе действителността. А Алан наблюдаваше отстрани какво става, как Даян се влюбва в брат му.

Той отстъпи по една-единствена причина — щом не можеше да има Даян, може би тя щеше да успее да вкара брат му в правия път. Поне така си мислеше. Даян бе силна и разумна, а откакто почина Нийл, Тим вървеше по наклонена плоскост. Може би бракът и децата щяха да запълнят празнотата в живота му, да облекчат болката в душата му. Но не стана така.

— Разбрах, че вчера момичетата ми са били при теб? — каза госпожа Робинс, като стресна Алан. Тя буташе пълната количка със списания, които трябваше да се наредят по рафтовете.

— Да — отвърна той.

— Как е Джулия?

— Юнак е тя.

Госпожа Робинс работеше в библиотеката на Хоторн от четирийсет години. Децата в кабинета му твърдяха, че е прочела

всички книги в библиотеката, и беше готов да повярва, че е вярно. Сините ѝ очи бяха интелигентни и състрадателни. Любознателността поддържаше жени като нея млади.

— Но как е тя? — спокойно попита Лусинда.

— Не се дава, справя се.

Госпожа Робинс прехапа устни. Прерови купчината списания „Нешънъл Джеографик“, сякаш искаше да се увери, че са подредени, но той знаеше, че го прави само за да се успокои.

— Е, Алан — каза госпожа Робинс, — разчитаме на теб.

— Благодаря — отвърна той.

— Тревожа се за Даян — призна тя.

— Защо? — разтревожен я попита.

— Изтощава се — прошепна госпожа Робинс. Говореше бързо, а по челото ѝ се появиха бръчки от притеснение. Алан се наведе към нея, за да я чува. — Джулия е лека като перце. Въобще не тежи. Но усилията... дори когато спи или си почива в ъгъла на ателието на Даян, тя изразходва всичките си сили, които има, за да я поддържа жива, да се грижи за нея, без да знае какво ги чака.

— В това се състои предизвикателството... — отвърна Алан и започна да говори общи приказки. Лекарите би трябвало да бъдат мъдри. Това, което каза Лусинда за душевното състояние на Даян, го обърка и притесни.

Сети се за Нийл и разбра какво има предвид госпожа Робинс. Най-тежкото нещо на света е да гледаш как страда човек, когото обичаш. Да направиш нещо да превърнеш раната, да се погрижиш за счуване, да дезинфектиращ рана — винаги е много по-лесно, отколкото да си признаеш, че нищо не можеш да направиш.

— Даян е смела — каза Алан.

— През повечето време.

— Бих могъл да ѝ помагам много повече, стига тя да ме помоли.

— О, Алан — отвърна госпожа Робинс — нима не разбираш колко и е трудно да бъде край теб? Какъвто си добър, винаги ще ѝ напомняш за Тим.

— Да. — Заболя го да научи истината от Лусинда.

— Скоро получавал ли си новини от него?

Той поклати глава. Преди два месеца Тим му се обади от Камден и каза, че му трябват хиляда долара назаем. Преди това му се

обаждаше за негова сметка и му изпращаше картички от различни пристанища от Лубек до Халифакс. Тим се превърна в моряк — скитник. Понякога посещаваше Малахи. Нямаше дом, нямаше адрес. Това бе цената, която плати за стореното — за това, че напусна съпругата и детето си.

— Горкият! — каза Лусинда. — Много е трудно да го ненавижда човек, след като страда толкова много. Но не чак толкова.

— Разбирам какво имаш предвид. — Алан усети втрещения и поглед. Питаше се дали се е досетила. Беше твърде привързана към Даян, твърде дискретна, за да попита, но според него знаеше.

Алан беше влюбен в Даян.

Никога не бе преставал да я обича. Дори когато избра Тим и Алан се заблуждаваше, мислейки си, че тя ще спре падението на Тим, ще го спаси, той продължи да я обича. Бе готов на всичко, за да ѝ помогне — и тогава, и сега.

Каза си, че е лекар и състраданието е нещо естествено за него. В очите на Даян се четеше всичко. Косите ѝ бяха с цвета на блатата на Кейп Код през есента, позлатени от октомврийското слънце. Тя ухаеше на боя, дърво и море. На челото ѝ често се появяваха бръчици от отчаяние и безсилие, но когато погледнеше Джулия, изчезваха и на лицето ѝ се изписваше такава силна любов, че понякога гърлото му се свиваше.

Психиатрите — както и Малахи Кондон — биха казали, че обича снаха си, защото тя е недостъпна за него. „Страх от обвързване? Няма проблеми изберете някоя, която брат ви е зарязал, жена, която мрази семейството ви от дъното на душата си.“ Не го биваше в областта на сърдечните връзки знаеше го добре. Излизаше с добри жени, Не заслужаваше толкова добри жени. Имаше гадния навик след третата или четвъртата среща да забрави да се обади на момичето, с което излизаше. Никога не се бе женил и макар и да обичаше децата толкова много, нямаше свои. По всяка вероятност нямаше и да има.

— Даян се надява да прекараме едно хубаво лято — каза госпожа Робинс.

— Знам — отвърна той.

— Ще си бъда у дома и ще и помагам повече.

— Според теб Даян би ли приела идеята да си вземе детегледачка? — попита. — Имам предвид едно момиче, нещо като

помощничка на майката.

— Може би. Опитай.

— Ако аз ѝ го предложа, не съм сигурен, че ще приеме.

— Много си добър с нея. Алан — каза тя. — Може и да не го показва, но съм сигурна, че го оценява.

— Няма значение — отвърна той.

Погледът на библиотекарката срещна неговия.

— Има голямо значение — заяви госпожа Робинс. Тя взе мократа хавлиена кърпа и я закачи на металната дръжка на количката. Алан знаеше, че ще я изпере и ще му я донесе пак следващата седмица. Разбра, че ѝ се искаше той да бе спечелил. Даян да бе останала с него и да не се беше омъжвала за Тим.

Същите неща желаше и Алан.

* * *

Ейми ми се прибра рано от училище. Майка ѝ не беше станала, а Бъди, приятел на майка ѝ, репетираше с групата. Бяха се събрали в някакъв гараж на тяхната улица и тя чуваше неприятния метален звук. На кого му беше притрябвало да прави музика, която звучи като развален влак? Хубавото обаче бе, че е зает и тя щеше да чуе, ако престане да свири. Щорите бяха спуснати, но пролетното слънце очертаваше рамките на прозорците. Миришеше на бира. Ейми обиколи тъмната стая и напръска обилно с освежител за въздух с аромат на бор. Той ѝ напомни за потоци и гори, бухали и птици.

Надникна в стаята на майка си и видя, че тя лежи под завивките.

— Мамо? — прошепна Ейми.

Майка ѝ не помръдна. Върху щорите бяха спуснати плътни завеси, така че вътре беше тъмно и доста задушно. Момичето устоя на желанието си да отвори широко прозореца. Майка му се нуждае от почивка. Тъй като си търсеше компания, то се върна в хола.

— Здравей, кученце. — Коленичи пред клетката на кучето. Кученцето се озъби, ръмжеше свито в дъното на клетката. Бъди, който го обучаваше да бъде куче — пазач, го бе кръстил Слаш, но тя за нищо на света нямаше да го нарича така.

— Аз съм ги приятелка.

— Р-р-р.

— Не ми ли вярваш? — Изтича до кухнята и донесе две парчета американско сирене — дори Бъди не би забелязал липсата на две малки парчета. Начупи го на малки парченца и сложи едно до вратата на клетката.

— Р-р-р — изръмжа кучето. Ейми си спомни първото си посещение в кабинета на доктор Макинтош. Страхуваше се — гърлото ѝ беше възпалено, цялата гореше, имаше трийсет и девет градуса температура. Много се страхуваше да си отвори устата. Той въобще не я насили да го направи, постепенно я спечели на своя страна с близалка, една приказка за делфините и благия си глас.

— Аз съм ти приятелка, кученце. — Ейми се опитваше да имитира гласа на доктор Макинтош. Това подейства, защото след малко черното кученце запълзя напред. Вперило очи в момичето, то бавничко се приближаваше.

След десет минути кученцето взе парченцето сирене. После взе още едно и още едно. Ейми внимателно отключи металната врата. Пантите изскърцаха и кучето избяга в дъното. Тя пак сложи сирене, а мъничето се приближи, за да го изяде. Скоро ядеше направо от ръката ѝ. Козината му бе щръкнала и топла и имаше типичния за малките животни мирис, от който ѝ се прииска и тя да е куче.

— Музиката! — Със закъснение осъзна, че групата вече не свири.

— Какво става тук? — попита Бъди, застанал до вратата.

Ейми се опита да скрие кучето от погледа му. В стаята беше толкова тъмно и той може би нямаше да го види. Кученцето можеше да пропълзи обратно в бърлогата си и те щяха да бъдат в безопасност. Тя лежеше пред клетката и се молеше кученцето да влезе вътре.

— Нищо — отвърна Ейми. — Как мина репетицията?

— Ужасно. Скъсах струна, а басистът трябваше да отива на работа. Какво...

— Свирихте страхотно — Сърцето ѝ биеше силно. Пресегна се зад гърба си и се опита да избута кученцето назад в клетката.

— Чула си ни?

— Да. Дори със скъсана струна ги свириш най-хубаво. Как се казваше онзи известен китарист, който мама слуша — не Джеймс Тейлър, другият...

— Ерик Клептън?

— Да! Свириш по-добре от него.

— Аха! — възкликна Бъди. Никой не можеше да вложи повече смисъл във възклицанието от Бъди. Произнасяйки го с тънките си устни, то можеше да прозвучи така, сякаш един тон цимент пада от Емпайър Стейт Билдинг. Но в момента прозвуча като израз на удивление. Когато Понс де Леон^[1] излязъл от горещата джунгла и открил извора на младостта, неговото „аха“ прозвучало точно по този начин.

— Много по-добре — любезно каза Ейми, а сърцето ѝ щеше да се пръсне от страх. Кученцето беше надушило пръстите ѝ, които миришеха на сирене, и бясно ги лижеше.

— Така ли мислиш? Лично аз смятам, че свиря по-скоро като Хендрикс. Когато ми се скъса струната, едва не... какво е това?

— Този шум ли? — Ейми мислеше бързо. Кученцето мяскаше шумно.

— Кучето е излязло от клетката? — каза Бъди.

— Не — незабавно отвърна тя, избута кученцето в клетката и разпери ръце пред вратата. — Аз го пуснах, исках само...

Бъди вдигна Ейми и я хвърли на дивана. Бръкна в клетката и сграбчи кучето за врата. Очите на Ейми бяха широко отворени. Тя гледаше как ужасеното кученце виси в ръката на Бъди като месо на ченгел.

— Какво ти казах? — попита Бъди, а тя не знаеше дали говори на нея или на кучето.

— Аз съм виновна — повтори Ейми. Гласът ѝ прозвуча някак особено, като шкурката, която използва понякога в часовете по изкуство.

— Не ме интересува кой е виновен — тихо каза Бъди. — Това, което ме интересува, е подчинението.

— Не го наранявай — помоли го Ейми.

— Каква е ползата от куче — пазач, което не се подчинява? Или ги учиш, докато са малки, или по-късно трябва да ги застреляш.

— Но не му причинявай болка — помоли го тя.

Бъди не каза нищо, просто ритна кучето с островърхите си каубойски ботуши. То изскимтя от болка, Бъди го ритна още веднъж.

— За твое добро е, тъпо псе.

Ейми се разрида. Кученцето не можеше да се измъкне. Бореше се, виеше се като змия и скимтеше силно. Бъди го риташе, а после го хвърли в клетката. Взе един навит на руло вестник и удари шумно дланта си.

— Сега разбра ли? — попита той. Никога не бе удрял Ейми, но сега определено имаше чувството, че я заплашва. — Наясно ли сме кой е господарят тук?

В стаята се чу шум. Стомахът на Ейми се сви. Не знаеше кое ѝ се иска повече — майка ѝ да спаси кучето или да не се меси.

— Ела тук — повтори Бъди и вратата на клетката изтрака. Той бръкна в нея и отново измъкна кучето. Погали го, прошепна му нещо и започна да го чеше зад ушите. Кучето скимтеше и се опитваше да се измъкне.

— Ще те смажа, момче — каза Бъди. — Ако се наложи, ще го направя.

— Не го смазвай — прошепна Ейми.

— Моля? — попита той.

Тя млъкна. Не искаше Бъди да я чуе. Знаеше, че се вбесява, когато някой се намеси — както когато Ейми се опитваше да защити майка си.

Кученцето се дърпаше, за да се освободи, и плачеше почти като дете. Тялото на Ейми я болеше от усилията, които полагаше да не отиде да помогне на кученцето. Радваше се, че то намира сили да се бори. Трябва да е много тиха, за да си тръгне Бъди. Ако станеше незабележима, това скоро щеше да свърши.

— Казах, моля? — тихо изрече той.

Но Ейми мислено избяга от къщи, представи си, че е ромолящ поток, който подскача по покрити с мъх издатини, през сенчести долинки и горски полянки. Чапли гнездяха по бреговете, а паяците плетяха прозрачните си паяжини над бистрите води. Бе се устремила към морето, където баща ѝ бе ловил риба. Пътуваше натам, когато телефонът звънна.

— Ало? — отговори Бъди.

Ейми го погледна. Когато вдигна телефона, беше изправен като струна, сякаш е кралят на замъка. Побоят над кученцето явно му бе дал самоувереност, защото изглеждаше много сигурен в себе си. Но докато слушаше гласа от другата страна, Ейми видя как се снишава

пред очите ѝ. Гръбнакът му изневери и той се отпусна като стъбло на лале.

— Да, тук е — каза. — Ще я извикам.

— Мама ли търсят? — попита Ейми.

— Теб — отвърна той, закривайки с ръка слушалката. Понечи да я смъмри, да ѝ каже, че очаква да му се обадят по телефона, или пък да ѝ напомни да не споделя семейните им проблеми. Тънките му устни няколко пъти се отвориха и затвориха, но не каза нищо, просто ѝ подаде слушалката.

— Ало? — каза Ейми.

— Ейми Брукс ли е? — чу се плътен глас и тя веднага го позна. Почувства огромно облекчение, сякаш гореща вълна преминава през тялото ѝ, очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Здравейте, доктор Макинтош.

— Какво ще правиш следващата събота? — попита той.

---

[1] Понс де Леон — испански изследовател, който открил Флорида, докато търсел Изворът на младостта. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В събота сутринта Даян лепеше тапети във всекидневната на една малка къщичка във викториански стил. Тапетите бяха английски, на малки бели божури на син фон. Тя правеше къщите отвътре навън. Първо изработваше вътрешната част до най-малките детайли, и после сглобяваше къщата.

— Баба ти ще хареса тези тапети — каза на Джулия. — Божурите са любимите ѝ цветя.

Джулия седеше в стола си близо до нея. Всички прозорци бяха отворени, откъм блатото духаше топъл вятър. Стела се беше свила на перваза от вътрешната страна на прозореца и наблюдаваше какво става на двора. Днес Джулия беше много тиха и се наслаждаваше на лекия ветрец. Всеки посвоему преживяваше пролетната умора. Даян чувстваше, че април е към края си и скоро ще дойде май.

Затвори се врата на кола и котката веднага се скри. Стела беше изключително страхлива. Даян погледна навън, но алеята за коли не се виждаше от прозореца. Изми си ръцете от лепилото за тапети и отиде до вратата.

— О, господи! — възкликна тя и стомахът ѝ се сви, щом видя, че Алан слиза от колата. Даян си помисли за резултатите от изследванията на Джулия и се запита дали не идва лично да ѝ съобщи лошите новини. След това видя момичето и малко си отдъхна. Ако беше така, нямаше да доведе друг човек със себе си. Ръцете ѝ трепереха, докато ги бършеше със стар парцал. Те идваха към ателието ѝ.

* * *

Алан засенчи с ръка очите си и се огледа. Цялото блато бе огряно от слънцето, имаше сто нюанса на зеленото. Папурите шумоляха, а червенокрилите дроздове се спускаха към тях и отново излитаха.

Отвъд блатото проблясваха светлините на Лонг Айланд. Къщата на семейство Робинс беше последната на Гъл Пойнт и много различна от тази на Ейми.

— Познаваш тези хора? — попита тя, застанала до него с широко отворени очи.

— Да.

— Те са вещици — каза тя. — Всички деца го твърдят.

— Кои деца?

— В моя квартал.

— Какво разправят?

— Че тези жени изричат заклинания и превръщат децата в чудовища и тролове. А след това ги правят свои пленници. — Ейми не откъсваше поглед от къщата. Тя бе хубава като къщите на Кейп Код. Белите шиндели^[1] от кедръ бяха потъмнели до сребристо.

На сините капаци на прозорците бяха изрязани фигурки на морски кончета, а белите первази блестяха. Сандъчетата за цветя на прозорците бяха пълни с пурпурни и жълти теменужки.

— Е... — каза Алан.

— Вярно ли е? — Тя беше застанала толкова близо до него, че рамото ѝ докосваше сакото му.

— Ще трябва сама да прецениш — отговори той и усети, че го побиват тръпки, щом видя, че Даян стои на вратата.

Ейми имаше пълно доверие на доктор Макинтош, но не разбираше защо я води в къщата на вещиците. Толкова се зарадва, че ще прекара деня с него. Пригответи се, като взе вана, в която сложи соли „Дъждовна магия“, сложи си нови дънки и най-чистата ризка, която можа да намери. Но сега, застанала на алеята за коли, покрита с мидени черупки, тя се страхуваше.

Покрай оградата бяха засадени високи храсти лигуструм, които скриваха всичко откъм улицата. Въпреки че Ейми живееше само на няколко преки отгук, никога не бе виждала тази къща и се изненада, че е толкова хубава. Вещици биха ли живели в къща с капаци, на които има морски кончета? Вместо да тръгне по пътеката към главния вход, доктор Макинтош заобиколи към страничния двор. Той представляваше поляна с остра и зеленикавокафява трева, но имаше и градинка с жълти нарциси, розови азалии и дребен синчец. В дъното на поляната покрай блатото имаше малка бяла къщурка. „Не прилича

на къща на вещици!“ — помисли си Ейми. На вратата стоеше златокосата дама, която видя веднъж в кабинета на доктор Макинтош.

— О! — възкликна детето.

— Трябваше да се обадя — каза лекарят на жената.

— Какво се е случило? — уплашено попита тя.

— Нищо. Абсолютно нищо — бързо отговори той. — Минавах наблизко да взема моята приятелка Ейми Брукс и реших да те запозная с нея.

Жената кимна, вече поуспокоена. Беше с бяла риза, напъхана в дънки. Ръкавите ѝ бяха навити. Косата ѝ беше прибрана назад и сплетена на плитка, завързана с тънко стръкче трева. Цветът на очите ѝ напомняше на Ейми за синьо-лилавите цветчета на зимзелена.

— Аз те познавам — каза жената и се усмихна.

Ейми беше застанала зад лекаря.

— Ти беше в къщичката за игра — добави жената.

— Доктор Макинтош ми разрешава — смотолеви Ейми и си помисли, че жената ще ѝ се скара, задето играе в къщичката.

— Много се радвам, че ти харесва — каза дамата.

Момичето свъси вежди. Не разбираше защо тази жена въобще я е грижа кой харесва къщите.

Объркана, тя погледна лекаря, а той сложи ръка на рамото ѝ.

— Госпожица Робинс направи къщичката — обясни ѝ. — Купих я от нея, за да я сложа в чакалнята. Брат ми я закара с камиона си. Така се срещнахме ние тримата.

— Това е много стара история — каза жената. — Бих искала Ейми да ми казва Даян. Заповядайте, влезте.

* * *

Даян се поуспокои от ужаса, който изпита, когато видя колата на Алан и си помисли, че ѝ носи лоши новини. Погледите им се срещнаха. Тя усети искреността му, забеляза бръчиците около очите, когато се засмее, които всички майки в Хоторн обожаваха. Толкова ѝ се искаше да запази дистанция между тях, че забрави да отвори мрежестата врата.

— Как си? — попита той и влезе в ателието ѝ.

— Добре, благодаря. Наред ли е всичко? — попита тя.

— Да — отвърна той и се огледа, сякаш за пръв път вижда ателието ѝ.

Той винаги идваше, когато Джулия се нуждаеше от него, но в повечето случаи го посрещаха в къщата.

— Идвал си тук, нали? — попита тя.

— Обикновено ателието ти е доста добре барикадирано.

Тя го погледна и видя, че се усмихва.

— Вие сте роднини — обади се Ейми. — Той ми каза.

— Далечни — уточни Даян.

— Аз съм чичо на дъщеря ѝ — обясни Алан, а в гласа му се долавяше такава доброта, че дори Даян не можеше да не я усети.

Той беше добър с всички деца. Никой не можеше да отрече факта, че притежава дарба да разговаря с тях. Как може да е толкова различен от Тим, а да ѝ напомня толкова много за него? Алан беше умен, а Тим — нахален и самоуверен. Алан носеше избелели сини ризи, стари дънки и туристически обувки. Очилата се смъкваха на носа му и Даян трябваше да се бори с желанието си да ги намести. Тим беше лошото момче в семейството, а Алан — ученият. Но и двамата бяха високи, слаби, с леки и грациозни движения. Винаги когато видеше Алан, Даян се отдръпваше сякаш от самия Тим.

— Д-и-и — пооживи се Джулия. — Д-и-и-и!

— О! — възкликна Ейми и отстъпи назад, като я видя.

Стомахът на Даян се преобърна. Винаги когато някой видеше Джулия за пръв път, тя се превръщаше в лъвица — майка. Ако изглеждаше разстроен, недружелюбен или отвратен, намираше начин бързо да го разкара. Очакваше, че Алан е предупредил момичето, но явно не беше.

— Това ли е... — понечи да каже Ейми.

— Дъщеря ми — спокойно каза Даян.

— Казва се Джулия — добави Алан. — Онзи ден ме пита за нея.

— Видях медицинския ѝ картон! — каза Ейми.

Очите ѝ бяха широко отворени, пристъпи към Джулия.

Раменете на Даян се напрягнаха. В началото момичето беше доста уплашено, а сега на лицето му личеше, че е впечатлено и очаровано. На Даян ѝ стана неприятно и пристъпи напред, готова да застане между Ейми и Джулия.

— Показвал си ѝ картона на Джулия? — попита Даян.

Алан само поклати отрицателно глава, сякаш не си заслужава да го обсъждат.

— Това е работилницата на Даян — каза той.

— Където правиш къщичките ли? — попита Ейми.

— Да.

— Х-м-м — проточи момичето.

Погледна Джулия, но бързо отмести поглед. Малкото момиче ѝ бе интересно. Искаше ѝ се да я огледа внимателно, но бе достатъчно възпитана, за да не го направи. Алан отиде при Джулия, Даян посочи недовършената къщичка, отклонявайки вниманието на Ейми.

— Лепя тапети в тази част — обясни и се почувства като птица, която защитава пиленцата си, отдалечавайки момичето от гнездото. От друга страна, детето изглеждаше толкова уязвимо. Беше със свободно пуснати кестеняви коси, изгризани нокти и дълбока бръчка между веждите от тревога.

— О, колко са красиви! — възкликна Ейми и докосна белите цветчета по тапетите.

— Най-напред правя стените — обясни Даян. — После ги сглобявам.

— О — отвърна момичето и пак погледна към Джулия.

— След като монтирам къщата, слагам перваза. Тези дървени завъртулки се наричат резба. Ще прикрепя това към корнизите, после ще сложа този малък гълъбарник, капациите на прозорците. Най-накрая ще я боядисам...

— Тя има ли в стаята си?

— Моля? — попита Даян.

— Джулия — внимателно изрече Ейми. Наведе се настрани, защото Даян ѝ пречеше, и погледна в другия край на стаята. — Има ли си собствена къщичка?

— Ами не — отговори Даян. Ейми сляпа ли бе?

Ейми сигурно бе доловила изненадата ѝ, защото се изчерви.

— Просто си помислих, тъй като ти е дъщеря и така нататък...

— Че Даян ѝ е направила къща — каза Алан, намесвайки се, за да помогне.

— Джулия е... — Даян потърси подходящата дума, за да обясни.

Ейми не издържаше повече. Отиде при Джулия, наведе се и я погледна в очите. Излъчваше топлота и доброжелателност.

— Г-а-а-а — каза Джулия.

— Здравей, момиченце — поздрави Ейми и клекна до стола.

Даян пристъпи напред с намерението да ги раздели.

— Остави ги... — прошепна Алан и я хвана за китката.

— Красиво момиченце. Ах, ти красиво момиченце — каза Ейми.

— Г-а-а-а — изчурулика Джулия. Тя изглеждаше щастлива, че вижда Алан, но бе направо очарована от Ейми. Ръцете ѝ танцуваха своя странен танц, като леко се движеха пред лицето на гостенката.

— На колко си години? — попита Ейми.

Даян искаше да отговори вместо Джулия, но установи, че гласът ѝ изневерява.

— На единайсет е — отвърна Алан.

— Почти колкото мен. — Ейми хвана лявата ръка на Джулия, тя не говореше на възрастните, а на Джулия. — Аз съм на дванайсет.

— Д-и-и-и — каза тя. — Д-и-и-и... Г-а-а-а.

— Не е изненадана — тихо каза Даян на Алан. — Повечето хора си мислят, че е много по-малка.

— Ейми е зряла за възрастта си — отвърна той. — Хрумна ми, че би могла да се грижи за Джулия за по няколко часа на ден. Може би не сама, а когато ти или майка ти сте тук. Така ще имаш малко свободно време, а и мисля, че ще е от полза и за Ейми. Споменах за това на майка ти...

— Не си длъжен да се грижиш за нас, Алан...

— Знам — отвърна той.

— Това е часовникът на баща ми каза Ейми и протегна китката си, за да може Джулия да го докосне. Тежи цял тон, но не ми пука. Нося го вече единайсет години и работи безотказно. Часовникарят го поправи в деня, в който татко почина. Той беше герой, потъна с кораба си...

Даян трябваше да извърне глава. Тя отиде до прозореца и се загледа към градината. Високите пурпурночервени перуники се полюшваха от вятъра. Една дива котка ловуваше покрай папурите. Искаше ѝ се да извика. Чувствата напиреха в гърдите ѝ и тя трябваше да положи усилия, за да ги сдържи. Алан застана зад нея. Усети присъствието му, преди той да каже и дума.

— Чуваш ли как разговаря с Джулия? — попита тя, а сълзите се стичаха по страните ѝ.

— Да — отговори той.

С гръб към него, тя закри лицето си с ръце и тихо заплака. Тялото ѝ се тресеше. Той леко докосна рамото ѝ. Ръцете му бяха големи и даваха усещането, че са силни и сигурни. Усети топлината на пръстите му през тънката риза. В другия край на стаята Ейми разказваше на Джулия за кученцето в дома си и имитираше лаенето му много добре.

— Джулия никога не е имала приятелка — прошепна Даян.

— Мисля, че и Ейми не е имала — отвърна шепнешком Алан.

---

[1] Шиндели — дървени дъсчици, употребявани вместо керемиди. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Ейми започна да се отбива след училище. Втората седмица идваше през ден следобедите. Джулия харесваше Ейми, изглежда, тя я успокояваше. Много често сякаш се бореше с въображаеми демони. Размахваше ръце. Когато Ейми беше край нея, не се бореше толкова много. Изглеждаше по-спокойна и тиха и се усмихваше.

Всеки ден в два и половина Даян започна да поглежда към вратата на ателието си и да се ослушва за стъпките на Ейми. Тя тичаше бързо по мочурливата земя като млада кобила на финалната права на надбягване и се втурваше през вратата с широка усмивка. Беше една малка палавница, непохватна и разхвърляна. Даян правеше лимонада. Слагаше порцелановата кана на поднос, върху който бяха наредени чаши, овесени бисквити и квадратни ленени салфетки. Втората седмица във вторник хапваха на малката масичка до стола на Джулия. Слънцето влизаше през прозорците, блатото ухаеше на топло и солено. Изядоха мълчаливо по една бисквита, а после си поговориха няколко минути, преди Даян да започне пак работа.

— Тези чаши много ми харесват. — Ейми се любуваше на една от тях. Това бяха стари чаши за безалкохолно, изпъстрени с мънички кошници, препълнени с диви цветя. Всяко листенце на цветчетата представляваше ясно очертано, почти микроскопично мацване с четката на алено, кобалтовосиньо, жълто и сиво-зелено.

— Бяха на баба ми — обясни Даян.

— Всичките ти неща са толкова внимателно изпипани.

— Как така? — попита жената, поласкана от думите.

— Всичко е „толкова“. Правиш така, че дори и дребните неща да изглеждат важни. Красиви чаши, салфетки от истински плат, начина, по който си връзваш косата със стръкче трева...

— Направих го просто защото не можах да намеря ластик — обясни Даян.

— Хмм! — Ейми отхапа от бисквитата. Даян смяташе, че е внимателна към детайлите — по-скоро бе сантиментална. Обичаше

предметите да ѝ напомнят за други хора. Обичаше баба си, обичаше и бабата на Тим. Доротея Макинтош живяла в равнината и връзвала косата си с дълго стръкче трева или със стъбло от цвете. Омъжила се за морски капитан, който ѝ донесъл бижута и палисандрово дърво, когато се върнал от Индия. Даян бе скрила на сигурно място обиците ѝ с диаманти и сапфири.

Поднесе чашата до брадичката на Джулия и придвижи сламката до устните ѝ. Първия ден Ейми се опита да даде на Джулия да си отхапе от бисквитата и Даян трябваше да ѝ обясни, че Джулия може да се задави. Много ѝ допадна начинът, по който момичето прие истината на Джулия. Без да задава въпроси, без да се опитва да я промени, да я подобри или да я приспособи към своята. Ейми се приведе напред със салфетката и избърса лимонадата, която бе покапала по брадичката на Джулия.

— Благодаря — каза Даян.

— Глупости! Не ми благодари! — Ейми се изчерви.

— Майка ти няма нищо против, че идваш тук, нали?

Момичето поклати глава.

— Тя работи ли? — попита Даян, опитвайки се да разбере защо Ейми предпочитала прекарва следобедите извън дома си. Може би майка му се прибира едва към пет-шест часа и на момичето не му се седи само в празната къща.

— Не — отговори Ейми и сведе поглед. — Стои си у дома.

Известно време не разговаряха на тази тема. В отношенията им се създаде някакъв ритъм. Нямаше нужда да ги пришпорват, те се развиваха със собствено темпо. Даян се стараше да не си задава въпроса защо това, че едно дванайсетгодишно момиче от квартала иска да бъде край нея и Джулия, означава толкова много за нея.

Ейми ѝ помагаше да разбере нещо. А именно какъв щеше да бъде животът им, ако Джулия беше нормална — майка и дъщеря, които прекарват времето си заедно. Даян можеше да даде толкова много на детето си. Алан доведе Ейми при тях. Младата жена му беше благодарна, но понякога имаше чувството, че вече му е задължена за твърде много неща. А той винаги бе до нея, дори когато най-малко го очаквайте.

Миналата сряда отиде с колата до библиотеката да занесе обяда на майка си. Застанала зад стъклената преграда в кабинета на

библиотекарката, забеляза, че Алан тичешком изкачва стълбите на библиотеката.

— Срядта е. — Проследи погледа ѝ Лусинда... — Идва в почивния си ден.

— Забравих. — Даян беше прегърнала Джулия.

— Една минутка — извини се майка ѝ. — Ей сега се връщам.

Взе хавлиената кърпа, сгъната на бюрото ѝ, и отиде до регистратурата, за да посрещне Алан. Даян люлееше Джулия и видя, че двамата се поздравяват. Фланелката на Алан беше подгизнала от пот, кичури мокра коса падаха в очите му. Тя се понадигна. Смяташе, че е редно да отиде и да го поздрави. Сега беше моментът да му благодари, че изпрати Ейми при тях.

Лусинда му кимна да заобиколи бюрото. Заведе го зад паравана от коркови плоскости. През стъклената преграда Даян видя, че той се оглежда, за да се увери, че никой не го наблюдава. После свали мократа фланелка през главата си. Тялото му беше силно и лъщеше от пот. Избърса се с хавлиената кърпа, а тя гледаше как търка къдравите косми по гърдите си.

Даян замръзна на място. Не можеше нито да помръдне, нито да отмести поглед. Чувстваше се като шпионин, воайорът на библиотеката. Кръвта пулсираше в главата ѝ, устата ѝ беше отворена и пресъхнала. Кожата на Алан беше невероятно гладка, лъскава и стегната.

Двете млади библиотекарки влязоха да обядват. Кикотеха се и Даян разбра, че и те гледат Алан. Тя смотолевя няколко думи.

Беше се втренчила в тялото на педиатъра — в плоския му корем, тънката линия тъмни косъмчета, която стигаше до колана и се скриваше в него. Бедрата му бяха солидни и здрави, а иначе краката му бяха дълги и слаби. След като се избърса, отново облече мократа фланелка. Погледите им се срещнаха.

Тя примигна и отмести очи. Вратата се отвори и влезе Лусинда.

По-младите библиотекарки я закачаха, че пази Алан само за себе си. Лусинда отвърщаше на задевките. Джулия размаха ръце, за да извика баба си. Когато Даян вдигна поглед, за да благодари на Алан, че изпрати Ейми при тях, той си беше тръгнал.

* * *

Даян завърши малката къщичка във викториански стил. Започна да майстори къщичка в гръцки стил от времето на Възраждането. Трябваше да направи портал и да сложи йонийски колони. Джулия спеше, а Ейми седеше на един висок стол и гледаше как работи Даян. Стела, която все още нямаше доверие на новодошлата, се беше настанила в кошницата на един рафт и наблюдаваше от високо.

— Защо Стела не ме харесва? — попита момичето. — Обикновено котките ме харесват.

— Стела е катерица — отвърна Даян.

— Нима? Защо не ме харесва?

— Харесва те. Просто е много страхлива. — Даян измери разстоянието между колоните. — Лисици убили майка й в деня, в който се родила, и една майка — катерица я отгледала в стената отзад.

— Горкичкото! — Ейми погледна котката — кафява със сиви ивици. — Малко прилича на катерица... Откъде знаеш това?

— Намерих тялото на майка й. Забелязах, че котенцето влиза и излиза от една дупка в стената. След няколко седмици порасна доста и майката — катерица престана да го храни и го изгони. Сигурно е смятала, че бебетата й са в опасност...

— Котките ловят катерици — каза Ейми. — Те са били нейна плячка.

— В крайна сметка е така, но тя беше още много малка. Трябваше да я храня с топло мляко в шишенце за кукли. Беше колкото чаена чаша. Събираше се в едната ми ръка.

— Сигурно е била много сладка — тихо каза момичето.

— И дива. Нощно време тичаше из къщата. Веднъж влезе един прилеп и тя го гони чак до зазоряване. Когато ни идваха гости, тя така се скриваше, че понякога не можех да я намеря цял ден.

— Къде се криеше?

— В чекмеджето ми с пуловерите, под юргана ми — така се прилепваше към леглото, че не се виждаше никаква издатина. Горے на комина, на перваза на комина.

— Сега е горе и се крие в кошницата — каза Ейми и вдигна глава, за да я види. Стела ги наблюдаваше от там, а очите й бяха

странен нюанс на тюркоазното.

— Тя не се крие от теб — каза Даян.

— Мислех си, че вече ме познава — каза Ейми. — Идвам тук вече почти един месец.

— Тя дори не мяука — кряска като катерица. Сутрин цвърка и писка. Понякога я наричам Цвърчо. Просто е много странна котка. — На Даян никак не ѝ харесваше, когато някой се чувства отхвърлен, изоставен и необичан. В това число и Ейми. Тя идваше всеки ден, седеше при Джулия, разговаряше с часове с Даян. Загледана в Стела, Ейми изглеждаше слаба и размъкната, като изгубен гаврош.

— Отгледала си дива котка с шише и биберон... — каза момичето, обръщайки се към Даян. Очите му бяха пълни с болка. — Обикновено хората не правят такива неща.

— Ти би го направила — възрази Даян.

— Откъде знаеш?

— От начина, по който се отнасяш с Джулия, си личи, че си добра. — Даян се прокашля и започна да имитира звуците, които издава Стела, цвърченето на катериците: — Чи-чи. Чи-чи.

Котката наостри уши. Джулия се беше събудила и завъртя очи към скривалището на Стела. Даян продължи да имитира катерица. Ейми седеше неподвижна, а Джулия размаха ръце, дирижирайки своя въображаем оркестър. Стела се измъкна от кошницата си. Много бавно и страхливо слезе от рафта.

Това беше игра, която Даян често играеше с котката си. Стела можеше да играе. Джулия не. Ейми гледаше с отворена уста.

Следобедното слънце огряваше стаята и Даян наклони часовника на ръката си, за да улови светлината. Насочи я към бялата стена и започна да мести „зайчето“ по перваза, по пода. Стела го подгони, издавайки звука на катериците, докато дебнеше плячката си.

— Мисли, че е нещо живо — възкликна Ейми. — Иска да го хване!

— Опитай и ти — каза Даян. — Таймекса на баща ти.

— Добре — съгласи се Ейми, а Джулия въздъхна.

Даян наблюдаваше как Ейми мести малката луничка по тюла, а Стела кряска и ожесточено преследва светлината.

— Гледай. Джулия — засмя се момичето. — Имаш луда котка!

Джулия се напрегна. Ръцете ѝ се движеха бързо. Изглежда, наблюдаваше какво става. Когато малката луничка попадна в подноса ѝ и Стела скочи в скута ѝ, Ейми изписка от изненада и възторг.

— Стела означава „звезда“ — каза Даян. — Кръстих я така, защото когато я прибрах у дома, една вечер я заварих да седи на прозореца и да гледа небето. Винаги гледа към едно и също съзвездие.

— Кое? — попита Ейми.

— Орион.

— Много ми хареса историята на Стела — заяви Ейми.

Даян само кимна. Гледаше как двете деца галят котката и се опита думите на Ейми да не я натъжат. Замисли се за любовта към особените, непривлекателните. Знаеше колко важни са игрите, въображението и символиката. Мечтата на всяка майка е да види как детето ѝ расте и се развива нормално, и да му помага. Тя успя да направи това за една котка, но не и за собствената си дъщеря. Остави момичетата сами, отиде тихо до тезгяха си и отново се зае с колоните. Много ѝ харесваха йонийските капители^[1] — резбата им на спирали ѝ приличаше на мидена черупка.

Гласовете на момичетата огласяха стаята. Бяха нежни и хармонични — в краката им котката цвърчеше и пискаше.

Докато ги слушаше, Даян се замисли. Не такъв живот искаше да води. Даян обожаваше да говори, да разказва приказки, да обсъжда с някого загадките на живота. Детето ѝ, нейното съкровище, нейният лъч светлинка не беше способно да мисли. Като се вгледаше в очите му, виждаше празнота, сякаш очите на Джулия гледаха само навътре, дълбоко в нейната собствена душа или абсолютно нищо. Даян се преструваше, че дъщеря ѝ говори с думи и жестове. Понякога обаче по-добре от всеки друг осъзнаваше, че се заблуждава.

В определен момент от живота си Даян се бе превърнала в ексцентричка, която разговаря с котки. След това, тъй като не можеше да общува с дъщеря си, привлече детето на друга жена. За да превъзмогне най-голямата болка в живота си, си представяше, че дъщеря ѝ чувства и разбира, че Джулия е нещо повече от едно грохнало човешко тяло.

„Много повече, Джулия. Много повече, любов моя!“

Даян погледна към момичетата — те си говореха. Ейми имитираше котката, а Джулия изразяваше задоволството си със

сложните движения на ръцете, които приличаха на хавайския танц хула.

Наведе се над работата си.

— Майка ти не се ли тревожи за теб? — извика на Ейми.

— Не — отвърна тя.

Ейми рядко говореше за семейството си, но Алан бе намекнал, че не всичко е наред в дома на семейство Брукс. Даян уважаваше всички майки, независимо от недостатъците и проблемите им и си пое дълбоко дъх, за да си го напомни.

— Какво да организираме за пенсионирането на майка ми? — попита, сменяйки темата, защото разбра, че е сложила пръст в раната. Явно Ейми не беше готова да разговаря свободно за това, което ставаше в дома ѝ.

— Празненство — изненада — предложи момичето.

— Каза, че ще ни убие, ако направим такова нещо.

— Майката на приятелката ми Амбър заведе родителите си на пътешествие за златната им сватба.

— Пътешествие... — Даян се замисли над тази идея.

— Даян — извика я Ейми. — Джулия се е подмокрила.

— Добре, ей сега идвам.

Играта свърши и Стела пропъзля обратно в кошницата си. Даян отиде до банята и донесе чист памперс. В началото преобувахе Джулия зад паравана от оризова хартия, за да не я види Ейми. Сега вече бяха над тези неща. Джулия беше на единайсет години. Ако ходеше на лагер, в часовете по физическо или оставаше да спи в дома на приятелка, другите момичета щяха да я виждат гола. Ейми беше приятелка на Джулия, добра приятелка.

— Ето пудрата. — Тя подаде шишенцето на Даян.

— Благодаря — отвърна Даян и поръси малко.

— Обожавам бебешка пудра — заяви Ейми на Джулия. — Мирише по-хубаво от парфюм. Слагам си по малко парфюм, когато ходя на училище.

— Л-а-а-а — изрече Джулия.

— Все си мисля, че „ла“ означава „цвете“ — каза Даян.

— Така е — сериозно отвърна Ейми. Сякаш разбираше по-добре езика на Джулия, чуваше повече, превеждаше го по-добре дори от

майка ѝ. Даян нищо не каза. Много ѝ се искаше дъщеря ѝ да изрече нещо друго. Но тя не го направи.

— Да, Джулия — каза Ейми. — Невен, лилия, маргаритка и роза.

Джулия примигна, клатейки глава. Даян ги слушаше и гледаше как Джулия играе с приятелката си. Бе много доволна, че разказа на Ейми историята на Стела. Може би някой ден ще ѝ разкаже и другата история, тази на Джулия.

* * *

Братята Макинтош бяха в основата на тази история.

Даян цял живот бе мечтала за любов. Родителите ѝ бяха прекрасни хора, привързани един към друг и към нея. Винаги бе искала и тя да намери такава истинска любов. Майката на Даян беше сираче и твърдеше, че Емет я е спасил. Даян беше стеснително момиче. Връстниците ѝ отдавна бяха напуснали семейното огнище, а тя все още живееше при родителите си. Знаеше, че действителността е сурова и трябва да е готова, преди да влезе в нея.

Наследила уменията от баща си, тя започна да се занимава с дърводелство. Когато беше малка, той ѝ направи къщичка за игра. Даян изработи подобна къщичка за третия рожден ден на дъщеричката на своя приятелка. Използва за модел бялата къща на пристанището, в която си представяше, че ще живее някой ден със своето семейство. Всички майки, които я видяха, поискаха и за своите деца.

По това време Алан току-що бе започнал работа като педиатър в града и поръча на бащата на Даян да изработи рафтовете в кабинета му. Алан беше млад и Емет много го хареса. Предложи му да купи някоя от къщичките на Даян за чакалнята си. Тя отиде до медицинската служба да огледа помещението и Алан излезе от кабинета си, за да се срещне с нея.

— Баща ти свърши чудесна работа — изрече. — Искан да видя какво можеш ти.

— Научих всичко от него. — Тя се почувства засрамена и смутена. — От най-добрия майстор.

— Ще бъда единственият лекар в града, който притежава къщичка за игра на Робинс. Всички деца ще искат да идват при мен.

Ще имам предимство пред останалите — пошегува се по начин, от който ѝ стана ясно, че е малко несигурен. Беше висок и слаб, малко по-възрастен от Даян. Имаше светлокестенява коса, която непрекъснато падаше в очите му.

— Тукашен ли сте? — попита тя.

— От Кейп Код.

— И решихте да практикувате медицина в Хоторн?

— Изкарах стажа си в Ню Хейвън и поех кабинета от доктор Морисън, който реши да се пенсионира.

— Липсвали ви Кейп Код?

— Не е чак толкова далече — отвърна той, — но ми липсва.

— Там имате ли семейство? — попита Даян. Знаеше, че родителите ѝ ще ѝ липсват много, ако отиде да живее на друго място.

Той поклати глава.

— Вече нямам. Брат ми е ловец на омари и тази година ловува край бреговете на Блок Айлънд. Често акостира тук в Хоторн.

— Това е хубаво — отбеляза Даян и поклати глава.

— Болницата тук ми харесва — каза Алан. — Градът се разраства. Природата е прекрасна. Но да се приспособиш...

— Баща ми твърди, че на жителите на Хоторн им трябва цяла вечност, за да приемат новодошлите — каза Даян. Въпреки че тя бе обикновен дърводелец, а той — лекар, нещо в него я накара да почувства, че може да му каже тези неща. — Дори моят бизнес започна бавно, а съм родена тук.

— Хората ще разберат на какво съм способен — заяви Алан.

— Сигурна съм в това — отвърна Даян, преценявайки го с поглед. Ако имаше дете, вероятно щеше да го повери на грижите на този човек. Той изглеждаше добър и благ, а когато каза „хората ще разберат на какво съм способен“, в гласа му се долови увереност, като че ли знае, че е добър лекар и че родителите ще заведат децата си при него.

— Не се притеснявайте — поклати глава тя. — Ще ви построя прекрасна къщичка.

Не знаеше защо, но това обещание беше особено важно за нея.

Щом се прибра у дома, прерови книгите по архитектура и различни списания, за да открие интересни детайли за къщичката. Малките деца много харесваха например чукало за врата във формата

на морско конче, капаци на прозорци, които наистина се отварят и затварят, пощенска кутия, в която да слагат писма.

Няколко седмици по-късно майка ѝ я извика на телефона и ѝ каза, че я търси Алан Макинтош. Предположи, че иска да я попита докъде е стигнала с къщата. Вместо това той я покани на вечеря. Даян онемя. Едно е да работи за лекар, друго е да излиза с него. За какво щяха да разговарят? Какво щеше да си помисли, когато разбере, че е напуснала колежа в Кънектикът?

— Да — чу се да отговаря. — Да, добре.

— Събота вечер — каза той. Сметна, че странноприемницата „Роузкрофт“ ще ѝ хареса.

Даян наистина хареса заведението и прекара чудесно. Седнаха в тази част на ресторанта, в която месото се печеше на скара пред клиентите. Пиеше шампанско и усещаше мехурчетата с небцето си. Беше много романтично. На масата имаше розова роза, в камината гореше огън, светлината бе приглушена и блещукаха свещи.

Алан беше красив и привлекателен. Внимателно слушаше, когато тя му разказваше за себе си. Впечатли го, че цял живот е живяла в Хоторн. Не се изненада, когато му призна, че в колежа не ѝ е било интересно и че е искала да работи с баща си. Той ѝ разказа за брат си Нийл, причината, поради която е станал лекар. Разказа ѝ и за брат си Тим, „лудата глава“, който ловеше риба и омари по източното крайбрежие и се прибираше у дома само когато се налагаше.

Интересно ѝ беше как може двама братя да са толкова различни и поиска да научи повече неща за тях. Двамата с Алан разговаряха толкова много, че се наложи сервитьорът да спира четири пъти до тяхната маса, преди да им вземе поръчката. Когато дойде време да поръчват, се оказа, че тя почти не е погледнала менюто. Поръча си момици, нещо, което никога не беше опитвала.

Алан я помоли да му разкаже най-щастливите си спомени. Тя го попита коя е най-голямата му мечта. Той поиска да разбере кои са домашните ѝ любимци и защо ги е кръстила именно с тези имена, тя го попита дали вярва в рая.

Никога преди не бе излизала с такъв мъж. Повечето момчета, с които се бе срещала, бяха местни като нея. С тях беше учила в началното училище и се познаваха, откакто са се родили. Но само два часа с Алан ѝ бяха достатъчни да осъзнае, че нещо ѝ е липсвало. Дори

не бе предполагала, че ще ѝ е приятно да разказва на един мъж за шотландския си териер, който ѝ бяха подарили за четвъртия ѝ рожден ден.

Раменете му бяха като на футболист по американски футбол, широки и едри, но се движеше грациозно и секси. Той си поръча стриди и предложи една на Даян. Кестенявата му коса беше леко разрошена и имаше нужда от подстригване. Говореше за медицината с плам и страст. Не беше станал лекар заради парите или престижа — имаше истинско призвание да помага на хората.

Същата вечер я откара до вкъщи и докато пътуваха, хвана ръката ѝ. Спря колата пред дома ѝ и я целуна. Кръвта нахлу в лицето ѝ, коленете ѝ се подкосиха, когато той вплете дългите си пръсти в косата ѝ, целуна я страстно и настойчиво, а тя се отпусна на гърдите му. Беше силен и здрав като работник, въпреки че по ръцете му нямаше мозоли. Беше лекар, какво очакваше тя?

Измина една седмица, през която тя работеше по неговата къщичка за игра. Надяваше се да я хареса и да я покани отново на вечеря. Но той беше зает в кабинета, а тя — със сътворяването на къщичката. Потърси я веднъж по телефона, но не я намери. След това тя му позвъни, но той пък беше в болницата.

А после дойде денят, в който трябваше да достави къщичката.

Беше готова. Беше в ателието ѝ и с баща ѝ се канеха да я закарат с камиона му. Но Алан каза, че брат му Тим се е върнал в града. Понеже корабът му бил акостирал на кея за омари, Тим щял да се отбие да вземе готовата къща.

Когато Тим Макинтош влезе в ателието ѝ, тя опаковаше къщичката с вата, за да не се повреди по пътя. Беше едър като Алан, но по-рус. По бръчките на лицето му личеше, че през Повечето време е на открито. Носеше карирана риза с навити ръкави. Ръцете му бяха мускулести. Предният му зъб беше счупен. Погледът му беше интелигентен, също като на Алан, но отнесен, все едно че мисли за края на света.

— Хей — извика той, влезе и грабна топчето вата от ръцете на Даян. — Нека аз да я опаковам.

— Не, аз... — понечи да възрази тя.

Но той вече беше започнал да опакова къщичката, сякаш цял живот е вършил това. Без да каже нито дума, без дори да се усмихне,

той се втрени в Даян. По гърба ѝ премина тръпка. Запита се как си е счупил зъба, откъде му е белегът над дясната вежда.

— За какво мислиш? — попита Тим.

— Аз ли? — отвърна тя смутена, че я е хванал да го наблюдава.
— За нищо.

— Не е вярно — отговори той.

— Тогава ти ми кажи за какво мисля.

— Искат ти се да пътешестваш на кораб.

— Не — отвърна тя. — Ако си мисля нещо, то е, че се справи много добре с опаковането на къщичката.

— Винаги ли работиш с тези дрехи?

Беше се надявала, че с Алан може да отидат на вечеря, и си облече рокля. Тя бе на сини и бели райета с бяла якичка, която изведнъж ѝ се стори много голяма. Застанала пред Тим, се чувстваше много неловко и усещаше как потта се стича по гърба ѝ. Не можеше да откъсне поглед от широката усмивка на лицето му. Помисли си, че изглежда като ученичка в тази рокля на райета, и се запита какво ли ще си помисли той, ако разбере, че все още живее при родителите си.

— Силна жена си — каза ѝ, — щом си построила тази къщичка съвсем сама. Признай си — баща ти помогна ли ти? Защото, честно казано, не приличаш на жена, която върти чука.

— Такава съм — отвърна тя.

— Аз самият съм работник. Точно затова не ми се вярва толкова хубаво момиче като теб... — Отново се усмихна, разкривайки счупения си зъб.

— Обичам работата си — заяви Даян.

— Аз също — изрече той. — Жена по мой вкус.

Изсветлялата коса, обветреното му лице, фините бръчици около тъмносините очи доказваха, че е рибар. Притежаваше сурова красота. Погледът му караше Даян да си мисли, че таи в себе си страшна тайна. Беше много жизнен и весел, тя си представяше как е застанал на палубата и направлява кораба си по звездите. Когато хвана ръката ѝ, през тялото ѝ премина тръпка.

— Тим Макинтош — представи се той. — Приятно ми е да се запознаем.

— Даян Робинс — отвърна тя, втренила поглед в силната му, мазолеста длан. Задържа ръката ѝ в своята.

— Какво ще кажеш за разходката с кораб? — попита той.

— Брат ти ни чака.

— Може и той да дойде с нас.

— Престани — засмя се тя. — Трябва да закараме къщичката до кабинета му.

— На остров — заяви Тим. — Ето къде ще те заведе. Някъде на Бахамите. Ще ловим риба и ще спим на плажа. Харесваш ли шумоленето на вятъра в палмите?

— Не съм го чувала.

— Ще го чуеш — обеща Тим Макинтош, а очите му засияха.

— Не, аз... — Даян не можеше да откъсне поглед от този мъж. Той я беше хванал за ръката, сякаш я познаваше от години, сякаш възнамеряваше да я отведе право към залеза.

Тя се дръпна, убеди го, че Алан чака, че трябва да закарат къщичката в чакалнята му, както бяха обещали.

— Както искаш. — Прегърна я през кръста. — Да не би да си влюбена в него?

— Излизахме само веднъж — отвърна Даян с дрезгав глас.

— Добре — отвърна Тим.

— Защо го казваш? — попита тя. Лицата им бяха едно до друго и тя разбра, че ще се предаде. Той беше каубой с кораб, със счупен зъб и криеше ужасна тайна. Сърцето ѝ биеше лудо, цялата се разтапяше. Само като го погледнеше и нещо я караше да се усмихва, да е нервна, да се смее с глас.

— Защото отиваме на разходка с кораб и ако нещата потръгнат, ще те помоля да се омъжиш за мен — отвърна той. — Какво ще кажеш?

— Ще кажа, че си луд — заяви Даян.

Той докосна бузата ѝ и тя осъзна, че връзката ѝ е Алан е приключила завинаги.

Истинската лудост беше, че Тим Макинтош ѝ направи сериозно предложение за женитба след по-малко от месец. Помоли я да се омъжи за него на палубата на кораба си, пролетните съзвездия блещукаха над тях.

— Имам нужда от теб — призна ѝ.

— Та ние почти не се познаваме — отвърна младата жена.

— Аз не мисля така. — Той я прегърна силно. — Имам чувството, че цял живот съм те познавал. Омъжи се за мен, Даян.

— Да се омъжа за теб...

— Никога няма да ти е скучно.

— Тим! — засмя се тя, защото думите му ѝ се сториха забавни.

— Аз не съм като Алан — продължи той. — С него ще живееш спокойно. Той е адски разумен. — Прозвуча много тъпо. — Никога няма да ти се наложи да му казваш два пъти да окоси тревата на полянката пред къщата. Винаги е безукорен. С мен... Няма да имаш полянка.

— Няма ли? — попита тя и го погледна очите.

— Ще имаш единствено това — отговори той и с широк жест ѝ показва морската шир, по която се носеха вълни с посребрени върхове чак до хоризонта. — Това е всичко, което мога да ти дам.

— Само морето — отново се засмя тя.

— Омъжи се за мен — отново изрече той.

Даян имаше странното чувство, че Тим се съревновава с брат си и че тя е наградата за победителя. Тя беше стеснителна и скромна и не вярваше на инстинкта си. Алан беше преуспяващ лекар, а Тим — красив рибар. Двамата можеха да имат всяка жена, която пожелаят. Защо ще се карат за нея?

Срамежливите момичета са несигурни в себе си. Не осъзнават, че правят огромно впечатление на околните. Една среща с Алан, а изглежда Тим я прие много по-насерiously от него. Ако Алан я харесваше толкова много, защо не я покани отново на вечеря? Тя прекара толкова добре онази вечер в странноприемницата „Роузкрофт“. Младият лекар изглеждаше сериозен и искрен, като че ли знаеше точно какво иска да постигне.

Тим беше съвсем различен. Потръпваше, когато я прегръщаше. Казваше „Имам нужда от теб“ почти толкова често, колкото и „Обичам те“. Обясни ѝ, че измерва времето е приливите и отливите, и това ѝ се стори невероятно романтично. При първото си закъснение се оправда с някакво източно течение. После я прегърна и ѝ каза, че когато е бил в открито море, се е страхувал, че може да се удави, без да я види отново. Каза ѝ, че тя е всичко, което има. По два пъти на ден ѝ се обаждаше от кораба. Като хвърлеше котва в плитчината Ландоуп, изстрелваше бели сигнални ракети, с помощта, на които с морзовата

азбука изписваше „Даян“. Запазваше най-хубавите омари, които е уловил, и ѝ ги приготвяше за вечеря. Всяка вечер пиеха вино. Любеха се. Прегръщаше я толкова нежно и внимателно, че ръцете му трепереха, и непрекъснато шепнеше името ѝ. Лежаха на комката в каютата му, увити с вълнени одеяла, и усещаха пулса на морето. В такива моменти погледът му беше сериозен и уплашен. Гледаше я така, сякаш искаше да запомни всяка черта на лицето ѝ.

— Никога не ме напускай — молеше я.

— Никога — прошепваше тя в отговор.

— Не мога да те загубя — казваше той. — Трябва винаги да сме заедно.

— Как можеш да си помислиш, че ще е другояче? — уплашено попита. И тя поемаше риск — за да се отдаде изцяло на друго човешко същество, трябваше да вярва, че той винаги ще е до нея, че ще удържи на обещанията си, че ще я обича, докато свят светува.

— Понякога чувствата се променят.

— При нас няма да стане така — обеща тя.

— Родителите ми престанаха да се обичат — сподели Тим. Тази нощ ѝ разказа своята версия за това, което се бе случило със семейството му. Били толкова близки — родителите му се обичали още от деца. Оженили се на по двайсет години, родили им се три момченца. Животът им бил чудесен. Ходели за риба, ловели раци и плували. Майка им организираща пикници. А после Нийл се разболял. Семейството им се разпаднало. Майка им била съкрушена. Мъката да гледа как синът ѝ умира я тласнала към алкохола. Неспособен да ѝ помогне, баща му се запилял в морето. Алан се заловил с книгите, Тим — с ловене на риба. В крайна сметка Нийл починал. Даян много се натъжи от тази история, въпреки че я бе чувала от Алан.

— Много съжалявам — прошепна.

— Никой никога няма да ме напусне отново — заяви Тим. — Никога.

— Не можеш да управляваш съдбата — каза тя. — Колкото и да ти се иска.

Тим се отдръпна. Погледът му бе мрачен и загрижен. Той се вгледа в лицето ѝ, бършейки сълзите си.

— Трябва да я управлявам — изрече решително, — защото нямам намерение да преживея това отново.

— Сигурно е ужасно да загубиш някого, когото си обичал — каза Даян. — Но виж Алан — той е използвал смъртта на брат ви за нещо позитивно. Решил е да стане лекар.

Тим изпъшка.

— Тим!

— Съжалявам. — Тя усети, че той трепери. — Просто не намирам нищо позитивно в смъртта на Нийл. И не ми е приятно да говориш за Алан, сякаш е най-прекрасният човек на света, великият и всемогъщ лекар. Той е имал своя шанс с теб и... — Тим се отдръпна, лицето му беше яркочервено.

— Обичам теб. — Даян махна кичур коса от очите му. Уплаши се от изражението на лицето му. — Не Алан.

— Досега нито една жена не е заставала между нас.

— Аз не искам да заставам между вас.

— Тогава бъди на моя страна.

— Ще го направя. Аз съм на твоя страна. — Даян бе объркана.

— Досега не съм се влюбвал — призна той.

— Никога? — недоверчиво попита тя. Хвана лошото си момче в лъжа — беше твърде красив, твърде див и очарователен, за да не е имал гаджета. Безсрамно я лъжеше и тя го знаеше.

— Бил съм с момичета, но не съм обичал никое от тях. — Целуна я по челото и погали косите ѝ. — Докато не се появи ти.

— Хората трябва да се обичат и в най-трудните моменти. — Гласът ѝ трепереше. Детството ѝ бе щастливо. В семейството ѝ имаше толкова много любов, а и, слава богу, никой никога не се бе разболявал. Кой знае защо, тя се сети, че Алан я попита за най-щастливите ѝ спомени, за семейните домашни любимци, че ѝ разказа за живота си.

— Смяташ ли, че е възможно? — попита Тим и обгърна с длани лицето ѝ.

— О, убедена съм, че ще успеем увери го тя.

— Ще се подкрепяме един друг — каза Тим. — От този момент нататък.

И Даян му повярва. Той се нуждаеше от нея. Животът му бе причинил много болка, беше страдал доста. Младата жена беше готова да се грижи за него и да го подкрепя. За пръв път в живота си вярваше, че девизът „Дом, мил дом“ се отнася за нея самата. Щастие то беше

възможно. Любовта беше истина. С Тим щяха да имат много сладки бебчета, тя щеше да построи на всички къщички за игра. Животът щеше да е прекрасен.

Щяха да се обичат и в най-лошите и трудни моменти. Винаги щеше да е на негова страна и щеше да се опита да премахне съперничеството му с Алан, за да могат братята Макинтош да останат близки.

С Тим никога нямаше да се разделят.

Бяха си го обещали.

* * *

Откакто се биха пред библиотеката в Уеденър, Алан не бе изпитвал желание да размаже Тим. Но в деня, в който той му каза, че ще се жени за Даян, старата вражда се върна. Тим поиска Алан да присъства на сватбата и да му стане кум. Ярост изпълни гърдите на Алан.

— Какво ще кажеш? — попита брат му. — Възнамеряваш да ме държиш в напрежение ли?

— Ти си я помолил да се омъжи за теб и тя се е съгласила?

— Не — отвърна Тим с остър и блеснал поглед. — Ще тръгнем към олтара на шега. Какво ти става?

— Нищо — едва се сдържаше брат му.

— Глупости. Познавам те — въздъхна Тим, сякаш северният вятър вее в гърдите му. Закрачи из кабинета на Алан.

— Не е ли доста прибързано? — попита Алан. — Искам да кажа, че ти почти не я познаваш.

— Познавам я много добре. Не ми говориш така, защото си излизал с нея, нали? Останах с впечатлението, че между вас не е имало нищо кой знае какво. Поправи ме, ако греша, но мисля, че сте излизали само веднъж.

— Да — отвърна брат му. — Само веднъж.

— Тогава какъв е проблемът?

Проблемът беше в това, че Алан не действа достатъчно бързо. Една среща можеше да промени живота на човек. Когато беше с Даян, той разбра, че е срещнал прекрасен човек. Докато я гледаше в очите и

я целуваше в колата, усети силна връзка между тях и можеше да се закълне, че и тя я е почувствала същото. След това обаче няколко вечери работи до късно в болницата. Позвъни ѝ в неподходящ момент и пропусна възможността да разбере дали връзката е била истинска или просто една мечта.

— Е, и какъв е проблемът? — отново попита Тим.

— Ще се ожениш за нея и ще се установиш на едно място?

— Да.

— Наистина ще заживееш на едно място? — попита Алан. Направи се на идиот, така че Тим да не разбере, че ревността го изяжда отвътре.

— Доколкото ми е възможно. Тя знае за кораба, за разрешителното за ловене на омари, че работя в морето. Не мисля, че това я притеснява.

— Не е виждала как идваш и си отиваш — каза Алан. — Вече десет години.

— Хей, и ти имаше своята възможност. Можеше да станеш океанограф. Ти си този, който се заби в лекарски кабинет.

— Знам.

— Даян няма проблем с работата ми — каза Тим. Усмихна се, показвайки счупения си преден зъб. Докато издърпвал кошове за омари в открито море преди шест зими, си ударил лицето с дръжката на макарата. Алан се дразнеше, че брат му не иска да отиде на зъболекар и да му сложат коронка. Сякаш беше решил да играе някаква роля.

— Тя харесва живота на скитащия ловец на омари — каза Алан. — Така ли?

— Да, харесва ѝ.

— Да чака да се сетиш се прибереш у дома от морето.

— Хей... — Тим долови саркастичния му тон.

— Дано да ѝ харесва и когато не се прибираш у дома — продължи Алан. — Когато решиш да тръгнеш към Нюпорт, вместо да се прибереш в Хоторн.

— Това време отмина — каза Тим. Отново се усмихна. Алан усети, че ревността му пак се надига, и му се прииска да удари брат си. Тим беше прав: Алан излиза с Даян само веднъж, но все още чувстваше връзка помежду им, независимо дали това се харесваше на

брат му или не. Познаваше брат си и не искаше той да я нарани. Пристъпи и застана пред Тим.

— Дано да е така — каза.

Тим го изгледа, очите му блеснаха, беше готов да се бие. И двамата не бяха забравили последното си сбиване в Кембридж. Всеки чакаше другият да нанесе първия удар.

— Тя не е като нас — каза Алан. — Произхожда от семейство, в което се грижат един за друг. Чуваш ли какво ти казвам?

— Предупреждаваш ли ме? — попита Тим и смушка Алан в гърдите с показалеца си. — За моята бъдеща съпруга?

— Предупреждавам те да се държиш добре с нея — отвърна Алан.

— Не се тревожи.

— Родителите ѝ се подкрепят. Един друг и нея. Не са като майка и татко. Не като това, което се случи, след смъртта на Нийл.

— Аз бях до Нийл. — Тим вдигна глава и издаде напред брадичката си.

В погледа на Алан се четеше гняв и предизвикателство, тъй като не можеше да опровергае нищо, което брат му смяташе за самата истина. Но Алан си спомни как Тим седеше под прозореца на Нийл.

Беше лято, небето беше ясно, птиците пееха, а Тим седеше на тревата и непрекъснато хвърляше бейзболната си топка в ръкавицата. Алан издебна родителите си и се промъкна в стаята на Нийл, за да бъде до него. Чуваха тупкането на топката на Тим в ръкавицата. Тъмната стая миришеше на болест и смърт, очите на Нийл бяха широко отворени като на бухал, втренчени в Алан, изпълнени с ужас от неизвестното.

— Не наранявай Даян — каза сега Алан. Стомахът му се сви от лошо предчувствие.

— Върви по дяволите — отвърна Тим. Отстъпи назад и тръгна към вратата. — Ще ми станеш ли кум или не?

— Да — отговори Алан, защото Тим беше единственият му жив брат. Заради него и заради Даян щеше да сложи край на всичко това още в този момент. Тя никога нямаше да научи за това скарване, нито за това колко е нещастен. — Ще ти стана кум.

— Не знам защо — каза Тим, — но се радвам.

Изтощен и отегчен, Алан беше застанал до бюрото и изпращаше брат си с поглед. Тим беше висок, вървеше изправен и горд. Защо пък не? Беше спечелил момичето. Алан имаше дипломи и научни степени, а той имаше своя кораб и Даян.

Когато стигна до вратата, Тим се обърна. Сините му очи бяха изпълнени с ярост. Стомахът на Алан се сви, защото знаеше, че брат му е победител в последната им житейска битка.

Но видя и нещо друго. Дълбоко в тези очи имаше страх. Видя човек, който вече е изгубен.

За момент се опита да измисли да каже нещо, да извика Тим да се върне, да не му позволи да си тръгне, да изгладят последното недоразумение помежду си. В края на краищата братята бяха сами на този свят. Но щом Тим Макинтош бе решил да си тръгне, каквото и да му кажеше човек, нямаше да го спре.

---

[1] Капител — горната разширена и украсена част на колона. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Последната сряда на май Алан се почувства напрегнат, имаше нужда да пробяга трийсет и два-три километра. Вместо това пробяга само пет и отиде в библиотеката по-рано. Госпожа Робинс не беше на рецепцията и той остана разочарован. Но хавлиената му кърпа на жълти и бели райета беше там, сгъната върху количката. Той кимна на младата помощник-библиотекарка и се пресегна през гишето да я вземе.

Избра и списания, настани се в читалнята и отвори на една статия, озаглавена „Дребните риби и ракообразни — жизнена сила и източник на храна на сините китове“. Сърцето му все още не се беше успокоило от тичането. Напоследък лявото коляно го болеше вследствие на много стара контузия — хлъзна се, за да направи хоум и се блъсна в Тим по време на бейзболен мач зад гимназията „Барнстейбъл“. Цял ден го болеше гърло, а сега и кихна.

В събота вечер заведе Рейчъл Палмър, медицинска сестра от болницата, на кино. След това тя пожела да вечерят и да пийнат нещо Алан я убеди да се разходят по пясъчната ивица до морския фар. Беше тъмно. Нощта беше безлунна и те едва виждаха къде вървят.

Тя беше с обувки с много високи токчета, които потъваха в студения пясък. Въпреки това не се оплакваше. Вървеше до Алан и обсъждаха филма. Той крачеше с ръце в джобовете. От другата страна на залива се намираше Гъл Пойнт. Водата в устието беше черна като мастило, а приливът се отдръпваше. Къщата на Даян светеше на другия бряг на тъмното блато.

Алан застана под морския фар. Лъчът светлина премина през водата и направи пътечка до Даян. Рейчъл го хвана за ръката. Тя беше висока и изглеждаше секси в прилепналия по тялото ѝ бежов пуловер. Алан я положи на влажния пясък и смъкна дрехите ѝ толкова грубо, че тя извика. Сама свали черния си дантелен сутиен. Имаше и страст, и възбуда. Алан я прегърна силно и се опита да си поеме дъх. Понеже искаше да ѝ се реваншира за мислите си, за това, че не може да

откъсне очи от къщата на Даян, ѝ позволи да облече пуловера и якето му.

— Обади ми се — каза тя, когато я закара до дома ѝ.

— Ще ти се обадя — обеща ѝ и я целуна, тя му върна дрехите.

Трепереше от студ по тениска, но ги остави на седалката. Тя беше разведена. Работеше в спешното отделение и имаше шестгодишен син. Алан се чувстваше като подлец, който си заслужава настинката, която хвана. Знаеше, че няма да ѝ се обади отново. Никога не му е било лесно да казва истината, когато ставаше дума за любов. Спомни си как се престори, че прощава на Тим за това, че му открадна Даян, а всъщност му се искаше да го убие.

Той кихна.

— Gesundheit^[1] — тихо каза библиотекарката, която даваше книги в читалнята.

— Наздраве! — обади се в същия момент и госпожа Робинс, която влезе в читалнята с куп нови списания.

— Благодаря — отговори Алан и на двете.

— Да не би да се разболяваш? — попита госпожа Робинс.

— Винаги се заразявам от децата.

— Тогава не бива да тичаш.

— Имам нужда от раздвижване — отвърна той.

— Раздвижване, как не! Прибери се и прекарай почивния си ден в леглото — строго нареди тя, но след това изражението ѝ се смекчи и на устните ѝ се появи прекрасна усмивка. — Ако докторът не възразява, че му го казвам.

Той отново кихна. Гърлото го болеше и усещаше тежест в гърдите. Госпожа Робинс сложи ръката си на челото му. Това му напомни за баба му.

— Имаш температура, момчето ми — каза тя.

— Хей, как са Джулия и Даян? — попита той. Опита се въпросът му да прозвучи съвсем нормално. — Добре ли вървят нещата с Ейми?

— Остави сега Джулия и Даян — изрече госпожа Робинс. — Остави Ейми. Върви да си легнеш и се опитай поне веднъж да се погрижиш за себе си. Става ли?

— Добре — съгласи се той. Изведнъж го втресе и потръпна.

Наистина беше болен. Не бе свикнал някой да се грижи за него. Отново се сети за баба си. Доротей направи каквото можа за него, след

като родителите му потънаха в мъката си. Тя живееше на остров Нанткет, който се намира на доста път по море, и Алан рядко я виждаше.

— И да ми се обадиш утре сутринта! — нареди му госпожа Робинс.

Баба му може би щеше да се пошегува по същия начин.

* * *

Щом се прибра у дома, Лусинда Робинс веднага извади от шкафа две консерви пилешка супа. Когато Емет се разболееше, тя сваряваше пиле и приготвяше супа. Но сега се задоволи със супа от консерва, прибави лук, морков, целина, черен пипер на зърна, дафинов лист и мащерка от градината. Сложи тенджерата да къкри. Момичетата бяха в ателието на Даян. Днес слушаха Карли Саймън. Прозорецът бе отворен и Лусинда чуваше любовната песен. Даян обичаше Карли. Винаги я е обичала. Слушаше този глас — изпълнен със страст, който пее за изгубена любов, разбито сърце, радостите на децата и надеждата за утрешния ден — сякаш Карли изразяваше чувствата, които дъщеря и таеше дълбоко в себе си.

Даян беше магьосница с дървото. Беше наследила майсторската ръка от баща си, неговия разум и търпение. Търпението беше най-важното за един дърводелец. Да можеш да вземаш внимателно мерките, до последния милиметър, да сглобиш парчетата дърво, като ги натискаш силно, без да остават луфтове или цепнатини. Да си сигурен, че режеш на правилното място, че няма да съсипеш парче скъпо дърво от небрежност и невнимание.

Когато ставаше дума за дърво, Даян имаше и търпението, и вярата.

Но нямаше никаква вяра в любовта. И защо да я има? Понякога Лусинда се замисляше за живота на дъщеря си и се чудеше как е издържала на отчаянието и безнадеждността. Да си лудо влюбена, както беше Даян в Тим, да се омъжиш за любимия човек, да родиш детето му и да го изгубиш, когато се окаже, че бебето е болно.

Даян едва не умря. След заминаването на Тим Лусинда се грижеше за Джулия, защото дъщеря ѝ беше твърде отчаяна и нямаше

сили да стане от леглото. Като разбра колко сериозни са уврежданията на Джулия, Даян беше обзета от следродилна депресия и дълго време само плачеше. Но Джулия ѝ помогна да преодолее отчаянието. Преди единайсет години това малко бебе, сериозно увредено, но вкопчило се здраво в живота, бе спасило майка си да не умре от любов.

Алан Макинтош също ѝ помогна. Отбиваше се всеки ден. Малко лекари правеха домашни посещения, но на него и през ум не му минаваше да ги пропусне. Той не беше злопамятен човек, за да си връща за това, че Даян го е изоставила заради брат му.

На третата седмица след раждането оперираха преплетените ѝ черва и прикрепиха временна торбичка към дебелото черво, в която то да се изпразва.

Даян, полудяла от мъка, не се справяше много добре с торбичката. Дръпна лейкопласта от отвора в коремчето и Джулия изпищя от болка.

Лусинда все още си спомняше хаоса и врявата. Джулия плачеше. Даян ридаеше. Алан влезе в кухнята, сложи черната си чанта на масата и взе Джулия от Даян. Притисна бебето до гърдите си и го успокои. Жълто бебешко аки изцапа синята му риза, но на него сякаш не му пукаше.

— Причиних ѝ болка. — Даян плачеше и трепереше.

— Не си, тя е добре — успокои я Алан.

— Когато ѝ сменях торбичката, дръпнах много силно и връзката се извади. Кожата ѝ е възпалена, страда толкова много...

— Не си ѝ причинила болка — каза по-строго Алан. — Все едно отлепяш анкерпласт. Смъди само за минутка. Ще взема нов и ще я оправим.

Внимателно подаде на Даян дъщеря ѝ и зарови в чантата си. Отвори пакетчетата. За две минути почисти отвора в коремчето на Джулия, сложи нова торбичка и уви бебето в одеялцето.

Лусинда стоеше настрана, като парализирана. Беше гледала здраво дете и нямаше никаква представа как се слага торбичка, как да помогне на Даян да не загуби разсъдък си. Толкова се възхищаваше на собствената си дъщеря, че не смееше да помръдне.

Алан вдъхна кураж на всички. Не се преструваше, че Джулия е нормална, но и никога не се държеше така, сякаш тя е различна от другите деца. Даян роди три седмици по-рано, в седмицата, в която

Тим си отиде. Беше бледа и почти беше загубила разсъдъка си. Облечена в синя роба и с мръсна коса, приличаше на развалина. Страхуваше се да вземе на ръце бебето си, стоеше в ъгъла и скубеше косите си.

Лусинда никога нямаше да забрави какво се случи след това. Беше лято и в блатото имаше много щурци. Звездите пламтяха на тъмното небе. Изскимтя дива котка и това напомни на Лусинда за собствената ѝ дъщеря. Алан прекоси кухнята и се опита да сложи Джулия в ръцете на Даян, но тя не искаше да я прегърне.

— Тя е твое дете — каза ѝ той.

— Не я искам — проплака младата жена.

„Не говориш сериозно!“ — искаше да каже Лусинда. Може пък и да говореше сериозно. Даян изгуби съпруга си, но и нещо много важно — чувството, че любовта може да превъзмогне всичко, че светът е сигурно място, че добрите хора имат здрави деца.

— Тя има нужда от теб — заяви Алан.

— Искам Тим — настойчиво изрече Даян. — Накарай го да се върне при мен!

— Той си отиде, Даян! — почти извика брат му и я разтърси за ръката, за да я събуди. — Бебето има нужда от теб!

— Не съм достатъчно добра майка за нея — възрази Даян. — Трябва ѝ някоя много по-силна. Аз не мога, не съм...

— Ти си единствената майка, която има — спокойно каза Алан.

— Отнеси я — помоли Даян.

— Дъщеря ти е гладна — отвърна Алан.

Почти насила заведе Даян до люлеещия се стол до прозореца и я натисна да седне. А после с най-нежния жест, който Лусинда някога бе виждала, разтвори отпред робата на Даян. Тя се съпротивляваше, но сега се успокои. Просто седеше, без да може да помръдне.

Алан сложи Джулия на гърдата на Даян, тя седеше в сумрака, отказваше да погледне детето си, а сълзите се стичаха по страните ѝ. Млечният път светеше в нощта. Тя погледна нагоре, сякаш искаше да се отърве от това мъчение и да се превърне в синята звезда, която светеше в края на съзвездието Орион. Упорито отказваше да прегърне дъщеря си. Клекнал пред нея, Алан придържаше Джулия, докато тя сучеше от гърдата на майка си. Мина доста време. Минутите изглеждаха като часове. След известно време Даян прегърна детето си.

Ръцете ѝ сякаш по собствено желание се вдигнаха нагоре. Прегръщайки Джулия, тя докосна ръката на Алан. Лусинда видя, че се бяха навели над бебето. Лицата им бяха едно до друго, а ръцете им — преплетени. Джулия сучеше лакомо.

Лусинда си спомняше всичко това, застанала до печката. Погледна към масата: сякаш бяха пред очите ѝ — Даян, Алан и Джулия.

Сипа супата в голям съд. Сложи в една торбичка пресен хляб и масло, наля лимонада в една бутилка. След това мина през задния двор и отиде да каже на дъщеря си, че докторът е болен и е неин ред да направи домашно посещение. Можеше да се закълне, че понякога Даян не мислеше за собствения си живот.

* * *

В първия момент Даян се подразни. Беше се съсредоточила върху изработването на една тераса с парапет, която щеше да сложи на най-новата си къщичка по модел на къща в Стонингтън, която много ѝ хареса. Но майка ѝ настоя. Каза ѝ, че е направила супа за Алан и че тя трябва да му я занесе.

— Знаеш ли откога не съм ходила в дома му? — попита Даян.

— Ами! — иронично изрече майка ѝ. — Имам адреса му в бележника си. Потърси улицата в географския справочник, ако си забравила къде живее.

— Само една библиотекарка би държала в къщата си географски справочник с карти — отбеляза Даян.

— Библиотекарите не се различават много от дърводелците — отвърна тя. — За всяка работа трябва да имаш подходящ инструмент.

— Знам къде живее — неохотно призна Даян.

— Джулия е страшна късметлийка — обади се Ейми.

И двете я погледнаха. Тя беше донесла „дама“ и с Джулия играеха техен си вариант на играта.

— Че доктор Макинтош ѝ е чичо — възкликна момичето.

— Това има и своите недостатъци — възрази Даян.

— Даян! — сопна ѝ се Лусинда. — Той е толкова добър и с двете ви.

— Мамо, до неделя трябва да завърша тази поръчка — опита отново Даян. — Не можеш ли ти да я занесеш?

— Тази вечер ще дойдат момичетата от кръжока по рецитиране и трябва да си подготвя нещата.

— А намери време да му направиш супа?

— Както каза Ейми, той е чичо на Джулия — отвърна Лусинда Робинс.

* * *

Даян беше отворила прозорците на камиончето, за да влезе пролетният въздух. Птиците летяха и изпълваха вечерния час с настроение и живот. Лястовиците ловяха насекоми по полетата. Ята скорци се спускаха и се издигаха като черен облак. Самотно рибарче беше кацнало на телефонния кабел над Силвър Крик. Даян усещаше мириса на розови градини, на необработена земя и на солниците. Пакетчето на майка ѝ беше отзад, закрепено между тежки чанти, пълни с панти и малки триончета.

Пърл Стрийт се намираше в самия център на Хоторн. Тя беше една от най-старите улици в града и голяма част от богатите капитани на китоловни кораби и търговци бяха построили къщите си там още в началото на XIX век. Намираше се на две преки от пристанището и беше малко по-тиха от Фронт и Уотър Стрийт. Даян караше бавно по Пърл Стрийт и вдишваше с пълни гърди соления въздух. Слънцето залязваше и белите фасади на къщите бяха огрени от прекрасен прасковен цвят. Отдавна не беше ходила в дома на Алан. Улицата, на която живееше, ѝ напомни за времето, когато беше щастлива с Тим. Подкара малко по-бързо. Къщата на Алан беше във викториански стил. Беше облицована с бели дъски, имаше сив перваз, три стъпала водеха до широка веранда с дърворезба, гълъбарник и беседка с асма. Но беше запусната. Боята се лющеше, единият капак на страничен прозорец липсваше, ветропоказателят беше изкривен. Тревата трябваше да се окоси, а яхтата, сложена на ръждясало ремарке, отдавна не беше виждала морска вода. Спомни си дългите разходки в морето със съпруга си и с девера си.

Тогава бяха в добри отношения. Чувстваше, че Алан желае най-доброто за нея и за Тим. Той ги разхождаше с яхтата си, а те го канеха на вечеря. Всички се държаха добре един с друг. Онези дни, когато тримата плаваха с яхтата на Алан, бяха слънчеви и щастливи. Алан стоеше на руля. Тим се изтягаше с шапка, нахлупена над очите, Даян стоеше до предното платно и плаваха по тясното устие.

Един прекрасен слънчев ден вълните се плискаха в парапета на палубата, Даян се почувства невероятно щастлива. Плаваха срещу вятъра. Тим беше хвърлил мрежата за лефер от кърмата, а Даян се беше навела на носа. Тя се обърна, за да каже нещо за слънцето, вятъра или затова колко е хубаво, че тримата са заедно, и забеляза, че Алан я гледа. Очите му бяха присвити, а погледът му излъчваше съжаление и копнеж. От този поглед разбра, че мрачното му настроение се дължи на това, което се бе случило между тях навремето. В този момент и тя се почувства по същия начин. Бързо отмести погледа си.

Двамата се държаха любезно, но резервирано един с друг. Те бяха снаха и девер. Всеки петък вечер тя приготвяше задушена риба и Алан идваше за вечеря в почивките между прегледите в кабинета и визитациите в болницата. Поиска мнението ѝ какъв цвят килим да си купи за кабинета си. Тим се усмихваше, хванал ръката на Даян, доволен, че Алан е част от щастливото им семейство. Но Даян и Алан престанаха да се преструват в деня, в който Тим окончателно пое към морето.

Прекосявайки неподдържаната морава, тя видя нещо в тревата — стара къщичка за птички. Беше я направила на Алан много отдавна, още преди да се роди Джулия. Това беше нещо като обещание към бъдещите деца на Алан, че ще им построи най-страхотната къщичка за игра в Хоторн. Спомни си, че Тим държеше стълбата, а брат му се качи да я постави на високия клен. Сега беше на земята. Даян я подпря на каменните основи на къщата и се качи по стълбите към входа.

Позвъни няколко пъти, но никой не отвори.

— Ехо — извика тя. — Ехо!

Почувства се някак странно, че е тук. Спомни си вечерта, в която с Тим дойдоха да кажат на Алан невероятната новина — че е бременна в третия месец. Тя стоеше във фойето, а Тим я беше прегърнал и подкани брат си да докосне корема ѝ. Почувства се неудобно заради Алан — забеляза притеснението му, когато погледите им се срещнаха,

но той направи това, което го помоли Тим, за да му угоди. Докосването му ѝ вдъхна сигурност и спокойствие. Затваряйки очи, тя почувства връзката между Алан и бебето, което беше в утробата ѝ, и потръпна.

— Алан — сега извика тя. — Тук ли си?

Хвана топката за отваряне на вратата. Завъртя я. Тежката врата изскърца и се отвори. Влизаше се в малко коридорче и всекидневна. Обзавеждането можеше да се определи като оскъдно — махагонова маса, бюро с извит сгъваем капак, стол и покрито с избеляла кувертюра канапенце. Вкусът му към обзавеждане не се беше подобрил.

— Алан! — извика Даян.

По стените имаше рафтове, отрупани с книги Дикенс, Шекспир, Норман Маклейн, Йейтс, Уилям Карлос Уилямс, Хемингуей, Фройд, Дос Пасос, Тревиниан. Робърт Б. Паркър, Кен Фолет, Линей, Юнг, Луис Томас. Луис Агасиз, Одъбан, Дарвин. Уиникот и много други. Тим никога не се бе задържал на едно място достатъчно дълго, за да чете подобни книги.

Тя отмести поглед и забеляза, че на висок рафт са наредени много снимки. Алан беше много висок и снимките се падаха на нивото на очите му. Но дори и изправена на пръсти, Даян едва ги виждаше. Имаше снимка на родителите му — той много приличаше на баща си, висок и слаб. Снимка в сребърна рамка на Доротей, баба му. Снимка на три момчета в бейзболни екипи. Същите три момчета на платноходка, на плажа, с прътове за управляване на уиндсърф в ръце. Това бяха Алан, Тим и големият им брат Нийл.

— Тим — възкликна тя, почти шокирана, че го вижда.

Това беше снимка от сватбата им. Взе я, а ръцете ѝ трепереха. Хората често я съветваха да „се отърси“ от миналото, от гнева, от бившия си съпруг. Бяха минали единайсет години. Защо тогава се изпълваше с гняв, като го видеше? Навремето се обичаха — личеше си от начина, по който се бе наклонила към него, по това, че той не можеше да свали поглед от нея. Докосванията му я караха да се разпали. Щом чуеше гласа му, ѝ се приискваше да му обещае абсолютно всичко. Смокингът му сякаш всеки момент щеше да се пръсне по шевовете на широките му рамене. Вратовръзката му се беше изкривила. Даян си беше поставила за цел да върне на Тим щастието, което беше изгубил със смъртта на Нийл.

Като се сети колко усилия бе положила, за да го постигне, впи нокти в дланите си. Изминалите единайсет години не бяха променили чувствата ѝ. Той не бе напуснал само нея, а и дъщеря им.

Спомни си как една вечер лежеше на палубата на корабчето му. Вече беше в напреднала бременност. Небето над тях беше обсипано със звезди и Даян прошепна:

— Ако е момиче, ще го кръстим Корнелия, ако е момче — Нийл. И в двата случая ще му казваме Нийл.

Тим я целуна. Изглеждаше много щастлив. Бяха сравнително млади, само на по двайсет и седем години. Гинекологът ѝ препоръча да направи генетични изследвания на бебето не заради възрастта ѝ, а защото нивото на протеините в кръвта ѝ беше повишено. Назначи амниоцентеза.

Диагнозата се състоеше от две думи — генетични увреждания. Спомни си, че я побиха тръпки и че стомахът ѝ се сви. Тя плака дни наред, молеше се времето да се върне назад и резултатите да се окажат някаква грешка. Как бе възможно такова нещо?

С Тим бяха здрави. Обичаха се, бяха добри хора, работеха много. Бебето им беше момиченце и имаше увреждания.

На начина ѝ на хранене ли се дължеше? Или на това, че живееха близо до електроцентраля? Много вино ли беше пила, преди да разбере, че е бременна? Или пък Тим беше пушил твърде много марихуана? Дали не се дължеше на замърсяването на въздуха? Или пък на нещо във водата? Дали пък нямаше някакви химикали в млякото, което пиеше, или в месото? Дали не използваше вреден прах за пране, шампоан, лосион за тяло или пък омекотител? Фолиева киселина ли ѝ липсваше? Не беше яла достатъчно полезни зеленчуци ли?

Даян седеше в ателието си на люлеещ се стол, люлееше се напред-назад, а подът поскърцваше. Не миеше косата си, не се хранеше, не разговаряше с майка си. Тим излизаше в морето на лов за омари, прибираще се, заминаваше, пак се връщаше. Искаше ѝ се да я прегърне, да ѝ каже, че всичко ще е наред, но той не го направи. Затова тя сама се прегръщаше.

Бебето в утробата ѝ не мърдаше. Помисли си, че може да е умряло. Бе обикнала детето, наричаше го Нийл, но напоследък започна да мисли за него като за „То“. „То не мърда“, „То е генетично увредено“, „То е болно“.

— Не можем да го задържим — каза Тим една вечер, застанал в другия край на стаята, за да е по-далеч от нея. — Никой няма да ни укори за това.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя.

— Да направиш аборт — отвърна той.

— О! — възкликна и почувства, че ѝ се гади.

Той се приближи. Целуна я по врата, а лицето му беше обляно в сълзи.

— Когато решихме да направим амниоцентезата — каза ѝ, — бяхме наясно, че е възможно да се изправим пред подобен проблем. Точно затова го направихме — за да имаме право на избор. Трябва да решим, Даян.

— Радвам се, че казваш „ние“ — прошепна тя.

Чувстваше се така самотна. През цялото време Тим ловеше омари, понеже не искаше да говорят за бебето и за кошмара, който преживяваха. Тя разбра причината — болестите го подлудяваха. Той много се страхуваше от тях, но тя имаше нужда да са заедно в този тежък момент.

— Ще се обадим на лекаря — каза ѝ — и ще запишем час за аборта. А после веднага ще си направим друго бебе...

— Ще си помисля — отвърна Даян.

И тя наистина обмисли този вариант. По цял ден се люлееше в стола и се опитваше да си представи колко щеше да ѝ олекне на душата, когато се отървеше от това бреме. Щеше да отиде в болницата и бебето нямаше да го има вече. То и без това беше болно. Щеше да има сериозни увреждания. Може да е бавноразвиващо се и другите деца да му се подиграват. Даян си спомни онези дни в люлеещия се стол и се пресегна да вземе снимката на Джулия от полицата. На нея тя беше на шест месеца. Това беше първата ѝ снимка като бебе. Направиха я малко късно, защото през първите месеци Джулия бе подлагана на доста операции. На нея беше увита в розово одеяло, от което се подаваше мъничкото ѝ личице. Даян я беше гушнала, а Алан снимаше. Тя се загледа в лицето на дъщеря си. Беше толкова красиво и нежно. Като гледа тези сини очи, човек никога не би предположил колко е увредено тялото ѝ, увито в розовото одеяло. Джулия беше изплезила малкото си розово езиче.

Винаги когато разглеждаше снимки на дъщеря си, Даян се изпълваше с нежност и любов.

— Джулия — каза, сякаш дъщеря ѝ бе там. — О, Джулия.

Отново се замисли за онези дни, които беше прекарала в люлеещия се стол. Не се мразеше за това, че обмисляше и варианта да направи аборт. През повечето време не мразеше и Тим. Решението ѝ да роди Джулия не дойде изведнъж. Докато се люлееше бавно в стола, тя усети, че бебето мърда. То леко потрепна. Ритна я с краче. Сърцето на Даян заби бързо.

Алан се отби да ги види. Влезе в стаята и застана до вратата. Даян не бе казала на никого какви са резултатите от изследванията, даже и на майка си. Всички знаеха, че Тим не обича да говори за болести и здравословни проблеми, и Даян беше много изненадана, че е споделил с брат си. Най-малко с него очакваше да говори за това.

— Тим ми каза — призна той.

Даян мълчеше. Беше решила, че каквото и да ѝ кажат братята Макинтош, нямаше да я накарат да промени решението си. Тя се люлееше с бебето си и всичко щеше да е наред.

— Показа ми резултатите от изследванията.

— Няма значение какви са резултатите — отвърна тя.

— Той ме помоли да говоря с теб — продължи Алан. — Да те вразумя. Смята, че понеже съм лекар...

— Много сте разумни — прекъсна го тя, — и лекарите, и ловците на омари.

— Уплашен е — каза Алан. — Беше свидетел на много страдание. Знае какво може да се случи с родителите, когато имат болно дете.

Даян наведе глава. И тя беше уплашена. Сълзите потекоха по страните ѝ. Знаеше за кавгите между родителите на Тим, за пристрастяването на майка му към алкохола, за това, че братята се бяха настроили един срещу друга и от както получиха резултатите, дъхът на Тим миришеше на бира.

— Не казвай нищо против бебето ми — започна тя. — Не ми казвай да го...

— Няма — отвърна Алан.

— Само не ми казвай да не я раждам.

— Няма — повтори той. Прекоси стаята и клекна до нея. Хвана ръката ѝ и изчака да го погледне. По лицето ѝ се стичаха сълзи, но тя нямаше сили да ги избърше.

— Аз ще се грижа за нея — обеща той. — Ще бъда личният ѝ лекар.

Тя видя сенките под очите му и предположи, че е взел това решение след безсънна нощ.

— Наистина ли?

— Да.

— Тим показва ли ти резултатите? — попита и стисна по-силно ръката му. — Можа ли да ги разчетеш? Много ли ще е зле?

— Не знам — отвърна той.

— Ще изпитва ли болка?

— И това не мога да кажа.

Даян се разплака, а Алан я прегърна през раменете. Вече беше решила — щеше да роди детето, независимо от всичко, но имаше въпроси, които все още я измъчваха. Уврежданията на детето можеше да са сериозни или незначителни, но тя щеше да се роди и Даян щеше да е нейна майка.

— Искам Тим да я обикне — каза тя. — Искам да е до нас. Кажу ми, че трябва да приеме тази ситуация.

— Не ме моли за това — отвърна Алан. — Той ми е брат, но аз не мога да му нареждам какво да прави. Ясно?

Тим замина преди следващото пълнолуние. Това беше краят на любовта им „и в добро, и в зло“. Даян плака седмици наред заради нарушения обет.

Алан обаче удържа на думата си. Той бе до нея от самото начало. Тим напусна семейството си, като остави Даян и бебето си на грижите на Алан. Той беше лекар и чичо на бебето, но не и негов баща. Този прекрасен човек вбесяваше Даян само защото бе брат на Тим. Тя взе снимката, на която тримата братя Макинтош ловяха риба. Били са неразделни. Със смъртта на Нийл си е отишла и част от другите двама. „Тази част, която знае как се обича“ — помисли си сега Даян.

Тя нямаше работа в дома на Алан. Реши да остави супата на шкафа в кухнята, влезе в светлия хол и го видя да лежи на един диван.

— Алан — повика го тихо, за да не го стресне.

Майка ѝ беше права. Наистина беше болен. Това си личеше от пръв поглед — беше заспал дълбоко по гръб, дишаше през устата, едната му ръка беше върху очите, а другата — отпусната. Тази сутрин не се беше бръснал и брадата му беше набола. Без очилата и със следобедната сянка, която падаше върху лицето му, той сякаш беше друг човек. Малко по-опасен и доста по-тайнствен от истинския Алан. Беше с панталон с цвят каки и тениска. Даян се загледа в голите му ръце. Бяха силни. Майките на пациентите му никога не биха предположили, че има такива мускулести ръце. Коремът му беше плосък.

Понеже се чувстваше особено, Даян стоеше и го гледаше. Стомахът ѝ се сви, имаше чувството, че върши нещо нередно. Той наистина беше ужасно сладък — разрошената му коса, устата му, ръцете му. Винаги беше смятала, че Тим е по-мускулест. Карираното одеяло се беше смъкнало и Даян се пресегна да го вдигне.

Тръгна си. На външните стълби обаче се спря. Сърцето ѝ биеше лудо. Каза си, че да стоиш до човек, който спи и не осъзнава, че си там, е един вид нахлуване в неговия свят, и може би беше точно така. Къщичката за птички си стоеше облепната там, където я беше оставила. Вдигна я и я сложи отзад в камиона. После потегли към къщи.

---

[1] Gesundheit (нем.). — Наздраве! — при кихане. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Алан сънуваше, че усеща аромата на пилешка супа. Главата му тежи.

Намира се в Италия или Гърция, мястото е хълмисто и зелено, а блещукащата светлина очертава всичко от тъмните кипариси до богините. Тече вода, а той лежи безпомощен на одеяло от мъх. Богинята се надвеси над него. Имаше малки ръце, светли очи и разпилени сламеноруси коси. Понечи да се пресегне да я докосне, но беше парализиран от любов. Тази богиня бе Даян. Беше се върнала при него след толкова време.

Събуди се и отиде до кухнята да си вземе чаша вода. Видя, че на бар плота има хартиен плик. Миришеше като в съня му. Беше много гладен и извади съдържанието на плика. Супата беше още топла, вътре имаше и голямо парче пресен хляб.

Седна на бар плота и изяде супата направо от буркана. Наистина ли Даян бе идвала? Беше замаян от температурата и не си спомняше нищо. За какво можеше да е идвала? Да му донесе пилешката супа?! Не беше от жените, които правят пилешка супа. А и обикновено тя контактуваше с него само заради Джулия.

Правенето на пилешката супа прилягаше повече на Рейчъл и на няколко други жени, за които се сещаше. Имаше няколко майки на негови редовни пациенти, които му плетяха пуловери, правеха му торти, донасяха му тенджери с храна. Приятелят му Малахи Кондон ги наричаше БСМ — Бригадата на самотните майки. Това бяха много симпатични жени, благодарни за грижите, които полагаше за децата им. Бяха много любезни и щедри към него, но обикновено подаръците им бяха грижливо опаковани в плетени кошници, обсипани с цветя, шишарки, миди и шоколад. Във всяка кошница имаше и прочувствени бележки.

Супата обаче беше сложена в хартиен плик — доста оригинално хрумване. Бръкна вътре, за да потърси нещо, което да му подсказва от

кого е. Нямаше нито бележка, нито цветя. По нищо не личеше да е от Рейчъл или от някоя друга майка на негов пациент.

Алан знаеше, че постъпва глупаво, като приема тези подаръци. Някои от жените, които му ги правеха, бяха разведени, две-три бяха вдовици. Представяше си колко е трудно сам да отглеждаш деца. Бяха съвестни хора — четяха всички книги, в които пишеше как да бъдеш добър родител, и се стараеха страшно много. Самотата причиняваше болка. Да си единственият родител, който се отзовава на нощния плач, който лекува възпаленото гърло и държи легена, докато детето повръща. Нежененият педиатър можеше да се окаже добра партия. Затова те му плетяха пуловери, правеха му пайове.

Алан канеше на среща някои от тях. Прекарваха добре. Тези жени бяха мили, забавни, умни, красиви. Много му се искаше да почувства нещо повече към тях. Перспективата да се за дом и да има семейство му се струваше доста примамлива. Започна да се пита какво му става — защо не можеше да се влюби в някоя от тези жени, които бяха готови да го обикнат. Хрумна му само един отговор. Те не бяха Даян.

Когато отиваше на домашни посещения в Гъл Пойнт, тя му отваряше вратата. Чувствата бяха изписани на лицето ѝ, а точно тогава то не изглеждаше добре. С разрошена коса, обезумял поглед, облечена с дрехи, по които Джулия бе повръщала и пишкала, тя нямаше нищо общо с момичето, което бе завел в „Роузкрофт Ин“. Разговаряше с Алан, но през цялото време не откъсваше поглед от Джулия. Не показваше никакви чувства към него нито антипатия, нито привързаност. За нея той беше чужд човек. Не го възприемаше като свой девер, нито като човека, с когото веднъж бе излизала на среща мъжът, който някога ѝ бе приятел, но който бе започнала да ненавижда. Той беше просто лекарят, когото е повикала, за да облекчи страданията на дъщеря ѝ.

Беше споменала времето. Искаше ѝ се да е сигурна в това, че те — тя, майка ѝ и Джулия — ще прекарат колкото се може повече време заедно. Той погледна календара, закачен на стената до телефона, който фирмата „Лейтън Фармаси“ бе изпратила на всички в Хоторн. На него имаше снимка на фара, където ходиха с Рейчъл и където той настина. Виждаше се и точното място, където се бяха — Алан потърси най-подходящата дума — „съвкупиха“. Не можеше да се нарече „правене

на любов“. Скъса снимката и я хвърли в коша за боклук. След това се загледа в датите. Белите квадратчета запълваха юни, юли, август, септември, октомври, ноември и декември. Седем страници, седем месеца. Главата му тежеше, беше замаян. Не вярваше, че Джулия ще живее повече от седем месеца, седем страници от календара.

От друга страна, тя непрекъснато го изненадваше. Не бе очаквал да доживее до първия си рожден ден. Никога не би предположил, че ще отпразнува петия си рожден ден. Деца с толкова сериозни здравословни проблеми рядко живееха дълго, така че всяка година беше дар божи. Джулия беше решила да оцелее и тази година.

Алан разтърка очите си. Имаше само една племенница. Загледа се в календара и осъзна колко скоро щеше да дойде лятото. Джулия обожаваше морето. Когато водата беше топла, с майка си лежаха на охранявания плаж до фара. Преди две лета Алан видя как Даян държи в обятията си Джулия, докато морето ги обливаше отвсякъде. Чистата зеленикава вода, бялата пяна на вълните и двете руси глави.

Изглеждаха така свободни: Даян — необременена от тревоги, Джулия — отпусната в ръцете на майка си. Алан чу Даян да пее, видя я да се усмихва. Слънцето приличаше, а приливът се отдръпваше. Когато приключиха с плуването, Даян построи замък от мокрия пясък. Джулия лежеше спокойно до нея, стоплена и доволна.

Пясъчният замък беше огромен, със сложна декорация. Даян му направи кулички и изкопа ров около него. Украси го с мидички, прозрачни камъчета и плавей. Направи го специално за Джулия. Даян взе ръката на дъщеря си и ѝ помогна да погали пясъка. Така че и момичето взе участие в построяването на замъка, без да го осъзнава. Лицето на майката излъчваше щастие. Тя играеше с дъщеря си.

„Седем месеца“ — помисли си Алан. Седем страници. Не знаеше още колко пъти му оставаше да я види, да види Даян — щом Джулия си отидеше, Даян щеше да изчезне от живота му. Вече нямаше да има защо да се среща с нея. И двамата щяха да скърбят за Джулия.

Белите квадратчета на календара. Искаше му се да последва Даян. Тя беше попитала дали ще могат да бъдат „заедно“ още известно време. Алан искаше да бъде част от техния живот. Искаше да се ожени за Даян. Искаше да ѝ помага да се грижи за Джулия през малкото време, което ѝ оставаше, да преживеят всичко заедно. Момиченцето заслужаваше да има баща. Той искаше да бъде този баща.

Алан държеше буркана със супата, която някой бе оставил в кухнята, гледаше дните в календара и се чудеше кой ли ще е последният ден на Джулия. Помисли си за брат си Тим, който се намираше на кораб за лов за омари някъде далеч. В откритото море, сам със себе си и със звездите, източник на толкова много нерешени проблеми. Искаше му се да върне Тим на брега и да го накара да се разбере с Даян, с него самия. Да даде възможност на всички да продължат напред.

Преди да е станало твърде късно.

* * *

Лусинда Робинс се надяваше да поговори с дъщеря си. Даян обаче се прибра късно. Хората от литературния кръжок на Лусинда бяха погълнати от иронията, символизма и любовта в творчеството на Шекспир и останаха четирийсет и пет минути повече от обичайното. След това Даян приспа Джулия, а Лусинда излезе да се поразходи. Най-после останаха сами в кухнята.

— Е? — попита Лусинда.

Даян стоеше до печката и бъркаше кубчетата натурален шоколад, който беше сложила в тенджерата с врящо мляко. Беше с бяла лятна нощница и в гръб изглеждаше толкова слаба, сякаш се смаляваше до размерите на Джулия.

— Почти е готово — отвърна Даян.

— Не говоря за горещия шоколад — каза майка ѝ.

— Как мина сбирката на кръжока?

— Чудесно. Всички се чудим как сме завършили колежа, без да сме чели „Напразните усилия на любовта“. Уж всички сме специалисти по английска литература, а нито един...

— Не искам никога повече да правя това — прекъсна я Даян.

— Какво, скъпа?

— Да нося супа на Алан Макинтош.

— Защо? Да не би да е...

Тя поклати отрицателно глава. Опита шоколада и добави още мляко.

— Спеше, когато позвъних на вратата, не ми отвори и аз влязох. Трябваше просто да оставя супата на верандата, но исках да я намери. Чувствам се като пълна глупачка.

— Но защо? Това беше много благородна постъпка.

— „Твоята“ благородна постъпка, мамо.

— Той е съвсем сам, скъпа. За теб той е само прекрасен лекар, но чуй какво ще ти кажа. Идва в библиотеката през почивните си дни, защото е ужасно самотен. Той не е Тим.

Даян я изгледа. Не се усмихваше, което беше недвусмислен знак за Лусинда да млъкне.

— Да не говорим повече за това — каза младата жена.

— Скъпа...

— Моля те, мамо. Не съм луда. Кълна се, че не съм, но нещата ми харесват такива, каквито са. Алан лекува Джулия. Имам нужда от него само за това. Не желая да му нося пилешка супа, да го навещавам и да си правя илюзиите, че може би някой ден...

Лусинда я наблюдаваше как сипва горещия шоколад в сини чаши. Ръцете на Даян леко трепереха и лъжицата се чукна в ръба на чашата. Стела скочи на плота да оближе покапалото мляко и Даян се наведе, за да може котката да се отрие в бузата ѝ,

— Някой ден какво? — попита Лусинда.

— Че някой ден можем да бъдем приятели, както някога.

Лусинда не отговори. Спомни си времето, когато връзката на Даян с братята Макинтош беше още в самото начало.

Един ден, точно преди да навърши двайсет и седем години, тя сякаш разцъфна. Разхубави се и засия — тяхното грозно пате се бе превърнало в красив лебед. Тя създаде напрежение между двама братя, без дори да го осъзнава... Нямахше представа, поне в началото, че е наранила Алан. Дори не беше разбрала, че той я харесва. Но сигурно е видяла, че Алан страда. След време това стана съвсем очевидно. Така че един ден тя доведе вкъщи приятеля си и неговия брат — Тим и Алан — и тримата станаха почти неразделни.

— Емет много харесваше момчетата — каза Лусинда. Въпреки че искаше нещо да се случи между Даян и Алан, Емет се чувстваше по-добре в компанията на Тим. Макар че Емет беше най-умният човек, когото Лусинда познаваше, той имаше комплекси за малоценност, когато се намираще сред образовани хора. — И двамата.

— Знам.

— Искаше да си щастлива. — Лусинда си спомни годините, когато всички бяха заедно. Емет често излизаше на лов за омари с Тим. Направи шкафове за кабинета на Алан. Беше на седмото небе от радост, когато разбра, че Даян е бременна, но почина от сърдечен удар месец по-късно. А после и Тим си отиде. Преди единайсет години.

— Татко така и не можа да види Джулия — обади се Даян и разбърка шоколада си.

— Не, но беше толкова щастлив, когато му каза, че си бременна. — Лусинда взе ръката на дъщеря си.

— И Тим се развълнува.

— Тим беше жертва на обстоятелствата. Беше толкова нерешителен и слабохарактерен, горкичкият.

— Той дори не я видя — каза Даян. — Просто избяга.

— Страхливец — отвърна майка ѝ. — Не те заслужава.

— Винаги ми казваше, че съм направила живота му свършен.

Лусинда се поколеба, но се пресегна през дървената маса и хвана ръката на дъщеря си.

— Точно в това беше проблемът. Той смяташе, че всичко трябва да е свършено.

Лусинда наблюдаваше Даян, която очертаваше линиите по дървото на старата маса със свободната си ръка. Баща ѝ я беше направил преди десетилетия.

— Татко ми липсва — каза младата жена.

— Той ликуваше, Даян. Това е най-точната дума. Той излезе в задния двор и викаше към звездите. Крещеше, че ще става дядо.

— Но той почина, преди това да се случи.

Лусинда се прокашля. Когато говореха за Емет, почти дванайсет години след смъртта му, сякаш той беше близо до тях.

— О, не съм съгласна с теб — каза. — Мисля, че и той не би се съгласил.

— Но, мамо — отвърна Даян. — Той почина, когато бях бременна в четвъртия месец...

— Да, но не ми кавай, че не е бил „дядо“. Това страшно би го разстроило! Той беше много привързан към бебето, скъпа. Това, че „официално“ не са се видели, не значи нищо.

— Състоянието ѝ щеше да го разстрои и да го отблъсне.

— Той щеше да я обикне — строго отвърна Лусинда.

— Собственият ѝ баща я изостави!

Е, Лусинда нямаше какво да отговори на това. Истината беше, че мъжете не понасят болести и проблеми. Емет не можеше да се грижи за Даян, когато беше болна. Рядко ѝ сменяше памперсите. Един-единствен път го помоли да я почисти и той повърна.

— Тя има нас, скъпа — отвърна Лусинда.

— Знам.

Лусинда видя, че Даян се е загледала в масата и очертава линиите на дървото. Тези разговори късно вечер в кухнята означаваха страшно много за Лусинда и страдаше, че Даян никога нямаше да може да провежда подобни разговори с Джулия. Любовта беше толкова много болка, подчиняваше се на толкова неразгадаеми правила, че беше почти невъзможно човек да я подмине.

— Емет щеше да я обича. Той ѝ беше дядо — повтори Лусинда и погледна към стаята на Джулия.

Даян кимна в знак на съгласие. Изглеждаше така крехка и нежна, но беше жилава. Ръцете ѝ бяха изящни, но кожата им беше задебеляла също като на Емет. Непознати хора я спираха на улицата и я поздравяваха затова, че не е оставила детето си в дом. Лусинда знаеше, че дъщеря ѝ има желание да намери кораба на Тим и да го потопи.

Представи си образа на съпруга си, както често правеше, когато беше в стрес. Ето го, седи начело на масата. Поклаща одобрително буйната си коса, прошарена с бели косъмчета, а дълбоките му сини очи са спокойни както винаги. Дъвчи един от жълтите моливи, които винаги носеше със себе си, за да си отбелязва мерките върху дървото.

Имаше тежък характер. Беше сприхав, затворен и не контактуваше много-много с хората. Лусинда беше настоявала често да излизат, да канят гости за вечеря. Тя си представи литературните вечери у тях, хора, които четат любимите си поеми, играят сценки от пиеси, пият вино. Емет в никакъв случай нямаше да го позволи.

Преди това той беше оставил грижите по отглеждането на Даян на нея. Чувстваше се неловко около малката си дъщеричка, защото се страхуваше, че може да нарани това крехко създание само като го докосне. Тепърва му предстоеше да разбере колко силни и издръжливи са бебетата. Затова Лусинда, която работеше на пълен работен ден в

библиотеката, сложи детската кошарка на Даян зад бюрото. Когато Даян поотрасна, баща ѝ започна да я взема и да я вози с камиона си. Тя пътуваше с него из града, изправена на седалката и обвила едната си ръка около врата му. Понякога на любовта ѝ е нужно време — дори на тази между баща и дъщеря.

Сети се за Алан и за начина, по който се отнася с Джулия.

Понеже искаше да каже нещо, което да накара Даян да го погледне в друга светлина, Лусинда се усмихна.

— Е, надявам се, че пилешката ми супа ще помогне. Все пак Алан е чичо на Джулия.

— Наистина изглеждаше доста зле — отвърна Даян.

— Определено не изглеждаше добре, когато дойде в библиотеката.

Даян се засмя. Беше се загледала в пространството и сигурно виждаше нещо забавно.

— Смешно ли ти се струва — започна Лусинда, — че Алан Макинтош лежи вкъщи болен от грип?

— Не — отвърна Даян. — Мислех си за ръцете му. Външно изглежда като късоглед професор, но всъщност е много мускулест.

— Изненадана съм, че не си го забелязала досега — отвърна Лусинда. Тя отдавна го беше забелязала, а също и останалите библиотекарки.

— Ейми много го обича — продължи дъщеря ѝ.

— Приятно ли ти е, че Ейми идва тук?

— Да — отвърна Даян. Присви очи, сякаш мислите, които се въртяха в главата ѝ, не ѝ харесваха. — Напомня ми каква щеше да е Джулия, ако можеше да говори. А и толкова много обича Джулия — отнася се с нея като с истински човек.

— О, скъпа!

— Чудя се каква ли е майка ѝ...

— Вероятно не може да разговаря с нея. Сигурно има нужда да поговори с теб.

— Такова чувство имам и аз — съгласи се Даян.

Лусинда сметна, че това не е най-подходящият момент да изтъкне, че Алан е довел Ейми. Интуицията ѝ на сватовница се обади и тя разбра, че не бива да прибързва. Не знаеше как Даян щеше да възприеме какъвто и да е коментар от нейна страна относно техния

грижовен педиатър. Затова просто се усмихна и изчака и дъщеря ѝ да се усмихне.

ОСМА ГЛАВА

Един ден в началото на юни, докато чакаше да изсъхне вторият пласт боя. Даян откри още нещо, по което трите си приличаха. С Джулия обичаха да пътуват с кола. Приятно им беше чувството, че се движат напред, че са заедно в малкото пространство, което ги успокояваше. А сега стана ясно, че и Ейми обича да пътува с кола.

Пикапът на Даян марка „Форд“ беше тъмнозелен и лъскав. На задното стъкло имаше стикери от „Мистик Сийпорт“, „Мистик Маринлайф Аквариум“ и от „Кънектикът Ривър Мюзикъм“. Инвалидната количка на Джулия седеше в ремаркетото, сгъната и покрита със синя мушама, за да не се намокри, ако завали. Даян беше сложила Джулия в специалното столче за кола между седалките и шофираше подпряла лакътя си на отворения прозорец.

— Толкова е високо! — възкликна Ейми.

— Друг път возила ли си се на пикап? — попита Даян.

— Когато съм била бебе — татко е имал пикап. Мама ми каза. С него превозвал рибарските си принадлежности. Ще ми се и сега да го имаме. Щях да накарам мама да го паркира някъде, докато стана на шестнайсет, а после щях да шофирам, да шофирам...

— И моят баща имаше — каза Даян. — Можеш да превозваш какво ли не с тях дървен материал, рибарски принадлежности, инвалидни колички... Нали, Джулия?

Джулия бе вперила поглед право напред. В пикапа не беше нужно да върти глава ту в една, ту в друга посока. Светът минаваше покрай прозореца с шейсет километра в час. Хващаше и пускаше ръцете си.

— Мога ли да те попитам нещо? — обади се Ейми.

— Разбира се — отвърна Даян.

— Неприятно ли ти е, когато хората наричат момичетата „мацета“?

— Под „хората“ имаш предвид момчетата?

— Да, в училище. Наричат ни „мацета“. Едно момче ме нарече с обидни думи, защото не му дадох да препише теста.

— Това е добре, че не си му дала да препише. — Даян погледна зад Джулия и видя, че Ейми е свела поглед и е свъсила вежди. — Какви обидни думи ти каза?

— Ами две. Мръсница и една дума с „к“.

— Горкичкият. — Даян поклати глава, сякаш искрено съжаляваше шестокласника, чието име не знаеше. Призна си, че би извършила убийство, ако някой наречеше така Джулия.

— Защо го казваш? — попита объркана Ейми.

— Защото е страшно ограничен. Представяш ли си да покажеш невежеството си по този начин, наред училището, пред всички. Наистина е отвратително. Жал ми е за него.

— Да... — съгласи се детето.

— Значи момчетата ви наричат „мацета“?

— М-м-м. Има ли нещо лошо в това?

— Ти как мислиш?

— Ами, на мен „мацета“ ми харесват. С приятелката ми Амбър си говорехме за това. Думата ни харесва, а и котетата също ни харесват. Сладки мъничета. Никога не застават на едно място и са толкова щастливи и пухкави.

Джулия въздъхна и измънка нещо.

— Харесва ми да се чувствам пухкава. — Даян пушна радиото. — Но не ми е все едно как ме наричат момчетата. Вие с Джулия можете да ми казвате „маце“, но не и мъжете.

— Защото когато те го кажат, думата придобива друг смисъл, нали? — Ейми свъси вежди, когато прозря тази стара и обидна истина.

— Точно така — отговори Даян.

— Но когато сме си само ние — ти, аз и Джулия — можем да се наричаме „мацета“, нали?

— Разбира се.

— Аха.

— Но за мъжете ние сме жени.

— Жени? — несигурно попита Ейми. — Та аз съм едва в шести клас.

— Няма значение — отвърна Даян. — Важен е принципът.

Джулия наклони главата си и примигна срещу слънцето.

— Жените — каза Даян — са силни.

— Мама казва „дами“.

— И така може — съгласи се Даян. — Всеки черпи сили от различни неща и по свой собствен начин. За мен това означава хората да ме наричат „жена“.

— Дори ние? Аз и Джулия? Трябва да се наричаме „жени“?

— Не — отвърна Даян. — Стига да знаем кои сме, когато сме си само ние, можем да се отпуснем. Можем да бъдем и „мацета“, ако искаме.

— След една седмица свършваме училище. Следващата година ще бъда в седми клас.

— Наистина! — искрено възкликна Даян.

— Жена в седми клас — каза Ейми.

— Умна и прекрасна — добави Даян.

— Е, приятелки — „мацета“. — Ейми се засмя.

— Това сме ние, нали, Джулия?

— „Гаджета“ — каза Ейми.

— Момичета.

— Момичета — засмя се Ейми, казвайки думата буква по буква.

— Га-а-а — обади се Джулия.

— И това се отнася за нас! — каза Ейми.

— Три „га-а-а-та“ на разходка край морето.

Даян се усмихна широко.

Ейми беше свободна!

Най-после училището окончателно приключи. Поне до септември. През първата седмица от ваканцията времето беше горещо и задушно. Над Хоторн се беше спуснала гореща вълна и мислеха единствено как да се разхладят.

Даян подари на Ейми сламена шапка. Имаше широка периферия, синя панделка и беше почти същата като нейната.

Ейми толкова много хареса новата си шапка, че не я сваляше от главата си. Трите „момичета“ отидоха да се разходят с лодката из заливчето. От първите по-едри лефери за сезона водата стана сребристосиня. Сивите чапли се криеха в сенчестите места. Ейми потопи ръката си във водата и напръска голите крака на Джулия. Даян

беше направила нещо като малко легло на Джулия във V-образната част на лодката между седалките и беше сложила син чадър да ѝ прави сянка.

— Кое е любимото ти животно? — попита Ейми.

— Конкретно животно или биологичен вид? — попита Даян.

Момичето въздъхна, Даян се изразяваше толкова сложно, че понякога тя се чувстваше глупава. У тях не си говореха така. Отговорите бяха много по-прости: „Кучето“ или „Млъкни, в момента гледам телевизия.“ По-странното беше, че Ейми не се притесняваше от това, че се чувства глупаво в присъствието на Даян. Знаеше, че ако попита, жената щеше да ѝ обясни какво иска да каже и тя рано или късно щеше да го разбере. Имаше чувството, че става все по-умна.

— Какво имаш предвид? — попита детето.

— Ами, Стела е любимото ми животно, но котките не са любимият ми биологичен вид. Видрите са любимият ми биологичен вид.

— А-а, така ли! — На Ейми не ѝ беше много ясно точно какво значи думата „биологичен вид“, но беше готова да се съгласи. Докато се носеха по водата, тя се огледа, за да види видрите.

— А твоето? — попита Даян.

— Га-а-а — обади се Джулия.

— Мисля, че кученцето у дома и Стела са любимите ми животни. Най-добрия био-ло-гич-ен вид — внимателно каза тя, за да не сбърка думата — според мен са китове и делфините.

— Също като твой приятел д-р Макинтош — каза Даян.

— Да — съгласи се Ейми. Откакто Даян се появи в живота ѝ, тя не ходеше често в кабинета му. Освен това той беше в центъра на града близо до училището ѝ. При споменаването на името му я изпълваше топлинота.

— Между другото, как е той? — попита Даян.

— Дли-и-и — обади се Джулия.

— О, добре е. Вчера говорих с него по телефона.

— Аха — отвърна Даян.

„Вие с него би трябвало да се ожените“ — едва не изтърси Ейми, но се спря. От известно време тази мисъл ѝ се въртеше в главата. Изглеждаха щастливи заедно. Познаваха се от много години. И двамата обичаха Джулия. Животът у дома я беше научил да предсеща

чувствата на хората и ѝ се стори, че на приятелката ѝ няма да ѝ хареса, ако каже на глас това, което си мисли за нея и доктора.

Даян беше третият важен човек в живота на Ейми. На първо място беше майка ѝ, после доктор Макинтош и след това бяха Даян и Джулия. Баща ѝ беше на първо място, но той беше на небето, а тази класация беше за хора, които все още бяха на този свят.

— Имаш ли братя и сестри? — попита Ейми.

— Не — отвърна Даян.

— О, и ти си само дете — възкликна момичето.

— Винаги съм искала сестри — възкликна приятелката ѝ.

Колко пъти Ейми бе мечтала за сестри? Момичета, с които да споделя тайните на семейния им живот, безпокойството за майка им, омразата към Бъди. По-големите сестри щяха да знаят как да постъпят. Те щяха да се погрижат за Ейми, да я измъкнат от този хаос.

— Кой е най-добрият ти приятел? — попита тя.

— Не знам. Майка ми, предполагам.

Ейми нищо не каза. Толкова ѝ се искаше да може да твърди същото, но знаеше, че е невъзможно. Майка ѝ и Лусинда бяха коренно различни.

— А вие? — попита Даян. — Близки ли сте с майка ти?

Момичето се прокашля и се престори, че не е чуло въпроса.

— Докъде стигна с плановете? — попита. — За изненадата за пенсионирането на Лусинда?

— Не знам — отвърна Даян. — Затруднена съм.

— Ще измислиш нещо.

— Странно, Снощи сънувах, че Джулия завършва училище. Искях да я заведа някъде, а когато се събудих, си помислих защо всички не си направим една екскурзия.

— До Дисни Уърлд! — изтърси Ейми.

Даян се засмя. Джулия започна да си пее, сякаш разбираше какво става. Ейми беше толкова развълнувана. Дали Даян имаше предвид и нея? Тя каза: „Защо всички да не си направим екскурзия.“ Това включваше ли и нея?

— Или някъде другаде — каза Даян. — Големият каньон, Скалистите планини... Река Мисисипи, остров Принц Едуард. Любимите книги на майка ми са „Том Сойер“ и „Ан от имението Грийн

Гейбълс“. Можем да посетим местата, където се развиват действията в тези книги. Това ми хрумна, когато се събудих.

— Как ще отидете дотам? — попита момичето, като се молеше жената да я поправи и отново да каже „ние“. Но тя не го направи.

— Не знам — отвърна Даян. — Сънят ми не показва.

Джулия замаха с ръце, сякаш разпръсква въздуха пред лицето си.

— Довечера може да сънуваш пак — отбеляза Ейми.

Даян ги разходи с лодката из залива. Джулия задряма в краката им. Когато спеше, тя се свиваше на топка, точно като кученцето у тях. Ейми забеляза, че и Даян я гледа. Наведе се да отмести мократа коса от челото ѝ и задържа за малко ръката си. Лицето на Даян излъчваше спокойствие. Но винаги бе така. Топъл бриз полюляваше тръстиките, а слънцето напичаше. Ейми бе доволна, че си бяха сложили шапките и че чадърът на Джулия беше разпънат. Искаше и се никога да не спират да гребат.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Беше ясно и горещо. От асфалта на пътя се издигаше топлина на талази. Даян и момичетата бяха спрели за по един сладолед и ядяха скрити под сянката на място за пикник. Предишната нощ Даян не можа да спи добре. Джулия спа неспокойно и се въртя в леглото. Два пъти си отлепя памперса. Втория път се задъха, Даян я прегърна и държа на ръце, докато пулсът ѝ се успокои и гърдите ѝ започнаха да се надигат и спускат със спокойния ритъм на вълните, които се разбиваха някъде далеч в плитчините на Ландсдаун. Щом заспа, се сви в ембрионална поза.

— М-м-м! Обожавам сладоледа от ананас — каза Ейми.

— Аз пък от черни малини — заяви Даян.

— Защо я кръсти Джулия? — попита Ейми, а оранжевият сладолед течеше по ръката ѝ.

— Защото звучи достолепно.

— Достолепно? — попита момичето и се намръщи, както правеше, когато не бе сигурно какво означава дадена дума.

От начина, по който се изразяваше Ейми, на Даян ѝ стана ясно, че като малка не са ѝ чели приказки, и това много я натъжи.

— Да — отговори. — Искрах всички да знаят, че тя е значим човек.

— Но тя е значима — каза Ейми, сякаш това бе най-очевидното нещо на света.

— Знам — отвърна Даян и си припомни как Тим ги изостави.

— Какво е най-голямото ѝ желание?

— Не знам — каза Даян.

Бяха седнали в една горичка, а от вятъра, който духаше над главите им, листата плющяха като пластинка в спиците на велосипед.

— Кое е най-отдалеченото място, на което е ходила Джулия? — попита Ейми.

— Само тук. В околностите на Хоторн.

— Де да можехме да я заведем някъде! — каза момичето. — На екскурзия.

Огромна каравана влезе с грохот в мястото за пикник. Шофираше един старец. Паркира на сянка и със съпругата си слязоха да се поразтъпчат. Водеха коли на каишка и жената го разходи по полянката.

— С такава каравана — добави Даян. И двете се засмяха, вперили поглед в караваната.

— Джулия. — Ейми хвана ръцете ѝ. — Красавице!

Джулия стисна ръцете ѝ и се загледа в небето.

— А ти? — попита Даян и се обърна към Ейми. — Какво е твоето най-голямо желание? Кое е най-прекрасното място, на което си била?

— О! — възкликна малката ѝ приятелка. — Не знам. — Изрече го с безразличие, сякаш нямаше никакво значение. — Не съм била в някой друг град, освен Хоторн.

Даян се поколеба за миг. Все пак беше дъщеря на библиотекарка.

— В никой друг град, освен Хоторн — тихо каза, — не в някой. Твърде си умна, за да правиш правоговорни грешки.

— Благодаря — отвърна Ейми. Даян съжали, че ѝ направи забележка.

— Разкажи ми нещо за себе си — каза Даян. — Прекарваме толкова време заедно, а ти не казваш нищо за себе си.

— У дома си имам куче. Спи на леглото ми и пази стаята — отвърна Ейми, но гледаше в земята. — Много ме обича.

— Не се и съмнявам в това — отвърна Даян. — Как се казва?

Момичето не отговори. Загриза ноктите си, а после погледна китката на ръката си.

— Той не... Спи в клетка.

— Ейми — започна Даян, смутена от лъжата.

— Баща ми ми остави часовника си.

— Знам.

— Наистина ли би пътувала с толкова огромна каравана? — попита Ейми и се опита да се засмее.

— Просто се пошегувах.

— Като в онази приказка за семейството, което живеело в голяма обувка. Имам чувството, че с Джулия ще влезете в подобна обувка и

ще си отидете.

— Обувките, които си отиват, могат и да се върнат — отвърна Даян.

Ейми сви рамене. Подпря с крак колелата на инвалидната количка на Джулия. Джулия стискаше ръцете ѝ, но после ги пусна. Започна да танцува с ръце.

— Така е, Ейми — потвърди Даян.

Момичето поклати глава в знак на съгласие, но нищо не каза.

Сърцето на Даян щеше да се пръсне. Искаше ѝ се да направи толкова много неща — да помогне на Ейми, да бъде добра майка, да бъде добра дъщеря, да осигури на Джулия живот на нормално момиче — да я заведе на различни места, да почувства различна атмосфера, да знае, че е важна. За Коледа да я заведе в Ню Йорк да гледат „Лешникотрошачката“, нещо, което всяка майка и дъщеря би трябвало да направят поне веднъж в живота си. Майка ѝ се пенсионираше, а тя се чувстваше по-стара от нея.

— Знам какво е да те изоставят — изрече.

Ейми се обърна и я погледна.

— Толкова много боли. Дори не мога да се преструвам, че не е така.

Ейми плачеше, но не искаше тя да види. Просто продължи да си играе с Джулия. Даян имаше чувството, че е единственият родител наоколо, единственият възрастен човек. Искаше ѝ се майка ѝ да е тук. Нещо повече, искаше ѝ се Алан да е с тях. Това я изненада.

Но защо пък да бе изненадващо? Той се грижеше за всички — за Ейми, за Джулия, дори и за нея. Усети, че е готова да се разплаче. В подобни моменти изпитваше огромна нужда от него. Единствено той знаеше какво е преживяла. Искаше да бъде прегърната от нежен и внимателен мъж, от Алан, но това беше невъзможно. Вместо за него се бе омъжила за Тим. Знаеше, че е допуснала фатална грешка, разбра го след толкова време — не знаеше как да си избере мъж, който наистина ще я обича.

Седеше неподвижно, гледаше как дъщеря ѝ и нейната приятелка си съчиняват стихове без думи в жегата, сред горичката от брези и борове, сред стари маси за пикник и разтопен сладолед, и си представи колко хубаво щеше да е да споделя подобни мигове с някой приятел. С Алан.

През нощта Джулия изплака. Когато Даян отиде да види какво става, тя дишаше така тежко, сякаш беше тичала на състезание. Даян направи това, което правеше обикновено в такива случаи — провери да не се е задавила с нещо, да не е мокър памперсът ѝ или да не би нещо да я боде. Джулия ѝ се стори по-голяма. Възможно ли бе да е пораснала с два-три сантиметра през нощта? Сърцето ѝ щеше да изхвъркне от гърдите ѝ. Грабна телефона, потърси Алан и каза, че става дума за спешен случай.

— Здравей, Даян — обади се той пет минути по-късно. Въпреки че беше три часът сутринта, гласът му звучеше съвсем бодро. — Какво има?

Както често се случваше, щом Даян му се обади, Джулия се пооправи. Дишането ѝ се нормализира, сърцебиенето ѝ се успокои. Може би е сънувала кошмар. Беше изпотена, изморена и плачеше тихо.

— Джулия дишаше много тежко. Сега е по-добре...

— Идвам.

— Не, Алан — каза Даян, докато мереше пулса на Джулия. — Съжалявам, че ти се обадох. Честна дума, тя е...

— Виж какво. Ще ви чакам в спешното или ще дойда аз. Ти избираш.

Тя беше прегърнала Джулия и усети, че спира да плаче. Никак не ѝ се искаше да я извежда навън посред нощ. И двете бяха облечени в бели памучни нощници без ръкави, които им държаха хлад. Щурчетата свиреха, а залязващата луна заливаше залива с кафеникава светлина.

— Мисля, че е по-добре да дойдеш ти — отвърна.

Сети се за онази огромна нужда от него, която я обзе, когато бяха на мястото за пикник, и забеляза, че ръцете ѝ треперят. Опита се да не се поддава на чувствата си. Джулия не беше добре и се нуждаеше от лекаря си.

— Благодаря ти, Алан.

Отиде и се облече.

* * *

Алан паркира старото си волво пред къщата на семейство Робинс, грабна медицинската си чанта и тръгна към вратата. Стотици пъти беше идвал, когато Джулия не се чувстваше добре. Тази нощ обаче сърцето му биеше лудо. Беше тук да помогне на племенницата си и беше влюбен в майка ѝ. Това продължаваше с години. Лампата в кухнята светеше и той видя, че Даян седи на масата, навела глава.

Докато вървеше по пътеката, си помисли за фалшивите спешни случаи. Будеха го по три-четири пъти на седмица и докато се обади на родителите, които го бяха повикали, случаят вече не беше спешен. Кашлицата беше преминала, падането от леглото не беше сериозно, врявата и ревовете бяха преувеличени. По гласа на Даян беше разбрал, че кризата на Джулия е отминала.

И въпреки това дойде. Нищо не можеше да го спре. Тя можеше да се сърди до края на живота им, но той нямаше да спре да ходи у тях. Нощните птици се обаждаха, животни, които се чифтосваха или се убиваха, крещяха пронизително из блатото.

Пое си дълбоко дъх и почука на кухненската врата.

— Чувствам се страшно глупаво — каза Даян.

— Дишането ѝ нормализира ли се?

— Нещо повече — отвърна Даян. — Тя спи дълбоко.

Стояха един срещу друг на вратата. Около лампата на верандата летяха нощни пеперуди и се удряха в крушката. Даян беше с дънки и е широка бяла риза. Алан се запита дали спи с тази риза. Забеляза красивото ѝ тяло, изящните извивки и му се прииска да я притисне до сърцето си, което биеше до пръсване.

— Нека все пак я видя — каза той.

Тя кимна и го пусна да влезе. Придружи го нагоре по стълбите и по малкото коридорче. Той можеше да намери стаята със затворени очи. През последните единайсет години беше минавал по този път много пъти, а стъпките му се бяха превърнали в нещо като безмълвна медитация, молитва към Господ да закриля дъщерята на Даян.

Влязоха в стаята на Джулия. Даян винаги държеше нощната лампа запалена. Тя хвърляше приглушена оранжева светлина върху спящото момиче, също като лунната светлина навън. Косата му беше разпиляна върху възглавницата. Той виждаше Джулия спокойна само когато спеше. Даян стоеше толкова близо до него, че усещаше топлината на тялото ѝ.

— Видя ли? — прошепна тя. — Добре е.

Алан извади стетоскопа си и внимателно обърна Джулия по гръб. При нормалното ѝ дишане по време на сън се чуваше леко свистене, подобно на въздух, който бавно излиза от вътрешна тръбичка. Даян смъкна презрамките на нощницата ѝ и Алан преслуша сърцето и белите ѝ дробове.

— Виждаш ли? — повтори майката.

Той затвори очи, за да се съсредоточи и да чуе по-добре.

— Добре е — повтори Даян.

На всеки седем удара на сърцето на Джулия се чуваше лек шум. Той чуваше това от доста време.

За пръв път се появи, когато тя беше на три години. В началото се появяваше на всеки десет удара на сърцето ѝ. Миналото лято стана на всеки осем удара. А сега на всеки седем. Забеляза промяната миналата Коледа.

— Казах ли ти? — прошепна Даян, макар че в погледа ѝ се четеше притеснение.

Той смъкна стетоскопа по-надолу, за да чуе перисталтиката на червата ѝ. Опипа корема, за да види дали не е подут. Внимателно разкопча памперса и погледна в него.

— Ами, добре е — внезапно каза и прибра стетоскопа си.

— Съжалявам, че се паникьосах така — каза Даян.

— Добре направи, че ме повика.

— Така ли? — уплашено попита тя.

Алан сложи ръка на рамото ѝ, та да я успокои.

— Искях да кажа само, че е по-добре да сме предпазливи. Наблюдаваме я...

Даян чакаше да довърши изречението си и се хващаше за всяка негова дума. Но той не можа да довърши. Не знаеше какво да каже. Майката разбираше състоянието на Джулия по-добре от всеки друг. Стояха в кухнята и се гледаха.

— Какво става? — попита тя.

— С Джулия ли?

— Кажи ми — каза с обезумял от тревога поглед.

Той искаше да хване ръцете ѝ, да я прегърне, да ѝ каже, че я е обичал през всичките тези години. Толкова много я обичаше. Тя не го

ли виждаше? Животът е толкова кратък, а хората го пропиляват. Лекарите знаят това по-добре от всички останали.

— Какво? — попита Даян.

— Когато ѝ сменяш памперса — започна той, — поглеждаш ли в него?

— Какво искаш да кажеш? Разбира се, че поглеждам!

— Тя вече е в пубертета.

* * *

Даян седеше до кухненската маса. Изглеждаше шокирана. Поклати глава.

— Ъ-ъ... това там кафе ли е? — попита той и посочи кафеварката на печката.

— Да, току-що го направих — каза тя. — Седни, моля те.

Алан седна до старата чамова маса. Не за пръв път седна на масата в кухнята. Имаше си свое място още когато Даян и Тим бяха женени. Сега Даян седеше до него, красива и поруменяла. Кожата ѝ имаше лек загар и блестеше в топлата нощ. Устните ѝ бяха влажни и сочни. Той си играеше с лъжичката, за да се въздържа да не хване ръцете ѝ.

— В пубертета, наистина ли? — попита тя.

— Какво?

— Джулия...

— Знам, че още е малка — каза той. — Някои момичета съзряват по-рано от другите.

— Но как разбра? — попита тя едновременно нетърпелива и смутена. Алан беше преминал през това с много майки. Обикновено те познаваха телата на дъщерите си — не бяха забравили собствените си преживявания и следяха за признаците на съзряването. Дали Даян е мислела, че при Джулия няма да се появят такива?

— Има три косъмчета на интимните части — поясни той колкото се може по-професионално. — Ареолата на дясната ѝ гърда е уголемена.

— Господи! — възкликна Даян. — Мъничката ми Джулия!

Алан отпи от кафето си. Видя, че Даян закрива устата си с ръка. Светлите ѝ очи бяха вперени в тавана и тя може би си представяше Джулия като тийнейджърка. Луничавото ѝ лице сияеше. Едва се въздържа да не хване ръката ѝ. Той също се вълнуваше — и той наблюдаваше как Джулия расте.

Даян го погледна през масата. Усмивката ѝ стана по-широка. Той също ѝ се усмихна. Тя протегна пръста си и Алан го докосна със своя пръст.

— Не мислех, че ще... се развие като жена — призна тя.

— Непрекъснато ни изненадва.

— Така е, нали? — каза Даян.

— Когато се задъхва както тази вечер, мисля, че се дължи на хормоналните промени. Това води и до емоционални промени.

— О, спомням си ги — каза Даян.

Алан бръкна в лекарската си чанта и извади хартиен плик. Забеляза, че в погледа на Даян се появява някакво неудобство.

— Благодаря за супата — каза той.

— Няма за какво.

— Реших, че си била ти. Видях те в просъница. Но после си казах, че сигурно съм бълнувал. Имах температура.

— Тропическа треска — каза Даян.

— Точно така. Реших, че сигурно е бил някой друг, но не се сещах кой.

Даян извади старата пластмасова кутия от плика. Вдигна я и се усмихна.

— Някой, който да си иска тази прекрасна кутия? Чудя се за какво му е. И все пак ти благодаря, че ни я върна.

— Супата беше много вкусна.

— Ще кажа на майка ми.

Значи, не я бе направила Даян. Идеята е била на Лусинда, което не биваше изобщо да го изненадва. Допи си кафето и стана.

— По-добре ли си? — попита Даян след толкова дълго мълчание, че му трябваше време да схване, че го пита за настинката.

— Да — отговори той. — Много по-добре. Отдавна ми мина.

— Хубаво — каза тя. — Радвам се.

— Трябва да съм във форма, за да съм на разположение, когато Джулия има нужда от мен.

— Да — отговори Даян. — Разчитам на това.

Алан се засмя.

— О, Алан! — Даян изведнъж се надигна на пръсти, за да го прегърне силно.

Той усети дъха ѝ върху кожата си, ръцете ѝ се бяха сключили около врата му. Обви едната си ръка около кръста ѝ и почувства, че го побиват тръпки. Тялото ѝ беше толкова свежо и горещо, а той беше на седмото небе. Стояха прегърнати в кухнята ѝ и се смееха като глупаци.

— Ти си щастливка — каза ѝ.

— Така е — засмя се тя. — Наистина съм щастливка.

Толкова беше хубаво да чуе смеха ѝ, да я вижда как се радва на необикновената си прекрасна дъщеря. Даян и Алан заедно отглеждаха това момиче, само ако можеше Даян да осъзнае това. Толкова силно я желаше. Искаше да се грижи и за двете.

Алан имаше чувството, че би могъл да остане в кухнята на Даян, докато слънцето изгрее над блатата. Обаче облече сакото си от туид и ѝ каза „довиждане“. Когато излезе навън в хладната нощ, се почувства ужасно самотен. Луната беше залязла, а слънцето още не беше изгряло. Лампите в къщата още светеха. Той си тръгна.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Един дъждовен ден няколко деца си играеха в бараката зад къщата на Ейми. Амбър беше откраднала цигари от майка си и всички пушеха. Ейми чу смеха и излезе да види какво става. Дейвид Багуел се правеше на тарикат — беше се облегал на стената, а от устата му висеше цигара.

— Не бива да стоите тук — притеснено каза момичето.

— Изгони ни, де — отвърна Амбър.

— На Бъди никак няма да му хареса...

— Той е много готин — прекъсна я Дейвид. — Свири в групата на баща ми. Имаш късмет, че ти е втори баща.

— Те не са женени! — отвърна Ейми и направи кръст, който предпазва от вампири и зли сили. От дима ѝ беше трудно да вижда. Приличаше на мъглива нощ, само че миришеше отвратително. Навън беше започнало да вали и дъждовните капки трополяха по ламаринения покрив. Тя съжеляваше тези деца за това, че пушеха. Знаеше, че край тях нямаше хора като Даян и доктор Макинтош, които да им покажат, че в живота има много по-хубави и полезни неща от това да си тровят дробовете с цигари.

— Самоубивате се — троснато изрече тя и се почувства неудобно от тона си. — Пушенето е вредно.

— О, върви си играй с идиотчето! — Амбър направи кръгчета от цигарения дим.

— Тя не е... — понечи да каже Ейми, шокирана и наранена.

— Обирай си крушите, кучка такава. — Дейвид смачка празна кутия от цигари и я хвърли по нея.

— Само един невежа би нарекъл някого с такива думи — отвърна Ейми, както Даян я бе научила.

— „Кучка“ означава женско куче — това си ти! — извика Дейвид, докато тя излизаше от бараката.

Когато мина покрай Дейвид, се опита да го съжали, но ѝ дойде много. През главата ѝ минаваха мисли, от които я болеше. Докато

тичаше под дъжда, се чувстваше обидена от това, че Дейвид я нарече „кучка“, бясна от това, което Амбър каза за Джулия, но най-вече се тревожеше за майка си. Снощи се беше случило нещо лошо зад затворената врата на стаята на майка ѝ. Днес Ейми все още не я беше виждала, а вече беше три часа следобед.

Валеше като из ведро. Дворът се превърна в голяма локва. Тя знаеше, че мазето ще се наводни и Бъди ще бъде в още по-лошо настроение от обикновено. Ейми умееше да предугажда добрите и лошите му настроения. Беше разбрала какво го радва и какво го вбесява. В такъв момент се стараше да не му се мярка пред очите. Но в каквото и настроение да беше Бъди в момента, Ейми щеше да види майка си.

Тя влезе в къщата мокра до кости. Събу гуменките си в кухнята. Сърцето ѝ биеше бързо, сякаш влизаше в „къщата на духовете“ на панаира, който правеха по жътва. Къщата беше тъмна и тиха, каквато беше през целия ден. Кученцето изскимтя пронизително — това беше неговият страхлив поздрав.

Предишната вечер скандалът беше страхотен. Вечерта започна добре. Ейми, майка ѝ и Бъди вечеряха в кухнята. Бъди беше в страхотно настроение. Бяха му платили и собственикът на някакъв бар го беше поздравил за хубавата музика. Най-много от всичко обичаше да е „върхът“, „голямата работа“. Беше се облегал на стола, разперил ръце покрай стената зад себе си и им разправяше, че групата му ще стане по-добра от „Пърл Джем“, „Гънс енд Роузис“ или пък „Найн инч Нейлс“.

Бъди пиеше бира, а майка ѝ бяло вино. Като видя, че Бъди пак си пълни чашата, Ейми усети, че стомахът ѝ се свива на топка. Забеляза всички сигнали за опасност и разбра значението на всеки един от тях. Колкото повече пиеше Бъди, толкова по-лошо ставаше.

Най-напред майка ѝ сервира пържени рибени хапки. Щом ги видя, той сви тънките си устни. Рибата, дори малките замразени хапки, му напомняха за бащата на Ейми и за това, че майка ѝ е била омъжена преди. Но Бъди не каза нищо. Все още беше в прекрасно настроение, уверен, че бъдещият носител на наградите „Грами“ е по-добър от загубилия се в морето рибар.

След това майка ѝ поиска да пуснат Джеймс Тейлър по средата на компактдиска на „Туул“. Музиката им не беше подходяща за вечеря

— беше много шумна и неприятна, и майка ѝ тихо попита дали някой има нещо против да послушат малко Джеймс. Бъди не възрази, но беше ясно, че не е във възторг. Той сви устните и очите си и те се превърнаха в малки цепки. Всичко започна от Джеймс Тейлър. Музиката му трогна майка ѝ и тя отново се натъжи, а след това започна да разглежда албуми със стари снимки. Скоро седеше на дивана, гледаше снимки на бащата на Ейми и сълзите се стичаха по страните ѝ.

На следващия ден Ейми отиде на пръсти до стаята на майка си и лекичко почука на вратата.

— Мамо? — прошепна. — Мамо?

Кучето изскимтя малко по-силно. Тя знаеше, че то не би се обадило, ако Бъди си е у дома, и събра смелост да отвори вратата. През дъждовните дни стаята на майка ѝ беше най-тъмна. Бяха спуснати и щорите, и завесите. Майка ѝ искаше да е напълно сигурна, че няма да влезе слънце в стаята. Дъждът барабанеше по покрива. Майка ѝ се беше свила в леглото, сякаш цял ден не е помръдвала.

Ейми страхливо се приближи. В стаята миришеше отвратително не само на фасовете и бирата на Бъди, но и на тоалетна като памперсите на Джулия. В дома на Джулия този мирис беше някак си приятен, а тук беше непоносим. Не можеше да го обясни, но от този мирис ѝ се прииска да разтърси майка си с всичка сила и да изкрещи колкото ѝ глас държи. В същото време не смееше да се помръдне. Седна на края на леглото на майка си и не откъсваше очи от нея.

— Мамо? — прошепна. — Мамо, събуди се! Искам да те питам нещо...

Почувства се ужасно, че се страхува да събуди майка си. Кога започна да се чувства така? Когато Бъди се премести да живее при тях. Точно преди три години, четири месеца и две седмици. Точно тогава.

— Мамо! — извика Ейми малко по-силно.

Майка ѝ простена.

— Три часът следобед е — каза Ейми. Предишната вечер ѝ беше много мъчно за майка ѝ, като слушаше как Бъди ѝ крещи, като чуваше шамарите и писъците на майка си. Беше се завила през глава и се чудеше какво да прави. Можеше да повика полицията, някой съсед иди да заплаши Бъди с кухненски нож. Но не знаеше как да постъпи, какво би искала майка ѝ, затова не направи нищо.

— Ох-х-х! — простена майка ѝ.

— Мамо! — извика Ейми и усети, че гневът ѝ се надига. Какво правеше нейната умна, красива, забавна майка в леглото посред бял ден? Би трябвало да рисува картина, да пише поема или да прави сандвич на Ейми.

— Ставай! — Ейми хвана майка си за раменете и я обърна по гръб.

Като видя лицето на майка си, почувства облекчение, но и отвращение. Нямаше никакви следи по лицето ѝ — нямаше натъртвания и отоци както преди няколко месеца. Но щом майка ѝ е добре, защо не е станала?

— Ейми, не можах да спя тази нощ — каза майка ѝ. — Остави ме да поспя.

— Мамо, да тръгваме.

— Да тръгваме? — попита майка ѝ.

— Да се махаме. Да се махаме далеч от тук.

Казвайки тези думи, Ейми изпита противоречиви чувства.

Щеше да ѝ е мъчно за Даян, Джулия и доктор Макинтош — щяха да ѝ липсват. Но с майка си щяха да избягат. Можеха да започнат начисто, да заживеят някъде другаде. Майка ѝ щеше да се почувства по-щастлива, както преди Бъди да се появи. Можеха да си купят каравана като тази, която видяха на мястото за пикник, и да посетят красиви места, да видят каньони, планини и северни заливи, пълни с китове.

Но майка ѝ просто лежеше и се взираше в тавана, докато ентузиазмът на Ейми нарастваше.

— Имаме пари — каза тя, имайки предвид сумата, която получиха от рибарските кораби на баща ѝ. — Можем да се преместим някъде другаде! Мамо, толкова ще е хубаво. Ще избягаме от Бъди...

— Снощи не беше виновен Бъди — прекъсна я майка ѝ. — Аз предизвиках кавгата.

— Не е вярно — възпротиви се Ейми. — Ти просто поиска да слушаме Джеймс Тейлър.

— Бях глупава и сантиментална. Отвращавам се от себе си, като се разрева така. Какво мога да очаквам другите да си помислят?

— Чух го да те удря — възрази дъщерята.

Майка ѝ поклати отрицателно глава. Нима отричаше истината? Това толкова вбеси Ейми, че тя дръпна завивките и потърси синини по тялото на майка си. Ето — в горната част на ръката. Ужасен черно синкав кръг. Имаше синини и по гърдите.

— Ето. — Посочи ги тя.

— Ейми, не знаеш какво говориш. Върви да гледаш телевизия.

— Ако работеше, щеше да се чувстваш по-добре. — Ейми погледна майка си и помисли за Даян. Въпреки че постоянно трябваше да намества Джулия в инвалидната количка, да ѝ сменя памперсите, да я храни, Даян намираще време да работи по цял ден. Понякога Ейми виждаше, че Даян страда не по-малко от майка ѝ, но въпреки това не спираше да работи. Вместо да ѝ е мъчно за майка ѝ, в този момент Ейми почти я мразеше. Като я гледаше как лежи в леглото... Защо не стане?

— Знаеш, че сме добре финансово, Ейми — каза майка ѝ. — Парите от корабите би трябвало да ни стигнат още дълго време.

— Не трябва да даваш на Бъди. За тъпата му бира.

— Нищо не разбираш.

— Той те използва — отвърна Ейми.

— Ш-ш-шт. Нищо не разбираш.

— Защо живеем с толкова подъл човек? — попита момичето. — Ние не сме лоши хора, нали? Аз ли сторих нещо лошо?

— Ейми, остави ме да поспя.

— Мамо — каза Ейми, а гърдите ѝ щяха да се пръснат от сълзите, които сдържаше в себе си. Не чувстваше омраза, а само любов. Само любов, искаше ѝ се да изрече, понеже се чувстваше страшно виновна, че за миг е намразила майка си, собствената си майка.

— Върви да гледаш телевизия — отчаяно и тъжно повтори майка ѝ.

Ейми се опита да си поеме дъх. Майка ѝ не забелязваше ли, че днешният ден не е като всички останали. Че тя цял ден си е у дома, вместо да отиде при Даян и Джулия? Ейми не ѝ ли липсваше, когато не си беше у дома? Нищо ли не забелязваше? Но вместо да зададе тези въпроси, тя изплака и бързо излезе от стаята.

Във фонотеката на Даян имаше стара и романтична музика. Част от плочите беше още от родителите ѝ, а други бяха песни, които бе слушала като девойка, пропилявайки дълги часове в мечти за момчета. Това бяха песни за копнеж, който никой не можеше да задоволи. Сега ги пускаше и ги пееше на Джулия — „Това момче е влюбено в теб“, „Сладка Каролин“, „Ако не за теб“, „Така изглежда любовта“.

Даян беше пуснала „Сюприймс“ и пееше с цяло гърло. Днес въобще не ѝ се работеше. Този момент беше най-важният в отношенията между майка и дъщеря. Джулия, която все още беше толкова дребничка и изглеждаше толкова малка, беше на път да стане жена. Даян се усмихваше, мръщеше се, клатеше невярващо глава, гледаше през прозореца, пееше, крачеше насам-натам, отново отиваше до Джулия. Хвана дясната ръка на дъщеря си.

— Искам да ти кажа толкова много неща започна тя.

Джулия наклони глава и размаха лявата си ръка.

Даян се усмихна.

— И ти си като всички нас, миличка — каза на Джулия.

— Гли-и-и — изрече Джулия.

„Какво следва сега — помисли си Даян — да ѝ дойде цикълът, да сложи сутиен?“ Спомни си каква беше на възрастна на Джулия. С часове разглеждате рекламите за дамско бельо в списанията на майка си. Един ден с най-добрата си приятелка Марджи не отидоха на училище. Останаха си у дома, пробваха бельото на по-голямата сестра на Марджи и си мечтаеха за момента, в който и те ще сложат сутиен.

Гърдите бяха най-важното нещо за нея. Сега Даян имаше хубав бюст и почти не му обръщаше внимание. Но тогава... Мислеше само за това кога ще ѝ пораснат гърдите. Един ден седнаха двете с Лусинда и тя ѝ обясни как се зачеват и раждат децата. Разговорът беше открит и забавен. Беше донесла книги от библиотеката да ѝ покаже диаграми и илюстрации.

— И така, скъпа — каза Лусинда и посочи една рисунка в червено и синьо на женската полова система. Обясни ѝ за менструацията, овулацията, болките, кръвенето. Даян се беше

вторачила в диаграмата, ужасена от мисълта за нещо толкова отвратително. Фалопиеви тръби в собственото ѝ тяло? Не, благодаря.

— Сигурно на диаграмата изглежда неясно и ти звучи страшничко — каза Лусинда, — но не е. Просто трябва да се вслушваш в тялото си. Да се грижиш за себе си.

— Както когато настинеш? — попита Даян.

— Не, това не е болест! Би трябвало да ти кажа, че е нещо удивително, прекрасно, невероятно, но през повечето време е досадно и неприятно. Това е всичко. Купуваш си превръзки през първите няколко дни ги сменяш често и вървят като топъл хляб, но след това намалява. Мисля, че правителството би трябвало да субсидира купуването на дамски превръзки. Защо жените трябва да се товарят с такъв месечен разход, който мъжете нямат?

— Боли ли? — попита Даян.

Лусинда се усмихна.

— Ще ми се да ти кажа, че не боли, но истината е, че понякога боли. Чувството е много особено, сякаш очакваш да връхлети буря. Щом започне да вали, всичко свършва и се чувстваш по-добре. Нищо ти няма.

— И това се случва всеки месец? — тъжно попита Даян.

— На всеки двайсет и осем дни — отговори Лусинда и я потупа по ръката.

— Отвратително, мамо.

— Скъпа, погледни диаграмата — Лусинда посочи тялото без глава, осеяно с червени и сини линии като пътна карта. Художникът му бе придал формата на пясъчен часовник със сексапилни извивки и тънко кръстче. — Това е тайната на вселената — каза майката на Даян. — Тя се намира в теб — ето тук. Ти си жена и си изключителна. Не си мисли, че си слаба, капризна, сприхава и тем подобни неща, в които мъжете те обвиняват, когато си в цикъл. Не бъди от онези момичета, които пропускат часовете по физическо и искат извинителна бележка от медицинската сестра на училището.

Даян слушаше.

— Не позволявай да ти казват, че чувствата ти не са истински, а просто месечни изблици. Не се оправдавай с цикъла си и за най-малкото нещо, защото ако го направиш, само ще се обезличиш.

— О, мамо.

— Някои жени го наричат „проклятието“. Други „моят малък приятел“. Аз не го възприемам по този начин. То си е просто цикъл. Също както приливът е прилив, а вятърът е вятър.

— „Проклятието“ ми звучи добре — каза Даян, вперила поглед в осеяната с вени диаграма в учебника по анатомия. Все още беше притеснена от откритието, че има матка, шийка на матката и срамни устни. — Наистина ли изглеждам така отвътре?

— Да. Както и Марджи, както и аз. Знаеш ли кое е най-удивителното?

— Кое?

— Излязла си от тук. А когато и ти си готова да имаш дете, го също ще излезе от тук.

Сега Даян гледаше това бебе — Джулия. Какво щеше да стане, когато Джулия започнеше да я боли корем? Какво щеше да си помисли, че се случва? Даян искаше да ѝ покаже диаграмата на човешкото тяло и да ѝ помогне да разбере. Целуна ръката ѝ и притисна буза до нежната кожа на дъщеря си.

— Джулия — попита, — какво си мислиш в момента?

— Га-а-а — отговори момичето.

Даян имаше много задачи — да изпрати чекове, да направи каталог и да си прегледа сметките. Откъм блатото духаше силен вятър и дъждът падаше косо. Искаше ѝ се да видят залива, защото имаше идея как да помогне на дъщеря си.

— Бурята идва от юг — каза, носейки Джулия към колата. — Усещаш ли колко е топъл дъждът?

Валеше като из ведро. Даян си представи, че вятърът духа от Флорида, минал е над Кейп Катерас, над палми и бариерни острови. Закопча Джулия на столчето ѝ в пикапа. Започна да сменя радиостанциите, защото търсеше женски гласове — днес не ѝ трябваше никакъв мъж. Щом чу Блонди да пее „Сънувам“, остави радиото на тази станция.

Тръгна направо към центъра на Хоторн. Приливът беше придошъл и кеят за лодки беше наводнен. Кабинетът на Алан се намираше в една от старите тухлени постройките и тя погледна нагоре. После погледна бурята навън, пое си дълбоко въздух и хвана дъщеря си за ръка.

„Боли ли?“ — беше попитала майка си Даян.

„Буря“ — беше отвърнала Лусинда...

На тринайсетгодишна възраст Даян усети, че в тялото ѝ се разразява буря. Беше погълнала ураган и имаше чувството, че ще я разкъса. Цикълът ѝ дойде, най-сетне ѝ пораснаха гърди и започна тайничко да въздиша по момчета. Майка ѝ много точно беше описала с думи това, което чувстваше. Но какво чувстваше Джулия? Тя приличаше на малко дете. Не познаваше момчета, но какво ли щеше да е мнението ѝ за тях, ако ги познаваше. Тялото ѝ реагираше точно както и тялото на всяко момиче, навличащо в пубертета, независимо дали си даваше сметка за това.

— Порасналото ми момиче — каза Даян.

Джулия проплака.

— Виж. Джулия. — Даян и посочи водата. Зад яхтклуба морето беше бурно. Вълните се разбиваха във вълнолома и хиляди капки вода се разпръскваха във въздуха. Тя се пресегна към задната седалка. Сложи дясната си ръка на корема на дъщеря си.

— Абсолютно същото е — прошепна. — Там... и тук.

Дали Джулия я разбра? Даян искаше да ѝ каже, че всичко е наред. Искаше да ѝ разкаже за птичките и пчеличките, за неприятните моменти по време на цикъл, за нелекото щастие да си жена.

— Обичам те, Джулия — каза Даян. — Не се бой.

Не каза нищо повече. Знаеше, че дъщеря ѝ няма да я разбере с думи. С едната си ръка посочи разбиващите се вълни, а с другата отново леко натисна корема ѝ. „Абсолютно същото е. Абсолютно същото. Не се страхувай от леката буря в теб. Не се бой, любов моя.“

Кабинетът на Алан гледаше към пристанището. Даян се чудеше дали той стои на прозореца и гледа пикапа ѝ. Мисълта, че е там, я накара да се почувства по-добре, но в същото време я изнерви и вбеси.

Не ѝ излизаше от ума колко непринудено бе положила глава на рамото му предишната вечер. Той я притисна в обятията си и тя почувства, че в нея се надига копнеж. Мислеше си за мускулестото му тяло, усещаше силните му ръце около себе си и знаеше, че някога се бяха желали. Преди много време се бяха целунали.

Тя погледна към кабинета му. Той ли стоеше до прозореца? Мерна силует на човек, който гледа навън. Сигурно бе той. Изчерви се, все едно я бе хванал да го наблюдава. Сниши се на седалката, а

сърцето ѝ щеше да се пръсне. Все още изпитваше гняв към него, въпреки че бяха минали толкова години.

— Ето го там чичо Алан — каза Даян.

— Да-а-а — обади се Джулия и размаха ръце.

Даян погледна отвъд кея. Там, където живееха с Тим, имаше склад за стриди. Където бяха заченали Джулия. Какво си бе въобразявала тогава? Че животът с Алан ще е твърде лесен, твърде удобен и предсказуем? Трябваше да избере брат му, нехранимайкото с белези и счупен зъб само за да докаже, че е супержена. Че ще го накара да си стои у дома, да бъде по-уравновесен.

Алан стоеше до прозореца. Изглежда, говореше по телефона и гледаше към морето. Беше висок и силен — фигурата му изпълваше прозореца. Понеже той стоеше там неподвижен, не се отдръпна, тя усети невероятното му излъчване. Не можеше да откъсне поглед от него.

— Д-а-а-а — изрече Джулия. По гласа ѝ личеше, че нещо я притеснява — или беше гладна, или се беше подмокрила. Започна да плаче.

— Добре, скъпа — спокойно каза Даян. — Прибираме се.

Почувства се толкова смазана от действителността. Гледаше Алан и ѝ се искаше той да ги види, и да дойде при тях. Имаше нужда някой да я прегърне, да ѝ каже, че всичко ще е наред, че се справя добре. Почти се разплака, когато отново се сети за ръцете на Алан, обгърнали кръста ѝ. В момента се чувстваше изоставена. Застанала в сянката на кабинета на Алан, съвсем близо до стария склад за стриди, тя затвори очи и хвана ръката на Джулия.

* * *

Алан стоеше до прозореца и довършваше телефонния си разговор. Запита се: „Това там до кея пикапът на Даян ли е? Какво прави тук в този проливен дъжд?“ Можеше да каже на Марта да помоли пациентите му да почакаат, да отговаря на телефона, да грабне якето си и да отиде да види какво става. Но тъкмо реши да излезе, и Даян потегли.

Имаше тежък ден. Тригодишно дете беше глътнало няколко къщички от „Монополи“ и той цяла сутрин се опитваше да установи колко. Една? Тринайсет? Обезумялата от тревога майка влязла в стаята точно когато синът ѝ пъхал една в устата си. Глътнал още една, преди да успее да го спре. Рентгеновата снимка показва, че са три, затова той им каза да следят изпражненията на детето и ги изпрати да си ходят. Вдигна телефона на бюрото си и набра телефонен номер в Нова Скотия.

— Да? — чу се глас. Беше нисък и дрезгав, като гласа на злодея, герой в анимационен филм.

— Чудесно — каза Алан. — Можеше да ти се обаждат от Международния съвет по делфините, за да ти кажат, че ти отпускат пари за твоите изследвания, а ти им изкара акъла.

— Вече получих парите им. Защо пак да им целувам задниците? Проблемът на вас, докторите, е в това, че придавате твърде голямо значение на подхода към хората. По мое мнение това е загуба на време за всички. Не че си ми искал мнението.

— Здравсти, Малахи.

— Здравсти, Алан. На какво дължа тази чест?

— Чест ли?

— Разбира се. Ангажиран млад лекар като теб да ми се обажда!
— Алан си представи Малахи в кабинета на кораба му. След като се пенсионира от Океанографския институт на Уудс Хол, той започна собствени изследвания в Луненбург, Нова Скотия. Живееше и работеше на един стар буксир и записваше морски бозайници, за да изучава начина им на общуване. Странно занимание за човек, чиито комуникативни умения в най-добрия случай бяха съмнителни.

— Как е там? — попита Алан.

— Слънчево и топло. Ще дойдеш ли?

— Имам много работа.

— Имам страхотна идея. Излекувай бързо всички болни деца. Дай си срок до Коледа. След това зарежи лекарската практика, ела в Канада и по цял ден слушай китовете. Би могъл да ми бъдеш от полза.

— Звучи примамливо.

— Какво те спира тогава? Сложи бележка на вратата на кабинета си, пожелай на всички прав им път и ела.

— Прав им път — повтори Алан и се загледа в таблото със снимки — бебета, деца, неговите пациенти, всички му се усмихваха.

— Какво ще прави БСМ без теб? — попита Малахи. — Това е единственото ми притеснение.

— БСМ... Да... Пилешките супи и пайовете ще идат зял. Шоколадовите торти и пуловерите. Трябва да си голям късметлия — отбеляза Алан.

— Прекрасните дами на Нова Скотия ме избягват — поясни Малахи. — Една съпруга ми бе достатъчна.

— Сигурно е заради пиратския знак с черепа и костите на вратата ти. Или заради начина, по който отговаряш на телефона.

— Стига си се заяждал със старите хора — каза Малахи, — а давай по същество. Снощи шест часа бях в морето с хидрофоните и имам да прослушвам още две ролки. Какво става? Децата ли те разстроиха?

— Гълтат играчките си.

— Ех-х! Веднъж моят син глътна морска звезда. Оцеля. Какво друго те тревожи?

— Племенницата ми. — Алан се загледа в картоната на Джулия.

— Дъщерята на Тим?

— Да.

— Слушам те.

— Вече е на единайсет години. Има повече болни органи, отколкото здрави.

— Май така е от самото и раждане.

— Знам, мислиш, че съм забравил сапунения сериал? Какво се е променило? — попита Малахи, а дрезгавината в гласа му бе изчезнала.

— Защо ми задаваш този въпрос?

— От единайсет години си плътно до нея, но изведнъж нещо те е разтревожило. Какво е то, по-зле ли е?

Алан погледна през прозореца.

— Още не.

— Но състоянието ѝ ще се влоши, нали?

— Да. Чувал ли си се с Тим?

— Въздържам се да говоря с него за теб, както и предпочитам да не говоря с теб за него. Нали разбираш? Мога да създам проблеми. Какво казва майка ѝ?

— Наясно е с фактите, но не иска да ги проумее.

— Само не ми казвай „отрича ги“ — изръмжа Малахи.

— Няма да кажа това — отвърна Алан. Ръководителят му го беше учил да избягва жаргона, никога да не омаловажава, която и да е ситуация, като използва модни фрази, които звучат като взети от статии в списания. — Но всъщност е точно така.

— Виж какво — каза Малахи. — Ти си най-добрият педиатър, завършил Харвард през последните двайсет години. Без изключение. Правиш всичко възможно за това дете... Тя е в добри ръце. Друго не можеш да предложиш.

— Изглежда, би трябвало да има още нещо.

— Преди много време ти казах, че е по-лесно да си океанограф.

— Така е, и понякога ми се ще да те бях послушал.

— Как е тя?

— Джулия ли? Казах ти, тя...

— Не, майката, Даян.

На Алан му стана много студено. Сърцето му биеше силно и той го усещаше в гърлото си.

— Ти ли питаш, или някой друг? Той при теб ли е?

— Аз питам.

— Добре е. — Малахи не бе отговорил на втория му въпрос. — Много е добре.

— Радвам се да го чуя — каза Малахи. — Тя не беше виновна за нищо.

— Не, не беше. — Алан усети, че старият гняв го обзема отново. — За нищо.

— Гадна работа, единият брат да отмъкне гаджето на другия.

— Тя не ми беше гадже — отвърна Алан. — Излязохме един-единствен път.

— Може и така да си го възприел, но не така си го почувствал. Трябвало е да кажеш истината, когато си имал тази възможност. Опитва се да запазиш добрите отношения между вас и сега си плащаш за това.

— Да. — Алан се загледа в бурните води на пристанището.

— Добре ли си, Алан?

— Искам да уредя този въпрос — каза той.

— Имаш предвид да уредиш с Тим?

— Да.

— Време беше. Няма смисъл да се тормозиш.

— Дотук беше с добрите отношения между нас — каза Алан.

— Какво му беше доброто във вашите отношения? — попита Малахи.

— Разбирам те, Мал. Значи, ако видиш Тим, ако случайно спре на твоето пристанище, би ли му предал, че искам да говоря с него. Веднага.

— Ще си отворям очите на четири — обеща Малахи Кондон.

* * *

Бъди се прибра вир-вода от проливния дъжд и изруга. Ейми седеше на пода до клетката на кученцето, четеше „Ан от имението Грийн Гейбълс“, гледаше телевизия и въобще не му обърна внимание. Чу го, че затваря и отваря вратите на шкафовете в кухнята много по-силно от необходимото. Ако научи нещо от следобедите, прекарани при Джулия и Даян, го това бе, че подходът е много важно нещо.

„Нека да ругае, нека да беснее“ — помисли си Ейми и се опита да се концентрира върху книгата, която Даян ѝ беше дала. Постара се да използва същия подход, който свърши работа при Дейвид Багуел — да го съжалява. Толкова долен човек като него е просто жалък, едно човешко същество достойно за съжаление. Но щом Бъди се доближи до стаята на майка ѝ, цялото ѝ съчувствие към него се изпари.

— Не влизай там — каза тя.

— Моля?! — изненада се Бъди.

— Казах — преглътна Ейми, — остави майка ми на мира.

— Няма да позволя в собствения ми дом да ми се казва какво мога и какво не мога да правя. Нито от теб, нито от майка ти.

— И ние живеем тук. — Сърцето на Ейми отново заби лудо. За да събере смелост, се опита да си представи лицето на Даян. Беше толкова объркана и уплашена, че това не помогна.

— Млъквай, Ейми — каза той. — Спри телевизора, докато четеш. Последните ти оценки от училище не са добри.

Оценките за годината бяха втората болезнена тема за Ейми след факта, че майка ѝ спи през по-голямата част от деня. Тъй като ѝ идеше да потъне в земята от срам, тя се насили да погледне Бъди.

— Ти нарани мама — изрече.

— Какво каза?

— Нарани я — повтори Ейми. — Видях.

— Не се меси, когато възрастните се карат. Още нещо не разбираш от тези неща.

— Нищо — поправи го Ейми. — Не нещо.

— Устатница, също като майка си. Тя е надута кучка, така че защо ги да си...

Очите на Ейми се напълниха със сълзи. Как е възможно някакъв си подлец като Бъди да говори така за майка ѝ? Как е възможно майка ѝ да живее под един покрив с човек като него — и Ейми да живее там с нея? Преди да се усети, тя вече беше скочила на крака и тичаше с всичка сила към него.

— Не говори така за нея.

— Чу я снощи, пъ „Имаш приятел“, въобразявайки си, че има хубав глас. Глупачка, това е тя. Караоке без сцена.

— Това е тяхната песен — на нея и на татко! — изкрещя Ейми, вперила поглед в него.

По изуменото му изражение разбра, че не го е знаел. Сграбчи ръката ѝ и я изви. Грозната му физиономия се сгърчи.

— Искаш да ми натриеш носа, а? — попита. — Да видим тогава как ще ти се хареса това.

Бъди никога не се беше отнасял грубо с нея. Сега я дръпна за ръката и я повлече към другия край на стаята. Ейми пищеше, но той само я хвърли на пода, за да отвори клетката на кученцето. То се беше свило в дъното с широко отворени от ужас очи. Измъкна кученцето от клетката и го запрати в другия край на стаята.

— Бъди, моля те — чу се гласът на майката на Ейми. Беше тих и слаб, пълен със страх и паника. — Остави я...

— Заври си носа вътре. — Бъди натисна лицето на Ейми във вестника, на който пищеше кученцето. — Харесвали ти, малка умнице?

Майка ѝ пищеше, дърпаше ръката му, а Ейми си беше запушила устата с ръка и плачеше. Миризмата я задушаваше, лютеше ѝ на очите и на гърлото. Кученцето сигурно се беше напикало на килима от ужас, защото тя осъзна, че Бъди я е пуснал и рита кучето.

— Проклет кучи син — изрева той. — Глупаво животно. Безполезен, крастав помияр такъв. Дай ми един чувал. Веднага ми дай чувал.

Майката на Ейми изтича в кухнята след него. Лицето на момичето беше мокро от сълзи, повръщано и кучешка урина. Майката на Ейми го умоляваше да се успокои, а Бъди в яда си вадеше и хвърляше всичко от килерчето, за да изрови чувала. Ейми не се съмняваше, че той възнамерява да удави кученцето, и това я накара да действа.

Кученцето беше изтичало и се беше скрило под леглото. Ейми го последва в стаята на майка си и не се поколеба. Бъди, колкото и подъл да беше, й даде идея. Тя свали пожълтялата калъфка от една от възглавниците. Веднага пропълзя под леглото, хвана и напъха кученцето в калъфката.

След това Ейми избяга от къщата, а Бъди продължаваше да хвърля наляво и надясно в килера в кухнята, да ругае всички жени, бащата на Ейми, Джеймс Тейлър и пикливото кученце. Кученцето се мъчеше да се измъкне от калъфката, примряло от страх.

— Отиваме на по-хубаво място — обеща му Ейми, а го се буташе в гърба й. — На много, много по-хубаво място.

Кученцето скимтеше и мърдаше. Ноктите му бяха остри, а то се опитваше да се качи по гърба на Ейми, сякаш беше ленивец, а тя дърво. Зъбите му тракаха в тъмното и от време на време я захапваше по рамото или по главата. В бързината не си беше взела яке или шапка. Беше боса, а стъпалата й все още не бяха задебелили от пясъка на плажа.

Чу, че изсвириха гуми на кола. Бъди винаги форсираше колата, когато беше ядосан. Ейми мина напъряно през задните дворове и се озова на две преки от къщи. Краката я боляха, а рамото й кървеше на мястото, където кученцето я хапеше. Тя плачеше тихо. Беше свикнала да скрива сълзите си, а сега не беше моментът някой съсед да реши да я върне вкъщи.

Една кола зави по улицата и тръгна към нея. Не беше Бъди, защото колата не звучеше като картучница, която покосява цяло село. Ейми плачеше толкова силно, че сълзите замъгляваха очите й и тя почти не виждаше. Погледна през рамото си, на което кученцето се

въртеше в калъфката. Колата се оказа пикап. Беше зелен. На предното стъкло имаше стикери от пристанища и аквариуми.

— Здравсти, Ейми — каза Даян, засмя се и смъкна стъклото на колата. — Да те закарам ли до някъде?

— Помогни ми, Даян — изплака детето и едва не изпусна кучето, като разтвори ръцете. — Помогни ни, моля те!

* * *

Даян подкара направо към къщи. Ейми плака през целия път. Все поглеждаше през рамо като беглец. Джулия мълчеше. Ръцете ѝ се движеха въпросително във въздуха. Щом паркираха и Даян отключи вратата на ателието си, Ейми изтича вътре. С обезумял от страх поглед тя застана в средата на стаята, стиснала една мърдаща се торба. По ръката ѝ течеше кръв.

— Какво се е случило, Ейми? — попита Даян и бавно се приближи към нея.

— Трябваше да го взема — каза момичето. Беше стъпило с босите си крака на пода, а тялото му беше изпънато като струна. Беше стиснало торбата, сякаш смяташе да направи нещо налудничаво, като някакъв фанатик, който се кани да извърши терористичен акт в името на някаква патриотична идея.

— Кого да вземеш? — попита Даян. — Миличка, ти кървиш...

— Мога ли да го пусна? — Ейми отново заплака. — Ръцете ми се умориха.

— Да... — отвърна Даян.

Ейми остави на пода торбата, която се оказа мръсна калъфка за възглавница, и от там изскочи черно кученце. Имаше дълги крака и приличаше на малка сърничка. Бялото на очите му проблясваше от ужас. Клекна и се изпишка на дървения под. След това хукна и се скри под кушетката в ъгъла.

Даян веднага отиде при Ейми. Приблжи се до нея предпазливо и внимателно, защото не знаеше как ще реагира. Детето трепереше, беше преbledняло и беше почти в шок. Устните му бяха посинели и се отваряха и затваряха като на малка рибка. Погледна Даян безпомощно и с копнеж, а когато тя разтвори ръце, се хвърли в обятията ѝ.

— В безопасност си — прошепна Даян на плачещото дете, без да знае точно от какво трябва да е в безопасност. — Обещавам ти.

— Тревожа се за кученцето — изплака Ейми. — Казва се Слэш, но не мога да му викам така. Името е ужасно. Трябва да му измислим друго...

— Да — съгласи се Даян и погледна кръвта и тъмните червени линийки по гърба на Ейми. — Съгласна съм с теб. Твърде е сладък, за да се казва Слэш.

Помогна на момичето да си свали блузката и видя, че кръвта тече от там, където кучето беше драскало и хапало. Ейми почти истерично каза, че то не е виновно, че е било уплашено и объркано и че не е искало да я нарани. Даян се съгласи, че сигурно не е искало да я нарани. Драскотините бяха повърхностни и тя внимателно ги изми със сапун и вода. Имаше един белег, който не беше от кучето.

По цялото рамо на Ейми и по шията ѝ имаше морав отпечатък от пръсти. Даян видя следите от дланта, четирите пръста на ключицата на Ейми и палеца на едната ѝ плешка. Направо ѝ призля, като видя синините.

— Ейми, кой ти стори това?

— Никой — отвърна тя.

— Нямам предвид ухапваният. Тук имаш една синина, която...

— Ударих си рамото. Докато изваждах кученцето от клетката.

Даян пое дълбоко въздух. Който и да я бе ударил, бе оставил прекалено явна следа.

— Удари ли те някой, Ейми? — попита и усети, че гласът ѝ трепери.

— Не!

— Можеш да ми кажеш, миличка. Обещавам ти, че всичко ще е наред...

— Добре съм — каза Ейми. — Заради кученцето е. Исках да ви го покажа.

Позволи на Даян да я полюлее в обятията си няколко минути, но после стана неспокойна. Погледна под леглото да провери дали кученцето е там. Вдигна поглед и потърси Стела. От кошницата се показваха само сиви ушички. След това погледна през прозореца. Най-накрая отиде и седна при Джулия. Приблужи стола си до този на

Джулия и положи глава на таблата му. Джулия започна да прави изящни движения с ръце, сякаш се опитваше да утеша приятелката си.

Даян отиде до бюрото си. Обърна се с гръб към момичетата и набра номера на Алан в кабинета му. Беше късно, почти шест и половина, но Марта вдигна телефона.

— Здравсти, Даян — отговори той след няколко минути.

— Здравсти — каза тя. — Ейми е тук.

— Добре — отвърна той. — Как е тя?

Даян понижи глас:

— Някой я е ударил, Алан. Тя отрече, но някой я е...

— Веднага идвам — рязко отвърна той.

* * *

Ужасно е да се надяваш по тялото на дете да има следи от насилие, но Алан точно за това се молеше на път за дома на Даян. В медицинската си чанта имаше фотоапарат. Като педиатър беше свидетел на какви ли не ужасии, беше чул много лъжи. Недохранени деца, лишени от храна. Изгаряния от цигари, за които се твърди, че са от радиатора. Белези от удари с колан, които се представят като получени при падане.

При такива случаи действаше бързо. Едно обаждане в полицията и социалният работник отвеждаше детето в приемно семейство. Не се задаваха въпроси. Не можеш да биеш и да гориш с цигара детето си.

Но имаше и по-заплетени случаи. Думата „малтретиране“, колкото и невероятно да звучи, можеше да се тълкува по различен начин. Имаше безчувствени родители, които осигуряваха храна и подаръци на децата си, но ги лишаваха от любовта си, никога не им вдъхваха увереност с онова всесилно и изпълнено с любов погалване. Малко по-жестоки бяха родителите, които наказваха децата си с думи, които изкарваха безсилието и ограничеността си върху своите деца — наричаха ги глупави, грозни, лоши, мързеливи, нищожества. Без съмнение родителите знаеха, че тези думи се отнасят до самите тях, но Алан не им беше психиатър и изобщо не им съчувстваше.

Той съчувстваше на потиснатите деца. Деца, чиито родители някога са им желали доброто, родители, които обичаха децата си

истински, но които вероятно бяха по-наранени от всички нас и не можеха да се избавят от тази болка. Някои, като майката на Алан, посягаха към алкохола. Други, като майката на Ейми, се завиваха през глава и обричаха децата си на самота и отчаяние.

Бъди Слейн не беше баща на Ейми, но беше част от живота ѝ. Щом детето имаше белези по тялото си, той се обзалагаше, че са причинени от Бъди. Алан щеше да я отнеме от Тес Брукс, независимо от твърденията ѝ, че много обича дъщеря си.

* * *

Сърцето на Ейми биеше лудо, но като седна при Джулия, започна да се успокоява. Джулия танцуваше с ръце и извършваше добри заклинания над главата ѝ. Тя изхвърли всичките ѝ лоши мисли далеч, много далеч. Ръцете на Джулия бяха толкова нежни. От време на време, минавайки покрай ухото на Ейми, те докосваха кожата ѝ, галеха косата ѝ. Днес Джулия пришепваше с особено нежен и тих глас: „гли-и-и-и, гли-и-и-и“ — своето послание за блажено спокойствие.

Ейми се престори, че си почива, докато Даян говореше с доктор Макинтош, но чу всичко. Трябваше да реши какво да предприеме.

В една от мечтите ѝ Даян я осиновяваше. Тя щеше да ѝ бъде майка. Джулия щеше да стане малката ѝ сестричка и всички щяха да са много щастливи тук. Старата госпожа Робинс щеше да бъде нейна баба. Щеше да чете най-хубавите книги от библиотеката и да бъде най-добрата по граматика в седми глас.

Тази мечта си я биваше. Тя се опита да я направи още по-съвършена. Защо с Джулия да нямат и баща? Доктор Макинтош. Той и Даян можеха да се влюбят. Те щяха да са добри родители и всички щяха да са щастливи. Джулия въздъхна, сякаш и тя си мечтаеше за същото.

Ейми обичаше да мечтае. Мечтите я откъсваха от страховете и тревогите ѝ. Преструваше се, че е куче, котка, делфин, мравка, прилеп. Представяше си, че Бъди умира, а баща ѝ възкръсва. Заспивайки, си представяше, че с майка си плуват под вода в коралов риф, че красиви делфини ги теглят през кристалночисти води, че самите те се

превръщат в тези делфини и плуват към баща ѝ. Толкова много щастливи мечти...

Една сълза се търкулна по носа на Ейми. Сега обаче трябваше да се изправи пред действителността. Доктор Макинтош щеше да дойде. Щеше да я разпитва за синините, които Даян видя, и тя трябваше да го излъже. Беше толкова просто. Беше наясно с процедурата. ДСС — Детските социални служби — вече имаха досие за нея. Нямаше да им отнеме много време да я отделят от дома ѝ.

Понякога ѝ се искаше да се махне от там.

Обаче точно това — желанието да се махне от тъмната къща, ѝ причиняваше мъка. Да се махне от кръсъците, пианството, кавгите и виковете, от спуснатите завеси и бирените бутилки на Бъди. На света имаше и семейства като Даян и Джулия, домове, в които животът не беше идеален, но въпреки всичко хората се обичаха. Тя трябваше да каже само една дума и доктор Макинтош щеше да я настани в такова семейство.

Но това означаваше да напусне майка си. При тази мисъл сърцето ѝ се сви от мъка. Тя обичаше майка си повече от всичко, повече, отколкото свършените момичета обичаха безукорните си майки. Това чувство я разтърси. Не посмя да заплаче, за да не я чуе Даян и да дойде. Но Джулия чу, или по-скоро усети, и престана да танцува с ръце. Положи ги на главата на Ейми.

Ейми просто лежеше и тихо плачеше. Джулия задържа ръцете си на главата ѝ и лекичко потупа косата ѝ, тя дишаше по нейния си особен начин, като вдишваше и издишваше въздуха с леко хриптене, което означавайте много повече от думите. Ейми познаваше езика на мълчанието. Самата тя то говореше по хиляди начини дори в момента говореше на него с котката на бюфета и с кучето под леглото. Лежеше неподвижно и мълчаливо общуваше с приятелката си и животните.

— Ейми? — извика я Даян. — Искаш ли да поговорим?

— Не — спокойно отговори тя. — Никой не ме е удрял. Просто нараних рамото си, докато бърках в клетката, за да извадя кучето.

— Ейми — изрече Алан и я погледна право в очите.

По рождение децата са честни и откровени. Като се появят на този свят, знаят единствено истината банята е мокра, хавлиената кърпа е суха, млякото засища глада им, майките им ухаят на „майка“. Като пораснат, някои деца се научават да лъжат. Това дразнеше и ядосваше

Алан. Той почти винаги разбираше, че лъжат. И Ейми го правеше от известно време.

— Вярно е — заяви тя, без да го поглежда в очите, което я издаде.

— Ейми, когато те открих на пътя, беше много разстроена — тихо каза Даян. Тя беше застанала зад Алан скръстила ръце на гърдите си. Не беше съвсем сигурна дали е редно да присъства на този разговор. Алан се отдръпна, за да може тя да пристъпи напред и да застане до него.

— Да, Даян казва, че си била боса и без яке.

— Тя също. — Ейми я посочи с пръст.

Алан погледна надолу. Вярно беше. Босите крака на Даян се подаваха от крачолите на дънките ѝ. През всичките тези години я беше виждал по-често боса, отколкото с обувки.

— В колата бях с обувки — поясни Даян. — Навън също.

— Да, но... — понечи да възрази Ейми.

— Не извъртай въпроса — обади се Алан. — Сега не говорим за обувките, а за синините по рамото ти, Ейми. Смятам, че вече знаеш, че много се тревожа за теб. Защо бягахте с кучето?

— Кучето не харесва Бъди — отговори тя.

— Бъди. Бъди ли те удари? — попита той.

— Той не ме удари — най-после каза тя. Алан отново забеляза, че тя гледа встрани. Той четеше мислите ѝ. Тя знаеше много добре, че ако издаде Бъди, ще я отведат от дома ѝ и ще я разделят от майка ѝ. Алан си представи леглото и завивките, покрили главата на спящата жена. Познаваше много добре майките, които изпитваха душевна болка и се криеха от нея.

— Ейми... — започна Даян. — Искаме да ти помогнем. Без значение какво се е случило. — Коленичи пред Ейми и хвана ръката ѝ. Даян обичаше дъщеря си от все сърце, с истинска всеотдайност и мислеше, че би трябвало да е така с всички майки. Подобни конфликти ѝ бяха чужди и ѝ се струваше, че е съвсем естествено детето да каже истината.

— Бъди удари кученцето — прошепна Ейми, вперила поглед в една точка. — Това е всичко. Той просто удари кученцето.

— Б-а-а-а — простена Джулия. Откакто дойде Алан, тя стана по-спокойна.

Сега плачеше и Даян отиде при нея. Алан усети раздразнението на Даян. Той седеше при Ейми и я виждаше как се затваря в себе си. Винаги го правеше след някакъв инцидент къщи — ставаше тиха, потайна и се затваряше в свой собствен свят. Дори сега се смъкна от мястото си до прозореца и пропълзя в една от недовършените къщички на Даян.

Той погледна дали във фотоапарата има лента. Не се беше отказал да направи снимки.

Даян го погледна от другия край на стаята. Погледът ѝ беше любопитен и предизвикателен. Искаше да види как ще се справи с този случай, как ще помогне на малтретирано дете, което се страхува да приеме помощта му. Алан се замисли за лъжите, за това, че хората ги изричаха, защото се страхуваха от истината. Не беше съвпадение, че се обади на Малахи в опита си да открие Тим. Алан трябваше да започне да казва истината — цялата истина — на Даян. Стресът от лъжите, които бе изричал в продължение на единайсет години, си казваше думата. Усещаше непреодолима любов към нея, но не искаше да ѝ се натрапва, беше направил всичко по силите си, за да я предпази от любовта си.

* * *

Лусинда Робинс беше купила две скални кокошки, за да се почерпят с Даян, но след като разбра, че Алан и Ейми ще останат за вечеря, ги раздели на две и сложи още ориз. Отначало разговорът вървеше трудно — какво друго може да се очаква, като се има предвид, че служителите от социалните служби бяха разпитвали цял час всички заинтересовани?

— Ейми, обичаш ли да готвиш? — попита Лусинда.

— Да готвя? — повтори тя, сякаш за пръв път чува тази дума.

— Питам те — обясни Лусинда, — защото в библиотеката получих нови готварски книги за тийнейджъри. Още не съм ги сложила по рафтовете, много ми беше интересно да прочета как се прави лимонада от бяла ружа и къща от шоколад и малини.

— Ейми е добра готвачка — обади се Алан, който седеше между Ейми и Джулия.

И двете го гледаха така, сякаш беше техен баща.

— Га-а-а — обади се Джулия.

— Нейните гозби ще ги харесат — каза той и доближи сламката за пиене до устата ѝ. — Прави страхотни млечни шейкове.

— Спомняш си? — попита Ейми. Изглеждаше отчаяна. Имаше тъмни кръгове, очите ѝ бяха подути от плач.

— Как мога да забравя? — отговори Алан. — Дойде у дома точно преди зарята на Четвърти юли миналата година и организира най-хубавия пикник, който някога съм имал.

— Отдавна ли сте приятели вие двамата? — попита Даян.

Ейми кимна.

— От съвсем малка.

— Нали знаеш таблото в кабинета ми? — попита Алан. — Онова със сладките дечица? Четири от снимките са на това сладурче тук... — Посочи Ейми.

— Брей! — възкликна Даян и си отрязва парче от пилето.

Лусинда се загледа по-продължително в Ейми Брукс. Тя познаваше повечето деца в града от посещенията им в библиотеката, но Ейми не бе едно от тях. Знаеше, че когато едно дете не посещава библиотеката, вината не е негова, а на родителите.

Пред очите ѝ бяха минали две поколения и половина читатели и странно бе, че очакваше Тес Брукс да бъде по-добра майка. Като малка Тес четеше много. Дете без книги от библиотеката е като растение без вода — увехнало, закърняло и без корен. Де да можеше и Джулия да чете! Погледна Даян, после Джулия и сърцето и се сви от мъка.

— Каква е тази птица? — попита Ейми, като човъркаше пилето с вилицата си.

— Скална кокошка отговори Даян.

— Толкова е малка.

— Не си длъжна да я ядеш — каза Даян.

— Ще я изям. — Ейми се опитваше да се справи с вилицата. — Обаче не мога да я отрежа както трябва.

Даян се пресегна да ѝ помогне. Лусинда гледаше как дъщеря ѝ нагласява правилно ножа и вилицата на Ейми. Толкова дребно нещо да научиш дете как правилно да си служи с нож и вилица. После погледна

Джулия, която седеше във високото си столче и шарете с очи по масата, и ѝ се усмихна.

„Джулия и Ейми“ — помисли си Лусинда. Почти не беше за вярване, че са горе-долу на една и съща възраст. Две мили момичета, изпаднали в ужасна нужда. Лусинда, Даян и Алан биха им дали всичко, стига да можеха. Лусинда забеляза, че Ейми е като гъба и попива любовта, която витаеше около масата. Повече обаче се изненада от начина, по който и Даян поглъщаше любовта. Като помагаше на това дете. Тя беше щастлива, нещо, което Лусинда не виждаше всеки ден.

Преди дванайсет години, докато седеше на същата тази маса, хванала Тим за ръка, Даян ѝ съобщи невероятната новина. Щяха да имат дете! Дъщеря ѝ сияеше, Лусинда никога не я бе виждала толкова щастлива. Почти засрамена, като че ли още не можеше да повярва, че в нея расте нов живот, Даян през цялото време държа дясната си ръка на плоския си корем. Цял живот беше мечтала да има деца.

— Какво е това? — попита Ейми, като намери стафида в ориза си. Имаше и орехи, и кромид лук.

— Стафида — каза Даян. — Нещо като сухо грозде.

— В ориза? — недоверчиво попита Ейми.

— Когато в ориза се слагат различни неща, се нарича пилаф — обясни ѝ Алан.

— Обичам да експериментирам, когато готвя — обади се Лусинда.

— Бива си те, Лусинда — похвали я Алан. Беше изпразнил чинията си и тя не можеше да скрие задоволството си.

— Благодаря — отвърна тя. — Ще трябва по-често да споделяш трапезата ни.

— Трапеза? — попита Ейми, смръщи чело и се огледа кой ще ѝ обясни.

— Това е просто израз — каза Даян. — Майка ми искаше да каже, че той трябва по-често да се храни с нас.

— Изрази... — нацупи се момичето, сякаш никога нямаше да може да ги научи.

— Вали като из ведро — продължи Даян. — Още един израз. Ако е гарга, да е рошава. Дават ли ти вземай, гонят ли те...

— Много ми хареса това, което каза Лусинда, че трябва по-често да споделям трапезата ви — каза Алан.

— Когато пожелаеш.

— Много е хубаво — прошепна Ейми. — Колко естествено каните хората. Дори не знаехте, че ще дойдем, и направихте всичкия този пилаф...

— Пилафът се приготвя много лесно — поясни Лусинда.

— Ще те научим и теб — изрече Даян толкова бързо, че се издаде. Лусинда едва понесе радостта в очите ѝ. Даян имаше енергия за раздаване, но Джулия не можеше да я поеме. За внучката ѝ нямаше да има уроци по готварство, нито пък щеше да учи изразите от ежедневието. От една страна, Лусинда възприемаше Ейми като божи дар, но, от друга — се страхуваше до смърт, че Даян ще се привърже твърде много към нея и ще страда, когато тя си отиде.

— Д-а-а-а — обади се Джулия.

— Здравсти, миличка — отвърна ѝ Даян.

— Иска още мляко — каза Ейми.

Алан предложи на Джулия сламката, тя я лапна и започна да пие шумно.

— Къде е баща ѝ? — внезапно попита Ейми и погледна сериозно.

— Моля? — попита Алан.

— Брат ти. Бащата на Джулия — попита момичето. Изглеждаше смутено и разстроено, но въпросът като че ли беше от голямо значение за него.

— Няма го — отвърна Даян.

— В морето е обясни Алан и не успя да прикрие резкостта в гласа си.

— Като моя баща. — Гласът на Ейми потрепери. — Но е жив. Би трябвало той да дава млякото на Джулия, не ти. О, да можеше да е до Джулия...

— Той не прилича на баща ти — обясни Даян.

— Само защото не всичко е идеално — каза Ейми, — не означава, че членовете на едно семейство не се обичат.

— Поне така би трябвало да бъде — добави Алан.

— Обичаш ли брат си — попита го момичето.

— Труден въпрос — отвърна той. — Но да. Той ми е брат. Обичам го.

Даян отмести погледа си. Гърлото на Лусинда се сви. Доплака ѝ се заради всичките ѝ тъжни и притеснени деца.

— Трябва да наемеш каравана — каза Ейми — и да отидеш да го потърсиш. Обиколи всички рибарски пристанища и закачи обяви. Доведи го у дома заради Джулия, докато не е станало твърде късно.

— Твърде късно? — попита Даян, сякаш момичето е някакъв оракул и знае нещо, което тя не знае.

— Корабът му може да потъне, като на моя татко. Може да се удави. Никога, никога няма да има друга възможност. — Сълзите на Ейми се стичаха по страните ѝ. — Толкова ми е мъчно за тях...

— За кого? — прошепна Даян и хвана ръката ѝ.

— За всички тях — проплака Ейми. — За всички родители, които губят децата си, и за всички деца, които губят родителите си. Аз обичам мама! Не мога да я изгубя.

— О, Ейми! — въздъхна Даян.

Алан така гледеше дъщеря ѝ, че Лусинда остана без дъх. Чувствата се четяха в очите му, в напрегнатия му врат и рамене, сякаш много страдаше от любов по Даян. Той преглъщаше тази любов. Като гледеше как Даян плаче, докато прегръща Ейми. Алан едва се въздържаше. Лусинда виждаше, че цялото му същество е напрегнато.

— Тя има нужда от мен — изрече момичето. — Не позволявайте никой да ме раздели от нея.

— Всички се нуждаем един от друг — прошепна Лусинда.

Алан не откъсваше очи от Даян.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Налагаше се Ейми да остане при семейство Робинс за няколко дни. Даян оправи ъгловото легло в стаята на Джулия. През първата нощ Ейми изобщо не може да заспи. Става и ляга, разхожда се из стаята, коленичи пред прозореца и гледа навън, като че се надяваше майка ѝ да дойде. Даян също не спа. Искаше ѝ се да се обади на Алан и да го помоли да дойде и да бъде с тях. Като видя, че Ейми плаче, влезе в стаята при нея.

— Ще си отидеш у дома — обеща ѝ Даян.

— Тя не може без мен — каза Ейми.

— Сигурна съм, че ѝ е мъчно за теб.

— Забравя да си пие витамините — проплака момичето. — Ако не съм там, Бъди ще я нарани. Когато съм у дома, се въздържа.

На Даян ѝ се искаше да каже, че не децата трябва да защитават родителите си, а точно обратното. Джулия спеше неспокойно, а дишането ѝ приличаше на далечен гръм. Ейми, клекнала до прозореца, беше вперила поглед в посока на дома си. Откъм блатата се обаждаха американски козодои. Нощта беше толкова тъмна, че се виждаха всички съзвездия — Дракон, Цефей, Касиопея. Млечният път приличаше на широка звездна река.

— Тя би искала да поспиш малко. — Даян сложи ръка на рамото на Ейми.

— Притеснявам се да не се случи нещо лошо.

— Знам.

— Не искам да се случи нищо лошо.

— И това ми е ясно — отговори Даян. Алан познаваше ситуацията по-добре от нея. Само ако можеше да дойде сега, щеше да прегърне Ейми и да я успокои, да каже точно това, което трябва. Както винаги се опитваше да успокои и Даян...

Виждаше ателието си в другия край на двора. Стела седеше на прозореца и гледаше звездите. Беше вдигнала глава към небето и дори от стаята си Даян видя в очите ѝ копнеж.

— Виж. — Даян се наведе и доближи лицето си до това на Ейми. Бузките на детето бяха мокри и тя усети леките потрепвания от продължителния плач.

— Приятелчето ти.

— Приятелчето ми ли?

— Стела — поясни Даян. — Както винаги търси Орион.

— Всяка нощ ли?

— Всяка нощ. Дори когато е облачно, се опитва да открие това съзвездие. Независимо от всичко. Без значение дали го вижда или не, тя знае, че го е там.

— Тя вярва, че е там.

— Да. Има вяра. Никога няма да забравя как като малка живееше в онзи дувар и гледаше към небето. Обзалагам се, че си е мислела, че Орион е нейният баща. Той е ловец, но я защитава.

— Като моя баща... — Ейми отново вдигна очи към небето. Даян я погледна, а после Стела, която се намираще в другия край на тъмния двор. Ето на, и младото момиче, и странната котка бяха вперили поглед в съзвездието Орион и си мислеха за бащите си, тя се замисли за Емет. Замисли се и за още един мъж, който никога не е имал деца, но знаеше как да бъде добър баща — Алан.

* * *

Четири дни по-късно кученцето все още се криеше под кушетката в ателието на Даян и не искаше да излезе. Там тя държеше учебници по архитектура, фотоалбуми и интересни парчета дърво и то се беше промъкнало зад тях.

Даян беше оставила купички с храна и вода до бюрото си, но то не излизаше. Втората вечер, когато стана ясно, че няма да се осмели да се покаже, тя сложи купичките под кушетката. За пръв път виждаше толкова уплашено и ужасено същество и това много я разстрои.

Стана ѝ още по-мъчно, като си представи какво е видяла и преживяла Ейми. Тя виждаше как детето ту седи до прозореца, ту вперва поглед в телефона. Майка му му липсваше все повече и повече. На всеки седемдесет и два часа случаят търпеше развитие — първо бе издадена заповед за попечителство, след която Ейми не можеше да се

прибере у дома. След това имаше изслушване, на което Алан беше посочен като неин временен попечител. И най-накрая бе взето решение — Ейми да остане при Даян като приеман дом за период, който съдът щеше да определи.

Синините на Ейми станаха черни. Личаха си под тънката ѝ памучна ризка. Даян гледаше Ейми и Джулия и я обземаше ярост.

Ейми беше мечта за всяка майка — здрава, красива, жизнена, умна, мила. Как е възможно да имаш дете и да не го обичаш от все сърце? Как може една майка да пропилява живота си, като проспива свободното си време, вместо да го прекарва с дъщеря си? Как може Тес Брукс да позволява на приятеля си да тормози така и двете, особено Ейми? Сърцето ѝ се свиваше, като виждаше голямата любов на Ейми към майка ѝ. Далеч от нея, тя сякаш загуби част от душата си. Почти не говореше. Не се хранеше. Когато я попита според нея какъв цвят да боядиса вратата на най-новата къщичка, тя само сви рамене. Дори Джулия не успяваше да привлече вниманието ѝ. Ейми се вираше в една точка.

Докато Стела не слезе от кошницата си на шкафа.

Котката обикаляше около леглото. Не изглеждаше особено уплашена или любопитна, просто обикаляше и си търсеше най-подходящото място. Под леглото имаше куче. Странно куче. Нищо не убягваше от вниманието на Стела, но от начина, по който се движеше, Даян разбра, че котката знае, че там има куче, и е намислила нещо.

— Ейми — извика Даян. — Виж.

Момичето погледна и вдигна неразбиращ поглед към Даян.

— Какво прави тя? — попита.

Стела лежеше свита на пода. Размърда се леко, после се намести, сякаш смяташе да остане там известно време. Даян предположи, че почти се е изравнила с мястото, където се беше скрило кученцето. Тюркоазните очи на котката бяха вперени в малката пролука между кушетката и пода.

— Чака.

— Защо не се страхува? — попита Ейми и любопитното пламъче се върна в погледа ѝ. — Той е много по-голям от нея.

— Ами... — понечи да каже Даян, но тя сама се досети.

— Искан да бъде негова приятелка?

— Така мисля и аз. Казва му, че е безопасно.

— Но Стела никога не е смятала, че е безопасно. — Момичето погледна към полицата на шкафа. — По цял ден си стои в кошницата! Никога не слиза долу заради нас!

— Може би като му показва, че е безопасно, това ще ѝ помогне самата тя да го разбере.

— Дали ще му покаже Орион тази вечер? — попита Ейми. — Когато изгреят звездите?

— Не бих се изненадала — отвърна Даян.

— Така ще го кръстим — внезапно заяви Ейми. — Орион.

— Кученцето Орион! — възкликна Даян.

— Стела и Орион...

Ейми отиде при Джулия. Тя цял ден беше сънлива, но когато приятелката ѝ се приближи, се ободри. Вдигна глава и погледна с широко отворени очи. Ейми клекна до нея, също както котката направи с кучето.

— Имаме си домашни любимци — прошепна Ейми. За пръв път кръщавам куче. Казва се Орион. Моряците могат да го видят от корабите си, Джулия. Нашите бащи също. Когато следват звездите, за да се приберат у дома, Орион ще им показва пътя.

Джулия леко се залюля. Изглежда, гласът на момичето я приспиваше. На лицето ѝ се четеше преданост и привързаност. Слабичкото ѝ телце се приближи към приятелката ѝ.

Очите на Ейми блестяха от сълзи и от пълната лудост да обичаш хора, които не са до теб. Даян много добре знаеше какво е да копнееш по някого и гърлото ѝ се сви от мъка. Джулия си имаше баща и той не беше Алан. Това беше ясно като бял ден.

* * *

В края на седмицата Алан се отби до дома на Ейми, за да ѝ вземе някои необходими неща. Щом чу колата му, Даян изтича навън. Погледът му бе помръкнал, лицето — изпито.

— Изглеждаш така, сякаш си видял призрак — каза тя.

— Видях се с Тес Брукс. Прилича на лейди Макбет — отвърна той. — С празен поглед, обсебена от онзи, с когото живее. Кълне се наляво и надясно, че Бъди не е искал да го направи. Кучето се

втурнало да ухапе Ейми и той просто я избутал настрани. Наистина ли хапе?

— Все още е под леглото, не се е показвало, откакто се пъхна там. Ейми твърди, че не хапе, и аз ѝ вярвам.

— Аз също.

— Майка ѝ те е излъгала?

— За да защити Бъди. Тес Брукс е в депресия, а той ѝ е втълпил, че не може да се грижи за себе си. Той е грубиян, който ѝ втълпява, че трябва да е благодарна, защото е до нея.

— Ще ми се да изпитвам съжаление към нея — каза Даян. — Но като си помисля за Ейми! Тази жена лъже, вместо да защити дъщеря си!

— Лъже, защото е отчаяна и се страхува — обясни Алан. Сякаш говореше за своята майка. Тим беше разказвал на Даян няколко случки — как след смъртта на Нийл майка му започнала да си купува водка. Пиела, без да се крие, и казвала на момчетата, че е вода. По-късно, когато те вече не се връзвали на тези приказки, тя криела бутилките и твърдяла, че е престанала да пие. Когато катастрофирала с колата, казала, че излязла от пътя, за да не удари някакво куче. Когато ударила отстрани една каравана и тя се завъртяла на кръстовището, заявила на полицая, че след смъртта на сина си страда от мигрена и дори не е видяла караваната.

— Какво друго каза? — попита Даян. При мисълта за Тес Брукс направо ѝ призля. Беше бясна, кръвното ѝ се вдигна.

— Искане си Ейми.

— Така ли?

— Разбира се. Обеща да потърси помощ, да изгони Бъди, да направи каквото е необходимо. Нервите ѝ са съсипани.

— Да позволи да наранят така Ейми... — прошепна Даян. Стоеше права и трепереше, а ръцете ѝ бяха скръстени пред гърдите. Сети се за синините на момичето.

— Искрено се разкайва.

— Малко късно.

— Всеки заслужава втори шанс — възрази Алан.

Тя го погледна шокирана. Как можа да изрече такова нещо просто ей така? След всичко, което майка му бе причинила на него и на Тим? Даян поклати глава, изпълнена с ярост.

— Не мога да се примиря — каза. — С това, което тази жена е позволила да преживее Ейми, само като си помисля колко много обичам Джулия...

— Ти си съвсем различна.

— Знам, не спя по цяла нощ!

— Тя не е лош човек — отбеляза Алан. — Болна е.

— Не разбирам как можеш да кажеш такова нещо — попита Даян, забила поглед в пода, за да не види Алан сълзите ѝ. — Като се има предвид от какво семейство произхождаш.

— Смяташ, че Тим нямаше да си отиде, ако майка ни не пиеше?

Тя рязко вдигна глава.

— Вече не искам това — каза, а сълзите ѝ се стичаха по страните ѝ. — Но нещо в детството го е наранило и го е превърнало в това, което е. Да, хрумвало ми е. Мисля за първопричината. Ако не е обърнала гръб на децата си, за да се отдаде на алкохола... Да, мисля, че животът на Тим щеше да е различен. Щеше да съумее да остане с мен и с Джулия...

— Стига, Даян, иска ти се да беше останал.

— Той е баща на Джулия — отвърна тя.

— Само ѝ е дал името си — каза Алан.

Беше готова да го изгони. Реалността се стоварваше върху ѝ. Какво значеха думите „само ѝ е дал името си“, когато се отнасяше за родители? Кръвта е най-силната връзка между хората. Джулия беше дъщеря на Тим. Чуваше дишането на Алан, усещаше го върху бузата си. Чувстваше се напълно съкрушена и ѝ се искаше да избяга.

— Не мога да говоря за Тим — каза тя.

— Искам да го домъкна тук, за да се изправи пред това, което е изоставил.

— Той не може да се справи със собствения си живот. Не е способен да го направи.

— Аз се справям с моя — изрече Алан. — Всеки ден, всяка минута. Понякога не е лесно...

— Ти си различен.

— Ние с теб си приличаме.

— В известен смисъл — прошепна тя. Стоеше толкова близо до него, че ѝ се зави свят.

— Ти си най-нежната и любяща жена, която познавам — каза той.

— С Джулия съм точно такава — отвърна тя.

— С Ейми също. Прие я от първия ден.

— Алан, искам тя да остане у нас колкото е необходимо.

— При условие, че осъзнаеш, че майка ѝ иска тя да се прибере у дома. И че Ейми иска да си отиде.

— О, знам, че Ейми иска да си отиде. — Даян беше вперила поглед в ателието си. Момичетата седяха до инвалидната количка на Джулия и гледаха животните.

— Не бих понесъл да те видя отново наранена — каза Алан — от това, че някой, когото обичаш, си тръгва.

Даян наведе глава. Беше се сковала от тъпата болка, която усещаше, но нежността в гласа му я накара да се просълзи. Той се приближи към нея. Тя чуваше дишането му и виждаше сянката му на тревата пред себе си.

— Даян — помоли я той, — погледни ме.

Тя поклати отрицателно глава. Ръцете му бяха заети с кашони с дрехите на Ейми, но той ги остави на земята. Сложи ръка на бузата ѝ и тя вдигна глава. По лицето ѝ се стичаха сълзи, които не можеше да спре. Алан бръкна в джоба си да ѝ даде кърпичка, но не можа да намери и избърса сълзите с ръка. Те обаче не спираха да текат.

Той задържа ръката си на бузата ѝ. Даян го погледна. Преглътна, понеже искаше да му каже, че е добре, но не можа да продума. Сърцето ѝ биеше твърде бързо. Усети вятъра в косите си. Коленете ѝ се подкосиха. Когато Алан я придърпа към себе си, за да я прегърне, тя така се вкопчи в него, като че ли и двамата щяха да умрат там. Алан промърмори нещо, заровил лице в косите ѝ.

— Какво? — попита тя.

Би се заклела, че го чу да казва нещо, и беше сигурна, че каза „това е то“. Но той просто поклати глава. Усети устните му по бузата и по ухото си. Той се освободи от прегръдката ѝ, хвана я за двете ръце, сякаш се страхуваше да не падне.

— Каза ли нещо? — повтори тя.

Очакваше отговор, но той просто вдигна ръце към небето. Жестът беше красноречив. Беше едновременно и въпрос, и молитва. Небето беше ясно, като тук-там се виждаха облачета. Над тях прелетяха

орел — рибар, а в ноктите му се мяташе сребриста риба. В заливчето плуваха двойка лебеди.

Даян видя, че Алан се е загледал в небето, и отправи поглед към двете момичета в ателието. Замисли се за любовта, дъщерите, майките и бащите. Помисли си за хората, които са предопределени да бъдат заедно. Лицето ѝ беше мокро от сълзи, а краката все още не я държаха. Хората се молеха по различен начин, но тя смяташе, че молитвите им са за едно и също нещо.

* * *

Настъпи денят на пенсионирането на Лусинда. В петък, петнайсети юли, както винаги от четирийсет години насам часовникът ѝ извъня в шест часа сутринта. Слезе долу и очакваше Даян да е седнала на масата в кухнята, готова да отбележи събитието. Но там нямаше никого. Предишната вечер Джулия имаше проблем със стомаха и Даян си легна късно. Лусинда излезе да си пие кафето на верандата, която гледаше към заливчето. Старата синя чапла стоеше в тръстиката. Лусинда се загледа в голямата птица, а на гърлото ѝ беше застанала буца. Опита се да се помоли, но едва успяваше да се съсредоточи. Чувстваше се така, сякаш стои на пристанище и маха за сбогом на голям кораб, пълен с хора, които обича. Искаше да заминат, надяваше се да прекарат страхотно, но щяха ужасно да ѝ липсват. Докато се обличаше, все още се чувстваше така. Облече най-хубавия си син костюм, закачи камеята на майка си на яката на бялата блуза и си сложи червило. Обикновено не се обличаше толкова официално, но си помисли, че сътрудниците ѝ може да ѝ организират специален обяд за последния работен ден. Застана пред огледалото и се упражни да се престори на изненадана.

Даян все още спеше и Лусинда се измъкна тихичко от къщи. Откакто Ейми живееше у тях, дъщеря ѝ имаше повече работа от обикновено. Лусинда не искаше да си признае, че е малко разочарована, задето никой не я изпрати на работа през последния ѝ работен ден.

Както винаги рано сутрин в библиотеката беше хладно. Тя много обичаше това време на деня. Разхождаше се между рафтовете,

подреждаше книгите, слагаше на мястото им книгите от количката. През високите прозорци влизаше светлина, а във въздуха блестяха сребристи пращинки. Лусинда знаеше, че ще ѝ липсва всяка книга, всеки прозорец, всяка пращинка.

— Късмет, госпожо Робинс!

— Ще ни липсваш, Лусинда!

— Библиотеката няма да е същата без теб...

През целия ден сътрудниците ѝ и читателите повтаряха едно и също. Тя отговори на всички. Сигурно доста ясно беше казала какво мисли за празненствата — изненади, защото нямаше никакъв специален обяд. Две от по-младите жени бързаха за обедните си занимания по аеробика, а библиотекарката консултант отиде да обядва със съпруга си в кафенето на пристана.

Лусинда си вършеше работата със свито гърло. Знаеше, че едва ли би могла да има по-добра кариера. Завърши специалността английски език в колежа „Уитън“, получи магистърска степен по библиография от университета в Кънектикът и започна работа в библиотеката преди четирийсет години. Беше свидетелка на много промени, беше и мъчно, когато изнесоха старите дървени шкафове с картотеката и въведоха компютрите.

Собственоръчно издаде първата читателска карта на дъщеря си. Стоеше точно тук, до бюрото, и гледаше как петгодишната Даян се подписва на картата. Наблюдаваше я как се опитва да събере всичките букви на определения ред. Спомняше си, че „Н“-то на Робинс излезе от реда, но Лусинда никога не се бе чувствала толкова горда.

Емет направи дървените рафтове в новата пристройка. Изработи пейчици до прозореца в детската библиотека, сложи еркереи прозорец в читалнята. Щом получи новите романи на Робърт Лъдълм, Лусинда ги взимаше веднага, като ги записваше на името на съпруга си. Усмиваше се, когато, минавайки покрай библиотеката с колата, той натискаше клаксона, въпреки че многократно му повтаряше, че трябва да се пази тишина.

— Наистина ли си прочела всички книги в библиотеката?

Вдигна поглед и видя, че Алан стои пред нея. Държеше букет от червени рози и някакъв пакет.

— Чул си го, а? — попита тя.

— В Хоторн това се разказва като легенда.

— Също като тази за призрака във фара — пошегува се тя. — И за пиратското съкровище, заровено някъде на плажа „Джета“. Аз съм известна личност тук!

— Така си е — потвърди той.

Лусинда поклати глава. Неочаквано очите ѝ се насълзиха. От месеци с нетърпение очакваше този ден. Щеше да гледа филми, да учи езици, да посещава различни места. Беше обслужвала читателите на Хоторн в продължение на четири десетилетия, беше работила здраво. Каза си, че няма значение, че градът не е наел оркестър да я изпрати в пенсия, но все пак беше разочарована.

— Ще организирам бал — каза тя и се постара гласът ѝ да звучи бодро. — Направила съм много дълъг списък с нещата, които искам да направя.

— Чудесно — отвърна той.

— Ще ми липсват нашите срещи. Не са много библиотекарките, при които се отбива млад, красив лекар, докато си прави джогинга, и потен преглежда списанията.

Алан кимна и ѝ подаде розите и подаръка. Лусинда правеше всичко възможно да изглежда весела, да се усмихва, но зад очилата с метални рамки очите на Алан бяха сериозни. Той като че ли усещаше как се чувства тя, колко е тъжна, че си тръгва от библиотеката, която толкова обичаше. Алан понасяше собствената си мъка, без да се оплаква, и Лусинда можеше да се поучи от него.

— Късмет — пожела ѝ той.

— Е, не че няма да те виждам у дома! След като две твои пациентки живеят под покрива ми...

— Няма да е същото — отвърна той.

Лусинда си помисли, че посещенията му има нещо общо с начина, по който гледаше Даян предишната вечер, но в гласа му имаше искрено съжаление.

— Благодаря — каза Лусинда. Гърлото ѝ се сви, когато той я целуна и се отдръпна. Младият мъж се опита да го прикрие, но очите му се насълзиха.

Останалата част от деня мина бързо. Вършеше обичайните си задължения. Всички бяха много мили с нея. Щом слънцето пое на запад, в стаите стана горещо и вентилаторите забръмчаха. Бяха

предвидили пари за климатик в бюджета за идната година. В пет часа камбаните на Уайт Чаръл Скуеър забиха.

Време беше да се прибира у дома.

Трите по-млади библиотекарки я целунаха за довиждане. И трите ѝ казаха колко ще им липсва. Лусинда ги познаваше от години. Беше ги изслушвала, беше ги съветвала за любовния им живот, беше държала новородените им деца. Шерил, Рамона и Чуен.

Докато слизаше по широкото стълбище на библиотеката, слушаше как потракуват обувките ѝ. Наведе глава и помириса розите на Алан, за да не би някой да я види, че плаче. Ароматът им беше силен и сладък. В колата с треперещи пръсти отвори пакетчето. Беше ѝ подарил нова хавлиена кърпа. Тя я доближи до лицето си и се разплака.

Докато шофираше към къщи, Лусинда си свали сакото. Вятърът развяваше късата ѝ коса. Тя пусна радиото. По радио НПР рекламираха екскурзия до Тоскана с възможност да се наеме къща в маслинова горичка. Ето една възможност да научи италиански. Когато стигна Гъл Пойнт, вече не ѝ се плачеше.

Момичетата бяха на двора. Така се бяха заиграли, че въобще не вдигнаха поглед. Лусинда паркира колата и натисна клаксона. Ами, ако Даян беше забравила, че днес се пенсионира? Заради всички проблеми можеше да ѝ се прости моментната изневяра на паметта. Лусинда си пое дъх, за да се съвземе. Но щом слезе от колата, се засмя.

Беше цяла манифестация. Ейми маршируваше най-отпред. Усмивката ѝ се бе върнала и носеше плакат, на който пишеше:

„Честито на най-прекрасната библиотекарка!“ Даян буташе инвалидната количка на Джулия, украсена с червени, бели и сини хартиени лентички и с плакат с надпис „Чудесата на Вселената са пред теб“.

Лусинда държеше розите и хавлиената кърпа и се смееше. Даян и Ейми размениха местата си. Ейми продължи да бута количката на Джулия, а младата жена се скри зад живия плет. Появи се с количката си за дървен материал, покрита със син копринен плат и възглавнички. Бяха направили две арки от тел и ги бяха украсили с лилии, див морков и пясъчни рози.

— Вашата платформа, госпожо — каза Даян.

— Моята какво?

— Ти си звездата на шествието. — Даян я целуна по бузата.

— Ти ли го направи? — попита Лусинда и докосна отрупаните с цветя арки.

— Да — усмихна се тя и ѝ помогна да се качи в покритата с възглавнички количка. Лусинда се настани, като все още държеше ролите си, и се остави да я возят през двора. Ейми пееше, а Джулия издаваше обичайните си звуци, които приличаха на езика на делфините. Лусинда се държеше здраво, докато дъщеря ѝ буташе количката по неравната пътека към заливчето.

Лястовици летяха ниско над земята и ловяха насекоми. Две видри се плъзнаха по брега и се шумгнаха във водата. Вятърът шумолеше във високите златисти треви, а едно синьо рибарче се гмурна да си хване дребни рибки. Ейми спря да бутва количката на Джулия, но продължи да пее. Погледна Даян право в очите.

— Сега ли? — смеейки се попита Ейми.

— Сега — отвърна Даян и коленичи в краката на Лусинда.

— Нали не смятате да ме топнете във водата? — попита тя.

— Не — успокои я дъщеря ѝ и внимателно свали едната обувка от крака на Лусинда. Ейми развърза и малко по-грубо свали другата. Двете момичета държаха старите, здрави половинки с връзки на Лусинда, които я бяха убивали през всичките тези години. Бяха тежки и твърди и вече не си спомняше колко пъти ги бе давала да им сменят подметките.

— Това, което си мисля ли, ще правим? — попита Лусинда.

— Каза, че много пъти ги се е искало да го направиш — каза Даян.

— Щом се пенсионирам...

— Това е церемонията по хвърлянето на обувките във водата — тържествено заяви дъщеря ѝ. — Подобно шествие не може да мине без тази церемония.

— Гли-и-и — обади се Джулия, поклащайки се в инвалидната си количка.

— Свобода! — извика Лусинда, като мърдаше пръстите на краката си.— Вятърът разхлаждаше уморените ѝ крака. Даян и Ейми държаха в ръка по една обувка.

— Огън! — извика Ейми и хвърли обувката толкова силно, че разгони лебедите, видрите, дребните рибки и сините омари.

— Мамо? — усмихна се Даян, пристъпи напред, като държеше другата обувка, сякаш е тиара на копринена възглавничка.

— Но, разбира се — възкликна Лусинда и остави Ейми да ѝ помогне да слезе от количката. Лусинда взе обувката, хвана Даян за ръка и отиде до водата. Земята беше мека и влажна и краката ѝ потънаха в топлата кал. Хвана се здраво за дъщеря си, протегна се към брега и сложи обувката върху водата.

Обувката за момент се задържа на водата и Лусинда си помисли, че ще отплува в морето. Кожената обувка лъщеше на късното следобедно слънце. Поклати се на повърхността. Ейми коленичи до Джулия. Даян стисна ръката на майка си, а Лусинда стисна нейната. Четирите гледаха как тези стари обувки потъват в блатото и Лусинда осъзна, че наистина се е пенсионирала.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

В сапфиреносиния залив имаше многобройни малки островчета с островърхи борове. Тъмните, високи дървета стигаха чак до скалистия бряг. В тази част на Мейн морето изведнъж ставаше дълбоко, нямаше плитки плажове с пясъчна ивица. Там бреговете представляваха стръмни скали, а водите бяха много дълбоки. Имаше повече омари, отколкото Тим Макинтош можеше да улови. „Афродита“ се носеше по водата толкова близо до брега, че той чуваше как лосовете дъвчат лаврови листа.

Издърпа коша, хвърли в кошницата дванайсет големи омара, сложи нова стръв и пак го метна във водата. После отиде да провери и другите кошове. Неговите шамандури бяха в бяло и червено. Трябваше да се съсредоточи, та да не обърка цветовете. Тим пътуваше на запад, като по пътя подписваше договори за работа с различни компании за ловене на омари, всяка от които имаше собствени цветове. Ловеше омари, плащаха му за тях и продължаваше нататък. Чергарският живот на ловец на омари, който водеше, напълно го задоволяваше. Това, че непрекъснато бе в движение, му помагаше да не мисли за миналото. Отдаването на подобни мисли бе пагубно за него. Предпочете да гледа околния свят, а не вътре в себе си — гранитните скали, синьото море, искрящото море, стадото китове, самотния орел, който се рееше в небето. Трябваше да се справя с ежедневни проблеми — нивото на горивото, скалистия бряг, счупената лебедка, ниското налягане нагоре по брега.

Засега Тим щеше да остане на остров Елк. Това беше много приятно място с тихи хора. Заплащането беше горе-долу добро — Дърк Кроуфорт беше стиснат също като другите собственици на кораби, за които бе работил. Дърк осигуряваше кошовете за лов, което според него му даваше право на седемдесет и пет процента от улова на Тим.

И какво от това? Тим нямаше семейство, което да издържа. Спеше на корабчето, хранеше се сам „Афродита“ беше неговият дом.

Тя беше и неговото семейство, съпруга, неговият единствен другар. Тим Макинтош се беше отказал от истинските неща в живота, така че трябваше да се примири с това, което имаше. Корабчето си го биваше. Приютяваше го на топло през нощта. Лягаше си в каютата, слушаше как „Афродита“ скърца и трака, как вълните се плискат в корпуса на кораба и се оставяше да го приспят.

Корабът се грижеше за него.

Това получи, кръщавайки го на богинята на любовта. Купи го, когато се ожениха с Даян. Тя го беше насърчила да купи ново корабче. Алан му даде парите за капарото. Емет и Лусинда му заеха останалата част от сумата. Тим беше на върха на щастие. Не беше най-умният на света, но не беше и глупав. Ако това корабче не беше дар на любовта, то тогава какво беше? Кръсти го „Афродита“, понеже искаше да им благодари, а го биваше много в милите жестове.

Издърпа последния кош за деня. Ято кресливи чайки го следваха. Загледа се в старата ферма за гъски. Мръсни гъски се клатушкаха по осеяното с камъни поле, а възрастен мъж и младо момче вървяха по пътеката към плевнята. Бялата къща беше малка и красива и Даян щеше да я хареса. Ако беше тук, щеше да я снима, за да я превърне в къщичка за игра.

Тим поклати глава и се загледа в морето пред себе си. Мислите за Даян не му се отразяваха добре. Това, че чуваше гласа ѝ през нощта в корабчето си, беше достатъчно мъчително за него и без да избира къщи, които тя да копира. Очакваше да види дъщеря си, която играе в къщичка, направена от майка ѝ, да я чува, че го нарича „татко“, и си представи, че я прегръща.

Ловците на омари бяха известни с това, че не се подчиняваха на правилата, но според Тим имаше няколко, които не можеха да се пренебрегнат. Мъже, които не познават собствените си деца, нямаха право да мечтаят за тях. Същото се отнасяше и за тези, които бяха напуснали съпругите си. Нямаха правото да им се обаждат, да им изпращат картички за рожден ден и да ги молят да ги приемат отново. Не биваше да се самосъжаляват и да се питат какво е можело да бъде.

Те можеха единствено да вървят напред. Морето беше добър другар. То го движеше напред, караше го да бъде нащрек. Вълните и теченията, бурните води, лошото време, несигурното небе не му позволяваха да се отпуска. Другите хора водеха различен начин на

живот. Живот на семеен човек, за който Тим не знаеше много. Беше опитал да живее така, но откри, че това не го удовлетворява. Никой не му бе казвал, че любовта е трудно нещо. Баща му беше ловил риба до смъртта си, а майка му бе починала пияна, преди да успее да му даде някакви напътствия. Брат му Алан също беше чергар, макар и да не го осъзнаваше. Имаше болницата и пациентите си. Притежаваше къща в Хоторн. За Тим това беше равнозначно на ловенето на омари и „Афродита“. Те бяха нещо, с което да се занимава, и място, където да се подслони, когато искаше да се усамоти. Въпреки всичките си дипломи и Алан беше неудачник като всеки друг. Нийл липсваше на Тим. Понякога имаше чувството, че Нийл — пораснал, а не осемнайсетгодишното момче, което беше, когато почина — е до него на мостика на корабчето. Сякаш беше свидетел на всичките му издънки в живота, сякаш го обичаше толкова много, че беше готов да му прости всичко. Неща, които Алан никога нямаше да прости и да забрави.

Тим хвана щурвала и се замисли за брат си и Даян. Те се познаваха отдавна, още преди да се появи той. Бяха излизали само веднъж, но за Алан това не беше обикновена среща. Тим не трябваше да се заблуждава. Алан реши да омаловажи значението на тази среща в името на добрите отношения с брат си, но сигурно вече е бил влюбен в нея. Наставленията му да се държи добре с нея, да бъде добър съпруг не бяха думи на по-голям брат. Тим никога не го бе виждал да се държи така с жена. А след това Тим отведе Даян, просто ей така. Без да се интересува от чувствата на брат си, а може би точно заради тях постъпи така. Съперничеството между братя, братска конкуренция... Опита се да опише с хубави думи това, което се бе случило, но стомахът му се сви.

Чу звънчето на шамандурата. Градът се намираще точно пред него, зад вълнолома. Тим видя, че знамето на пощенската станция се развява. Червено, бяло и синьо. Знамето на Съединените щати. Като го видя, усети, че нещо го задушаваше. Знамето го накара да се почувства част от нещо голямо. Беше се отказал от семейството и от дома си, така че му оставаше само Родината.

Скоро щеше да напусне и нея за известно време. Щом си тръгнаше от Елк Айлънд, щеше да се отправи на север към Канада. Имаше нужда от реален приятел, не от призрака на Нийл или гласа на

корабчето си. Това чувство се засили някъде през пролетта — нуждата да поговори с човешко същество, което го познава добре. Затова реши да отиде до Нова Скотия и да се види с Малахи. Сега обаче трябваше да продаде омарите и да си вземе парите. Все още изплащаше заема за корабчето. Всеки месец, където и да се намираше, изпращаше запис по пощата за двеста долара на Лусинда. Досега ѝ беше върнал двайсет и шест хиляди и четиристотин долара. До края на годината щеше да се разплати с нея.

Чудеше се какво ли си мисли тя като получава записите с пощенско клеймо от целия североизток. От уважение към Даян той изпращаше записите на майка ѝ в библиотеката, за да не ѝ се налага да отваря пощенската кутия и да вижда неговия почерк. Смяташе, че си има достатъчно грижи с детето. Нямахше нужда да ѝ се напомня, че Тим Макинтош все още обикаля моретата.

* * *

Ейми беше останала сама с Джулия в ателието. Даян ѝ беше поверила тази голяма отговорност, докато изтича до къщата за няколко минути. Ейми се опитваше да научи Джулия да рисува. Държеше син молив в ръката на Джулия и го плъзгаше леко по хартията. Рисуваха Стела, която пак се беше свила до леглото и чакаше Орион да се покаже.

— Котките не са сини — обясни момичето на приятелката си. — Сигурна съм, че го знаеш и се чудиш защо използвам син молив. Правим го единствено защото синьото е по-красиво от сивото и кафявото и мисля, че...

Внезапно Стела наостри уши. Скочи на шкафа и се скри в кошницата си. Ейми погледна към вратата и видя, че Амбър стои там.

— Чук, чук — каза посетителката.

Момичето замръзна на мястото си.

— Няма ли да ме поканиш?

— Ъ-ъ... — измънка Ейми. Беше като парализирана. Не искаше да я пуска. Ами ако я попита къде се губи? Не желаше да ѝ обяснява, че известно време ще живее тук. Амбър обаче не чака да я поканят. Отвори вратата и влезе. Носеше панталон и потниче. Презрамките на

сутиена ѝ се показваха толкова много, че Ейми се изчерви като домати. Щом Амбър пристъпи напред, Ейми застана пред Джулия.

— Коя е тази? — попита Амбър.

— Не би трябвало да си тук.

— Къде се загуби, по дяволите? Звънях поне трийсет пъти. Майка ти не вдига телефона и въобще нямаше да те открия, ако Бъди не беше казал на бащата на Дейвид, че си избягала.

— Хъх — измънка Ейми, изненадана, че Дейвид и Амбър се интересуват къде е. Не ѝ стана неприятно, че са си помислили, че е избягала, въпреки че това не беше съвсем вярно. Нямаше достатъчно смелост, за да избяга, но предпочиташе да си мислят така.

— Защо избяга тук, за бога? — попита Амбър и понижи гласа си. — Според мен вещиците и идиотчетата не са особено забавни.

— Млъкни, Амбър — извика тя.

— Нека да погледна — каза Амбър, опитвайки се да заобиколи Ейми.

— Престани.

— Хайде, де. — Тя сграбчи Ейми за раменете и я блъсна. После започна да се смее. Ейми хвана слабите ръце на Амбър и я избута, опитвайки се да не ѝ позволи да се доближи до Джулия. Не че Амбър бе красива — очите ѝ бяха твърде приближени, имаше пърхот, а на шията ѝ се виждаха две бенки, които приличаха на картофени очички.

Ейми се стресна и паникьоса от настойчивостта на Амбър, която се опита да надникне зад нея. След това се престори, че се спъва. Когато Ейми се опита да я хване да не падне, тя я избута настрани.

— Господи! — възкликна Амбър. Зяпаше Джулия с отворена уста. — Та това е дете? Как си мърда главата?

— Остави я на мира — каза Ейми.

— Това момиче ли е? — попита Амбър. — Изглежда като изкуствена. Сякаш е робот или нещо такова, как си мърда главата и ръцете. Като навита на пружинка. Боже мой, Ейми!

— Глий! — извика Джулия. Тя протегна ръце и погледна Ейми право в очите, сякаш искаше тя да я защити. Гърлото ѝ се сви. Коленичи и прегърна приятелката си.

— Ти я докосваш? — учуди се Амбър. — Ейми, какво ти става? По цялото ѝ лице има фъстъци.

— Не ти ли хрумва, че може да те чуе? — попита Ейми и прегърна Джулия. Беше виждала как го прави Даян. Не можеше просто да я стисне в прегръдките си. Сърцето на Ейми биеше лудо и тя усещаше дъха на Джулия по бузите си.

— По дяволите — каза Амбър и се наведе. — Тя разбира ли? Не знаех...

— Въобще не помисли за това, нали?

— Съжалявам — отвърна Амбър.

— Гла-а-а — обади се Джулия, заровила лице в шията на Ейми.

— На колко години е?

— На единайсет.

— Шегуваш се...

Ейми нищо не каза. Искаше ѝ се да удари с глава плоския корем на Амбър и да я изхвърли навън, но не желаше повече да разстройва Джулия. Преди малко тя дишаше много тежко, сякаш иска да издуха перце, паднало на носа ѝ, но вече се бе поуспокоила.

— Как се казва? — попита Амбър.

Ейми се поколеба:

— Джулия.

— Аха! Здравей, Джулия.

Ейми усети, че щом чу името си, Джулия се поотпусна. Мускулите ѝ се отпуснаха, сякаш разбираше, че човекът, изрекъл името ѝ, трябва да е приятел. Ейми осъзна, че Джулия няма врагове. Сигурно си мислеше, че всеки, който произнесе името ѝ, е добър човек.

— Га-а-а — обади се Джулия.

— Нека да я поздравя. — Амбър се опита да отстрани Ейми от пътя си. — Хайде, де. Дойдох чак дотук да те видя. Това е най-малкото, което можеш да направиш за мен.

— Върви си, Амбър — каза Ейми.

— Хей, аз съм ти приятелка. Ти избяга, а аз дойдох да те видя. Тук е много хубаво. Не те виня, че избяга от пианството на Бъди. И той е като бащата на Дейвид. Не знаят кога да спрат. В петък откраднахме шест бири от баща му. Беше толкова пиан, че си помисли, че той ги е изпил.

— Ти пиеш? — учуди се Ейми. Не знаеше защо, но сърцето ѝ се сви. Какво я е грижа какво прави Амбър? Двете бяха толкова различни.

Но я безпокоеше това, че някой на нейната възраст може дори да се докосне до алкохол, след като вижда до какво води той.

— Няколко бирички — отвърна другото момиче — не може да се нарече пиене. Не и както те пият. Тази вечер ще си правим купон на плажа. Ако искаш ела и ти.

— Гли-и-и — обади се Джулия и започна да размахва ръце.

— Виждаш ли? Джулия ме харесва. Чуй я само. Нека я видя.

Ейми се отдръпна много бавно. Отмести русата коса на Джулия от лицето ѝ. Големите очи на Джулия шареха насам-натам и тя се усмихна толкова широко, че всичките зъби ѝ се видяха.

— Хубава усмивка — каза Амбър.

— Наистина — съгласи се Ейми.

Загледа се в Джулия. Тя беше във възторг от Амбър. Беше вперила поглед в нея и най-вече във висящите ѝ сребърни обици.

Джулия беше много по-красива от Амбър. Беше нежна, приличаше на ангел, а очите ѝ бяха одухотворени. Като видя как Амбър ѝ се усмихна, Ейми си помисли, че и тя има добро сърце.

— Поли иска ли солетка? — подигравателно се изхили Амбър.

— Га-а-а — каза Джулия.

— Добра птичка, добър хуманоид. А сега кажи: „Заведи ме при господаря си...“ — Амбър избухна в смях.

Ейми скочи и я изблъска. Зашлеви ѝ такъв шамар, че сякаш я удари гръм.

— Махай се! — каза ѝ. — Махай се и никога повече не идвай тук.

— Глупава кучка — изкрещя Амбър и разтри бузата си. — Знаеш ли, че си пълен боклук? Нищожество, Мислиш, че не знаем за сцената на паркинга за каравани?

— Не живея на паркинг за каравани! — изкрещя Ейми.

— Все едно, че живееш. У вас е същата кочина. Майка ти вечно спи, толкова е мързелива. Прилича на старица в старчески дом, която лежи в смрадливите чаршафи. Питала ли си се някога защо престанах да идвам у вас?

— Не — треперейки, изкрещя Ейми. — Бях твърде радостна, за да се запитам!

— Да. Ами, защото у вас вони ужасно. Всички го казват. Всички! Все едно майка ти се е наакала в леглото и се е въргала в него. Нищо

чудно, че тук ти харесва. Мирише на същото.

— Махай се! — извика Ейми. Беше се задъхана и плачеше.

— Ти и идиотчето си приличате много по тези неща — бащите ви и миризмата.

— Какво за баща ми? — попита Ейми. Мисълта за него ѝ даде сили.

— Баща ѝ я е изоставил. — Амбър посочи с палец Джулия. — Родителите ми се отнасят с мен като с голяма и ми разказаха неща, за които си твърде малка. Баща ѝ зарязал майка ѝ и заминат за дълго в морето, без дори да види изоставачото в развитието си дете. Умен човек. Твоят баща, от друга страна...

— Удави се — каза Ейми.

— Знам.

Амбър се захили и тя усети, че сърцето ѝ пак заби лудо.

— Знаеш ли защо се е удавил?

— Амбър, недей — умолително изрече Ейми.

— Бил е пиан, също като Бъди. В кораба му е имало голямо шише алкохол, което е изпил до дъно. С такава дъщеря като теб кой би го упрекнал? Не е ли логично? С мързелива майка и баща пияница ти си просто отвратителен боклук.

Ейми се втурна към Амбър и я събори на земята. Сълзите я заслепяваха. Сърцето ѝ се беше свило от ярост, която я изгаряше отвътре и караше кръвта ѝ да кипи. Джулия плачеше. Ейми долавяше страх и болка в гласа на приятелката си. Представи си как прекрасният ѝ баща потъва с кораба си и ѝ се искаше да изтръгне самодоволството от жестокия глас на Амбър.

Изведнъж усети, че Даян я хваща откъм гърба.

— Ейми, престани — казваше ѝ тя. — Престани, скъпа.

Остави се Даян да я дръпне назад. Хвърли се в обятията ѝ и се разрида от отчаяние. Даян я прегърна силно за момент, но нещата, които наговори Амбър за Джулия, не излизаха от ума на Ейми. Освободи се от прегръдката на Даян и се опита да сдържи сълзите си. Наведе се над Джулия — по лицата и на двете се стичаха сълзи.

— Добре ли си? — Даян попита Амбър и ѝ протегна ръка, за да ѝ помогне да се изправи.

— Не! — изпищя тя. — Тя ме блъсна! Нахвърли се върху мен като луда и...

— Е — каза жената и поизтупа дрехите ѝ, — може би някой ден ще поумнееш и ще разбереш, че да разпространяваш лъжи за бащите на хората не е много полезно за здравето ти.

— Ти не... — заекна Амбър. — Не е редно да я защитаваш. Ти си възрастният човек тук! Не видя ли какво направи? Виждаш ли това? — Вдигна ръка и показа, че е ожулила лакътя си.

— Да, виждам — отвърна Даян е най-ледения тон, който Ейми бе чувала от нея. — И ми е много мъчно за теб.

* * *

Целият залив бе обагрен в тъмnozлатисто. Облачета с огненочервени краища минаваха през залязващото слънце. Орлите — рибари отлитаха на запад над тръстиките и започваха вечерния си лов. Марта предаде на Алан, че Даян го е търсила и е споменала, че Ейми се е сбила със съседско дете. Щом прегледа последния пациент за деня, той отиде да види какво е станало. Като влезе в студиото, Даян и момичетата седяха до прозореца.

— Беше толкова жестока — каза Ейми.

— Така е — съгласи се Даян.

— Какво се е случило? — попита Алан.

Докато му разказваха, му стана горещо от гняв, но се опита да остане безпристрастен. Амбър де Грей беше негова пациентка. Веднъж спаси брат ѝ, който щеше да се задуши с топче памук.

— Тя каза всичко това? — попита.

— При това се усмихваше — поясни Ейми — И се смееше, сякаш си мисли, че разказва страхотен виц.

— Ейми изтри усмивката от лицето ѝ — обади се Даян, без да показва какво чувства, а погледът ѝ срещна този на Алан. За миг останаха загледани един в друг и той усети топлотата на присъствието ѝ.

— Баща ми не беше пияница... — прошепна Ейми и отново се разплака. — Въобще не приличаше на Бъди.

Седяха до прозореца и пиеха лимонада. Даян беше прегърнала с едната си ръка Ейми, а с другата Джулия. И двете още потръпваха от плач. Алан видя, че Даян притиска Ейми към себе си.

— Знам, че не е бил пиан — успокои я Даян.

— Не би направил такава нещo.

— Баща ти е бил добър рибар — каза Алан, седнал на купчина дъсчици. — Знам го от Тим. И не съм чул никой да казва, че той е виновен за потъването на кораба. Имали е силна буря. Тогава са се загубили още няколко кораба по източното крайбрежие.

— Не го познавах много добре — обади се Даян. — Тим познаваше много рибари, но аз не излизах често с тях. Но от това, което съм чувала да се говори, знам, че баща ти е бил добър човек.

Щом Даян спомена името на брат му, Алан усети болка в гърдите.

— Ръсел Брукс. — Ейми въздъхна тежко.

— Добър човек — повтори Даян.

Ейми отново въздъхна тежко:

— Тя излъга. Просто излъга.

— Някои хора лъжат — каза Даян.

— За съжаление — добави Алан.

Ейми сниши глас и се наведе по-близо до Даян, за да не чуе Джулия:

— Тя наговори такива ужасни неща за Джулия.

— Някои хора правят и това — обясни ѝ Даян.

— За това как се движи — каза момичето. — Как изглежда тялото ѝ.

Даян затвори очи и Алан видя, че гали Джулия по главата. Косата ѝ беше като коприна. Костите ѝ бяха толкова крехки. Беше съвсем дребничка. Даян прегърна Джулия: толкова обичаше детето си.

— Защо? — попита Ейми.

— Имаш предвид защо Амбър наговори всички тези неща ли? — попита Даян.

Детето поклати отрицателно глава. Когато заговори, гласът му трепереше.

— Не. Имах предвид защо Джулия е така.

— Има увреждания по рождение — обясни Алан. — Така се роди.

— Но защо? На хората им е много лесно да са жестоки с нея. Да я обиждат, да я оставят сама. Не искам никой да наранява Джулия.

— Знам. — Алан хвана ръката на Ейми.

— Знаеш ли — изрече Даян с тих и нежен глас, — мисля, че това не може да се случи. Никой не може да я обиди и да я нарани.

Беше махнала ръката си от рамото на Ейми и нежно прегръщаше Джулия.

Джулия затвори очи. Майка ѝ я привлече по-близо до себе си. Лицето ѝ бе бледо, а устните ѝ се размърдаха, сякаш сучеше.

— Преди си мислех, че е възможно — продължи Даян и нежно галеше косата на дъщеря си. — Че може да се засегне от нещата, които говорят хората, от начина, по който я гледат. Но грешах. Не разсъждавах разумно.

— А сега как разсъждаваш? — попита Алан.

— По-ясно. — Даян отвори очи. Те бяха светлосини и внезапно лицето ѝ се озари от усмивка. — Ейми много ми помогна. Тя е добра приятелка на Джулия. Харесва Джулия такава каквата е...

— Аз обичам Джулия — поправи я тихо Ейми.

— Майка ми всяка сутрин чете Библията — продължи Даян. — Милион пъти ми е казвала: „Хората гледат външността, а Господ гледа в сърцето.“ Казал го е Самуил. Ейми ми помогна да разбере думи те му. — Даян не спираше да люлее Джулия.

— Наистина ли? — попита Ейми с тъничък глас.

— О, да — отвърна тя и преглътна. — Определено.

Джулия заспа и се сви в обичайната си ембрионална поза.

Алан знаеше, че това е симптом на синдрома на Рет, но си представи, че тя иска отново да се върне в утробата на майка си, и усети, че гърлото му се стяга. Много обичаше игрите. Ейми се облегна на Даян. Слънцето беше залязло и откъм къщата се носеше уханието на гозбите на Лусинда.

Четиримата седяха мълчаливо и след малко котката на Даян излезе от кошницата си. Алан добре познаваше характера на котките, но за пръв път виждаше тази котка да прави това. Тя беше боязлива и саможива. Бавно слезе от шкафа и го гледа дълго и внимателно.

— Искан да се увери, че си безопасен — прошепна Ейми.

— Че си приятел — допълни Даян.

— Аз съм приятел. — Той погледна Даян в очите.

Гледаха как котката обикаля около леглото. Най-накрая се настани, като се сви толкова много, че стана колкото тостер. Вторачи се в процепа между кувертюрата и пода, сякаш чакаше или търсеше

нещо. Сърцето на Алан беше силно. Не знаеше защо, но изведнъж почувства, че и той чака същото нещо.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

В много отношения това беше лятото, за което Даян винаги бе мечтала. Дните бяха дълги, приятни, изпълнени със спокойствие, покой и близост. Една сутрин тя разходи с лодката майка си, Ейми и Джулия из заливчето. Издърпаха малката лодка на пясъка, заровиха котвата и минаха пеша през дюната до плажа на фара.

Тук вълните бяха по-големи отколкото откъм залива, където пясъчното хълмче правеше завет. Дойдоха няколко големи вълни, издигнаха се, отдръпнаха се леко и пак тръгнаха към брега. Даян опъна чадъра, а Лусинда постла одеялото и разгъна плажните шезлонги. Ейми се притесняваше, че е дебела и тромава в тъмносиния си бански, но Лусинда я увери, че изглежда стройна и очарователна. Момичето попита какво означават тези думи. Даян занесе Джулия до водата. Пясъкът беше мокър и хладен. Докато мажеше дъщеря си със слънцезащитен крем, Даян усещаше нежната ѝ кожа. Издълба ѝ столче в мокрия пясък. Настани я в него и се залови да строи пясъчен замък.

— Мога ли да ти помогна? — попита Ейми.

— Разбира се отвърна тя.

Захванаха се да строят замъка, като го правеха красив и богато украсен. Даян оформяше с ръце стените и куличките, а Ейми правеше парапетите и отбранителните насипи със синя пластмасова кофичка. Гребяха с ръце мокър пясък и го изсипваха на тънки зигзагообразни струйки по ръбчетата. Даян направи знаменца от изсъхнали и зелени водорасли. Украсиха го със счупени мидени черупки с тъмносинята страна надолу, за да блестят на слънцето. Рамките на прозорците бяха от прозрачни камъчета.

— Колко е красив — възкликна Ейми.

— Това е замъкът на Джулия — каза Даян и помогна на дъщеря си да постави завършващия детайл — парченце излъскан плавей вместо подвижен мост.

— Така ли се чувстваш, когато строиш къщичка за игра? — попита Ейми.

— Ами... — усмихна се тя. — Донякъде.

Обичаше дърводелския занаят, това че децата ще се забавляват в нейните къщи, както и пристигането на чековете. Пясъчните замъци приличаха на летните дни — красиви, приятни, мимолетни, събаряни от морето. Единствената отплата беше удоволствието, което изпитваше, докато ги строеше, а то беше много по-ценно от всякакъв чек.

— Обичаш ли да работиш?

— Обожавам да работя.

— Хм — беше коментарът на Ейми. Даян разбра, че се е замислила за майка си. Престоят на момичето при семейство Робинс беше удължен. Посредством Алан Даян предложи Ейми да остане у тях и след първоначалния протест Тес Брукс се съгласи.

Майката на Амбър се обади да се оплаче, че Ейми е бутнала дъщеря ѝ. Дойде полицаи. Марла Арден каза, че децата все отнякъде се учат на насилие и че Социалните служби не са склонни да я върнат в неблагоприятната атмосфера на собствения ѝ дом, без да направят обстойно разследване. Досието на Ейми ставаше все по-дебело и понякога тя имаше чувството, че животът ѝ е безнадежден.

Понякога Даян усещаше, че Ейми я сравнява с майка си. Даян работеше, майка ѝ спеше. Даян беше деен човек, майка ѝ беше мързелива. Момичето се мръщеше, раздирано от тези сравнения.

— Най-много обаче — усмихна се Даян — обичам да се забавлявам. Хайде да поплуваме.

— Не ми се плува.

— Така ли?

Ейми сви рамене. Изглеждаше намусена, сякаш тъмните облаци, които минаваха над плажа, бяха надвиснали само над нея.

— Тук вълните са много големи. Обикновено ходим на плажа „Джети“, където морето е по-спокойно.

— Вълните няма да ти направят нищо, Ейми. Ще ти покажа как да ги яхнеш.

— Не, благодаря.

— Помисли си пак.

Вълните бяха много високи за Джулия, така че Даян я занесе при Лусинда.

— Как е водата? — попита майка ѝ.

— Топла е — отговори Даян.

— Ще влезете ли?

— Аз, да. Ейми се страхува.

— Не я карай насила, скъпа. В началото и ти не беше възхитена от големите вълни. Помниш ли как заби глава в пясъка? Ожули си носа и челото.

— Спомням си — отвърна тя. — Но тогава бях много по-малка — на четири-пет години.

— Първият път е така, независимо от възрастта — каза Лусинда.

— Благодаря ти, мамо.

Лусинда поклати доволно глава и ѝ помогна да настани Джулия. Тя свикваше с факта, че е пенсионерка — имаше плажа, книгата си, семейството си и уверението на дъщеря си, че водата е топла. Предстоеше балът на библиотеката и тя щеше да е почетният гост.

Когато Даян се върна при водата, Ейми беше размислила. Не каза нищо, просто стана и влезе във водата заедно с нея.

— Плуваш добре — отбеляза Даян, когато излязоха на плиткото, където нямаше високи вълни.

— Майка ми ме научи — отговори Ейми. — Когато бях малка.

— Добре се е справила. И мен майка ми ме научи да плувам.

Погледна Лусинда, която седеше с Джулия под чадъра на зелени и бели ивици. Със сламена шапка, тъмни очила, зачетена в книгата си в избелелия шезлонг, тя сякаш бе неподвластна на времето, беше си все същата, младата майка на Даян.

— Майка ми се бои от вълните — каза нервно Ейми. — На плажа „Джети“ няма вълни.

— Тайната — Даян хвана ръката ѝ — е да не се боиш от тях. Представи си, че си тюлен и живееш във водата. Там се чувстваш най-добре.

— Като делфин ли?

— По-скоро като тюлен. Трябва да подскачаш.

Морето беше хладно и приятно. Имаше солен вкус и отне напрежението от гърдите на Даян. Щом Ейми се почувства готова, те се отпуснаха и се понесоха към брега. Даян показва на момичето как да поглежда през рамо в очакване на следващата вълна. Отпуснаха се във водата без никакъв страх, опънаха ръцете си над главите и се понесоха към брега, сякаш са родени от пяната на вълните.

— Уха! — извика Ейми и махна косата от очите си.

— Страхотна си!

— Лусинда! — извика момичето. — Видя ли?

— Да, видях — отговори тя.

Даян беше много щастлива заради Ейми. Да яхнеш вълна беше голямо постижение. И след като го направи, не искаше да спира. Наблизо си играеха и други деца, но Ейми стоеше далеч от тях. Чувстваше се по-щастлива, когато плуваше с Даян и Лусинда и когато си играеше с Джулия. През целия ден приливът постепенно се надигаше и Даян видя, че се приближава към пясъчния им замък. На гърлото ѝ застана буца. Първата вълна стигна гладкия пясък. Даян не искаше да гледа как замъкът изчезва.

— О, морето, морето — каза майка ѝ, като излезе от водата и избърса косата си с хавлиената кърпа.

— И Джулия обича морето — обади се Ейми.

— Второто ѝ име е Лий — обясни Лусинда.

— Това означава поляна на брега на морето. Л-и-й.

— Джулия Лий Робинс — произнесе Ейми. — О, толкова е хубаво. Поляна край брега на морето Робинс.

Даян се загледа в пясъчния замък. Вълните приближаваха. Наведе се над Джулия. Детето беше будно, стоеше си кротичко и гледаше майка си право в очите. Тя хвана мъничките ѝ ръчички. Бяха меки, топли от слънцето и ѝ поддържаха успокояващо.

— Ще заведе Джулия да поплува — каза тя. — От другата страна на хълма.

Ейми и Лусинда събраха плажните принадлежности. Даян понесе Джулия през дюната. От върха ѝ можеше да види от едната страна плажната ивица във формата на полукръг, а от другата простиращото се мочурище. Белият фар се издигаше на върха. Морето беше отнесло красивия им пясъчен замък, затова се обърна на другата страна.

Джулия мърдаше в ръцете ѝ. Даян я притисна до себе си. Дъщеря ѝ обожаваше лятото. А сега предстоеше любимата ѝ част — плуването. Занесе я от другата страна на малката дюна. Откритото море се простираше от лявата им страна, а блатото — от дясната.

Водата беше спокойна и топла. Взела на ръце дъщеря си, влезе във водата. Пясъчното дъно беше меко и тинесто. Даян не искаше да си

мисли, че на дъното има раци и остри миди, така че се обърна, потопа Джулия до брадичката в морето и влезе по-навътре. Солената мекота на водата ги обгърна с топлина.

— Ма-а-а — обади се дъщеря ѝ.

— Точно така, съкровище — каза Даян. — Аз съм майка ти.

Отпуснаха се по гръб във водата и се отдалечиха от брега. Даян беше притисната Джулия към гърдите си и леко риташе с крака. Усещаха топлината на слънцето върху лицата си, почти изпаднали в безтегловност. Късокрили кюкавци прелитаха ниско над тесния плаж, оставяйки след себе си кафеникава мъгла от пясък. Даян си представи, че леш и че Джулия е свободна от това недъгаво тяло.

— Ние плуваме, миличка — каза майката.

Момичето беше сгушило глава във врата ѝ. Понеже не можеше да се хване с ръце за врата на Даян, се остави на майка ѝ да я държи. Даян плуваше вместо двете. Солената вода им помагаше много. Държеше ги на повърхността и ги носеше без особени усилия.

— Лято — каза Даян, а солената вода по лицето ѝ имаше вкус на сълзи. — Ти обичаш лятото, Джулия.

— Ма-а-а — обади се момичето.

— Много го обичаш. Винаги си го обичала. — Джулия се размърда и размаха ръце в обятията ѝ. — Ти си лятно бебе. Много обичаш този сезон, нали, Джулия? Това топло, прекрасно време...

Отвъд заливчето се виждаше къщата им. На слънцето потъмнелите от времето шиндели изглеждаха сребристи, а капациите на прозорците бяха сини като морето. Градинката на Лусинда искреше от различни цветове. Златистозелените тръстики се полюляваха от вятъра, а знамето се вееше. Ателието ѝ изглеждаше мъничко като някоя от нейните къщички. На алеята към къщата нямаше паркирани коли и Даян се запита дали Алан ще намине по-късно. Спомни си как се бяха прегърнали последния път, когато идва у тях, и притисна Джулия още по-силно към себе си.

— Ехо-о-о! — извика Ейми, като махаше с ръце от върха на дюната.

— Чу ли? — попита Даян. — Приятелката ти Ейми те вика.

— Га-а-а — обади се Джулия.

— Здравей — поздрави я и Даян. — Джулия те поздравява.

Джулия беше лека и свободна. Ейми и Лусинда стояха на пясъчното хълмче. Лицата им бяха в сянка, но младата жена беше сигурна, че се усмихват. Това беше един щастлив ден. Рибарче, кацнало на стар стълб, ги наблюдаваше как минават покрай него. Слънцето напичаше, но подухваше свеж ветрец. Беше лято и момичетата бяха заедно.

* * *

На хиляда и петстотин километра север-североизток Малахи Кондон седеше в старото си червено корабче и слушаше любовните песни на делфините. Беше си сложил слушалките. Предната вечер вдигна котва от остров Биг Таикук и пусна хидрофоните. Покрай него префучаха делфини, които преследваха някаква зелена светлина. Езикът им беше сложен и тайнствен. За ирландец, каквато беше Малахи, той бе неустоим като поезията. Вече беше на пристанището в Луненбург и превеждаше снощните записи. Беше на седемдесет и две години, с побеляла коса, но здрав и силен. Беше роден и израснал в Западна Ирландия и любовта му към морето датираше още от детството. Баща му ловеше съомга с мрежи и едно лято със сестра си направиха дупки в мрежата, за да избяга съомгата. По природа беше идеалист и любовта му към природата нямаше граници. Предпочиташе да слуша тананикането на делфините пред флейтата на Джеймс Голуей или песните на Павароти.

Отвън всичко беше спокойно, морето беше тихо като тъмнозелено стъкло. Сградите в яркочервено и синьо приличаха на обикновени детски кубчета. В небето кръжаха бели чайки. Един рибарски кораб напусна пристанището и Малахи въздъхна. Слушаше прекрасна музика, гледаше красивия пейзаж на северно пристанище, какво друго му трябваше? Този въпрос му причиняваше болка и той ухапа лулата си. Липсваше му неговата съпруга. Бриджит беше починала преди пет години. Животът им беше прекрасен, където и да се намираха — в Ирландия, в Щатите и из океаните по цял свят. Тя бе родена на остров Аран и го бе насърчила да изследва моретата. Работеше като чистачка по къщите и перачка, за да го издържа, докато учи. Малко студенти в Океанографския колеж в Кери имаха млади

съпруги, които работеха тежка физическа работа, от която ръцете им се напукваха, а коленете загрубяваха, за да могат те да изучават водораслите и черния дроб на акулите.

— И моят ред ще дойде — казваше тя с тънкото си звънливо гласче, а зелените ѝ очи светваха от щастие. — Ти ще си зает с изучаването на рибите си, а аз ще съм свободна жена. С децата ще си стоим по цял ден вкъщи и ще си играем.

— Обещавам — казваше Малахи. — Ще издържам теб и единайсет деца и ще те направя толкова щастлива, че няма да можеш да го понесеш.

— Възможно ли е човек да е толкова щастлив — попита тя и положи рижата си главица на гърдите му, — че да не може да понесе още щастие?

— Може би след единайсет деца — пошегува се той — ще е толкова щастлива, че ще моли съпруга си да я остави на мира.

— О, Мал — засмя се тя.

Но нямаха единайсет деца, а само едно. Роди им се син. Кръстиха го Гейбриъл, защото беше тяхното ангелче. Бриджит не можа да роди друго дете, но Малахи бе щастлив. Гейбриъл им стигаше. Той беше тяхната луна, тяхното изгряващо слънце. Дребничък, забавен, с къдравата рижа коса на майка си. Той имаше душа на поет.

Не, не публикуваха негови стихове, но щяха да го направят. Малахи беше сигурен в това. Момчето имаше талант. Бе наследило литературния си талант от прадедите си Йейтс, Синг и Джойс. На четиринайсет години беше много мъдър. Стиховете му бяха с ритъма на песни и когато пишеше за луната, която огрява залива, вълните изникваха пред очите ти. Когато пишеше за любовта към момиче, нещо, което все още не беше изживял, стиховете му стигаха направо до сърцето ти.

Неговият жив ум и интелигентност идваха направо от сърцето му. Той беше най-щастливото дете на земята и се беше вкопчил в живота със страст и плам. Всички признаваха, че е страхотен — учителите, приятелите, съседите. Стиховете му печелеха награди. Учителите му по английски го подкрепяха и казваха на семейство Кондон, че някой ден синът им ще бъде известен. Малахи не се интересуваше от славата. Стигаше му да чува думите на сина си.

Но Гейбриъл загина. Беше само на четиринайсет и загина при автомобилна катастрофа на шосе №132 в Хианис, малко преди летище „Ротари“. Родителите му бяха отчаяни. Ако не беше вярата им...

Бриджит ходеше на служба в църквата „Сен Франсис Ксавие“ всяка сутрин и коленичеше да се моли през няколко стола от Роуз Кенеди. Понякога погледите им се засичаха и по-възрастната жена добре разбираше мъката на Бриджит.

Малахи се затвори в лабораторията. Въпреки че много хора в Океанографския институт в Уудс Хол работеха до късно през нощта, лампата в кабинета на Малахи изгасваше последна.

Делфините се превърнаха в негова страст. Слушаше ги с часове.

Имаше налудничави теории, за които никой не искаше и да чуе — а именно, че делфините са романтични същества, че имат сложни ритуали при ухажването и че гласовете им се променят, когато са влюбени.

Прегърбен, със слушалки на уши, той потъна в мъката си. Можеше единствено да слуша. Как може човек да интерпретира любовните песни на делфините, без да позволи музиката му да докосне сърцето му? Едва не загуби субсидиите си през онази година. Не можеше да пише доклади за любовните песни на делфините, понеже не беше способен да ги чуе.

Младият асистент на Малахи му помогна. Месеци след смъртта на Гейбриъл Алан Макинтош му предаде една касетка.

— Записът е от Карибите — каза той. — Записани са делфини в Анегада Пасидж.

— Пак безсмислици — отвърна Малахи.

— Не и доколкото аз го чух — възрази младежът. Не и така, както ти си ме учил да слушам. Звучи ми като поезия. В момента в училище учим Йейтс. Звучи точно така.

— Йейтс — повтори Малахи. Гейбриъл беше неговият Йейтс. Стиховете на сина му грабваха сърцето и издигаха духа. Какво разбира един студент по медицина като Алан Макинтош от Йейтс?

Той с месеци не понасяше Алан да му се мярка пред очите — младеж, който ходеше на лекции всеки ден, който беше жив, за разлика от Гейбриъл. От друга страна, младежът беше загубил брат. Това бе ужасно, истинска трагедия и беше съсипало родителите му. И понеже

искаше да му благодари, Малахи нахлузи слушалките и се опита да чуе Йейтс в езика на делфините. Вместо него обаче той чу Гейбриъл.

Алан даде този дар на Малахи. Като спомена Йейтс, той даде на Малахи ключа към Гейбриъл. Малахи все още чуваше сина си. Песента на делфините приличаше на поезията му — красива, ефирна, твърде мелодична за този свят. През всичките тези години Малахи бе срещал много малко хора, които я чуваха и наистина усещаха нейната магия. Повечето чуваха щраквания, вибриращи звуци, тихи напеви, погребални песни. Само емоционално възвишените, духовно израсналите, лудо влюбените истински лудите, пълните глупаци, съкрушените от скръб, виновните, просветлените, хората с души на поети и сърца на деца, само те чуваха любовните песни на делфините. Алан Макинтош беше точно такъв, но не и брал му Тим.

Братята Макинтош му бяха като синове Не бяха негова кръв и плът, но какво значение имаше това? Той ги беше осиновил със сърцето си, както и те него. Според Малахи хората не се избираха един друг. Господ ги събираше, за да бъдат другари по време на пътуването. Братята Макинтош неслучайно бяха нахлули в живота му, независимо дали той го разбираше или не.

— Обадете се на стареца — изрече на глас той.

Беше сам на корабчето си. Непрекъснато слушаше говора на делфините, но там нямаше човешки глас, ако не се смяташе духът на Гейбриъл. Малахи вярваше, че гласовете се носят във въздуха, и въпреки че Тим и Алан не бяха до него, чуваха, че ги вика, колкото и далеч да бяха.

— Обадете ми се — повтори той. — За бога, знаете, че искате да ми позвъните. По дяволите, какво чакате? Да не би да смятате, че човек живее вечно?

Алан му се обади миналия месец. Време беше пак да му се обади, както и Тим. Между братята имаше неизяснени неща, сериозни проблеми и нямаше да могат да продължат всеки по своя път, докато не ги разрешат веднъж завинаги. Малахи имаше да им каже някои мъдри слова, които и двамата трябваше да чуят.

Той притежаваше необичайни способности да предвижда бъдещето. Това беше нещо нормално за ирландците, но не и за останалите хора. Представи си Даян, невероятната й скромна и естествена красота, също като тази на Бриджит — виждаше

момиченцето Джулия, изкривено като корен на дърво, обгърнато от светлината и любовта на майка си. Малахи можеше да вдигне телефона и да се обади на момчетата, но нямаше да е същото. Бащите държаха децата да ги търсят.

Добрите хора не забравяха да се обаждат на по-възрастните от тях. Малахи не беше загубил вяра и слушаше делфините, но едната му ръка бе го това да вдигне телефона, когато Тим се обади. Време беше.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Кого ще заведеш? — поинтересува се Ейми.

— Къде да заведем? — попита Лусинда.

— На бала на библиотеката.

— О! — усмихна се Лусинда. Седяха на верандата и пиеха чай.

Даян беше завела Джулия при Алан на преглед.

— Като се има предвид, че си... как се казва?

— Почетен гост — колкото се може по-простичко отговори възрастната жена.

— Ами, имайки предвид, че си почетен гост, би трябвало да можеш да заведеш, когото си поискаш.

— Теб например?

Ейми остана с отворена уста. От дни открито намекваше за това, но сега, като я хванаха натясно, се престори на шокирана.

— Аз? Не и аз. Нямах предвид...

— Как върви четенето? — попита Лусинда.

— Ами, почти прочетох книгата, която ми даде Даян. „Ан от имението «Грийн Гейбълс».“

— Даде ти я преди два месеца! Очаквах, че умно момиче като теб досега ще е прочело още пет-шест книги.

— Страшно много ми хареса — сияещо каза Ейми. — Ан си я бива. Обикаля острова и търси сродни души... Направо ме разплака! На теб харесва ли ти, Лусинда? Не мислиш ли, че книгата е хубава?

— Много хубава книга сухо отговори тя. — Книга, която се чете цели три месеца...

Усети, че я изиграха. „Ан от имението Грийн Гейбълс“ беше любимата ѝ книга и беше сигурна, че Ейми го знае. И тя като Ан бе останала сираче. Три години живя в сиропиталище в Провидънс, а после я осиновиха враждебно настроени хора. Въпреки че ги наричаше свои родители, в сърцето ѝ имаше място само за истинските ѝ родители. Щеше ѝ се да беше попаднала в хубав дом като този на Ан.

— Съществува ли остров Принц Едуард? — попита Ейми.

— Да — отвърна Лусинда. — Той е една от канадските морски провинции.

— Била ли си там?

— Не. — Тя отпи от чая си. — Емет все обещавахе, че ще ме заведе, но почина, преди да успеем да отидем.

— Емет твоята сродна душа ли беше?

— О, да — отвърна Лусинда.

— Баща ми е сродната душа на мама — заяви Ейми. — Те бяха най-добрите приятели, не просто семейна двойка.

Лусинда се усмихна. Това дете беше много мъдро за годините си.

— Така трябва и да бъде. Но невинаги се получава.

— Тяхната песен беше „Имаш приятел“ — каза момичето. — На Джеймс Тейлър. Обещаха си, че винаги ще са заедно. Баща ми се казваше Ръсел, а майка ми се казва Тереза и близо до библиотеката има дърво, на което се издълбани техните инициали „Р“ и „Т“ в голямо сърце. Той ги е издълбал.

— Добре, че библиотекарката не го е хванала — пошегува се Лусинда.

— Щеше да го харесах — увери я Ейми. — Бил добър човек. Даян го каза.

— Е, има поне две неща в негова полза това, че според Даян е бил добър човек, и че ти си му дъщеря.

— Даян и Тим сродни души ли бяха?

— Ами...

— Лудо влюбени един в друг?

— Да, бяха много влюбени — отвърна Лусинда, — но не бих казала, че бяха сродни души. Има голяма разлика. „Влюбването“ трябва да се развива още много, докато се доближи до царството на сродните души. Някои неща помагат за това — трудности, радости, болести, парични притеснения, раждането на деца. Всичко, което преживяваме всеки ден. Когато обаче човек реши, че не може да се задържи на едно място, това е краят.

— Дано — прошепна Ейми. — Не съм от онези, които напускат семействата си.

— Предчувствам, че няма да си такава.

— Те си мислят, че съм лоша.

— Кой мисли така?

— Щатът Кънектикът — прошепна момичето и сълзите му потекоха. — Мислят, че съм агресивна, защото блъснах Амбър.

— Това означава, че си направила грешка — обясни Лусинда, — а не, че си агресивна.

— Казват, че съм го научила от Бъди. Че когато едно дете научи подобни неща в собствения си дом, може да стане лош човек.

— Може и да го научи. — Лусинда си спомни жестокото лице и острия език на осиновителя си, плющенето на колана му, часовете, които беше прекарала заключена в стаята си. — Обаче не е задължително то да стане част и от собствения му живот.

— Така ли? — Ейми вдигна поглед.

— Да. Бих казала, че е негов дълг — към самия него, към родителите му, към Бога да не бъде такъв.

— Разбирам. — Момичето избърса очите си.

— Човек сам гради живота си каза жената. Ти лично поемаш отговорност за действията си. Да виниш другите е само извинение. Ти си добро момиче. Ейми.

— Благодаря — отвърна тя.

— Донесе много радост на Даян и Джулия.

— Така ми се иска Тим да не ги беше напуснал.

— На мен също.

— Човек не напуска сродната си душа.

— Не, не я напуска — съгласи се Лусинда.

* * *

Даян беше до Джулия, докато Алан ѝ правеше електрокардиограмата. Той сложи малко гел върху кожата ѝ и залепи вакуумните лепенки. Ребрата ѝ бяха деформирани, а гръдният ѝ кош беше хлътнал. Вратът и ръцете ѝ бяха изгорели от слънцето и презрамките на банския ѝ се бяха отбелязали. На рамото ѝ имаше поизбеляла временна татуировка на розичка.

— Това е татуировката ѝ — обясни Даян, защото забеляза погледа му.

— Ейми? — попита той.

Тя кимна.

— Да. Ходихме до магазина „Лейтън“ и Ейми реши, че с Джулия трябва да си направят татуировки за през лятото. Виж и тук. — Посочи левия крак на дъщеря си.

Той се усмихна. На глезена на Джулия имаше пеперуда в синьо и оранжево. Имаше и гривничка за глезен, която представляваше цветни мъниста, нанизани като цветчета.

— Много е красиво, Джулия — каза Алан. — Племенницата ми е най-готиното момиче на плажа.

— Алан — Даян не можа да овладее вълнението в гласа си. — Би ли направил електрокардиограмата, моля те?

Той кимна и включи апарата. Уредът избръмча и почти веднага се появи разпечатката. От машината излезе дълга бяла лента, покрита с черни линии. Приличаше на касова бележка от магазин за хранителни стоки. Алан забеляза, че майката се опитва да ги разчете, наклонила глава на една страна.

— Успокой се — каза ѝ.

Тя тежко въздъхна.

— Съжалявам — извини се той. Беше не по-малко притеснен от нея.

Ръцете му се бяха изпотили, докато държеше дългия лист хартия. Разгледа графиката и се опита да открие някакви промени. Предишните електрокардиограми на Джулия бяха в картоната ѝ, но той ги познаваше достатъчно добре, за да направи сравнението и без да ги гледа. Имаше шум, неопределен звук.

— Какво показва? — попита Даян.

— Чакай малко — отговори той.

Джулия лежеше на масата и гледаше възрастните. Тя стискаше ръцете си. Стискането на ръцете е често срещано при момичетата със синдрома на Рет. Това е генетично заболяване и засяга предимно момиченца — но когато Алан видя, че Джулия извива ръцете си, се почувства безпомощен, сякаш тя изразяваше отчаянието си.

— Виждаш ли нещо? — попита Даян, когато той изключи апарата.

Алан смъкна очилата си и погледна над тях миниатюрните линии. Разгледа дългата лента. Даваше си сметка, че е длжно от негова страна точно в този момент да се вълнува от близостта ѝ. Разчитаха

електрокардиограмите на Джулия, а той се опиваше от аромата на косата и кожата на Даян.

— Ако не кажеш нещо — предупреди тя, — ще изкрещя. Няма да се въздържа.

— Не виждам съществени промени — отвърна той и усети, че тя се обляга на него. Той потупа листа с ръка, а тя погледна по-отблизо. — Тук може би има нещо, но не съм сигурен. Ще го изпратя по факса в Провидънс, за да го види Барбара Холмс.

— Какво „нещо“? — попита Даян, хванала Джулия за ръката, без да се отдалечава от Алан. Стоеше между него и детето, докосвайки и двамата.

— Съвсем леко отклонение от нормата — отвърна той.

— Току-що каза, че няма съществена промяна.

— Точно това означава „съвсем леко“ отклонение.

Даян беше с блуза без ръкави на бели и жълти карета. Голата ѝ ръка беше почерняла и се бяха появили лунички. Алан усети топлината ѝ през синята си риза. Имаше желание да се наведе и да целуне голото ѝ рамо, но тя толкова бързо се отдръпна, че той внезапно усети хлад.

— Аз не съм лекар — заплашително отвърна тя, наведе се над Джулия и започна да отлепва лепенките от кожата ѝ.

— Знам.

— Не ми е приятно, когато се отнасяш така снизходително — изрече тя с треперещ глас. — Наясно съм с разликата между „съществен“ и „съвсем лек“. Но каза, че ще изпратиш по факса резултатите на доктор Холмс, а не би го направил, ако всичко е наред.

Алан я гледаше как нежно изтрива гела от кожата на Джулия. Ползваше меки кърпички, като съвсем леко и внимателно избърсваше, защото не искаше да нарани дъщеря си или да остане гел по нея. Намокри малко памук с топла вода и избърса останалия гел. Не взе грубата хавлиена кърпа, а подсуши гърдите на Джулия с парче марля. Раменете ѝ бяха напрегнати.

— Даян. — Алан искаше тя да се обърне.

Тя само поклати отрицателно глава и продължи да почиства Джулия.

— В никакъв случай не бих се отнесъл снизходително с теб — каза той и усети напрежение в гърлото. — Никога.

Тя сви рамене. Каза, че не е лекар, но познаваше кабинета му по-добре от Марта. Беше правила такива медицински процедури на Джулия, които биха уплашили повечето хора без медицинско образование.

Алан я хвана за раменете и я обърна към себе си. Тя се възпротиви и той разбра, че не иска да го погледне. Тя наведе глава и заби поглед в пода. Косата ѝ беше с цвета на чисто злато и блестеше на светлината. Ухаеше на цветя и на море. Сърцето на Алан биеше толкова силно, че той не смееше да проговори.

— Тревожа се за Джулия — промълви той.

Тя рязко вдигна глава. Погледна го умолително с дълбоките си сини очи. Така му се искаше да поеме болката и страха ѝ върху себе си.

— Винаги ще се притеснявам, когато става дума за Джулия — продължи той. — Ти също. Това е неизбежно, след като е част от нашия живот.

— А изследването...

Ръцете му бяха върху раменете ѝ. Желаше да я притисне до себе си и да я целуне. В моменти като този си даваше сметка, че е твърде пристрастен, за да лекува Джулия, че би трябвало да я прехвърли на друг лекар, който не е толкова близък с тях. Но не можеше да го стори. Никога нямаше да изостави нея или Даян. Той се прокашля.

— Резултатите не са окончателни — каза. — Няма нищо конкретно, няма ясни индикации. Живеем в сивата зона, където винаги сме се намирали с Джулия. Да вземаме с пълни шепи това, което ни се дава, и да се радваме на всеки миг, прекаран с нея. Всяка минутка...

— Толкова много се нуждая от нея — прошепна Даян.

— Знам — отвърна той.

— Давам си сметка колко ми е нужна едва когато дойдем тук. Едва когато се изправя пред мисълта, че някой ден ще я загубя.

— Тук ли си мислиш за това?

Стомахът му се сви. Винаги се е смятал за покровител на Джулия, за лъча надежда на Даян. Винаги се бе опитвал да им помогне. През най-тежките периоди винаги бе на разположение — беше отменял ангажименти, пропускал конференции, отказвал покани.

— Да — отговори Даян и преглътна. — Тук научаваме новините. Каквито и да са те, тук ги чуваме за пръв път.

— Имало е и добри. — Погали я по гърба и се опита да овладее собствената си паника, тъй като искаше да го види в различна светлина. Той гласът на съдбата ли беше? Дали, когато го погледнеше, виждаше олицетворението на най-лошото, което би могло до се случи с Джулия?

— Хората ми задаваха въпроса „защо“? — каза Даян. — Защо реших да я задържа. Щом научих за състоянието ѝ от изследванията на околоплодните води, можех просто да направя аборт. Трябваше да избирам между нея и съпруга си.

Тялото му се напрегна. Прегърнал Даян, той си представи брат си някъде из моретата, без да има ни най-малка представа за всичко това.

— Задаваха ми този въпрос. Представяш ли си?

— Хората невинаги мислят, когато говорят — отвърна Алан.

— Не че бях чак толкова добра и благородна — продължи Даян. — Не бях смела, въпреки че хората твърдяха обратното. Толкова се страхувах...

— Какво искаш да кажеш? — попита той.

— Да имам дъщеря. Цял живот съм искала да имам дъщеря. Много се боях, че няма да имам друг шанс. Когато бях малка, много обичах куклите. Непрекъснато си играех с тях и карах майка ми да ми купува истински памперси и бебешки дрешки. Баща ми им направи люлки. Имах къщичка за игра...

— Онази, която Емет ти е построил? — Вече беше чувал тази история.

— Да — отговори тя. — Беше прекрасна и стоеше в стаята ми. На прозорците имаше сандъчета с цветя, а на вратата бе поставен истински звънец, свързан с батерия. Все в нея си играех. Татко я направи по модел на една къща тук в Хоторн, любимата ми. Представях си как ще порасна и ще имам деца. Как ще живея щастливо в подобна къща.

— И ти наистина си родила дете.

— Джулия — изрече Даян и се отдръпна от него. Той се пресегна с намерението да я привлече отново към себе си, но тя се беше обърнала към дъщеря си. Продължаваше да говори, но той трябваше да се приближи, за да я чува, защото гласът ѝ бе тих. — Не можеш да

избираш децата си. Ако не бях родила Джулия, кой знае дали щях да имам друго дете? Джулия е моя.

— Даян...

Изглежда, не го чуваше. Прегърна Джулия и я притисна силно към себе си.

— Тя е моя, а аз съм нейна. Но не ми говори за Ада, Алан. Не ми казвай, че се намираме в преддверието на Ада.

— Добре.

— Преизподнята е за децата, които не могат да отидат в Рая. Не е за Джулия.

— Права си. Раят е за хора като Джулия — съгласи се Алан.

— Обичам те — прошепна Даян на дъщеря си. Огромните очи на момичето блуждаеха по лицето на майка му. То вдигна ръце и докосна устните и брадичката на Даян.

— Аз също. — Алан пристъпи напред и сложи ръце върху раменете на племенницата си. Джулия обърна глава и широко се усмихна. Даян продължи да я люлее. Помисли си, че той говори само на Джулия. Не подозираше, че думите му се отнасят и за двете.

— Искам да я заведа някъде — каза Даян.

— Къде?

— На екскурзия. Да види малко свят. Можем ли да го направим?

— Ами... — Бе объркан от идеята ѝ. — Ако отседате близо до големи градове, където има добри болници. За всеки случай. Къде смяташ да ходите?

— Няма да е в Дисни Уърлд — отвърна Даян и хвана ръката на дъщеря си. — Знам само, че ще е на някое красиво място.

От високия прозорец на кабинета му се виждаше град Хоторн, който блестеше на слънцето. Пристанището беше доста натоварено, пълно с платноходки, траулери и спортни риболовни корабчета. Големите бели къщи бяха наредени покрай брега и той се запита коя ли от тях е вдъхновила бащата на Даян. Марта му позвъни и му каза, че го е търсила Бетина Горей — помолила да се срещнат направо в театъра вместо в дома ѝ.

— Прояна в плановете — обясни той на Даян. Тази вечер имаше среща и внимателно я наблюдаваше, за да види дали ще открие признаци на интерес или ревност.

— О! — Тя започна да облича Джулия. — Извинявай, че ти отнехме толкова време. Знам, че имаш да преглеждаш още пациенти...
— Не исках да кажа това — обясни той.
Но тя побърза да си тръгне.

* * *

Алан често говореше за странностите в състоянието на Джулия, но на път за вкъщи Даян си даде сметка за странностите в собственото си поведение. Няколко дни преди прегледите на Джулия започваше да се притеснява. Получаваше главоболие, не можеше да спи, ставаше сприхава. Напрежението нарастваше. Лежеше будна и си представяше, че ще чуе възможно най-лошите новини. В кабинета на Алан вече се чувстваше като развалина. Ако кажеше дори и няколко общи приказки, ѝ идеше да му откъсне главата. А той не го заслужаваше. Щом прегледът свършеше, ѝ се искаше да запее.

В момента беше сама в колата с Джулия, стъклата бяха смъкнати и радиото свиреше. Тя можеше да се протегне назад и да докосне ръката на дъщеря си. Беше лято, те бяха заедно; чувстваше голямо облекчение, сякаш са отменили присъдата им. Това беше особеното в поведението на Даян — напрежението изчезваше, щом излезеха от кабинета на Алан. Мислеше си за бялото знаме, за капитулацията, за която си мечтаеше. Де да можеше да престане да обвинява Алан.

Като се прибраха, заведе Джулия в ателието. Ейми седеше на бюрото ѝ и щом влязоха, подскочи.

— Сърдиш ли ми се? — попита момичето. — Исках да напиша писмо.

— Можеш да използваш бюрото ми, когато поискаш — отвърна Даян. — Нямам нищо наprotив.

— Пиша писмо — повтори Ейми.

Даян се усмихна, защото знаеше, че тя очаква да я попита на кого пише. Все пак го направи.

— На баща ми — отвърна гордо момичето. — Той е моята сродна душа.

— Четеш „Ан от имението Грийн Гейбълс“ — отбеляза Даян.

— Говорих и с Лусинда. Тя каза, че разговаря с Емет, макар че е починал. И реших да напиша писмо на баща си.

— Наистина, защо пък не. — Даян сложи Джулия в столчето ѝ.

— Няма нищо по-хубаво от това да общуваш със сродната си душа — заяви Ейми и отново взе химикалката. — Този, който най-много те обича, те познава най-добре. Бас лоя, че баща ми знае всичко за мен, но все пак имам да му казвам някои неща. Как е Джулия?

— Добре е — отвърна Даян и отмести косата от лицето си.

— Ще разкажа на татко за нея. Как е доктор Макинтош?

— И той е добре.

— Той е сродната ми душа тук на Земята. Вие с Джулия също. Но баща ми ме познава от най-дълго време и имам да му казвам много неща. Коя е твоята?

— Моята какво?

— Твоята сродна душа — поясни Ейми.

— О! — възкликна Даян. — Майка ми, предполагам, ти, Джулия. Хвана се, че мисли и за Алан, и усети, че се изчервява.

— Хъм. — Ейми приглади листа хартия и започна да пише. От начина, по който летеше химикалката по листа, Даян разбра, че наистина има много неща да каже на баща си. Кой знае защо се чувстваше неспокойна, като гледаше Ейми. Думите се лееха, сякаш сърцето ѝ е било пълно и тя най-сетне е открила човека, с когото може да сподели. Даян от много време не беше споделяла така с никого и дори не знаеше откъде да започне. Представи си, че Алан я слуша, и беше сигурна, че той ще държи ръката ѝ през цялото време. Беше изморена и реши да си почине на кушетката. Пружината изскърца и стресна Стела. Тя беше на поста си до леглото и се взираше под него.

Даян заспа. Сънува как Алан я държи сред вълните, как Тим ѝ се хили от корабчето, как Джулия лети като ангелче със спуснатата златисторуса коса. Гласът на Ейми я изтръгна от тези сънища.

— Даян! — прошепна момичето. — Събуди се. Трябва да видиш това!

Даян отвори очи. Веднага погледна Джулия, но тя беше добре, седеше изправена и махаше с ръце. Ейми сякаш беше замръзнала на бюрото и се боеше да помръдне. Но се усмихваше и сочеше пода.

— Това е Орион! — прошепна.

Даян легна на една страна и погледна. Кученцето излизаше изпод леглото. Тя виждаше черното му носле. Мокро и потрепващо се показваше изпод кувертурата. Вместо да се отдръпне назад, Стела се приближи. Сякаш искаше да успокои кученцето, че няма нищо страшно. Беше невероятно смела. Мустачките ѝ помръднаха, а розовото ѝ носле докосна неговото.

— Той излиза! — прошепна Ейми и склучи ръце.

Знаеха, че през нощта той излиза да се нахрани и да използва котешката тоалетна на Стела, защото бяха намерили доказателства. Но до този момент Орион се боеше да се покаже, когато в стаята имаше хора. Гърлото на Даян се сви, като си помисли какъв ли ужас го е накарал да се завре толкова навътре под леглото.

Джулия въздъхна. Орион изскимтя, а Стела изписка. Даян се усмихна на Ейми, но когато пак погледна кученцето и котката, сърцето ѝ се сви. В първия момент си каза, че причината е в това, че кученцето е било малтретирано, но знаеше, че не е само заради това. Тези създания си бяха допрели носовете. Стела, боязливата котка на Даян, беше примамила битото кученце да излезе на светло.

— Тя го накара да излезе! — възторжено каза Ейми.

Даян внезапно осъзна каква е причината сърцето ѝ да се свие. Виждаше с очите си на какво е способна любовта — правеше уплашените зверчета смели, даваше вяра на обезверените същества. Орион излезе бавно и предпазливо. Стела отстъпи назад, за да му направи място да мине. Той се изтръска, сякаш току-що е излязъл от морето. Даян винаги бе мечтала за такава любов — любов, която кара едно наранено куче и коте да станат сродни души.

— Добро момче. — Ейми протегна ръце. — Помниш ли ме? Аз ти давах сиренето.

— И те спаси — добави Даян. Тя беше по-близо до него, кученцето я лизна по ръката и се отдръпна назад.

— Ела, Орион — повика го Ейми и на Даян много ѝ се искаше кученцето да отиде при детето. — Ела, момчето ми.

Орион отиде при Джулия. Подуши пръстите на краката ѝ, петите, глезените. Стела беше плътно зад него и заставаще неподвижно, щом се обърнеше назад. Джулия размахваше ръце над кучето, като че ли го благославя. От вратата духна ветрец и Орион отиде там, вдигна нос да помирише света.

— Не ме иска! — разочарова се Ейми. — Не ме помни!

— Почакай, Ейми — успокои я Даян. Усещаше нетърпението ѝ, страха ѝ, че ще бъде отхвърлена. Много често самата тя се бе чувствала така и си мечтаеше Тим да обърне корабчето и да се върне у дома. От този спомен стомахът ѝ се сви. Спомни си как се беше почувствала, когато загуби мъжа, когото смяташе за своя сродна душа.

Орион много бавно се обърна към Ейми. Застана срещу нея и дълго я гледа. Може би тя му напомняше за побоищата, за ужасния живот при Бъди. Може би мирисът ѝ му напомняше за ужаса, който беше изживял. Даян видя, че устните на Ейми треперят. Детето протегна ръце.

Орион прекоси стаята. Движеше се предпазливо и беше нащрек. Момичето продължаваше да стои с протегнати ръце. Той помириша пръстите му. Приблужи се още малко и лизна ръцете ѝ. Ейми тихичко плачеше. Тя позволи на кучето да ѝ близне ръцете, а после то ѝ позволи да го погали по главата.

„Любовта е чудо“ — помисли си Даян. Тя лежеше и наблюдаваше любовта около себе си. Кученцето сложи глава в скута на Ейми, а тя зарови лицето си във врата му. Даян помахаше с ръка на Джулия и си представи, че и тя и маха. Сродните души оставаха заедно. Помагаха си във всичко — и в добро, и в зло. Даваха си сметка, че любовта е чудо, което се случва по всяко време.

Затвори очи и си помисли за този от братята Макинтош, който бе останал. Днес бе твърде строга с него, както много често постъпваше. Въпреки това той все още бе тук. Сети се, че тази вечер той има среща. Запита се какво ли означава тази ревност, която изпитваше към жена, която никога не е срещала, жена на име Бетина Горей.

Кучето излая тихо и без да отваря очи, Даян чу Ейми да казва:
— Сега това е твоят дом, Орион. Не бива да се страхуваш!

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Тъй като беше почетен гост, Лусинда реши, че може да покани на бала на библиотеката, когото си поиска. Избра Даян и Ейми. Една медицинска сестра щеше да гледа Джулия тази вечер. Орион щеше да пази къщата, докато ги няма.

Балът щеше да се състои втората събота на август в самата библиотека. Даян и Ейми си купиха рокли от шхуната — магазин в Есекс. Оттам се купуваха всички официални дрехи. Майката на Даян я беше водила там много пъти и тя беше щастлива, че споделя този миг с Ейми.

— Добре ли е? — попита Ейми, излизайки от пробната. Жълтата рокля правеше черните ѝ къдрици и зелените ѝ очи още по-красиви.

— Изглеждаш великолепно — отвърна Даян.

— Наистина ли? — Момичето се завъртя пред огледалото. На лицето му се четеше смесица от срамежливост, гордост и вълнение. Даян имаше чувството, че то никога не е било в хубав магазин за дрехи.

— Да — потвърди Даян и обърна количката на Джулия, за да види Ейми.

— Караш ме да се чувствам като принцеса. — Ейми се хвърли в обятията на Даян. — За пръв път идвам в такъв магазин. Благодаря ти.

На път за вкъщи обаче тя беше тиха. Като минаваха по моста „Балдуин“, момичето замислено се загледа в река Кънектикът.

— Какво има? — попита Даян и погледна назад.

— Нищо — отговори Ейми и притисна плика към себе си.

— Наистина изглеждаш прекрасно в новата рокля.

— Х-м.

— Познавам още един човек, който ще е на същото мнение.

Ейми вдигна поглед.

— Майка ти. Искаш ли да ѝ покажем роклята?

— Тя няма кой знае колко красиви неща. — Момичето сведе поглед. — Опасявам се, че ще се почувства зле.

— Обикновено майките се надяват дъщерите им да имат нещата, които те самите не могат да притежават — каза Даян.

Според съдебното постановление Ейми можеше да се върне у дома едва когато започнеше учебната година през септември, а вече беше средата на лятото. Майка ѝ имаше право на посещение, стига Бъди да не е наблизно. Решиха Тес Брукс да вижда Ейми в дома на семейство Робинс в събота сутрин, но вече два пъти тя отмени посещенията с обяснението, че е болна. Даян виждаше как Ейми се затваря в себе си всеки път, когато майка ѝ не изпълняваше обещанието си. Не играеше с Джулия, не говореше, не се хранеше, а гледаше телевизия с часове. Гледаше в екрана, без значение какво даваха. Когато Даян или Лусинда я питаха как е, тя просто казваше, че не е разстроена, защото майка ѝ често боледува.

Даян знаеше много добре, че майка ѝ ужасно ѝ липсва. Събуждаше се нощем и я чуваше да плаче, заровила лице във възглавницата си. Младата жена се ядосваше, защото Тес трябваше да донесе акта за раждане на Ейми. Ако отиде сега, можеха да го вземат.

— Можем да се обадим — каза Даян.

— Да сме сигурни, че Бъди го няма ли? — попита Ейми развълнувана. — И после ще отидем да я видим?

— Да.

Спряха в една млекарница и Даян позвъни от обществения телефон. Никой не се обади. Решиха да минат покрай къщата на Ейми. Камионът на Бъди не се виждаше, а завесите на прозорците бяха спуснати.

— Да влезем ли? — попита Даян. — Искаш ли аз да вляза първа и да се уверя, че Бъди го няма?

— Всичко е наред. — Ейми се загледа в един от прозорците. — По-добре да не влизаме, тя доста се изморява.

Даян си представи майката на Ейми в леглото и разбра, че момичето се тревожи в какво състояние ще я завари. Щеше да се почувства неудобно в присъствието на Даян. Но щом потеглиха, Ейми погледна назад, а в зелените ѝ очи се четяха безгранична любов и копнеж.

Даян беше твърдо убедена, че момичето трябва да се види с майка си. Освен това актът за раждане ѝ трябваше. Щом се приберяха,

щеше да се обади на Алан. Знаеше, че той ще направи каквото е нужно.

* * *

Всеки, който плати двайсет и пет долара, може да присъства на бала на библиотеката. Гостите бяха поощрявани да дадат повече, ако имат възможност. Обществената библиотека на Хоторн се нуждаеше от още книги, компютри и нов покрив. Всички библиотекарки взимаха ниски заплати. Всяка година Алан Макинтош пишеше чек за хиляда долара, изваждаше от гардероба синьо сако и слагаше вратовръзка.

Тази година на път за бала имаше да изпълни една мисия. Даян му се обади и го помоли за услуга. Беше още рано, когато отиде да вземе Ейми. Даян беше в ателието си с Джулия. Лусинда горе се обличаше, а Ейми беше готова и го чакаше. Тя стоеше на вратата и гледаше навън с нетърпение и свенлива гордост.

— Здравсти — сияеща каза тя.

— Ейми Брукс, наистина ли си ти?

— Да — отвърна. Завъртя се, за да му покаже новата си рокля.

Отиваше на тена ѝ и беше подходяща за празненство в края на лятото. Алан имаше чувството, че взима собствената си дъщеря, за да я заведе на първия ѝ бал.

— Да тръгваме тогава. — Той задържа вратата, хвана я за ръка и я заведе до колата. — Изглеждаш прекрасно, Ейми. Ще се гордея да ме видят с теб.

Тя засия от щастие, а той ѝ отвори вратата на колата. Алан вдигна глава и видя Лусинда с хавлиена кърпа, увита около главата, която им махаше за довиждане. Погледна към ателието: Даян, облечена в работните си дрехи, го гледаше през отворената врата. Очите им се срещнаха и двамата се усмихнаха. Той усети, че тя ги наблюдава, докато се отдалечават.

— Мама знае ли, че ще отидем? — попита Ейми.

— Да — отвърна той. — Готова е.

— Добре ли изглеждам? Няма ли да сметне, че съм твърде натруфена?

— Прекрасна си — успокои я Алан. — Точно това ще си помисли, като те види.

Докато се качваше по стъпалата на собствения си дом, Ейми беше неспокойна и размахваше ръце като Джулия. Алан натисна звънеца. Отвътре се чуха стъпки. Ейми въздъхна. Застана като пред огледало — изправи гърба, усмихна се, а след това застана сериозна. Но щом вратата се отвори, безпокойството ѝ се изпари.

— Мамо! — извика и се хвърли в обятията на майка си.

— Ейми — изплака Тес Брукс, — о, миличка!

Алан стоеше встрани и ги наблюдаваше. Майката и дъщерята стояха прегърнати. След малко Тес хвана Ейми за ръка и ги въведе в хола. Беше чисто и светло, а завесите бяха дръпнати,

— Погледни се — каза Тес. — Погледни се само!

— Твърде натруфено ли е? — Ейми подръпна полата си.

— Не, миличка. Прекрасна си. О, толкова ми липсваш...

— Мамо, и ти ми липсваш.

— Знаеш ли, трябва да ги кажа нещо. Много съжалявам за съботните сутрини, когато не идвах да те видя.

— Знам, че върлува някакъв ужасен грип — бързо изрече момичето, защото нямаше да понесе да чуе истината.

— Не беше грип — призна Тес с треперещи ръце. — Бях депресирана... Страдам от депресия. Така се казва тази болест. Искан да знаеш, че съществува такова състояние. Не си го измислям.

— Всичко е наред, мамо — побърза да я успокои Ейми — Няма нужда да се извиняваш.

Алан си спомни какво беше изживял в стремежа си да помогне на майка си, да я измъкне от „блатото“. Възхити се на следващата стъпка на Тес Брукс. Тя взе ръцете на Ейми в своите и погледна дъщеря си в очите.

— Напротив, Ейми — каза. — Трябва да ти се извиня.

— Ш-ш-т, мамо — отговори тя. — Не е необходимо да...

— След смъртта на баща ти — продължи Тес — аз се занемарих. Загубата му беше толкова ужасна, беше такъв кошмар за мен. Искан само да се свия на топка и да заспя, за да не трябва да мисля. И точно така постъпих.

Ейми слушаше с широко отворени очи.

— Това беше ужасно. Но най-лошото беше, че не се грижех както трябва и за теб. Пренебрегнах те...

— Не. Ти не...

— Трябва, скъпа. Всичко е наред. Трябва най-сетне да съм честна, иначе няма да стигнем доникъде. Изгоних Бъди.

— Мамо! — Очите на момичето светнаха.

— Ходя на психотерапевт, който да ми помогне да превъзмогна депресията. Както казах, тази болест съществува. Както пневмонията.

— Значи... Мога да си дойда у дома? — попита Ейми.

— Скоро — отговори Тес.

— Защо не сега? Не е задължително да ходя на бала. Доктор Макинтош ще ме закара да си събера багажа или можем да го вземем по-късно. Не ми пука. Искам само да остана у дома при теб.

— Ейми, трябва да изчакаме и да видим тихо каза майка ѝ. — Властите казват, че трябва да останеш при семейство Робинс, и мисля, че така е редно. За да сме сигурни.

— Да сме сигурни в какво? — ужасена попита Ейми. Все едно някой ѝ беше показал рая, а после беше затръшнал вратата под носа ѝ. Лицето ѝ се изкриви от разочарование и мъка. — Че все още ме обичаш ли?

— О, Ейми! — Тес прекъсна дъщеря си. — Никога не се съмнявай, че те обичам.

— Тогава какво? — извика тя.

— Че обича достатъчно самата себе си — обади се Алан, — за да продължи да се грижи за себе си.

Тес го погледна с благодарност. Тя само кимна, тъй като не бе в състояние да говори. Помагайки на Тес и Ейми, той имаше чувството, че му се дава втори шанс да се справи със собственото си минало. Сега беше лекар и много по-мъдър от времето, когато собствената му майка беше болна.

— Трябва да го направиш. — Ейми обгърна с длани лицето на майка си и през сълзи се взря в очите ѝ. — Трябва да се погрижиш за себе си.

— Получавам помощ — изрече Тес. — Не става толкова бързо, колкото ми се иска.

— Трябва да се оправиш, иначе прави му сметката! — каза Ейми. Майка ѝ се засмя:

— Малкото ми тигърче. Все се опитва да ме командва.

— Искам да кажа... — притисна се тя в майка си.

— Хайде, Ейми. — Алан лекичко я дръпна. — Какво ли ще си помисли Лусинда, ако не сме сред публиката да видим как получава почетната значка?

— Тя наистина ме покани — тържествено каза Ейми на майка си.

— По-добре тръгвайте тогава.

— Защо го изгони? — попита момичето.

— Като видях снимката — Тес преглътна — на синините по тялото ти. Бях тук, когато го направи, но сякаш нищо не виждах. Повярвах на това, което той ми каза, че било нещастен случай. Но когато видях онази снимка, отпечатъците на голямата му ръка върху красивото ги рамо.

Тес се наведе и целуна врата и рамото ѝ.

— Благодаря ти — прошепна Ейми.

— Нощта е прекрасна — каза Тес със светнали очи. — Искам да отидеш на бала и да изтанцуваш един танц и заради мен!

— Добре — обеща дъщеря ѝ.

— Ще се погрижа да изпълни обещанието си. — Алан изгледа продължително Тес Брукс. Тя му даде белия лист хартия, за който бе дошъл. Поклати глава за благодарност.

— Приятно прекарване — каза Тес — и ми изпратете...

— Какво да ти изпратим? — попита Ейми.

Тес само поклати глава. Изглеждаше млада и обнадеждена, но Алан видя мъката в очите ѝ, когато гледаше как Ейми си тръгва. Тя се грижеше за себе си, опитваше се да бъде честна, да обича детето си по най-добрия възможен начин, като засега го оставяше да си тръгне. Според лекарите това бе началото на оздравяването.

* * *

Библиотеката беше преобразена. В дъното на главната читалня свиреше оркестър. Всички маси и столове бяха изнесени, за да се направи дансинг. Гостите пиеха пунш и ядяха малки сандвичи, направени от доброволци. Единствената украса бяха книгите,

рафтовете, пълни с тях, като кориците им в тъмночервено, топазено синьо и зелено блестяха на светлината на лампите.

Даян си беше вдигнала косата и се бе гримирала леко. Беше с нова синя копринена рокля без ръкави, която купи, защото Ейми каза, че отива на цвета на очите ѝ. Беше си сложила и обиците с диаманти и сапфири на Доротей Макинтош. Стоеше в ъгъла, слушаше музика развълнувана и щастлива. От доста време не беше излизала вечер.

Гледаше майка си и беше много горда. Всички искаха да разговарят с Лусинда. Наобиколиха я и всеки разказваше как на един е помогнала за изследователски проект, на друг — да намери любимите си автори, на трети — да научи нещо повече за поезията. Лусинда сияеше и изслушваше всички. Оркестърът спря да свири и госпожа Теуфилус Маккомър се качи на сцената и взе микрофона. Тя беше една от най-влиятелните личности в Хоторн, беше председател на библиотекарския борд. Изглеждаше великолепно в черната рокля от креп и огърлицата от четири реда перли. Произнесе реч, в която благодари на всички за щедрите дарения.

— А сега моментът, който всички читатели очакват — каза тя. — Ще поканя Гуен Хънтър, новата ни библиотекарка, да дойде тук и да обяви нашият любим почетен гост.

— Благодаря, госпожо Маккомър — каза Гуен с мекия си акцент от Тенеси. Хвана микрофона по странен начин. — Не съм свикнала да говоря на такива уреди, но ако има човек на този свят, за когото съм готова на всичко, то това е нашият почетен гост. Знам, че тя не се нуждае от представяне. Госпожа Лусинда Робинс...

Залата избухна в аплодисменти. Лусинда се поклони, усмихна се и се изчерви.

Даян ръкопляскаше най-силно от всички. Погледна към майка си и видя, че Алан и Ейми влизат в залата. Сърцето ѝ подскочи.

— Госпожа Робинс оказа голямо влияние в живота ми. Дори не знам откъде да започна. Когато преди десет години с Пол дойдохме да живеем тук, не познавах никого. Имах нужда от работа, няхах колежанска степен, но много обичах книгите...

Тя продължи да разказва как дошла в библиотеката, в началото като читател, а след това като помощник-библиотекар на непълнен работен ден. Госпожа Робинс я взела под крилото си. През годините тя насърчавала Гуен да кандидатства в различни колежи, да учи

библиотекарство и да кандидатства за мястото на библиотекарка, когато се освободи такава. Тя беше приятел и наставник на Гуен, като ѝ показваше как да помогне на читателите, особено на младите хора, да открият книги, които биха им харесали.

— Тук — каза Гуен — смятаме Лусинда Робинс за много специален човек. Страшно много я обичаме и всеки ден ни липсва. Но се радваме за нея. Докато работеше, тя съжаляваше, че няма достатъчно време за дъщеря си и за внучката си.

Лусинда огледа насъбралите се хора и улови погледа на Даян. Изпрати въздушна целувка на дъщеря си. Тя ѝ се усмихна, а очите ѝ бяха пълни със сълзи от гордост.

— Сега го има — продължи Гуен. — Има време за семейството си. Искаме да знае, че делото ѝ тук ще продължи. Ние обичаме младите си читатели и се опитваме да ги насочим към книгите, които най-добре отговарят на вкуса им. Често обаче в началото препоръчваме една книга, която госпожа Робинс много обича...

— „Ан от имението Грийн Гейбълс“ — извикаха всички, а гласът на Ейми се извиси над останалите.

— Тя насочваше три поколения читатели към това прекрасно класическо произведение — продължи Гуен. — Действието в него се развива на един зелен остров край бреговете на Канада преди сто години.

— Остров Принц Едуард! — звънна гласчето на Ейми.

— Точно така — каза Гуен и се усмихна. — Много добре, млада госпожице. Лусинда, като израз на нашата благодарност и любов, от името на всички читатели на Обществената библиотека в Хоторн бих искала да ти връча тази пътна карта...

Хората направиха път на Лусинда до сцената. Тя застана до Гуен и погледна младата библиотекарка със сълзи на очи.

— Имахме намерение да ти подарим самолетен билет до остров Принц Едуард — каза Гуен. — За да можеш да посетиш мястото, където се развива действието в любимата ти книга. Но когато споделих това с дъщеря ти, тя ми каза, че планира самата тя да те закара дотам с каравана. Така че заповядай чек, който покрива разходите за наемането на голяма каравана за теб и семейството ти. Благодарим ти за всичко. Лусинда Робинс.

Прегърнаха се и по-възрастната библиотекарка, която беше с петнайсетина сантиметра по-ниска от по-младата, я притисна здраво към себе си пред развеселената публика.

— Господи! — Лусинда се загледа в чека, а сълзите се стичаха по страните ѝ. — Нямате представа какво означава това за мен. Нямате абсолютно никаква представа... Мислех си, че ще получа почетна значка! Но пътуването до Канада... да видя мястото, където е живяла и отраснала Ан... с моята Даян!

Лусинда огледа гълпата и откри дъщеря си. Усмихнаха се една на друга. На Даян ѝ се искаше и баща ѝ да можеше да е тук сега. Избърса сълзите си и изпрати въздушна целувка на майка си.

— Годините, които прекарах в библиотеката, бяха прекрасни — продължи Лусинда, като едва говореше. — От всички ви получих толкова много. Когато бях дете, книгите бяха най-добрите, а понякога и единствените ми приятели. Потъвах в техния свят и имаше дни, в които ми се искаше никога да не се връщам в реалността. Докато работех тук, се чувствах точно по този начин. С всички тези великолепни книги и всички вас животът ми бе по-хубав и от този в най-смелите ми мечти.

— Обичаме те, Лусинда — прошепна Гуен и се опита да закрие микрофона.

— Искам да благодаря на дъщеря си Даян — каза Лусинда — която, както много от вас знаят, направи къщичката за игра в детската библиотека, за цялата ѝ любов и подкрепа. И на моята прекрасна внучка Джулия, която изпълни дните ми с радост. Искам да благодаря още и на невероятния педиатър на внучката ми Алан Макинтош за това, че в сряда следобед четеше списания за делфини, вместо да иде да играе голф с другите лекари. Но най-вече... — залата притихна и всички видяха как Лусинда поглежда през прозореца и преглъща сълзите си. — Най-вече бих искала да благодаря на скъпия си съпруг Емет. Емет Робинс. Той по два пъти на ден минаваше покрай библиотеката на отиване и на връщане от склада за дървен материал и всеки път натискаше клаксона. Аз му се карах, че вдига шум... а той винаги отговаряше, че така му се пада, като се е оженил за библиотекарка, за човек, чиято любима дума е „тихо“. Все казваше, че ще ме заведе на остров Принц Едуард, но... — Преглътна сълзите си. — Не му се удаде тази възможност. — Размаха пътната карта, отново

погледна през прозореца и извика: — Заминаваме, скъпи. Чакай ме в Канада!

Избухнаха бурни аплодисменти. Лусинда бе заобиколена от приятели, но протегна ръце към Ейми и я извика да отиде на сцената и да я прегърне. Микрофонът още беше включен и Даян чу, че Ейми пита Лусинда:

— Ще ми изпратите ли картичка?

— Не, скъпа — отвърна Лусинда, прегърна я и погледна Даян с обич и благодарност. — Ти ще дойдеш с нас. Сигурна съм, че Даян точно това си е мислела, когато е решила да пътуваме с каравана. Заминаваме всички.

— Скоро ще видиш сродната си душа, Лусинда — извика момичето. — О, той ще те чака!

Даян беше много развълнувана и бързо излезе от залата. Не беше сигурна къде точно отива, но трябваше да се махне от тук. Сълзите я заслепяваха и се блъсна в рафтовете с книги. Най-сетне беше сама. В залата оркестърът започна да свири. Сигурно бяха попитали Лусинда какво иска да ѝ изсвирят, защото песента беше „Винаги, когато си кажем довиждане“ — любимата им песен с Емет.

— Даян...

Тя подскочи, като чу познатия глас.

— Видях те, че изтича навън. — Алан беше застанал в края на редицата рафтове за книги. Беше си свалил очилата и ги държеше в ръка. За секунда го помисли за Тим. Гласът, тялото, всичко. Омръзна ѝ да се повтаря все едно и също, да е жертва на неприятните си спомени.

— Стресна ме — каза тя и сложи ръка на сърцето си.

— Защо го казваш? — попита той.

— Помислих те за Тим. За секунда...

Алан се отдръпна. Отстъпи назад и Даян видя, че се прегърбва. Почти чу стенанието му и видя болката в очите му, когато се облегна на рафта с книги.

— Само за секунда... — повтори тя и ѝ се прииска да си върне думите назад.

— Аз не съм Тим — остро отвърна той, като още държеше очилата си в ръка.

— Но приличаш на него. Когато е тъмно и те видя... без очила... Той ги сложи и пак ги махна.

— За бога, не става дума как изглеждам — повиши тон от яд и разочарование, — а каква е душата ми. Аз не те напуснах, Даян!

Долу музиката свиреше и се чуваше весела глъчка.

— Знам, че не си! Смяташ ли, че не го знам?

— Хей...

— Невъзможно ми е да не се чувствам по този начин — извика тя.

— Какво искаш да кажеш...

— Знам, че не си Тим, знам, че си добър човек, много добър към мен. Джулия и Ейми. Господи, Алан! Мислиш ли, че искам да се чувствам така?

За момент и двамата млъкнаха. После Даян отново заговори, преди да се е разколебала.

— Направих грешен избор — каза тя с вдигната глава и продължи — преди толкова време. Ако трябваше да го направя отново, ако можех да върна времето назад, щях да...

— Направила си грешен избор? — попита Алан.

Тя го погледна. Погледите им се сляха и се задържаха така доста дълго, а Даян се облегна на най-близкия рафт с книги.

— Избрах неподходящия брат. — Като се чу да казва истината, усети, че губи почва под краката си. Преглътна, защото се страхуваше да го докосне, въпреки че ѝ се искаше. Направи усилие и пристъпи крачка напред. Много бавно се протегна и отмести косата от очите му. Той вдигна глава. Тя го гледаше право в очите. Очилата му се бяха смъкнали надолу по носа и тя нежно ги побутна нагоре. Гърлото ѝ се сви, като осъзна колко дълбоки чувства изпитва към този мъж. В началото той беше наранен и объркан, но погледът му започна да се разведрява и ѝ се стори, че леко се усмихва.

Бяха живели години с болка, вина и омраза не, към когото трябва. Даян беше уморена от всичко това. В погледа на Алан се четеше болка, сякаш тя го беше наранила много повече, отколкото си представяше.

— Моля те, прости ми — каза тя.

— За какво?

— За всичко. За това, че тази вечер те помислих за Тим. И за...

— Какво?

— Тази библиотека — продължи Даян. — Когато бях малка, мама идваше на работа тук, а аз си мислех, че е нейна. Че всички книги са нейни. Мислех си, че тя ги е написала.

— Пациентите ми смятат, че ги е прочела всичките.

— Така е.

— Затова ли плачеш?

— Не — отговори тя. Сълзите се стичаха по лицето ѝ, без да може да ги спре. — Замислих се за това, което тя каза преди малко.

— За подаръка ли?

— За баща ми. — Даян закри лицето си с ръце.

— Помня го — каза Алан, застанал толкова близо до нея, че когато тя се наведе да погледне обувките си, виждаше и неговите.

— Разкажи ми нещо, което си спомняш — помоли тя.

— Беше много добър човек. Ти беше омъжена за Тим, но той ме приемаше като част от семейството. Направи етажерките в кабинета ми, заедно си пиехме кафето през почивките и разговаряхме. Беше забавен и ме разсмиваше. Обичаше децата и много му допаднаше това, че в чакалнята ми има къщичка за игра. Той те обичаше, Даян.

— Знам — прошепна тя.

— Малко бащи биха насърчили дъщерите си да станат дърводелци.

— Трябваше да стана или това, или библиотекарка — отговори тя. — Имах два прекрасни примера пред себе си.

От залата долиташе музика. Даян усети ръката на Алан върху лицето си. Беше толкова нежна. Кичур коса беше паднал на лицето ѝ и той го прибра зад ухото ѝ. Докосна с върха на пръстите си едната ѝ обица — това бяха обиците на баба му. Даян затвори очи.

— Кога тръгвате? — попита той.

— Утре — отвърна тя.

— Ето акта за раждане на Ейми — изведнъж се сети за него Алан. — Тес го беше приготвила, като минахме да я видим. Последвах те тук, за да ти го дам.

— Благодаря, че го взе — пое го Даян. Тя беше поискала разрешение да заведе Ейми на семейна ваканция и Марла Арден беше говорила за това с Тес Брукс. Тес се беше съгласила. Това беше прекрасна възможност за Ейми и тя не би ѝ попречила.

— Ще ми липсват — каза той.

— Танцувай с мен — помоли го.

Чуваха се духови и струнни инструменти, а мелодията изпълни Даян с толкова дълбок копнеж, че сърцето ѝ се сви.

— Да танцувам? — попита той, сякаш за пръв път чува тази дума.

— Можеш да танцуваш. Виждала съм те. В корабния клуб и на рибарската улица...

Той не я изчака да довърши. Грабна я в обятията си и я притисна плътно до себе си. Затанцуваха между книгите. Светлината беше слаба и тайнствена и тя усети, че гърдите ѝ са притиснати към неговите.

— Целуни ме — каза толкова тихо, че тя едва го чу.

Даян се отпусна в ръцете му. Целувката му беше страстна и сладка. Тя беше несигурна и развълнувана, сякаш вършеше нещо абсолютно забранено. През всичките тези години бяха толкова потайни и безмилостни, а страстта им се беше превърнала в гняв и през цялото време тази целувка беше чакала да ѝ дойде редът.

— Алан пришепна тя. Дълбочината на чувствата ѝ я изуми. Начинът, по който пламна кожата ѝ, тръпките, които я побиха от главата да петите. Тя едва си поемаше дъх. Те се целуваха в тъмната библиотека сред прашните книги точно пред Хемингуей. Очите ѝ бяха затворени; имаше чувството, че ако той не я държи, ще се свлече на земята.

Оркестърът свиреше Гершуин, а когато престанаха да се целуват, той я задържа в прегръдките си. Краката им започнаха да се движат и Даян си даде сметка, че танцуват. Тя го гледаше в очите и се чудеше как е възможно това да се случва.

— Танцуваме в библиотеката!

— Не казвай на библиотекарката — предупреди я той.

— Тя ще се зарадва много — отвърна Даян.

— Знам — каза Алан.

— Така ли?

— Тя разбра. Много преди самата ти да го осъзнаеш.

— Какво е разбрала?

— Че си избрала неподходящия брат. — Устните му бяха върху ухото ѝ.

Даян вярваше, че майка ѝ го е знаела през цялото време.

— Тук става горещо — каза Алан. — Разхожда ли ти се?

— О, да. Иска ми се да подишам чист въздух.

* * *

Алан изчака Даян да отиде да се обади на Лусинда и Ейми. Той стоеше на стълбите на библиотеката и поздравяваше приятели, съседни, родители на негови пациенти. Стараеше се да изглежда спокоен, а не така, сякаш мечтата му е на път да се сбъдне. Може би тя нямаше да излезе. Може би щеше да осъзнае, че е направила най-голямата грешка в живота си, като го е целунала в библиотеката.

Но тя излезе, проправяйки си път между хората.

— Добре са — каза тя. — Толкова са въодушевени от пътуването, че искат веднага да се приберат и да си приготвят багажа. Майка ми учи Ейми на боксьорската стъпка.

— Сигурен съм, че всички мъже искат да танцуват с майка ги. Тя е красавицата на бала.

— Мисля, че след смъртта на баща ми майка ми не е танцувала с никого.

Слязоха по стълбите и тръгнаха покрай пристанището. Усещаше се, че лятото е към края си, откъм морето духаше остър вятър. Уличните лампи светеха ярко, а по стволите на някои дървета се бяха увили червени пълзящи растения. Алан искаше да хване Даян за ръка, но се отдръпна.

— Беше прекрасно — каза тя. — Това, което се случи в библиотеката.

— Купонът? Музиката? Знам, всичко е в чест на Лусинда.

— С нас — тихо изрече Даян.

— Наистина ли? Така ли мислиш?

— Била съм развълнувана — каза тя — от речта на майка ми, от това, че утре заминаваме за Канада. Така си мислиш, нали? Че това е причината за случилото се?

— Така ли е? — попита Алан.

— Да се разходим — предложи тя.

Сега вече я хвана за ръка.

Даян не се отдръпна, а напротив, вплете пръсти в неговите. С другата ръка събу обувките си. Разхождаха се из града, по улицата, на

която капитаните на китоловни кораби бяха построили къщите си.

— Коя е? — попита той.

— Моля?

— Коя къща вдъхнови баща ти?

Беше странно, че след толкова години не го знае.

— Да направи твоята къщичка за игра? Онази, дето те е накарала да започнеш и ти? — обясни той.

— О! — възкликна Даян. — Още не сме стигнали до нея. Зад ъгъла е.

Светлините на корабчетата танцуваха по тъмните води. Фарът хвърляше снопове светлина в небето от изток на запад и после обратно. По улицата минаваха коли. Даян, изглежда, не се притесняваше, че ще я видят да се разхожда из града хванала ръката му. Той не разбираше тази промяна, но на него също не му пукаше.

— Бетина Горей не успя ли да дойде? — тихо попита тя.

— Къде да дойде? — смути се той.

— На бала тази вечер.

— Не съм я канил.

— Чудех се — каза Даян. — Онзи ден Марта спомена... когато бях в кабинета ти. Спомена, че ще се срещнете в театъра. Тя гадже ли ти е?

— Не — отговори Алан. Щом завиха зад ъгъла, къщите започнаха да стават по-големи, а дворовете — по-просторни. Тук уличните лампи не светеха така силно и улиците бяха по-тъмни.

— Нямам гадже. Винаги съм обичал теб — каза той, а сърцето му биеше лудо. В библиотеката тя каза истината, сега бе негов ред.

Даян не отговори. Вървяха през ливада, която бе най-източната част на едно от крайморските имения. Там тревата беше висока и беше пълно е диви цветя, типични за края на лятото — богородични, божур. Ограда от ковано желязо ограждаше полето, което се превръщаше в добре окосена морава. Величествената бяла къща беше тъмна.

— Ето — каза Даян и посочи с ръка. — Това е тя.

— Твоята къщичка за игра?

Даян се хвана с двете ръце за желязната ограда и погледна вътре. Къщата беше бяла, квадратна, с йонийски колони. На прозорците имаше тъмнозелени капаци и сандъчета с мушката. Изглежда, беше боядисвана наскоро, защото боята блестеше на светлината. Къщата

изглеждаше добре поддържана, но тъмна и безлюдна. Къщата на Алан, която се намираще само през две пресечки, беше пълна противоположност на тази — личеше си, че някой живее в нея, но се нуждаеше от ремонт и боядисване.

— Когато бях малка, си мислех за тази къща — каза Даян.

— Така ли?

— Мислех си, че всеки, който живее в подобна къща, би имал най-прекрасния живот.

— И баща ти ти построи къщичка като тази.

— Да. Направи всичко възможно да сбъдне мечтата ми. Разбирам това, желанието да опаковаш щастието и да го поднесеш на детето си...

— Все още ли вярваш, че хората, които живеят тук, имат прекрасен живот? — Много му се искаше тя да каже, че вярва.

Даян не отговори веднага. Все още се държеше за оградата и гледаше тъмната къща, сякаш се опитваше да погледне през стените, през спуснатите завеси в тихите стаи.

— Не съм сигурна — отвърна почти шепнешком.

Искаше му се отново да я целуне. Искаше му се да я прегърне, да я притисне до себе си и да я накара да повярва.

— Надявай се на това — тихо каза той. — Дори и да не си сигурна.

— Да се надявам, че животът им е прекрасен ли?

— Да.

— А ти вярваш ли, че са щастливи? — едва прошепна тя.

Алан я хвана за ръката.

— Вярвам — каза. — Ти също вярваш. Ако не беше така нямаше да приготвяш семейството си за пътуването на живота им.

— Пътуване на живота в каравана — засмя се Даян. — Това възможно ли е?

— Бих казал, че да — отговори Алан и я погледна в очите. — Чуй ме. На път за острова ще трябва да минеш през Нова Скотия. Ще ти дам телефонния номер на Малахи Кондон. В случай, че...

— Малахи — каза Даян. Той беше ръководителят на Алан и беше като баща за Тим. Присъства на сватбата им. — Той е приятел на Тим.

— Той е и мой приятел. — Алан написа телефона на гърба на една визитка. — Той е добър човек и познава добре онзи район. Ще

съм по-спокоен, като знам, че имаш номера му.

— Ще се оправим...

— Ще се върнете ли?

— Ще трябва. Ейми започва училище през септември.

— Знаех си, че ненапразно я изпратих при вас — каза Алан.

— Алан... — започна Даян.

— Не казвай нищо.

Една стена между тях се беше срутила, но не му се искаше връзката им да се развива прекалено бързо. Не биваше да се чувства уязвима, да разкрива чувствата си. Той я обгърна с ръце и дълго я държа в прегръдките си.

— Искам да го направя — каза тя.

— Ще те чакам — обеща той.

Очите ѝ блестяха и тя му се усмихна.

— Има нещо различно в тази вечер — каза тя.

„Всичко е различно“ — помисли си той.

— Произнесох го на глас — прошепна тя. — Отне ми доста време, но го сторих. Искаше ми се...

— Какво ти се искаше?

— Точно това — прошепна тя. Те се прегръщаха в топлата лятна нощ.

Алан усети вятъра в косите си и го чу да шумоли в дърветата. Над главите им звездите блестяха много ярко, макар че се намираха в осветен град. Небето беше обгърнато в лека омара като копринен воал и звездите приличаха на оранжеви сфери.

— Даян — прошепна той в косите ѝ.

— Точно това. — Беше стъпила на обувките му и се протегна да целуне брадичката и бузата му.

Дълго време се целуваха. Накрая Даян плъзна ръце по раменете му. Страните ѝ блестяха на светлината на звездите и той разбра, че са мокри от сълзи.

— Възможността. — Тя се усмихна през сълзи. — Точно това желяех. Възможността да бъда с теб. Да забравя миналото.

— Миналото ни събра — изрече той със свито гърло.

— И ни разделяше.

— Значи си искала...

— Да сме заедно. — Преглътна сълзите си. — Ако е възможно.

Той отново я прегърна. Възможно ли бе това? Ако зависеше от него, да. Сърцето му биеше лудо и хиляди думи минаваха през ума му, думи, с които да я убеди, че нещата между тях ще потръгнат, стига и двамата да го искат. Да бъдат заедно... Какво повече можеше да иска? Щеше да я приеме такава, каквата е, каквата винаги е била, без да променя абсолютно нищо.

— Отдавна мечтая да съм с теб — призна той.

— И всичко това се случва вечерта, преди да замина за Канада — каза тя.

Сърцето му се сви. Тя заминаваше утре. Той я прегърна по-силно, сякаш това щеше да я спре да не замине.

— Искат ми се да не заминаваш. Как се изпълняват желанията?

— Какво искаш да кажеш? — попита тя, засмя се и го целуна по брадичката, докато стояха облежнати на желязната ограда. Помисли, че се шегува, но не беше така. Той бе лекар, учен и искаше да я задължи да изпълни обещанието си. Искаше гаранция, че ще бъдат заедно.

— Как? — повтори той.

— Поглеждаш нагоре. — Взе ръката му и я вдигна нагоре. — Посочваш.

— Да? — Той погледна небето.

— И си пожелавах нещо.

Алан затвори очи и си пожела. Когато ги отвори, тя все още беше до него.

— Дотук добре. — Той целуна ръцете ѝ, а накрая и устните ѝ.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Тръгнаха на следващия ден преди изгрев-слънце. В началото всички бяха много развълнувани, но след около петдесет километра Ейми и Лусинда заспаха. Стела си намери място на един рафт в малката кухничка на караваната, а Орион се сви на едно от леглата. Даян си припомняше отново предишната вечер и си мислеше за Алан. Те се целуваха и се държаха за ръце и отново се целуваха. Знаеше, че е добре, че заминава. Имаше нужда от време, за да осмисли всичко. На мечтите и действителността им е нужно време, за да се слоят.

— Само ти и аз, Джулия — каза Даян.

— Га-а-а — обади се дъщеря ѝ и размаха ръце.

— Ще ми бъдеш навигатор, а? Ейми и баба не знаят какво изпускат.

— Гли-и-и — каза Джулия, а на нея ѝ се стори, че я е разбрала.

Караваната беше огромна, просторна и луксозна. Всеки си имаше легло, имаше много място за багажа и една малка сгъваема маса за хранене. Даян беше заредила шкафовете с хляб, фъстъчено масло, желе, стафиди и плодови сладкишчета.

Когато беше малка, баща ѝ помоли Бил Пътнам, който работеше в склада за дървен материал, да ѝ даде да покара някой от големите камиони. Беше карала багер, боклукчийски камион, а веднъж и камион с осемнайсет колела. Камионът — каравана с автоматична предавка се шофираше по-лесно. Най-трудното беше да свикне с огледалата за обратно виждане.

Тръгнаха на север по шосе № 395. Движението не беше натоварено. Проблясваха последните звезди, тъмносиньото небе се спускаше над хълмовете на Кънектикът като кадифена пелена. Тя се замисли за желанието си. Беше необичайно, нямаше форма и граници. Кой би си пожелал подобно нещо — готовност да се предаде? Да се предаде пред какво? Пред твърдостта си, предполагаше. Пред това, че не прощава лесно, че е толкова неотстъпчива пред любовта.

Но понякога животът е доста труден. Грижете за Джулия изцеждаха всичките ѝ сили и тя ставаше сприхава и готова да обвинява. Няма място за любов, когато живееш под постоянно напрежение. В някои дни гръбнакът ѝ съвсем се сковаваше. Сега, докато пътуваше на север, Даян осъзна, че не иска нищо кой знае какво, единствено възможността да стане по-отстъпчива. Да позволи и друг човек да влезе в живота ѝ. Слънцето изгря над Устър, Масачузетс и обагри старите тухлени фабрики в оранжево-червено. Закусиха, докато пътуваха.

При площада с кръгово движение в Портсмут, Ню Хемпшир Даян отби на паркинга „Хауард Джонсън“, за да разходи Орион. После се отправиха по крайбрежното шосе. Оставаха им десет часа до ферибота, който тръгва в девет часа вечерта от Портланд, Мейн за Ярмът, Нова Скотия. Ейми искаше да изпраца картичка на майка си от всеки красив град, през който минаваха.

— Тук наистина има много омари — каза тя, тъй като забеляза, че на покрива на почти всички ресторанти са закачени плувки за раци, мрежи за раци и щипки от раци.

— По време на пътуването ще хапваме доста омари — поясни Лусинда. — Ще се превърнем в ракообразни.

— Би ли го казала буква по буква? — помоли момичето и извади тетрадката си. Записваше си новите думи, понеже искаше да обогати речника си. Лусинда ѝ беше дала списък с книги, които да прочете, и сега беше минала от Ан на Джо. Беше стигнала до средата на „Малки жени“.

— Ракообразен — повтори възрастната жена. — Опитай се да го произнесеш.

— Р-а-к-о — започна Ейми — убразен.

— Не е съвсем вярно, но има напредък.

Минаха през полуострови и се любуваха на живописните междуселски пътища и красиви къщи. Рибарските селища блещукаха на слънцето, а белите планински върхове украсяваха хълмовете в далечината. Прекосиха Йорк, минаха през песъчливия бряг на Огункит, кривнаха през село Кенебънкпорт.

— Чувствам се съвсем като турист — обади се Даян. Двете ѝ ръце бяха на кормилото, понеже се опитваше да вкара караваната в тясна уличка, пълна с бутици и магазини за свещи.

— Ами ти си туристка — каза майка ѝ.

— Трябва да признаеш, че се справяме чудесно като туристи — отбеляза младата жена. — Имаме си каравана и всичко останало. Малко ми е мъчно, че нашите прозорци не са облепени със стикери от всички места, които сме посетили, както на някои каравани.

Бяха застанали на опашка от ремаркета и каравани, които се опитваха да се придвижат по крайбрежната улица, за да зърнат дома на Джордж Буш.

— Караваната не е наша, скъпа — каза Лусинда.

— Някой ден и това ще стане, мамо — отвърна тя. — Можем да си помечтаем, нали?

Майка ѝ се засмя. Бяха с къси панталони и спортни ризи, а морският бриз влизаше през отворените прозорци, докато те си пиеха диетична кола от кутийки.

Ейми и Джулия седяха отзад и си играеха на техен си вариант на дама и гледаха през прозореца. Стела изглеждаше доволна, а Орион беше щастлив, щом го разхождаха през няколко часа.

— Тъй като сме в туристическо настроение — каза Даян — и тъй като фериботът ни тръгва едва в девет часа вечерта, да се отбием до „Л. Л. Бийн“.

— Какво е това? — попита Ейми.

— Какво е това ли? — едновременно възкликнаха майката и дъщерята.

— Ейми, всеки истински жител на Ню Ингленд трябва да си купи поне две неща от „Л. Л. Бийни“ — обясни Даян. — Гумени ботуши и пижама с лосове.

Пристигнаха във Фрийпорт и намериха специален паркинг за извънгабаритни автомобили. Беше пълен с каравани и нямаше как да не забележат, че тяхната беше най-голямата и най-елегантната от всички. Изпратиха картички на Гуен и на всички останали в библиотеката, в които им благодаряха за това пътуване. Даян изпрати една и на Алан, без да я показва на останалите. След това пазаруваха.

Като влязоха в „Л. Л. Бийн“, Ейми се шашна от толкова канута, снегоходи и ски. Лусинда обясни, че едно време е бил най-преуспяващият, най-добрият магазин за дрехи. Намериха пижамите с усмихнати лосове, щамповани на плътния зелен вълнен плат. Лусинда

им купи пижами, топло бельо за студените канадски ноци, джобни ножчета и няколко пакета замразено сушено говеждо.

— Нещата за оцеляване са много важни — поясни тя — при пътуване като нашето. Взе ли книгата за птиците?

— Забравих я — отвърна Даян.

Позволиха на Ейми да избере кой пътеводител да купят.

— Вие мислите за всичко — възкликна тя с блеснали очи. Буташе количката на Джулия из магазина на път за касата.

В шест и половина се бяха наредили на опашка, за да се качат на борда на „Скотия Принс“. Местата за високи превозни средства във ферибота бяха ограничени, така че искаха да са там по-рано. Преди да се качат на ферибота, трябваше да покажат билетите и документи, с които да докажат, че са американски граждани. Само Лусинда имаше паспорт. Даян, Джулия и Ейми пътуваха с актовете си за раждане. Докато събираше документите, за да ги подаде на митничаря, на Даян ѝ домъчня. Улисана в грижите си за Джулия, тя никога не бе пътувала в чужбина. Не си беше правила труда да си вади паспорт. Беше се лишила от толкова много неща.

— Какво има, скъпа — попита майка ѝ, щом забеляза тъжния ѝ поглед.

— Нищо, мамо — отговори тя и я хвана за ръката. — Мислех си колко е прекрасно, че предприехме това пътуване.

— Толкова съм ти благодарна — каза Лусинда, — че го направи заради мен.

— Така си мислех и аз. — Даян се загледа в залязващото слънце над Портландското пристанище, в розовите и топли тухлени къщи по брега. — Мислех, че го правя заради теб и Джулия, и за Ейми до известна степен. Но сега си давам сметка, че го правя заради самата себе си. Ти се пенсионираш, а и исках Джулия да види малка част от света...

— Но ти също го виждаш — каза Лусинда, защото разбра, че дъщеря ѝ е доста развълнувана. — Ти виждаш света заедно с нея.

Даян кимна в знак на съгласие и се усмихна на майка си. Момичетата си играеха отзад, опитваха се да покажат на Орион пудела в караваната зад тях.

— Това е едно от най-големите предимства да имаш дъщеря. — Лусинда се протегна да хване ръката на Даян. — Води те на места,

където никога не би отишла сама.

— Благодаря ти, мамо — Даян я прегърна. Все мислеше за това, което каза Алан — че ще я чака, когато се върне. В продължение на единайсет години не смееше да се влюби в нито един мъж, но докато пътуваха на север, усети, че това се променя.

* * *

Щяха да пътуват с ферибота през нощта! Беше тайнствено и божествено. Ейми наистина беше на кораб, на „Скотия Принс“. Той побираше хиляда и петстотин пътници, беше наполовина ферибот, наполовина пътнически кораб. На борда имаше казино, кабаретна програма, кино и бинго зала. Бяха в самостоятелна каюта. Животните си имаха отделни помещения. И ако на това не му се казва живот, Ейми не знаеше на какво друго.

— Прилича ли на „Куин Елизабет“? — попита тя Даян.

— Може би е малко по-малък — отвърна тя.

Стояха на палубата и гледаха как Портланд се отдалечава. Морето беше спокойно, а въздухът прохладен. Ейми помахаше с ръка на хората, застанали на кея. Съжали, че няма кърпичка, за да е съвсем както си му е редът. Единственият недостатък беше, че майка ѝ и доктор Макинтош не бяха с тях.

Вечеряха в ресторанта и слушаха певицата, която изпълняваше песни от мюзикъли. След това стана време за лягане. В каютата имаше четири легла, разположени едно над друго. Даян поиска с Джулия да спят на долните две легла, затова Ейми и Лусинда легнаха на горните две. Облякоха си пижамите с лосове.

— Лека нощ — пожелаха си те.

— Сладки сънища.

— Приятни сънища. — Лусинда се пресегна да докосне пръстите на Ейми. На долното легло Даян пееше приспивна песен на Джулия, а тя дишаше спокойно, сякаш никога не се е чувствала по-удобно. Корабът беше като огромна люлка, която ги приспиваше на път за Канада.

Ейми се чувстваше много близо до баща си. За пръв път пътуваше по море и си представи, че това е животът, който той е

обичал.

Вълните се удряха в корпуса и кънтяха из целия кораб като църковни камбани. Усещаше как корабът се надига и снишава, движеше се в ритъм с дишането и сърцето ѝ. Сега баща ѝ живееше в морето, костите и корабът му бяха тук, но духът му винаги щеше да живее в Ейми.

— Лека нощ, татко — прошепна тя и силно притисна ръце към раменете си.

* * *

Слязоха с караваната от ферибота и влязоха в Канада. Небето над Ярмът, Нова Скотия, беше ясно, с бели пухкави облачета. На кея вече имаше хора, а градът се пробуждаше.

Бяха прекосили залива Фънди, където бяха най-високите приливи на земята, но най-удивителното бе, че видяха кит и няколко делфина.

— Видяхте ли ги? — попита Ейми. — Искам да кажа, това сбъдната мечта ли е или какво?

— Толкова грациозни същества — каза Лусинда.

— Първия кит, който виждаш, Джулия — развълнувано изрече Даян.

Всъщност Джулия си беше обърнала главата на другата страна, когато китът се показва на повърхността и лъскавият му гръб, приличащ на плот на маса, се показва над водата и пръсна вода като фонтан, когато той шумно си пое въздух.

— Гли-и-и — обади се Джулия.

— И делфините, Джулия. — Ейми я прегърна от радост. — Трябва веднага да пишем на доктор Макинтош. Или да му се обадим!

— Алан сигурно ще знае какъв вид са — отбеляза Лусинда.

— Кой е пътят за остров Принц Едуард? — попита Даян, понеже стигнаха до разклонение на пътя. Ако завиеше надясно, щеше да тръгне към Луненбург, където приятелят на Алан, Малахи, държеше корабчето си. Хрумна ѝ, че могат да се отклонят да видят стария човек. Той със сигурност щеше да им разкаже много неща за морските бозайници. От друга страна, вечерта, която прекара с Алан, означаваше

много за нея. Имаше много причини, поради които бе хубаво, че замина, и не искаше толкова далеч от Хоторн нещо да я връща назад към лошия Макинтош, да ѝ напомня за Тим.

— Насам, скъпа. — Лусинда погледна картата и посочи пътя. — Завий наляво.

— Тук е толкова красиво! — извика Ейми. — Ние се намираме в чужда страна.

— Наляво ли? — попита Даян и погледна пътя, който водеше към Луненбург.

— Да, наляво — повтори майка ѝ.

— Добре тогава — отвърна Даян. Завъртя кормилото на голямата каравана и тръгнаха по шосе №1 — евангелския път, който щеше да ги отведе на север до ферибота от Пиктоу до остров Принц Едуард, оставяйки далеч Луненбург и ръководителя на братята Макинтош.

* * *

Тим Макинтош нямаше разрешително за ловене на омари в Канада, но не му пукаше. Имаше нужда от почивка. Възползва се от прилива на изток и акостира в пристанището на Луненбург преди почти една седмица. От кораба на Малахи нямаше и следа.

— Мислех, че живее тук — каза Тим на един старец, който се мотаеше из кея.

— Това е то да живееш на кораб, млади момко — отвърна рибарят. — Където е корабът ти, там живееш. А корабът на Малахи не е тук.

— Разбрах — отвърна той.

Имаше намерение вече да се връща в Мейн, когато сутринта на седмия ден от престоя си се събуди и откри, че корабът на Малахи е закотвен на обичайното му място.

— Тим, момчето ми! — зарадва се Малахи и го потупа по гърба, щом се качи на борда.

— Къде беше, по дяволите? — попита Тим.

— В залива Сейнт Лорънс — отвърна той. — Искях да проверя дали тамошните делфини пеят по-хубаво от тези тук.

— За бога, Малахи! Те не пеят, а ломотят нещо. Оплитат се в мрежите за ловене на риба тон и влудяват лодкарите по крайбрежието. Всички смятат, че делфините са адски романтични същества, но всъщност са страшно досадни. Всеки рибар, който има пушка, знае точно къде да се цели...

— Всъщност е точно така. — Малахи запали лулата си.

— Какво е точно така?

— На север пеят по-хубаво, отколкото тук.

— Сигурно правят нещо интересно — засмя се Тим, — щом отсъстваше толкова време. Тъкмо мислех да потеглям.

— Е, радвам се, че не си го направил. Брат ти щеше да е много огорчен — каза Малахи. — Търси те, за да говори с теб.

— Алан ли? — Сърцето му се разтуптя. — Алан ме търси?

— Е, доколкото е възможно да те „търси“ чак от онзи град Хоторн в тропиците. Обади се тук. — Ученият пушеше лулата си, загледан отвъд спокойните води на пристанището. Денят щеше да е хубав, слънцето току-що беше изгряло над сушата отвъд морето и разпръскваше ясна, златиста светлина. — Хубаво е да си си вкъщи, нали? Слез да ти направя чаша чай.

— Боже господи! — сърдито каза Тим. — Аз съм американец и обичам черно кафе.

— Тогава черно кафе, синко — усмихна се Малахи. — Както кажеш. Знаеш, че трябва само да поискаш.

— Какво иска той?

— Знаеш, че не се меся — строго изрече приятелят му. — Ако искаш да разбереш, ще трябва лично да го попиташ.

Тим наведе глава пред стария ирландец с уважение и за да му се извини. Новината, че Алан се е обаждал, го накара да е нащрек, намираще се на хиляди километра, в друга държава, а миналото се връщаше семейството му, миналото му, вината му. Подобни дни никак не бяха добри. До довечера вече щеше да си търси белята. Може би жена, може би сбиване или пък и двете. Малахи го гледаше с любов, сякаш можеше да прочете мислите му, сякаш знаеше, че има цял ден на разположение, за да го разубеди да не върши глупости.

* * *

Остров Принц Едуард беше точно такъв, какъвто Лусинда си го бе представяла. Място с полянки и реки, брулено от вятъра и заобиколено от морето. Навсякъде имаше плажове, някои с червен пясък, други с толкова бял и ситен, че приличаше на стрити на прах перли. Все едно прекрачваше в страниците на любимата си книга.

Даян шофираше бавно, за да може Лусинда да се наслади на всеки сантиметър от острова. Видяха Акадианската енория в Тигниш, столицата Шарлотмаун и готическите кули на базиликата „Сейнт Дънстан“, спокойния район на Съмърсайд, където видяха двойка сребърни лисици, и най-накрая тръгнаха по Блу Херън Драйв, който минава покрай брегове с червени пясъчници. Той ги отведе в „царството“ на „Ан от имението Грийн Гейбълс“.

— Синя чапла — прочете Ейми в книгата за птици. — Голяма водна птица, която всяка пролет мигрира в крайбрежните райони, за да гнезди в плитките заливи и блата. По време на пътуването ще видим ли такива птици?

— Виждаме ги в блатата на Хоторн — отвърна Даян. — Непрекъснато. Нали се сещаш, онази голяма птица, която все се крие в сенките...

— С възлести крака — каза Ейми.

— Тази, за която говориш, е сивата чапла — поправи дъщеря си Лусинда.

— Все тая. — Даян зави по дълъг и живописен хълм.

— Все тая ли е, Ейми? — попита Лусинда. — Синята чапла и сивата чапла една и съща птица ли е?

— Различни са! — отвърна момичето и размаха пътеводителя. — От един и същи вид са, но са различни птици!

— Грешката е моя — засмя се Даян, учудена, че на Ейми е започнало да ѝ доставя удоволствие да учи. С майка си се подсмихнаха лекичко. Джулия спеше в столчето си, а коленете ѝ бяха свити чак до гърдите.

Посетиха Кавендиш. Тук ентусиазмът на Лусинда малко се охлади. „Ан от имението Грийн Гейбълс“, изглежда, се бе превърнала в индустрия. Имаше водни пързалки, картове, увеселителен парк и природен парк. Тя нямаше търпение да продължат, да се почувства част от малкото сираче Ан, което ѝ бе донесло толкова много утеха, когато беше дете, но Орион имаше нужда от разходка.

Докато разхождаше кучето, Даян и момичетата отидоха на въртележките. Носеха къси панталони и тениски, защото лятното слънце напичаше точно както в Хоторн. Имаше въртележки, виенско колело, картове и улей за скоростно влакче.

— Гли-и-и — вдигна глава Джулия.

— Какво видя? — попита Ейми и клекна до нея.

— Може би синя чапла — пошегува се Даян. — В полет.

— Не — отвърна Ейми и проследи погледа на приятелката си. Даян вдигна глава и видя виенското колело. То се издигаше над увеселителния парк, а сребристият цветен метал, от който беше направено, блестеше на слънцето. Въртеше се бавно и приличаше на огромна детска книжна въртележка, от онези, дето Даян беше вдигала високо срещу вятъра, когато Джулия беше малка.

— Иска да се повози на виенското колело — каза Ейми.

— Не може — отвърна Даян.

— Защо? — Очите на момичето блеснаха и то сграбчи ръката ѝ. — Позволи ми да я кача на него.

— Не — категорично заяви Даян и усети, че се паникьосва.

— Децата обичат въртележките — увещаваеше я Ейми. — Наистина ги обичаме. Доведе я чак дотук, на пътешествието на живота ѝ... Не може ли да се повози на виенското колело?

Джулия гледаше нагоре. Очите ѝ бяха изпълнени с радост и светлина. Чуваше се музика и гърлото на Даян се сви както винаги, когато гледаше на Джулия като на нормално момиче. Какво може да ѝ стане? И по-малки деца от нея се возят...

— Добре — съгласи се. — Може да се повози.

— Ура! — заподскача Ейми, сочейки небето. — И ние ще се качим там, Джулия. Там горе, високо!

Даян купи два билета. Напрегна се, защото се уплаши, че мъжът ще каже нещо, ще погледне Джулия странно и няма да ѝ позволи да се качи на колелото. Но той взе парите, махна им с ръка да се отдръпнат и да направят място на следващия. Даян настоя лично да закопчае коланите на момичетата. Служителят нямаше нищо против.

— Седалките безопасни ли са? — попита тя с разтуптяно сърце.

— Разбира се — отвърна той.

— Някога имало ли е проблем?

— Все още не сме губили дете — пошегува се той.

— Даян... — Ейми се почувства неудобно.

— Ма-а-а — обади се Джулия и докосна носа и косата на майка си.

— Добре, следващия! — каза служителя, виенското колело се завъртя бавно, за да се качат следващите двама души, и Даян вече не можеше да достигне момичетата. С всяко завъртане Джулия се отдалечаваше от нея. Тя стоеше на земята, вдигнала глава, и ѝ се искаше да си вземе детето обратно.

— Скъпа, къде са момичетата? — попита Лусинда, щом се приближи до нея.

— Аз съм луда, мамо — каза Даян. — Позволих им да се качат на виенското колело.

Лусинда заслони с ръка очите си и се загледа нагоре. Усмихна се и размаха ръце като луда. Джулия и Ейми бяха чак на върха. Останаха там няколко минути, докато и последните „пътници“ се качат, и колелото започна да се движи.

— Погледни ги. — Лусинда все още махаше с ръка.

— Не мога — отвърна Даян.

— Юху-у-у! — чуваше се гласът на Ейми. — Ние летим!

— О, мамо! — възкликна Даян. Усети, че паниката стяга гърдите ѝ. Беше изпратила детето си, нейната малка, безпомощна Джулия, на непознато място. Беше я оставяла на грижите на детегледачка, беше я оставяла да пренощува сама в болницата, но за пръв път имаше чувството, че губи контрол над ситуацията. Ами ако Джулия се уплаши? Ами ако се пхне под преградата и падне?

— Юху-у-у! — отново извика Ейми. — Юху-у-у! Юху-у-у!

— О, боже господи! — Лусинда хвана дъщеря си за ръка. — Чуваш ли това?

— Да — отговори тя и закри лицето си с ръце. — Ейми е невероятна.

— Това е Джулия, скъпа — каза Лусинда. — Това е дъщеря ти.

Даян откри лицето си. Виенското колело весело се въртеше, музиката се носеше в топлия летен ден. Вагончетата бяха пълни. Даян намери дъщеря си и видя, че устата ѝ е широко отворена. Момичето се смееше и викаше от радост.

— Юху-у-у! — викаше Джулия. — Юху-у-у!

Даян държеше майка си за ръка и гледаше как нейното малко момиченце се забавлява високо в небето. Когато колелото спря и тя изтича към тях, чу Ейми да казва:

— Уха! О, господи! Може ли пак да се повозим?

— Може би по-късно — намеси се Лусинда.

Даян очакваше да завари Джулия да плаче. Готова да я прегърне в обятията си, тя се отдръпна назад. Дъщеря ѝ се усмихваше, главата ѝ се клатеше насам-натам от щастие.

— Юху-у-у! — прошепна Джулия и се втренчи в очите на майка си. На Даян ѝ се искаше и Алан да е тук, за да я види и да я чуе.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Алан се върна в кабинета си от болницата. Негов пациент си пукнал главата на плажа „Джети“ и от спешното го повикаха. Крие Райт, седемгодишно момче с две по-големи сестри, си ударил главата, докато играел с фризби. Сестра му Айбигейл се грижела за него, тъй като родителите им излезли в морето с корабчето си, и помолила лекарите в спешното да се обадят на доктор Макинтош. Той веднага отиде.

Сега вече беше в кабинета си и се загледа в бележката на бюрото. В първия момент написаното му се стори безсмислено: „Обади се брат ви Тим.“ Следваше грешен номер.

Алан позвъни на Марта. Тя чакаше на другата линия да разговаря с невролога, който прегледа Крис, но веднага отговори:

— Да, доктор Макинтош?

— Телефонното съобщение от брат ми... — започна той.

— А, да. Обади се, докато бяхте в болницата. Той...

— Сгрешила си телефонния номер — прекъсна я Алан.

— Не, не съм.

Марта беше безупречна медицинска сестра, но не я биваше като секретарка. Той отдавна се канеше да си наеме секретарка, за да махне това бреме от нея. Но засега тя му беше секретарка и той ѝ се скара, тъй като в чакалнята го чакаха много пациенти.

— Виж какво, Марта — изрече той, — записала си телефонния номер на Малахи Кондон, Където и да ловува брат ми в момента, със сигурност не е в Канада. Затова би ли отишла до бюрото си да потърсиш...

— При Малахи е — спокойно отвърна сестрата. — Ясно го каза.

— О! — изненада се Алан. — Съжалявам.

— Ако позволите, на втора линия е неврологът на Крис...

— Здравей, Джейк? — Той натисна копчето за втора линия, готов да чуе резултатите на Крис от Джейкъб Трентън, най-добрия невролог в болница „Хоторн Колидж“. Зарадва се като чу, че детето няма

сътресение на мозъка, няма нищо притеснително и че ще се оправи. Но Алан беше разсеян.

Като приключи разговора, се загледа в бележката. Брат му беше в Луненбург, Нова Скотия, при Малахи Кондон, а той беше посъветвал Даян да се обърне към Малахи, ако се нуждае от нещо. Това, че изпрати жената, която обича, в ръцете на брат си, го разстрои. Набра познатия телефонен номер в корабчето на Малахи.

* * *

Даян се наслаждаваше на всеки километър от пътя. Защо досега не бяха правили такова пътуване? Реши, че ще посетят с каравана всички прекрасни места в Съединените щати — планините на Колорадо, пещерите на Кентъки, Мемфис, Големия каньон, река Мисисипи. Посетиха Удлей и се потопиха в средновековието. Видяха нос Траверс, където преди сто зими мъже, впрегнати като коне, са теглели през пролива шейни с пътници.

От всяко място, което посещаваха, изпращаше картички на Алан. На всеки плаж строяха замъци. На север пясъкът беше бял, а по южното крайбрежие — червен. На Джулия, изглежда, ѝ харесваше да е на пясъка със семейството си и да украсява замъците с мидички и сухи водорасли.

— Може да сменя професията си — каза Даян. — Отсега нататък ще правя пясъчни замъци вместо къщички за игра. Джулия ще ми помага.

— Не можеш да продаваш пясъчни замъци — тъжно заяви Ейми. — Те са нетрайни.

— Знам — отвърна тя и помогна на Джулия да сложи мокър червен пясък върху една кула. — Но докато морето не ги отнесе, са толкова красиви.

— Ма-а-а — обади се Джулия.

Посетиха и местата, които любимата героиня на Лусинда, Ан, е познавала. Видяха и двора на къщата на Луси — Мод Монтгомъри, където е живяла авторката с баба си и дядо си след смъртта на майка ѝ.

— Знаела е от собствен опит — каза Лусинда.

— Какво е да си сираче ли? — попита Ейми.

— Да — отвърна тя — Не можеш да си представиш, това е най-самотното чувство на света.

— Предполагам — Хвана я за ръка Ейми.

Разхождаха се из фермата и една стара ябълкова градина. От самата къща бяха останали само основите и бяла ограда. Даян беше разочарована. Искаше ѝ се да я снима, за да направи същата за някое момиченце от Хоторн. Заслуша се в разговора на Ейми и майка си, докато буташе количката на Джулия, и беше благодарна, че има майка и че Лусинда е здрава.

— Това, че съм тук, означава много за мен. — Лусинда хвана Даян и Ейми за ръце.

— Знам, че обичаш тази книга — каза дъщеря ѝ.

— Детството ми беше твърде самотно — обясни Лусинда. — Осиновите ми все се караха и често се стигаше до насилие.

— Аха — обади се Ейми. — Много добре знам за какво говориш.

— Ще ми се да беше започнала да четеш по-отрано, — Лусинда я целуна по главата. — Книгите бяха моето бягство от реалността. Щом чуех, че баща ми крещи, вземах книгата си и потъвах в нея. Не знам какво щях да правя, ако не четях.

— А аз исках само да не се карат — каза Ейми. — Лежах в кревата си със стиснати палци и си го пожелавах от все сърце. Молех се на всички ангели нещо да се случи, Бъди да изчезне и нещата да се оправят.

— Явно някой от тези ангели те е чул.

— Да — поклати глава тя. — И аз така мисля.

— Бъди си отиде, а майка ти е по-добре.

— Беше толкова ужасно — прошепна Ейми, — като чувах, че я удря...

— Този звук — Лусинда затвори очи, сякаш все още чуваше скандалите в собственото си семейство. — Плющенето на шамарите... Когато налагаше с юмруци, беше още по-лошо.

— Письците ѝ — каза Ейми. — И да знаеш, че не можеш да направиш нищо, за да ѝ помогнеш.

— Въпреки че искаш — добави възрастната жена.

— Повече от всичко на света — изрече момичето.

Даян взеше Джулия и си даде сметка, че няма място в този разговор. Майка ѝ толкова рядко говореше за трудното си детство. То

беше част от нея, която пазеше в тайна. Винаги когато се сетеше за детството на майка си, ѝ ставаше мъчно за самотното сираче. Изглежда, на майка ѝ ѝ беше твърде тежко и болезнено да говори за миналото си. А и Ейми почти не споменаваше за проблемите в семейството си. Даян знаеше, че според Алан терапията ще ѝ се отрази добре, тъй като е била травмирана от семейните проблеми. Той обясни, че подобно преживяване е същото като това, което са изпитали хора по време на война.

Разхождаха се из полята. Ябълковите дървета бяха отрупани с плод и силно миришеше на ябълково вино. Даян си помисли за Алан; той щеше да се радва, че Ейми споделя част от проблемите си.

— Големи късметлийки сме — каза Даян.

— Скъпа?

— Ние с Джулия — обясни тя. — Животът ни е прекрасен.

— Но, Даян — погледна я учудено момичето. — Как можеш да говориш така, след като Джулия е толкова болна...

— Така е — отвърна тя. — И страдах много заради това. Повече, отколкото бих искала да си призная. Но въпреки това сме щастливи. Около нас винаги е имало само любов.

— Баща ѝ ви е напуснал — тихо ѝ припомни Ейми.

— Но тя получи много от други хора. Така че това вече почти няма значение. Тя има мен, баба си, чичо си... — казвайки това, разбра колко много ѝ липсва Алан.

— Кой не би обикнал Джулия? — Лусинда се наведе да целуне внучката си.

— Бъди — тържествено заяви Ейми.

— Права си — отговори възрастната жена. — Моят осиновител също. Такива зли хора просто не могат да обичат.

— Тук много ми харесва. — Даян усети топлия бриз, който духаше между овощните дървета. Затвори очи. За да запомни този миг завинаги. Не само мястото, но и разговора — хората, които най-много обичаше, се доверяваха с отворени сърца. Мислеше си за Алан и знаеше, че всичко ще се оправи, когато се прибере.

— На мен също — обади се майка ѝ.

— Да си вземем нещо — предложи Ейми. — За спомен.

— О, скъпа — каза Лусинда, — не е редно да взимаме каквото и да било...

— Ето. — Момичето изтича и взе четири спаружени ябълки. — Никой няма да има нищо против, ако ги вземем, нали?

Даян ги погледна с недоумение. Ябълките бяха наранени и сбръчкани. Дръжките им бяха изкривени и миришеха на оцет или на вино. Защо Ейми избра нещо толкова грозно? Можеше да набере цветя, да намери хубави камъчета, да потърси четирилистни детелини, да събере пожълтели листа.

Лусинда обаче я разбра. Тя клатеше глава и докосваше всяка ябълка колкото се може по-нежно.

— Добре ще изсъхнат — каза тя.

— Така ли? — попита Ейми.

— Да. Ще ги сложим в кухничката на караваната и докато се приберем, ще са изсъхнали. Много ми харесват. Невероятни са.

— Но защо? — попита Даян. — Не разбирам. Защо взе тези изгнили ябълки?

— Това сме ние — отговори момичето.

— Нима не разбираш? — попита Лусинда, а сините ѝ очи блестяха. — Ти би трябвало най-добре да разбереш, скъпа. Ейми е права, те олицетворяват нас самите. Те са наранени, грозни, съсипани. Непривлекателни и отблъскващи, лежат на земята...

— Докато някой не ни вдигне оттам — прошепна Ейми. — Докато ти не ме вдигна, Даян.

— О! — възкликна Даян и сложи ръка на устата си.

— Неща, които другите биха сметнали за непривлекателни и отблъскващи — каза Лусинда и тя най-накрая разбра. Майка ѝ имаше предвид себе си като дете. Даян погледна Джулия, която се взираше в небето и слушаше шумоленето на вятъра в листата на дърветата. Гърлото ѝ се сви, като си помисли за всички онези хора, които виждат дъщеря ѝ само като уродливо, непривлекателно същество.

— Винаги ще ги пазим — тържествено заяви Ейми, както би говорило само едно дванайсетгодишно момиче. Обаче миг по-късно Лусинда изрече със същия приповдигнат тон:

— Во веки веков.

Даян взе своята ябълка и затвори очи. Замисли се за себе си. Беше захвърлена и изоставена, а после беше вдигната и обичана от брата на мъжа, който явно я беше смятал за непривлекателна. Даян се влюбваше.

— Те олицетворяват нас самите — изрече на глас.

Каза го на Джулия, на майка си, на Ейми и на някого, който беше много далеч, чак отвъд морето.

* * *

Вечерта спряха на паркинг край морето. Тук звездите сякаш блестяха по-ярко отколкото у дома. Стела седеше на прозореца и гледаше съзвездието си.

Кученцето се беше настанило в леглото на Ейми и спеше в краката ѝ. Всички си бяха облекли пижамите с лосове, защото беше хладно. Даян и Лусинда седяха на сгъваемите столове отвън и слушаха шума на вълните. На масата между тях гореше свещ, за да гони насекомите. Пиеха чай от портокал с мед, а топлината от чашите сгриваше ръцете им.

— Чувстваш ли се пенсионерка? — попита дъщерята.

— Чувствам се млада, щастлива, развълнувана, енергична...

— Харесва ли ти пътуването? — попита Даян.

— То е моята сбъдната мечта — отговори Лусинда. — Много повече, отколкото някога съм очаквала, хиляди пъти по-хубаво, понеже вие с Джулия сте с мен. А и Ейми е толкова мила...

— Само татко го няма.

— На мен той ми липсва — каза Лусинда. — А на теб кой ти липсва?

— Не знам — отвърна Даян.

— След бала доста закъсня.

— М-м-м. — Даян се загледа в небето. Тук на север въздухът беше много чист. Звездите блестяха. Млечният път се белееше в нощта и един метеор падна в океана.

— Видя ли? — попита Даян.

— Да — отвърна Лусинда. — Падаща звезда. Какво съвпадение.

— Още една! — Младата жена скочи на крака и погледна майка си. — Какво искаш да кажеш, че е съвпадение?

— Че говорим за хората, които обичаме, и виждаме падащи звезди. Щеше да ми разкажеш за разходката си.

— Мамо...

— Разходката с Алан.

— Просто се разходихме по пристанището. — Сърцето ѝ заби силно, като си спомни. Не можеше да реши дали е готова да сподели. Падащи звезди кръстосваха небето и оставяха бели огнени следи. — Какво става? Остров Принц Едуард привлича метеори или какво?

— Това е метеоритен дъжд — обясни Лусинда. — Наблюдава се през август, в Кънектикът също. С баща ти го проследявахме всяко лято.

Даян си спомни и поклати глава. Стояха с баща си край блатата, хваната за ръце, и той ѝ обещавахе падащи звезди. А те не спираха да падат — метеор след метеор. Не знаеше, че това е природно явление. Смяташе, че баща ѝ е толкова невероятен, че може да командва падащите звезди.

— От години не съм ги виждала — каза тя.

— Имаше толкова грижи, скъпа — отбеляза майка ѝ. — Беше твърде погълната от Джулия, за да погледнеш небето.

— Знам. — Сега Даян наблюдаваше звездите.

— Или пък да забележиш, че един прекрасен човек иска да те дари с любов.

— Мамо...

— Така е, скъпа.

— Сега вече го разбирам.

Даян се взираше в небето. От няколко секунди не бе виждала метеор и осъзна, че е затаила дъх. После падна един и тя си отдъхна. Сети се, че учи Алан как да си пожелава нещо, когато види падаща звезда. Толкова е лесно да свикнеш с невероятните неща в живота. Човек свиква точно толкова бързо и с мъката. Тогава защо да не свикне и с любовта? Животът може да се промени за миг и човек забравя какво е било преди.

— Даян? — подкани я майка ѝ да продължи.

— Снощи споделих нещо с него — тихо каза тя.

— Какво?

— Казах му, че навремето съм избрала неподходящия брат.

— Я виж ти — каза Лусинда, а Даян усети, че майка ѝ се усмихва. — Я виж ти, я виж ти!

— Искях нещата да потръгнат — каза младата жена.

— Имам всички основания да смятам, че така ще стане.

— Защо? — попита Даян. — Какви основания имаш?

— Ти, Алан... — Лусинда все още се усмихваше.

— От доста време провалям нещата — възрази дъщеря й. — Не всичко ще тръгне по мед и масло.

— Ако въобще се случи — отбеляза майка й.

— Да.

— Това, което трябва да направиш — каза Лусинда, — е да продължиш напред.

Даян нищо не каза. Зад нея на прозореца на караваната Стела съзря съзвездието Орион, което се намиреше над морето, и записка от радост.

Лусинда продължи:

— Общо взето, цял живот се уча как да продължа напред. Първо, трябваше да простя на родителите си за това, че са починали, и на другите за това, че са ме осиновили.

— Но как? — попита Даян.

— Има само един-единствен начин. — Тя се пресегна да хване ръката на дъщеря си. — Любовта.

— Как успя? След като си се чувствала толкова зле?

— Всичко започна от Емет — обясни Лусинда — и продължи с теб.

— И аз искам да опитам — прошепна Даян.

— Най-голямата ни грешка — каза майка й — е да смятаме, че любовта е чувство, емоция. Не е вярно. Тя е действие, начин на живот. Тя е това, което правиш с Джулия. Тя е това, което искаш да направиш и за Алан.

— Знам, че го искам — прошепна младата жена. — От известно време съм наясно с това.

— Тогава, остави се, скъпа — каза Лусинда. — Остави се да го обичаш.

Даян поклати глава в знак на съгласие и погледна падащите звезди.

Животните издаваха обичайните си звуци, а децата спяха в караваната. Вълните се разбиваха на брега. Атлантическият океан се простираше хиляди километри на юг и тя си представи, че Алан слуша същите вълни в Хоторн. Знаеше, че той я чака да се върне, а тя бе на път към дома.

* * *

Докато пътуваха към ферибота, Даян реши да разходи Орион. Отби по черен път и спря зад една дюна. Всички бяха тъжни, защото не им се тръгваше от острова Принц Едуард в такъв хубав, слънчев ден. Ейми се качи на дюната и първа го видя — в скритото заливче имаше плаж с черен пясък.

— Елате всички! — извика тя. — Тук трябва да построим замък. Има черен пясък!

— Нямаме време — погледна часовника си Лусинда. — Трябва да хванем ферибота.

— Дли-и-и — обади се Джулия.

Даян знаеше, че тя много обича да играе на пясъка.

— Мисля, че ще имаме време — каза, — ако строим бързо.

— Ти си архитектът — отбеляза Лусинда. — Оставям строителните въпроси на теб.

Изкачиха се по дюната и изтичаха към водата. Пясъкът скърцаше под краката им. Беше много фин и приятен, като стрит на прах талк, лепеше се по краката им и блестеше като късчета черни диаманти. Изравниха едно място над плискащите се вълни. Започнаха да трупат пясък на купчина и да го оформят.

— Ма-а-а — каза Джулия, докато Даян ѝ помагаше да загребе малко твърд пясък.

— Миличка — прошепна майката. — Това е толкова рядко. За пръв път виждаме черен пясък.

Моделираше се лесно. Издълбаха крепостите валове и балконите. И мидичките бяха много странни — розови и крехки. Даян помогна на Джулия да ограда прозорците с мидички и камъчета, като се стараеше да не поглежда часовника си.

— Черен замък — каза Ейми.

— Нашето произведение на изкуството — тъжно изрече Лусинда. — През последния ден от престоя ни тук.

— Защо трябва да си тръгваме? — попита Ейми, докато внимателно оформяше ръбовете покрай стените на замъка. — Защо не можем да останем?

— Съгласна съм — отвърна Лусинда. — Аз съм пенсионерка. Нямам никакви задължения, нямам закъде да бързам.

— Ти ще ми преподаваш — каза момичето. — Ще живеем в караваната. Тя ще ни бъде и училище. На Джулия също ще ѝ хареса.

— Сигурна съм — отговори Лусинда. — Нашият безкраен пилигрим. Дойдохме, видяхме и останахме.

— Га-а-а — изчурулика Джулия, свита в скута на Даян. Бяха седнали от другата страна на черния замък, срещу Ейми и Лусинда. Даян лежеше на една страна и издълбаваше вратите в стената с пръчка, а Джулия се беше свила до нея. По кожата ѝ беше полепнал пясък и блестеше като черни звезди. Даян слушаше как останалите се забавляват, докато обсъждат различни начини да останат на острова още малко, и хвърли пръчката.

Тя притисна дъщеря си до себе си. Гласовете бяха като музика, която приглася на нежните вълни. Де да можеше това да трае вечно: топлото слънце, лекият ветреца, чувството, че са заедно. Лятото беше към края си — другата седмица беше първи септември. Даян слушаше как майка ѝ и Ейми се смеят и прегърна Джулия по-силно.

Щеше ли да остане, ако имаше тази възможност? Ако можеше да си пожелае този миг никога да не свършва, щеше ли да го направи? Черният пясък беше по-топъл от обикновения. Той привличаше топлината, задържахше слънцето в тъмните си зрънца. Тя си помисли за падащите звезди и за това, че ще види Алан отново. Но тук, на този рядък и невероятен плаж, не се ли намираще всичко, всичко, което можеше да си пожелае.

Нуждаеше ли се от друг вид любов? Имаше дъщеря си, майка си, тяхната приятелка, този прекрасен замък... само да можеше да спре прилива, за да не го разруши! Лусинда се изправи и изтупа пясъка от ръцете си. Както обикновено извади фотоапарата и го снима. Времето летеше. Трябваше да побързат, за да хванат ферибота. Кучето тичаше в кръг като лудо, понеже знаеше, че ще трябва отново да влезе в караваната.

— Хайде, Орион — засмя се Ейми. — Искаш ли малко вода? Ела с мен.

— Четирийсет минути — каза Лусинда. — Точно толкова време имаме, за да стигнем навреме за ферибота. Ако го изпуснем, оставаме на острова завинаги. Няма да успеете да ме накарате да си тръгна.

Даян се поколеба. Ами ако се забави? Можеше да върви едва-едва, за да закъснеят. Можеха да останат на това очарователно място, нямаше да ѝ се наложи да се върне вкъщи и да се изправи пред чувствата си, реалността никога нямаше да се върне отново.

— Гли-и-и — обади се Джулия.

Тя издаваше особени звуци. Думите ѝ не можеха да се преведат, но Даян ги разбираше. Те имаха свое значение както плискащите се вълни, шепнещия пясък, крясъка на чайките. Всичко в природата означава нещо одухотворено от собствена поезия и всеки, който иска, може да я чуе. Джулия беше по-смела от майка си. Казваше ѝ да тръгват, да се върнат в Хоторн, да видят какво им готви бъдещето.

Даян вдигна Джулия и тръгна към дюните. Водите се бяха отдръпнали. Следващият прилив щеше да е след няколко часа. Дотогава вече щяха да са на ферибота за Нова Скотия на път за вкъщи. Даян държеше дъщеря си и беше благодарна, че няма да видят как морето отнася замъка от черен пясък.

Скоро щеше да е при Алан.

* * *

Когато работеше, Малахи често изключваше телефона си. Не искаше музиката на делфините да си съперничи със звъна на камбани. Малко след като го включи, му се обади Алан.

— Изпусна брат си — каза Малахи. — Той се запасява с продукти и ще отплава за Мейн. Би трябвало да се върне след час.

— Заминава ли? — попита Алан. — Кога?

— Кога ли? — Малахи се загледа в гмурците, които ловяха риба в пристанището. Свикнал с различните нюанси в говора на делфините, той улови смесица от разочарование и облекчение в гласа на Алан. — Защо не го попиташ, като ти се обади? Ще му кажа, че си звънял.

— Кажи ми, Мал — настоя Алан, — какви са намеренията му?

— Исусе Христе — възкликна приятелят му. — Писмени показания ли искаш? Напуска пристанището със сутрешния прилив. Какво има?

— Ще ти кажа, Малахи. Даян е във ваканция в района, дадох ѝ телефонния ти номер и ѝ казах да те потърси. Не искам да има

проблеми с Тим. Най-малко от това има нужда.

— Тя е голямо момиче — отвърна Малахи. — Може пък точно от това да има нужда. Остави я да води собствените си битки в живота. Или да се помири със себе си. Не ти контролираш живота й.

— Малахи!

— Чуй ме — прекъсна го Малахи. — Ако е писано да е твоя, ще го разбереш. Няма да постигнеш нищо, ако манипулираш ситуацията с Тим. Нека природата си каже своето, нека бъде Божията воля. Както искаш, така го кажи. Но не ме карай да се намесвам в проклетия ви любовен триъгълник. Много обичам всички ви, за да го направя.

— Добре, де. — Алан се загледа през прозореца към пристанището на Хоторн. Знаеше, че Малахи е прав. Но това не намали страха, че Даян и Тим може да се видят след толкова време и да си спомнят какво е имало някога между тях. Алан беше далеч и нищо не можеше да направи.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Докато прекосяваха Нова Скотия на път за ферибота, който щеше да ги отведе на континента. Джулия получи пристъп. Тялото ѝ се скова, прехапа езика си до кръв и две минути се мята. Ейми се разпищя, а животните се скриха под леглата. Даян отби веднага и едва не преобърна караваната в канавката.

— Джулия — изкрещя тя и се опита да я прегърне. От устата на момиченцето излизаше кръв и очите му се забелиха.

— Какво ѝ е? Какво става? — извика Ейми.

— Даян, ето ти лъжица. — Лусинда се опита да пъхне лъжицата в устата на Джулия. — Трябва да притиснем езика ѝ, за да не го глътне.

— Отдръпни се! — изкрещя Даян. — Изведи Ейми оттук и ни остави сами. Мамо, знам какво правя. Това само ще я нарани. Направете ми място. Излезте!

Лусинда беше много разтревожена, но помогна на Ейми да слезе от караваната. Даян чу гласовете им — разтревожения глас на Ейми и успокоителния на Лусинда. За пръв път се случваше, но Алан я беше предупредил да внимава Джулия да не получи пристъп. Беше я предупредил по време на пристъп никога да не слага твърд предмет в устата ѝ, който може да счупи зъб или да нарани небцето. Единственото нещо, което можеше да направи, бе да я прегърне и да изчака пристъпът да премине. Пристъпът отминаваше. Мускулите ѝ се поотпуснаха. Тялото ѝ потрепери още веднъж. Детето въздъхна. На Даян ѝ се доплака. Искаше да се извини на майка си, че ѝ се развика, и да се увери, че Ейми е добре. Искаше да подреди всичко, което Джулия беше съборила — шише с плодов сок, купчина пътеводители. Даваше си сметка, че става нещо лошо и трябва да намери медицинска помощ.

— Мамо! — извика Даян.

Лусинда и Ейми застанаха на прага.

— Шофирай ти, мамо — каза, люлеейки Джулия. — Закарай ни до най-близката болница.

Лусинда кимна и седна зад волана. Нова Скотия беше провинциален район и притежаваше красота, която спира дъха. Навсякъде се простираха полета с цветя. В далечината се виждаха сини хълмове. Високи борове хвърляха сянка на пътя, но не се виждаха градове. Ейми гледаше картата и упътваше Лусинда, доколкото можеше.

— Скъпа — каза Лусинда след петнайсетина километра, — кажи ми какво да правя сега.

— Намери телефон — отвърна Даян.

Джулия лежеше в скута ѝ и потрепваше. Дишането ѝ беше повърхностно и беше бледа. Клепачите ѝ потрепваха, сякаш е заспала дълбоко и сънува, но не се събуждаше. Стомахът на Даян се сви от страх, сякаш тя и детето ѝ се бяха изгубили в пустошта. На следващата отбивка имаше четири телефонни кабинки. Докато Даян изтича да се обади, Лусинда прегърна Джулия, а Ейми се въртеше около тях. Сърцето на Даян биеше ускорено. Беше толкова паникьосана, че не можеше да мисли трезво. В Канада имаше ли телефон за спешни случаи 911? Ако се обади, къде щеше да им каже да дойдат? С треперещи ръце набра телефона на Малахи.

— Пак ли си ти? — сопна се той, щом вдигна слушалката. — Мисля, че ти казах, че това е между брат ти...

— Малахи! — изплака Даян. — Обажда се Даян Робинс. Намирам се в Нова Скотия и...

— Успокой се и говори по-бавно — отвърна той със съвсем друг тон. — Знам, че сте тук. Чух цялата история. Какво има? Защо си така уплашена?

— Дъщеря ми е зле, Малахи — каза тя. — Трябва да я заведа в болница, а не знам къде да отида...

— Кажи ми къде сте.

Даян му описа къде се намират. Каза му, че са в Пиктоу на път за Ярмът, като спомена и последния пътен знак, който си спомняше.

— Трябва да отидете в Халифакс — посъветва я той. — Това е най-доброто място, а и е най-близо. Тя ще издържи ли, скъпа? Какво е състоянието ѝ?

— В безсъзнание е. Получи пристъп. Пулсът ѝ е ускорен и... — Избухна в сълзи. Гласът на Малахи беше дълбок и мил и я накара да се замисли как щеше да звучи гласът на баща ѝ.

— Знам, че е преживяла много, горкото дете — каза той. — Просто я закарай в Халифакс, а ние ще дойдем направо в болницата. В състояние ли си да шофираш?

— Мисля, че да — отговори Даян. — Ще се стегна заради Джулия. Благодаря. Радвам се, че ти се обадох.

Едва след като затвори телефона, тя се спря и се запита с кого ли ще дойде в болницата Малахи и откъде знае, че е на път.

* * *

— В Луненбург е хубаво. — Тим се качи с покупките на корабчето. — Прекрасен град.

Изречението на Малахи му подсказа, че нещо не е наред.

— Става въпрос за дъщеря ти, Тим — заяви той. — Много зле е.

— Джулия... — смая се Тим.

— Току-що се обади Даян.

— Обади се тук?

— Сигурно е нещо сериозно.

Руменото лице на Малахи беше мрачно, а очите му — дълбоки и тъжни. Той беше ирландец, разбира се, и можеше да погледне трагично на абсолютно всичко — на гъстата мъгла или на топящия се сладолед например. Тим преглътна с мъка и зачака да чуе какво е станало. От доста време бягаше, но това не означаваше, че не мисли за него, за детето, което изостави. Сърцето му биеше ускорено.

— Тя е страдала доста — каза Малахи.

— Знам.

— Ужасно е страдала — продължи старият му приятел. — Животът на едно момиченце не бива да е толкова тежък. Нито пък на една майка или баща. Остави покупките и да тръгваме.

— Какво? — попита Тим.

— Идваш с мен в Халифакс Те са там.

— Халифакс, Нова Скотия ли? Нагоре по пътя?

— Точно там — отговори Малахи. — Брат ти Алан те търси. Даян е тук на почивка и детето е получило пристъп. Взимай си якето и...

— Не мога!

— Как ли пък не! — Малахи го бутна по ръката. — Тя ти е дъщеря, Тим. Каквото и да изживява Даян, ще ѝ е по-леко, ако бащата на Джулия е до нея. Остави глупавата си гордост и се дръж като мъж. Направи го заради момиченцето.

— Искам, но не мога — изрече Тим. Спомни си как изглеждаше Даян последния път, когато я видя — бременна в деветия месец, по лицето ѝ течаха сълзи, хвана ръката му и го помоли да не си отива. Цели единайсет години той се опитваше да избяга далеч от този спомен и само си представяше какво е направила. За нейно добро не искаше отново да влиза в живота ѝ.

— За бога, Тим! — извика Малахи. — Като някой призрак си. Преследваш собствения си живот! Що за живот е това да ловиш омари за всяка компания, която те наеме? Нямах семейство, дори Алан нямаш вече. Нямах пристанище, на което да е домът ти, нямаш любов. Това е шансът ти, Тим.

Тим стоеше като вцепенен, затворил очи, сякаш може да спре всичко, което се случва.

— Сляп ли си, синко? Та това е цяло чудо. Дъщеря ти се нуждае от теб точно в този момент. Мислиш, че тези неща се случват случайно ли?

— Не знам — отвърна той.

— Да, ама аз знам — заяви възрастният мъж, вперил поглед в него. — И те уверявам, че не се случват току-така. Това е твоят шанс, може би последният. Ако можех да прекарам една минута с Гейбриъл и Бриджит, бих дал живота си за това. Грабни я, Тим!

Гърлото на Тим се сви. Ами ако Малахи бе прав? Ами ако можеше да се види с Даян, да се запознае с дъщеря си? Защо дойде в Канада точно сега, точно това лято, тази седмица? Защо те дойдоха тук точно сега?

— Халифакс ли? — чу се да пита. — Там ли са?

— Натам са тръгнали — отвърна Малахи. — Хайде.

Тим поклати отрицателно глава. Знаеше, че няма да отиде.

— Хайде, тръгвай. — Приятелят му го дръпна за ръката.

Той се освободи и каза:

— Стига, Малахи. Остави ме на мира.

— Да те оставя на мира ли? — изрева Малахи. Изправи се в цял ръст и извика: — Дъщеря ти е тук и се нуждае от теб сега, а ти си

твърде безхарактерен, за да ѝ помогнеш?

— Не мога... — каза Тим.

— Негодник такъв. Безгръбначно мекотело такова.

— Мал...

— Това е — заяви Малахи. — Това е краят. Когато отказа да дадеш кръв за детето си, го отдадох на това, че беше млад, уплашен и че беше далеч. Но сега. Тя е тук. На няколко километра по пътя...

— Не ме обвинявай, Мал. — Тим се почувства така, както когато беше дете и майка му го изостави заради бутилката. — Не казвай...

— Да не казвам истината ли? Вдигам ръце от теб. Обичах те като син, но няма да позволя мой син да е толкова слабохарактерен. Ти си скапан страхливец, Тим Макинтош, и повече не искам да чувам за теб.

— Хей, Малахи! — извика Тим и изтича след стареца, а сълзите се стичаха по страните му.

— Оставям те на мира. — Малахи се забърза — Точно това правя. Ти ме помоли за това и аз се подчинявам. Върви по дяволите!

Тим се спря. Стоеше на дока на пристанището в Луненбург и плачейки от ярост, гледайте как човекът, който беше като негов баща през последните двайсет и няколко години, го отхвърля.

* * *

Докато стигнат до болницата, Джулия се стабилизира. Нямахте втори пристъп. Беше будна и сравнително жизнена. Поетично отваряше уста, сякаш искаше да каже нещо. Пак започна да размахва ръце, но движенията ѝ бяха вяли. Даян я държеше на ръце, но лекарите искаха да я отведат да ѝ направят ядрено-магнитен резонанс.

— Мога ли да дойда с нея? — попита Даян.

— По-добре изчакайте тук — каза лаборантът. — Всичко ще бъде наред. Ще ви я върнем, щом свършим.

Тя с ужас гледаше как отвеждат Джулия. Не ѝ се мислеше как се чувства дъщеря ѝ. Искаше да е до нея по време на всички процедури и манипулации, така че когато Джулия се уплаши, майка ѝ да е там и да я успокои. Даян се огледа за Лусинда, но тя беше завела Ейми долу до кафето. Даян беше много притеснена. В чакалнята телевизорът работеше, но тя не можеше да се съсредоточи да гледа. До бюрото на

сестрите имайте няколко телефона. Почти машинално отиде до тях и позвъни на Алан.

— В момента преглежда пациент, Даян. Може ли да...

— Марта — Даян хвана слушалката с две ръце, — не мога да чакам. Имам нужда от него веднага. Моля те, извикай го. Моля те...

След десет секунди Алан беше на линията. Поздрави я, а очите на Даян се напълниха със сълзи. Тялото ѝ се разтърси от съдържаните досега ридания.

— Алан, аз съм — изплака тя. — Ние сме в болница. Джулия получи пристъп и я отведоха да ѝ правят ядрено-магнитен резонанс. Пътуването мина великолепно, тя прекара страхотно...

— В съзнание ли е? — тихо попита той. — Диша ли?

Въпросите му ѝ подействаха успокояващо. Бяха точни и конкретни и я накараха да мисли и да се съсредоточи.

— Да — отвърна. — И на двата въпроса. Докато пристигнем, тя сякаш се посъвзе.

— Опитваше ли се да хване невидими пеперуди? — Алан така добре описа ръкомаханията на Джулия, че Даян почти се усмихна.

— Махаше с ръце.

— Това е нашето момиче — каза той.

И преди бяха преживявали лоши моменти, и винаги ги преодоляваха. Никой не познаваше случая на Джулия по-добре от него. Даян забеляза, че тези непознати лекари поклащат глава от съжаление при вида на деформираното ѝ тяло. За Алан Джулия беше неговата красива племенничка. Той действаше много предпазливо и спокойно, за да вдъхне смелост на Даян.

— Кой е на смяна там? — попита Алан и си записа името и телефонния номер на лекаря.

— Да им разреши ли да я приемат в болницата? — Тя се почувства много далеч от него.

— Ще говоря с лекаря — отвърна той. — Но ми се ще да я върнем у дома колкото се може по-скоро. Наблизо има ли летище?

— Намирам се в Халифакс. — Даян се сети, че на картата видя знака за летище.

— Ако лекарите разрешат, искам днес двете да се качите на самолета. Ще ви чакам в Провидънс и от там ще я закараме направо в болница „Хоторн Колидж“.

— О, надявам се да я пуснат. — Очите ѝ отново се напълниха със сълзи. Мисълта, че ще се върнат при Алан, беше толкова успокояваща, че едва я понесе. Изпитваше ужас, че Джулия може да бъде приета в тази непозната болница с лекари, които не познават заболяването ѝ. Тя се разплака. Беше навела глава и подскочи от страх, когато почувства нечия ръка на рамото си.

Беше Малахи Кондон. Старецът стоеше в избелелия си гащеризон и жълтеникавокафява риза, а бялата коса влизаше в очите му. Лицето му бе набраздено от бръчки и почерняло от слънцето, а очите му бяха пълни със състрадание. Даян не го познаваше добре, но когато я прегърна, тя се облегна на гърдите му и се разплака.

— Даян, кой е при теб? — попита Алан.

Тя се опита да отговори, но не беше в състояние да каже нищо. Малахи миришеше на тютюн и солен въздух. Тя знаеше, че е загубил детето си, и добрината му я накара да заплаче горчиво. Той я потупваше по рамото и ѝ предложи да вземе слушалката. Тя му я подаде.

* * *

— Даян? — попита Алан. — Там ли си?

Риданията ѝ огласиха чакалнята. Алан чу мъжки глас и сърцето му щеше да се пръсне. Дали не беше лекарят на Джулия с лоши новини? Или беше Тим? Даян каза, че се намира в Халифакс, който е само на един час път от Луненбург и доколкото знаеше, брат му беше там.

— Кой е на телефона? — обади се плътен глас с ирландски акцент.

— Малахи?

— Да, аз съм, Алан. Току-що пристигнах.

— А Тим? — попита младият мъж. Устата му беше пресъхнала, а сърцето щеше да изскочи от гърдите му. Джулия беше в болница, а той мислеше само за това, че брат му може да се добере до Даян. Тя беше толкова уязвима, толкова разтревожена. Липсваше ѝ само бащата на детето ѝ да се появи и да оправи положението.

— Замина — отвърна рязко Малахи.

— Какво искаш да кажеш?

— Точно това, което казах. Замина.

— Тази сутрин, когато се обадох, беше там. — Искаше да разбере всичко, до най-малката подробност. Даян и Тим бяха ли разговаряли? Просто си беше тръгнал от болницата или от града? Въпросите нахлуваха в главата му един след друг, но после осъзна, че Малахи стои само на няколко сантиметра от Даян и че се опитва да ѝ спести истината.

— Той видя ли се с нея? — попита Алан. — Разговаряха ли?

— Не — отвърна приятелят му.

— Тя знае ли, че той е там?

— Господи! — въздъхна Малахи.

Алан също си пое дълбоко въздух. Наведе глава и опря челото си на бюрото за момент. Действаше налудничаво, не можеше да се контролира. Беше лекар, а племенницата му преживяваше криза. Вместо да запази самообладание, той се държеше като влюбен идиот.

— Видя ли Джулия? — попита Алан. — Знаеш ли какво е състоянието ѝ?

— Така е по-добре — спокойно отговори Малахи. — Обаче не съм я виждал и не знам как е.

— Мал, направи ми една услуга — помоли. — Бъди до Даян. Аз ще позвъня в болницата, ще говоря с лекарите да видя дали ще успея да уредя прехвърлянето на Джулия в Хоторн. Ще се погрижиш ли Даян да получи всичката помощ, от която се нуждае?

— Да.

— Транспорт до летището, линейка за Джулия, ако е необходимо?

— Добре.

— Майка ѝ е с нея — каза Алан. — В момента там ли е?

— Доколкото виждам, не — отговори Малахи.

Сигурно говореше на Даян, защото го чу да казва:

— Спокойно, скъпа. Спокойно. Твоята Джулия е малко ангелче. Тя е в най-добрите ръце. Лекарите в Халифакс са много добри. Може би не е това, на което сте свикнали у дома, но почти. Почти. Къде е майка ти?

Алан се напрегна да чуе. Гласът на Даян беше тих и нежен, а той долови страх и напрежение в него. Искаше му се да може да мине през

телефона, да отиде при нея и да я прегърне. Искаше лично той да ги доведе у дома, трябваше да мобилизира всичките си сили, за да се стегне.

— Майка ѝ е навън с Ейми — обясни му възрастният човек. — Която и да е тази Ейми. Изглежда, че с тях има кученце, което има нужда от разходка.

— Орион — отвърна Алан.

— Да — потвърди Малахи. — Точно това каза и тя.

Алан погледна таблото на стената, видя бебешка снимка на Джулия и се вгледа в нея. Даян я държеше в скута си. Беше сплела ръцете си пред гърдите на бебето. Пръстите ѝ бяха дълги и слаби. Това бяха най-фините ръце, които беше виждал. Очите му се напълниха със сълзи и му трябваше минутка, за да възвърне способността си да говори.

— Грижи се за нея, Мал — помоли.

— Разчитай на мен, Алан — отвърна той.

— Мога ли да говоря с нея? — попита Алан.

Малахи замълча за момент, а после каза:

— В момента не е в състояние да говори, синко. Ти се обади на лекарите, а аз ще се погрижа за нещата тук. Става ли?

— Добре — отвърна Алан.

* * *

Кръвта вода не става.

Алан затвори телефона, припомни си какво се случи преди десет години и почувства същия гняв към Тим както тогава. Джулия беше на една годинка и се намираше в болница, за да ѝ направят трета операция, и се нуждаеше от преливане на кръв. В болницата имаше недостиг на кръв от нейната кръвна група.

Той използва услугите на крайбрежната охрана и на приятели — рибари и откри Тим. Брат му се намираше на пристанището в Нюпорт, Роуд Айлънд, само на час път. Остави Даян и Джулия в болницата, качи се на колата и пое на север по път №95.

Обикновено Тим акостираше в Лонг Уарф. Алан познаваше навиците му и караше бавно покрай пристанището, оглеждаше

рибарските корабчета, хвърлили котва там. Нямаше и следа от „Афродита“. Зави по Темз Стрийт, огледа всички кейове и я откри закотвена близо до Ню Бедефорд. Сега не му оставаше нищо друго, освен да обиколи баровете.

Откри Тим в бар „Арк“, наведен над бирата си, да разправя тъжния си живот на момиче с руса коса и тесни дънки. Брат му клатеше глава и въпреки че Алан не чуваше какво казва, знаеше, че разказва за Даян и Джулия, за да си спечели симпатията и съжалението на момичето.

— Здравсти. — Потупа го по рамото.

— Здравсти, Алан — отговори Тим, щастлив, че го вижда. Бутна стола назад и го сграбчи в мечешката си прегръдка. От сигурните му движения Алан разбра, че брат му все още не е пиан. Това беше добре.

— Става дума за Джулия — каза Алан. Беше загубил цял час да дойде дотук и му трябваше още толкова, за да се прибере. Искаше да свърши бързо това, за което бе дошъл. Когато застана срещу брат си и погледна хлътналите му очи, разбра, че го прави и заради Тим. Даваше му възможност да покаже, че е добър човек и да поправи грешката си.

— Дъщеря ти? — прояви съчувствие русокосото момиче, сякаш вече бе чуло цялата история — поне версията на Тим.

— Да, малкото ми момиченце — отговори той.

Това дойде в повече на Алан.

— Чуй ме, Тим — каза грубо. — Да излезем навън. Трябва да поговорим.

Тим се ядоса, но го последва на улицата. Беше лято и пристанището на Нюпорт гъмжеше от хора, Темз Стрийт беше широка, колкото да се разминат десет човека. Двата застанаха на средата на тротоара и отвсякъде ги блъскаха.

— Тя се нуждае от кръв — обясни Алан. — Подложена е на серия операции, а запасите от нейната кръвна група са на изчерпване. Вие с нея имате една и съща кръвна група, А, и искам да дадеш кръв.

— Да дам кръв ли? — попита Тим. Очите му още бяха зачервени от снощния запой, но в момента беше почти трезвен.

— Да.

— Трябва да ходя в болницата? — уплашено попита.

— Ако предпочиташ — каза Алан. Знаеше, че брат му се страхува от болниците. Този първичен страх се беше появил, когато

Нийл се разболя. — Но можем да го направим, където и да е. Взех всичко необходимо със себе си.

— Какво, всичко е в чантата ти ли? — попита Тим и погледна надолу. Сякаш за пръв път забелязваше лекарската му чанта. В нея той беше сложил всичко необходимо, за да помогне на Тим да постъпи правилно — спринцовки, маркучета, банки за кръв.

Тим можеше да даде двеста и петдесет милилитра кръв. Можеше да легне по гръб на задната седалка в колата на Алан, а можеха да отидат и на корабчето на Тим.

— Искам да те улесня — обясни Алан. — Тя има нужда от кръв, а ти си най-добрият ѝ шанс.

— Току-що пих една бира — опита се да се измъкне той. — Това не е добре, нали?

— Една бира не е кой знае колко.

— Никога не съм давал кръв. — Тим беше пребледнял.

— Не бой се — каза брат му, опитвайки се да е мил. — Няма да боли.

— Човече, не знам. Мисля, че идеята не е добра.

Той погледна Алан в очите, но се наложи да отмести погледа си. Още не се беше стъмнило. Загледа се в червения залез, който се виждаше между две сгради. Две момичета в тесни поли, които минаха покрай тях, привлякоха вниманието му и той ги изгледа.

— Не ги зяпай, докато говорим за Джулия — грубо каза Алан.

— Стига, човече. — Тим се освободи от ръцете му.

— Тя ти е дъщеря. Може да умре, Тим.

— Недей! — В очите на Тим се появиха сълзи. — Не хвърляй вината за това върху мен.

— Трябва да ѝ помогнеш. Нима не го искаш? Нима мислиш, че ще можеш да си простиш, ако не ѝ помогнеш сега?

— Ще бъде цяло щастие, ако умре — изрече през сълзи Тим.

— Не — изправи се Алан. — Аз не мисля така, нито пък майка ѝ.

— Майка ѝ. Аз напуснах града, а ти получи това, което искаше. Получи Даян. Успя да станеш нейният герой. Така че не ми се прави на толкова велик и могъщ. Ти си лекарят, а не можеш да набавиш кръв от група А?

— Искам да я взема от теб — каза Алан.

Тим поклати глава. Жилите на врата му бяха изпъкнали и дишаше тежко. Сълзите се стичаха по лицето му.

— Няма да дам кръв. Това ли искаш да чуеш? За да се почувстваш по-добър от мен? Няма да я бъде. Самият аз не ходя по доктори. Не съм стъпвал в болница откакто почина Нийл. Хич не ме интересува какво си мислиш. Ако смяташ, че съм суеверен или идиот, не ми пука. Разбра ли, Алан?

— Да, Тим — отговори той и се отдалечи. — Разбрах.

— Добре, човече — разтрепери се Тим.

Около тях се насъбраха хора и те се разделиха. Червеният залез беше променен, сега беше тъмнопурпурен и златист. Алан си спомни, че беше хладно за лятото. Той стоеше на улицата и гледаше как брат му прави няколко крачки назад и се обръща, за да влезе в бара.

Може Тим да е бил прав. Може той просто да е искал да се почувства по-велик. Не знаеше защо, но беше сигурен, че брат му няма да даде кръв. За Тим спасяването на Джулия беше само една абстрактна идея. Той вече я бе отписал — защо ще иска да спаси живота ѝ? Но зад чисто човешките мотиви да отиде до Нюпорт се криеше нещо, което Алан откри за самия себе си. Беше способен да мрази собствения си брат. Собствената си плът и кръв.

Беше сграбчил волана, шофираше с висока скорост по шосе № 138, изпълнен с омраза към Тим, Мразеше го за това, че е страхливец, способен да обърне гръб на страдащото си дете. Срамуваше се, че е роднина на порасналия Тим Макинтош. Той изобщо не приличаше на момчето, което ловеше риба покрай пясъчните брегове на Кейп Код. Сега години по-късно, Алан изпитваше същата омраза.

* * *

Всичко беше уредено. Даян и Джулия щяха да се приберат със самолет, а Лусинда и Ейми — с караваната. Даян не беше на себе си. Не знаеше кое я тревожи повече състоянието на Джулия или това, че майка ѝ и Ейми ще пътуват сами. Лусинда я целуна и прегърна, опитвайки се да я успокои.

— Не смяташ ли, че съм добър шофьор? — попита.

— Не става дума за това — каза тя. — Тревожа се не ви се случи нещо. Пътят е толкова дълъг. Когато съм с вас, сме двама шофьори ако не дай си боже стане нещо на някоя от нас. Ами ако се умориш? Или ако се загубите?

— И аз ще съм с нея — обади се Ейми. — Няма да млъкна и ще я карам да пие много кафе.

— Ще се справим, скъпа — увери я Лусинда и обгърна с длани лицето ѝ. Даян я погледна в очи и се разплака — Вие също.

Ейми събра нещата на Джулия и извика Даян да види дали всичко е в сака. Тя отиде при нея. Лусинда остана насаме с Малахи Кондон, който стоеше до караваната спряна на паркинга на летището.

— Вие сте прочутият наставник — каза тя.

— И с по-лоши думи са ме наричали — отвърна той.

— Справили сте се чудесно с възпитанието на единия от братята Макинтош.

— Не ми напомняйте. Ще ми се да убия другия.

Лусинда зяпна от изненада.

— Съжалявам — каза той, щом видя изражението ѝ. — Толкова много неща се случиха днес и не съм на себе си.

Те се погледнаха. Малахи се стори доста привлекателен на Лусинда. Беше едър и як. Емет би го нарекъл истински мъж. Хлътналите му сини очи бяха одухотворени, но заедно с това излъчваха разкаяние и мъка.

— Няма нищо.

— Напротив — поклати глава той. — Има и още как. През Повечето време живея сам и разговарям само с делфините. Така се изграждат лоши навици. Скъпата ми съпруга Бриджит здравата щеше да ме нахока, че говоря неприлични думи в присъствието на дама. — Бръкна в горния джоб на якето си и извади касетка. — Това е подарък, за да се помирим. Слушайте я на път за вкъщи.

— Благодаря — усмихна се тя и взе касетката.

— Между другото — подхвана Малахи — наистина много обичах тези момчета. И двамата. Но като че ли беше по-лесно да обикна Тим повече. Той забърква такива каши, че не може да не ти стане симпатичен и да го обикнеш.

— Аз мога — отвърна Лусинда.

— Опитвах се да го накарам да дойде в Халифакс с мен, но се оказа загубена битка от моя страна.

— Днес ли? — изненада се Лусинда. — Тим е тук? В Нова Скотия?

— Беше — отвърна Малахи.

— За какво е идвал? Пита ли за Даян и за Джулия? Какво отговори, като му казахте да дойде...

— О, какво значение има? — попита Малахи и вдигна ръце с дланите нагоре. Изглеждаше като миротворец, спокоен и ведър, гласът му трепереше от съжаление, а под това имаше нещо много по-дълбоко. — Не може да го направи и това е.

— Не, никога не е могъл. — Очите на Лусинда се премрежиха от сълзи, докато гледаше как Даян приготвя Джулия да я качи на самолета.

— Аз вече го отписах. — Очите на Малахи също се напълниха със сълзи. — Бог да ми е на помощ, но не разбирам подобно безразличие. Казах му повече да не ми се е обадил и го заявих съвсем сериозно. Егоистично копеле. Безсърдечен човек.

— Тим Макинтош сам създаде ада, в който живее. — Лусинда потупа едрия мъж по ръката, щом по високоговорителя обявиха полета и видяха притеснената Даян да се суети около носилката на Джулия. — Защото не разбира смисъла на живота.

* * *

Хоризонтът изглеждаше много, много далеч. Място, до което Тим никога нямаше да стигне. Той насочи „Афродита“ на юг-югозапад. От време на време минаваше покрай пуст остров с величествени скали и борове или срещаше друг кораб за лов на омари на път за някъде, вероятно към дома. Поражението тежеше на раменете му. Видя разочарованието, неодобрението и омразата в очите на Малахи, като му каза, че няма да отиде в Халифакс.

Омраза — точно от Малахи. Усещаше, че Алан и Даян го мразят, но не и Малахи. Побиха го тръпки. Вече беше станал експерт по изгарянето на всякакви мостове.

Жена му и дъщеря му бяха тук и се нуждаеха от помощ. Как го беше нарекъл Малахи — чудо? В известен смисъл беше точно така и Тим осъзнаваше това. Поредица от събития, съвпадения, двама души близо един до друг по едно и също време. Трябваше само да се съгласи, да последва Малахи по брега и всички щяха да бъдат доволни. Всичко щеше да бъде забравено.

Вместо това последва собствените си инстинкти.

Дълбоко в себе си знаеше, че Даян по-скоро би изпила отрова, отколкото да го погледне. И определено щеше да има право. Вятърът духаше в лицето му, а от очите му се стичаха сълзи. Слънцето блестеше в очите му. Взе шапката от седалката, сложи я на главата си и нахлупи козирката над лицето си. Плачеше, но дори в открито море, където с километри нямаше жива душа, не искаше да го видят.

Глътка текила щеше да му помогне, но вече не пиеше. Искеше сам да преодолее чувствата си. Смяташе, че като се махне от Луненбург, ще му олекне на душата и наистина му поолекна. Мисълта за Даян и тяхното страдащо дете не му излизаше от ума. Непрекъснато му напомняше, че е мръсник.

А можеше да остане.

Когато му бе най-тежко, точно тази мисъл му идваше наум. Не трябваше да бяга още от самото начало. Още преди дванайсет години, когато им съобщиха лошата вест, можеше да застане до нея и да ѝ каже, че заедно ще преодолеят всичко. Можеше да държи ръката ѝ, да присъства на раждането. Вместо да я оставя на Алан...

Тим обвиняваше за всичко родителите си. Те провалиха живота му. Бяха изцяло погълнати от болестта на Нийл и от стремежа си да избягат от нея. Толкова пъти бе стоял на пристанище го в Хианис, загледан в хоризонта, и чакаше баща му да се прибере. Ако не беше Алан, той щеше да е най-самотното дете на света, баща му му липсваше толкова много.

Тим в никакъв случай не искаше да бъде такъв баща. Уплашен самотник, който предпочита да кръстосва моретата, вместо да седне на масата в кухнята и да чуе какви проблеми е имала жена му през деня. Или пък какви приятни неща са ѝ се случили, би трябвало да знае, че не го бива за семеен живот. Толкова отчаяно се нуждаеше от любовта на Даян. А тя защо трябваше да забременява? И защо бебето се оказа толкова увредено? Не му оставаше нищо друго, освен да се махне.

Нямаше друг избор според Тим. Животът не му остави възможност да избира. Поднесе му починал брат, съкрушени родители и болно дете. Тим беше негодник и животът му бе една трагедия. Хората намираха това за романтично. Той ходеше в пристанищните барове, пиеше уиски и разказваше на всеки, който беше готов да го изслуша, за съпругата си и болното си дете. Изкарваше се абсолютен негодник и чакаше барманката да му каже, че не е вярно, че той не е лош човек, а просто е много чувствителен и не може да понесе това, което го е споделяло. След това им разказваше за Нийл и изчакваше да сглобят нещата.

Те и това разбираха. Естествено, че ще постъпи така. Животът го е принудил! Загубата на брат му го е наранила страшно много. Разбира се, че няма да седи така и да чака и детето му да умре. Всеки би го разбрал. Всеки, освен Даян, Алан, а сега и Малахи. Хората, които би трябвало да се тревожат за него, да го обичат, да му съчувстват заради това, което го е сполетяло. Но те не го правеха. Когато си помисли за това, сърцето му се разтуптя. Беше поразен от това колко нечестно и несправедливо е всичко. На някои хора им харесваше да гледат другите отвисоко. Това обясняваше много неща. Даян и Алан отдавна се бяха обърнали срещу него. Малахи обаче... Тим поклати глава и избърса сълзите от очите си. Това, че Малахи се обърна срещу него, много го нарани.

Тим не беше забравил погледа на брат си вечерта, когато отказа да даде кръв. В Нюпорт сред многолюдната тълпа собственият му брат го погледна така, сякаш е боклук. Малахи не го ли нарече точно така само преди няколко часа? Боклук? Тим отплава от Нова Скотия възможно най-бързо, пътуваше бързо и надалеч и нямаше намерение да се връща. Дори нямаше да се доближи до семейството си. Тим Макинтош беше самотник и такъв щеше да си остане до края. Имаше намерение да отиде в Мейн, но не беше достатъчно далеч. Маже би щеше да отиде в Ню Хемпшир, Масачузетс. Може пък окончателно да напусне Ню Ингленд, да зареже лова на омари и да опита ловенето на раци в Чесапийк или на скариди в Залива.

Слънцето още грееше силно, а очите му все се навлажняваха. Нахлупил шапката ниско над очите си, той просто държеше руля и се движеше право напред. Морето беше пусто и безкрайно. Поне така изглеждаше от мостика на „Афродита“. Джулия щеше да се оправи.

Щом беше стигнала до тази възраст, и този път щеше да прескочи трапа, и да се оправя.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Алан отиде да чака самолета от Нова Скотия. Валеше ситен дъжд и над югоизточната част на Ню Инглад бяха надвиснали ниски сиви облаци. Той стоеше до линейката и гледаше небето, вятърът рошеше косата му.

Когато се появи в небето, самолетът се клатушкаше като водно конче. Изглеждаше уязвим и крехък. Вятърът го люшкаше насам-натам и сърцето на Алан се сви, като гледаше как пилотът приземява малкия двумоторен самолет на летище „Т.Е. Грий“ в Провидънс.

Даян и Джулия първи слязоха от самолета. Застанаха горе на стълбичката. Даян носеше на ръце Джулия и предпазваше главата ѝ от дъжда и вятъра. Две стюардеси се опитваха да ги накарат да влязат в самолета. Екипът на „Бърза помощ“ беше готов, извадиха носилката от линейката, но Алан се качи тичешком по стълбичката преди тях.

— Ти дойде. — Даян го погледна с широко отворени очи.

— Вие сте тук. — Той прегърна и двете.

Главите им се докоснаха, образувайки малък триъгълник. Гърлото на Алан се беше свило, гърдите го стягаха, в ума му се въртяха единствено молитви и благодарности, че се върнаха благополучно при него, че Джулия не почина в Нова Скотия и че можеше да прегърне силно и двете.

— Би-и-и — едва изписука Джулия.

Алан я взе на ръце и я погледна в очите. Долови промяна. Обикновено очите ѝ бяха широко отворени и наблюдаваха всичко, а днес бяха притворени, апатични, натежали за сън. Сърцето му се сви от тази промяна. Екипът на „Бърза помощ“ пристигна с носилката, но той им махна с ръка да се връщат. Наведе глава, за да се предпази от дъжда, покри Джулия с якето си и последва Даян по стълбите на самолета до линейката.

* * *

Даян изчака отново да повторят изследванията. Много пъти беше седяла в болницата „Хоторн Колидж“ и познаваше Повечето медицински сестри. Те ѝ позволяваха да ползва сестринската кухничка да си направи чай или готова супа. Настояха да си вземе шоколадов пудинг, желиран сладкиш и соленки. Даян мислеше за майка си и Ейми, които бяха на път. Искаше ѝ се да се приберат по-скоро. Бръкна в джоба на дънките си, за да си вземе салфетка, и извади камъчета от плажа с черния пясък.

— Как си? — попита Алан и седна до нея. Беше с бяла престилка и стетоскоп на врата.

— Добре — отвърна тя и стисна ръката му. — Видя ли Джулия?

— Правят ѝ ядрено-магнитен резонанс.

— В Халифакс ѝ правиха — напрегнато каза Даян. Бяха ѝ направили какви ли не изследвания — изследвания на кръвта и урината, електроенцефалограма, електромагнитен резонанс, скенер на костите, изследване на мускулния тонус.

Електромагнитният резонанс се прави в затворена стая. Завързаха я с каиши за една маса, не биваше да мърда, а тя не разбираше какво ѝ казват лаборанти те — кога ще свършат, кога може да види майка си.

— Знам — отвърна Алан. — Но трябва да си направим наши собствени изследвания. Скоро ще приключат. Ти как се справяш?

— О, аз ли? — поклати глава тя. Не би си и помислила да се оплаче при всичко, което преживяваше дъщеря ѝ. Как да каже, че я болят главата, гърбът, че се измъчва, като гледа как се бори Джулия? — Добре съм.

Той я прегърна. Преди месеци сигурно щеше да го отблъсне. Сега обаче се сгуши в него, усети как гърдите му се повдигат. Опита се да остави ритъмът на дишането му да я успокои, да отнеме част от страха ѝ. Погледна скута си, където той беше хванал ръката ѝ.

— Какво ѝ е? — прошепна тя.

— Все още не знаем.

— Прекарахме толкова хубаво. — Представи си дните, прекарани на златистите плажове, вълшебното пътуване с ферибота, виенското колело, ябълковата градина, пясъчните замъци, които бяха построили всички заедно.

— Джулия беше толкова щастлива.

— Вчера получих картичката ви — каза Алан. — Изглежда пътуването е било невероятно.

— Много ли ѝ дойде? — Стисна ръката му по-силно. — Изтощих ли я? Превъзбуди ли се? Пътуването твърде тежко ли беше за нея? Пътят беше дълъг и друсаше доста.

— Не — отвърна той. — Не си причинявай това.

— Пристъпът беше толкова внезапен. Без никакво предупреждение...

— Даян, винаги е внезапно. Случва се често при болните със синдрома на Рет. Това е един от симптомите. Ограничаваме проблема.

— Както винаги — наведе глава тя. — Както правим, откакто се е родила.

Знаеше, че заболяването на Джулия е нелечимо. Имаше неврологични смущения, които прогресираха и се влошаваха с времето. Растежът се забавяше, мускулният тонус намаляваше, а контактът с очи ставаше все по-рядък. Тя възприемаше размахването на ръцете като начин на изразяване. Даваше си сметка, че колкото повече се влошава, щяха да са все по-малко начините на общуване, като накрая съвсем ще спрат. Все си мислеше, че ще е подготвена за този момент.

— Страх ме е — с треперещ глас изрече.

— Знаем — отвърна Алан.

— Какво ще стане?

— Не знаем. Ще продължим да я обичаме. Аз няма да престана да се грижа за нея. Само това мога да кажа.

Даян прехапа устни. Поклати глава в знак на съгласие. Откъм хълма се чу камбанен звън и количката с вечерята мина покрай тях.

— Слава богу, че си тук — изрече тя толкова тихо, че си помисли, че Алан няма да я чуе. — И че се прибрахме при теб.

— Слава богу, че се прибрахте — прошепна той в отговор и я прегърна още по-силно. Тялото му беше едро и силно. Даян си спомни колко често я беше утешавал. От години приемаше утехата му, смяташе добрината му за даденост, но сега чувстваше само огромна благодарност и си даде сметка, че вече никога няма да го приема за даденост. Не си спомняше дв се е нуждаела от него повече отколкото сега.

* * *

— Колко прави това? — попита Лусинда.

— Чакай да видя — отвърна Ейми и погледна списъка — остров Принц Едуард. Нова Скотия две провинции. След това истинската граница между Канада и САЩ, прави три. После Мейн — четири.

Искаха да видят колко граници ще пресекат, преди да приетите в Хоторн. Опитваха се да се занимават с нещо, за да не мислят как е Джулия. Лусинда едва издържаше, а и Ейми беше много притеснена, и непрекъснато питаше още колко километра остават.

— Дали Джулия е добре? — попита момичето.

— Надявам се — отвърна Лусинда.

— Какво стана, когато започна да се тресе така?

— Получи пристъп.

— Това като припадък ли е?

— Много прилича на припадък.

— Уплаших се — тихо каза момичето. — Когато от устата ѝ потече кръв.

— Прехапа си езика. Нищо не можеше да се направи.

— Помислих си, че умира — каза Ейми.

— М-м-м — отговори Лусинда, без да откъсва очи от пътя.

— Това ще стане ли? Джулия ще умре ли?

— Някой ден, скъпа.

— Някой ден всички ще умрем — отговори Ейми. — Като татко и Емет и като брата на доктор Макинтош, Нийл. Не е честно да умре някой млад човек като Нийл или Джулия. Как може да се случва такова нещо?

— Господ решава кога му е дошло времето на човек — обясни Лусинда. — Решава, че има повече нужда от дадения човек в рая, отколкото ние на земята.

— Защо има нужда от Джулия? — попита Ейми, загледана в боровете, които минаваха покрай тях. — Повече отколкото от мен?

— Първо, никой не може да каже. И второ, това все още не се е случило. Просто Джулия получи пристъп и Алан поиска да се прибере у дома, за да ѝ направят изследвания. Преживяла е много по-страшни неща, миличка. Тя е невероятна — опита се да я успокои Лусинда.

— Липсва ми. — Ейми пъкна пръст в дупка на коляното на дънките си.

— Знам. Тази голяма стара каравана изглежда празна без нея и Даян. Но трябва да мислим за хубави неща. Прекарахме страхотна почивка, от която ще ни останат прекрасни спомени за цял живот.

— Имаме и сувенири — засмя се Ейми, имайки предвид ябълките, които си взеха от овощната градина и които съхнеха в кухничката.

— Точно така — потвърди Лусинда. — И си отиваме у дома при хората, които обичаме. Даян и Джулия...

— И майка ми — добави Ейми.

— И Алан.

— Аз му викам доктор Макинтош.

— М-м-м — измърмори Лусинда.

— Не исках ваканцията да свършва, но сега нямам търпение да се приберам у дома — каза момичето.

— Аз също.

По магистралата се пътуваше спокойно. Движението не беше натоварено в този късен летен ден. Лусинда се включи към един „керван“ от каравани, който се беше насочил на запад към платената магистрала за Мейн и Повечето се шофираха от възрастни хора като нея. Забеляза една двойка на нейната възраст. Мъжът беше с побеляла коса като на Малахи Котон и тя се сети за касетката, която ѝ даде. Беше я пъкнала някъде... Бръкна под сенника над волана и я намери.

Сложи я в касетофона. Дълго време не се чуваше нищо, а после започна музиката.

— Делфини — каза Ейми.

Лусинда кимна и продължи да шофира.

Разнесе се прекрасен напев. Песните на делфините бяха много стари и чисти, прекрасни до болка, изпълнени със загуба и любов. Слушайки ги, жената се замисли за семейството си. Представи си делфини, които плуват заедно, които винаги са били заедно, които бяха загубили бебета, съпрузи и бащи. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Избърса ги и погледна да види какво прави Ейми. Отиваха си у дома. Там, където им беше мястото.

* * *

Делфините бяха вълшебни. Ейми слушаше песните им и разбра, че те са подводните ангели. Плуваха и лудуваха, скачаха във водата от радост. Върху кожата им имаше сребриста водна мантия, която блещукаше като диаманти, когато излизаха на светло. Делфините живееха в океана, но дишаха въздух. Дали някога, преди много, много време, са били хора?

Ейми се замисли за баща си. Беше го изгубила преди толкова време. От много години сърцето я стягаше, щом си помисли какъв ли щеше да е животът ѝ, ако той беше жив. Майка ѝ щеше да си е щастлива. Нямаше да има кавги и побоища, нямаше да има мизерия, нямаше да го има Бъди.

Но най-важното бе, че Ейми щеше да е с баща си. Сигурно щеше да е неговото малко момиченце, щеше да я напътства и защитава. Щеше да ѝ помага да проходи, да я учи да кара колело, да ѝ помага с домашните. Ръсел Брукс е бил добър човек.

Сега бащата на Ейми беше при делфините. Тя слушаше песните им и се опитваше да различи гласа му. Звучите бяха изпълнени с любов. Баща ѝ любящ човек ли е бил? Дали е мразел да отплава, а е предпочитал да остане у дома при жена си и бебето си? Това бебе бе Ейми. Тя беше единствената му дъщеря, негова плът и кръв!

Лусинда спомена за чудо. Тя разбра какво има предвид. Защо в живота има толкова много въпроси, но не на всички има отговор? Направи всичко по силите си да не обръща внимание на отвратителните думи на Амбър по адрес на баща ѝ. Искаше да се довери на сърцето си, на това, което то ѝ подсказваше. Щеше ли да обича баща си толкова много, ако не беше толкова прекрасен?

Заслуша се в делфините. Любов... Какво за любовта? Тя се прибираше у дома. Почти беше време за училище. Какво ли е да се прибере у дома? Толкова много обичаше майка си, но се притесняваше от срещата си с нея. В известен смисъл времето, прекарано с Лусинда и Даян, я беше разглезило, понеже любовта, за която се говори открито, се стреми към светлината. Искаше семейство, в което хората да споделят един с друг. Дълбоко в себе си се опасяваше, че Бъди ще се върне.

Бъди беше гадже на майка ѝ от много време. Във вселената нямаше такава загадка като тази. Как може една жена да обича подобен мъж? Докато пътуваха, Ейми затвори очи.

— Какво си се замислила? — попита Лусинда.

— Искам да съм делфин — отвърна тя.

— Или поне да пееш като тях...

— Не — продължи Ейми. — Всъщност искам да съм делфин. Аз и Джулия. Щяхме да можем да плуваме на воля, да играем през цялото време, да отидем да потърсим бащите си.

— О, миличка — каза Лусинда.

— И двамата са в морето — обясни Ейми. — Моят е на дъното, а нейният пътува с кораб. Толкова много обичам баща си, Лусинда. Искам мама да си спомни...

— Какво да си спомни?

— Че я е обичал. Когато бяхме заедно. Когато всичко беше наред.

— Понякога от хубавите спомени боли най-много — отбеляза Лусинда.

Ейми се измъкна от седалката, взе спаружените ябълки от кухничката и пак седна на мястото си.

— За какво са тогава щастливите спомени — попита, хванала малката кафява ябълка, — щом ни натъжават толкова много, че вече не ги искаме?

— Когато Емет почина — каза Лусинда, — дълго не можех да погледна негова снимка.

— Но сега ги разглеждаш? — попита Ейми.

— Непрекъснато.

Момичето погледна ябълките. В тяхната къща нямаше нито една снимка на баща ѝ. Тя си имаше една, която беше скрила в чекмеджето на бюрото. Делфините издаваха дружелюбни и забавни звуци, подобни на щракане. На заден план се чуваше как други делфини плачат. Опитваше се да си обясни как може едно същество да е едновременно и щастливо, и тъжно. Сигурно точно това ѝ говореше Лусинда, само ако можеше да разбере как е възможно това.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Сами по себе си пристъпите не бяха сериозни, въпреки че това, което ги причиняваше, може би беше доста сериозно. Джулия се стабилизира достатъчно, за да я приберат вкъщи. Постепенно се посъживи и започна да размахва ръце с почти обичайната енергичност. На Даян ѝ поолекна. Не преживяваше такова нещо за пръв път — криза, заради която Джулия трябваше да влезе в болница и от която не беше сигурна дали ще се оправи.

Алан ги закара до Гъл Пойнт. Даян се надяваше да види караваната паркирана на алеята за коли, щом завият по улицата.

— Снощи мама се обади от Хавърхил, Масачузетс — каза тя. — Всеки момент трябва да пристигне. Не мога да повярвам, че я оставих да измине целия този път сама.

— Сигурен съм, че Ейми се справя чудесно като навигатор — успокой я Алан.

— Трябваше да се досетя, че е обикновен припадък. — Даян погледна Джулия през рамо. — Трябваше да запазя спокойствие, да си дам сметка, че ще премине.

— Знаеш ли какво? — погледна я той. — Искан ми се да знаеш колко добра майка си. Думичката „трябваше“ не е подходяща в случая. Обади се на Малахи и това беше правилно решение.

Даян погледна сплетените им ръце. После вдигна поглед към очите на Алан, които я гледаха с топлота и любопитство. Тя се облегна на седалката и му се усмихна. Не забрави целувките им в библиотеката по време на цялото пътуване в Нова Скотия. Настръхна от вятъра, който влизаше през отворения прозорец.

— Хубаво е да се прибереш у дома — каза.

— Днес благодатно е прекрасно — отбеляза той, загледан в златистото одеяло от тръстика. След вчерашната буря въздухът беше свеж и чист. Духаше силен вятър и високите треви се поклащаха като блестящ златен чаршаф.

— Не това имах предвид.

— Така ли?

— Липсваше ми — каза тя.

Алан се усмихна, сякаш тези думи го бяха направили най-щастливия човек на света.

— Нямах представа колко ми липсваше.

— С Джулия за пръв път предприемаме такова пътуване — каза тя. — Прекарахме невероятно. Ще ти разкажа всичко, ще ти покажа снимки, сувенирите, които си купихме. Видяхме най-прекрасните плажове на земята, но знаеш... — Тя се усмихна.

— Какво? — тихо попита той.

— Почувствах се толкова добре, като те видях на летището.

— Нима не знаеше, че ще дойда?

Даян наклони глава.

— Да. Знаех. Точно това е невероятното. Знаех, че ще си там — ти винаги си до нас.

— Затова е семейството.

— Затова би трябвало да бъде. — Тя отмести поглед от Алан към Джулия. Помисли си за Тим, за неприятните неща, които са се случили в дома на Ейми. Пристигнаха и трябваше да приберат Джулия в къщата. Внесоха я вътре. Отвориха вратата и прозорците, за да проветрят стаята. Джулия беше щастлива, че си е у дома. Оглеждаше се и размахваше ръце във въздуха. Даян разбра, че търси Лусинда, Ейми и животните.

— Скоро ще се приберат — каза Даян.

— Га-а-а — изписука дъщеря ѝ.

Алан занесе момичето горе. Даян вървеше след тях и видя колко нежно е прегърнал детето със силните си ръце. Занесе я в стаята ѝ и я сложи на масата за преобличане. Даян пристъпи напред, за да се заеме със задълженията си, но Алан вече го правеше.

Беше толкова приятно, да го наблюдава как преобува Джулия. Тя ритна по възглавничката, а ръцете ѝ се движеха леко. Алан ѝ говореше през цялото време, а тя го гледаше в лицето. Даян видя, че той се навежда да я целуне. Джулия се пресегна и сграбчи очилата му. Изкривените ѝ пръсти се вкопчиха в стоманените рамки. За миг се озоваха лице в лице.

— Да-а-а — произнесе Джулия.

— Радвам се, че си си у дома — каза Алан. — Не можеш да си представиш колко ми липсваше.

Даян затаи дъх. Пресегна се да хване ръката му, а той я прегърна.

* * *

Късно вечерта Лусинда, Ейми и животните благополучно се прибраха в Кънектикът. Беше хладно като в Канада и Даян запали камината. Лусинда сложи касетката с гласовете на делфините в касетофона. Всички облякоха пижами без лосове и седнаха да си разкажат какво се бе случило през последната седмица, да преживеят отново пътуването. Стела лежеше на перваза на прозореца, а Орион се беше свил пред камината.

— Радвам се, че съм в къща без колела — каза Лусинда.

— Да, и на мен този „къмпинг“ ми хареса най-много — обади се Даян.

— Дли-и-и — тихичко прошепна Джулия.

Ейми лежеше до нея на пода и гледаше огъня в камината.

— Много сте мълчалива, госпожице Брукс — побутна я Лусинда.

— Джулия е някак различна — каза Ейми.

— Още се възстановява от пристъпа, това е — обясни ѝ Даян. — Нормално е една-две седмици да е малко по-мълчалива.

— О, така ли! — Обаче това обяснение не я успокои.

Лусинда не искаше да се намесва в разговора, но беше съгласна с момичето. Внучката ѝ ѝ изглеждаше апатична и отпусната, сякаш частица от живота си беше отишла от нея. Очите ѝ не бяха така блестящи както преди, а гласът ѝ сякаш идваше от много далеч. Състоянието на Джулия се влошаваше. Когато беше на една годинка, можеше да взима малки играчки, но на две започна постепенно да губи способностите си да хваща. Вече не се интересуваше от играчките. Надеждата, че звуците, които издава, ще се превърнат в думи, постепенно умираше. Тя попадеше в свой собствен свят и колкото и да се опитваше Даян да я върне, не успяваше. Съветваха я да я стимулира повече — да ѝ чете по-често, да я кара да си играе с кубчета, да я хване за ръце и да я кара да се изправи.

— Нима смятат, че не знам какво трябва да правя — изплакваше Даян. — Нима мислят, че не чета книги за родители, че не искам да съм добра майка?

— Ти си прекрасна майка — казваше ѝ Лусинда, но въпреки това тя се тревожеше. Смяташе, че по някакъв начин е навредила на Джулия преди раждането ѝ, че и е предала лоши гени, че е прогонила баща ѝ.

— Га-а-а — обади се сега Джулия.

— Здравей, миличка — отговори ѝ Лусинда — По-добре ли си? Добре ли прекара ваканцията?

— Га-а-а — въздъхна детето.

— „Га“ означава „бабо“ — преведе Ейми.

— Винаги съм го знаела — каза Лусинда.

— Чудя се колко ли от замъците, които построихме са оцелели? — обади се отново Ейми.

— Построихме ги доста високо, далеч от приливите нали?

— Приливът си има начини да открива всички пясъчни замъци — поясни Лусинда. — Сякаш това е мисията на приливите на тази земя.

— Може би не на всички приливи — добави Даян.

Ейми не откъсваше очи от Джулия, сега примигна и се загледа как Даян играе с детето си. Лусинда забеляла, че Ейми наблюдава майката и дъщерята, и се зачуди какви ли мисли ѝ минават през главата. Докато пътуваха двете заедно, тя се убеди, че Ейми е чувствителна, състрадателна, умна и че обича да използва въображението си. Щеше да се опита да я накара да участва в конкурса за разказ организиран от библиотеката.

— Какво сте се замислили всички? — попита тя.

— Аз ли? — каза Даян. — Мислех си, че нямам търпение да проявим снимките, че е хубаво да се прибереш у дома и че Джулия е прекрасна.

— Ма-а-а — промърмори Джулия.

— След няколко дни започваме училище — каза Ейми. — За това си мисля аз. Мога да се прибера у дома. Хем искам, хем не.

— И аз така се чувствам. — Даян я притисна до себе си. — Радвам се, че си отиваш, но в същото време ми се иска да останеш тук с нас.

— Да не говорим за това сега — прошепна момичето. — Да се насладим на завръщането си и да не мислим за раздялата.

— А ти, мамо? — попита Даян. — Ти за какво си се замислила?

— Мислех си, че... — Спомни дългия път, безкрайните плажове, падащите звезди, вълнението, което изпита, когато видя родния остров на героинята от " Ан от имението Грийн Гейбълс" — имам най-прекрасните момичета на света. И трите.

— Га-а-а — обади се Джулия и тихичко запя заедно с делфините от касетката.

* * *

На следващия ден Ейми трябваше да си отиде у дома. Събуди се много рано. На двора и над блатото се стелеха теменужени сенки, морето зад тях приличаше на тъмно блещукащо огледало. Тя стоеше на прозореца в стаята на Джулия и слушаше неравномерното дишане на приятелката си. Искаше ѝ се да можеха да излязат да си поиграят. Докато живя далеч от дома си, стана по-независима. Слезе долу, изведе един сладкиш и изведе Орион на разходка. Изтича боса по пътеката до блатото. Старата лодка беше там, пълна с вода от дъждовете. Изгреба я и накара Орион да скочи вътре.

Никъде блатата не миришеха така, както тези в Хоторн. В тях беше пълно с морски животни. Понякога бяха топли и мътни, а друг път — чисти и бистри. По време на пътуването до Канада Ейми научи много за хаоса в живота. Разбра, че в живота не всичко е само бяло или черно, че човек може да изпитва различни чувства и да запази разума си.

Докато гребеше тъмната вода, се почувства пораснала, готова за какво ли не. Не знаеше какво ще завари, като се прибере у дома. Искаше да вземе нещо от плажа, да го съхрани дълбоко в себе си и да се подготви за всичко. Загреба с веслата и обърна лодката към фара.

Изкара лодката на брега и заби котвата, както правеше Даян. Орион затича из дюните и залая срещу изгряващото слънце, сякаш беше неговата собствена червена топка. Зарови муцуна в тревите на брега. Ейми се разходи по плажа и намери прозрачни камъчета, черупки от яйца и едно старо шише от вино.

Отиде до фара и коленичи. Пясъкът беше влажен и тя започна да копае. Огледа се, за да се увери, че мястото е подходящо. Приливът беше на цели шест метра. Пясъкът беше влажен и твърд, защото там се оттичаха водите от фара.

— Приливът няма да разруши този замък — каза на Орион.

Той излая.

Ейми се научи да прави пясъчни замъци от Даян и Лусинда. Искаше този да бъде здрав като крепост, издръжлив като къщичките, които Даян правеше в ателието си. За нея той бе като магически символ: ако успееше да построи пясъчен замък, който да не бъде разрушен от прилива, Джулия щеше да оздравее. Тя щеше да живее.

Отъпка пясъка и го направи много твърд. Направи дебели стени и внимателно сложи зъбери отгоре. Подсили основите с камъни. Укрепи стените с подпори от плавей. Докато тупаше пясъка с ръка, ѝ хрумна да построи убежище. Място, където никой не може да бъде наранен.

След няколко часа щеше да си е у дома. Тази мисъл малко я уплаши. Не разбираше защо. Майка ѝ я обичаше, вече беше по-добре. Страхът на Ейми беше нищо в сравнение с това, което чувстваше Джулия. Какво ли е да получиш такъв припадък, да си прехапеш езика и да се тресеш целият. Да се качиш на самолет за пръв път, да се издигнеш във въздуха и да летиш бързо в небето, без да знаеш дали няма да паднеш. Да произнасяш думи, които никой не разбира, гласът ти да е толкова тих, че едва да се чува.

Замъкът беше готов.

Орион лаеше и радостно тичаше в кръг. Тя се затича след кучето. Енергията, която не беше изразходвала, се отприщи и тя заскимтя като кученце, казваше неща, които никой не можеше да разбере. Червеният диск на слънцето обагряше в розово и лилаво вълните, които достигаха до брега.

Замъкът беше здрав и стабилен. Не беше толкова красив като онези, които построиха на остров Принц Едуард. Не беше и изящен и вълшебен като онези замъци високо в планината или навътре в гората, за които се разказваше в приказките. Не беше като замъците, които беше виждала по филмите — замъци наскреД Дисни Уърлд, които приличаха на сладолед.

Това беше замъкът на Джулия. Той беше здрав и стабилен и изпълнен с надежди. Нощем Ейми лежеше будна и се притесняваше, че замъците, които бяха направили в Канада, може да са отмити и нищо да не е останало от тях. Това нямаше да е случи с този. Като допълнителна предпазна мярка извади от джоба на якето си пощенска картичка и химикалка и написа бележка. Напъха картичката в една бутилка, която Орион беше намерил, и отиде до водата. Засили се и я хвърли колкото може по-далеч. Тя падна във водата. Ейми не я беше запушила и тя потъна. Точно това целеше. Загледа се във водите и си спомни как точно на това място Даян я учи да сърфира. Беше идеалното място да построи замъка си и изпрати бележката.

Скъпи татко,

Обичам те. Слушам песните на делфините и се чудя дали и ти ги чуваш. Вярвам, че ги чуваш. Но най-много от всичко искам да съм сигурна, че ще чуеш мен. Помогни ни, татко. Помогни на мама да оздравее, на мен да бъда добра, помогни и на Джулия да се оправи. Тя ми е приятелка. Щом и пясъчен замък може да оцелее, значи и едно момиченце може. Обичам те. Чух гласа ти в песента на делфините.

С обич. Вечно твоя дъщеря, Ейми Брукс

Бутилката потъна. Слънцето се вдигна още повече, напече стените на замъка на Ейми. Орион тръгна към лодката и легна на сенчестата страна на дюната. Ейми си даде сметка, че е готова отново да види майка си, да се върне у дома. Тя затропа с веслата и прекоси блатото.

Даян стоеше на брега и гледаше как Ейми гребе през блатото. Беше оставила Джулия при Лусинда, защото искаше да остане насаме с момичето за няколко минути. Видя, че момиченцето излезе много рано, и чу, че лодката се отдалечава от брега. Водата беше гладка като тепсия. От повърхността се издигаше лека мъгла.

Даян хвана носа на лодката и помогна на Ейми да я завърже. Единствено песента на птичките нарушаваше тишината. Даян искаше да каже нещо мъдро, нещо, което да обобщи лятото, което прекараха

заедно, но не можеше да говори. С Ейми се гледаха, даваха си сметка, че се разделят.

Даян се качи в лодката. Ейми седна срещу нея и се облегна на веслата. И двете въздъхнаха. Очите им бяха пълни със сълзи, но се усмихваха.

— Какво лято, а!? — обади се Даян.

— Да — поклати глава момичето и избърса очите си.

— А сега се прибираш у дома.

— Да.

— Майка ти е много щастлива — каза Даян. — Снощи ми го каза по телефона.

— Бъди си отиде завинаги.

— А и тръгваш на училище...

— Тази година ще се справя хубаво.

— Добре — поправи я Даян. — Казва се „ще се справя добре.“

— Не й беше приятно да поправа Ейми, но знаеше, че ако дъщеря й, ако Джулия правеше такива грешки, щеше да й обясни как е правилно. Погледна Ейми, за да се увери, че не я е обидила.

Ейми кимна. Наведе глава, а после вдигна поглед към Даян.

— Благодаря — каза.

Покрай лодката преминаха ято дребни рибки, от които водата заблестя като сребро. Син омар се показа от калта, размаха щипките си и отново се скри на дъното.

— Благодаря — повтори момичето — за всичко. Абсолютно за всичко. Не беше длъжна да правиш всичко това за мен.

— О, исках да го направя. — Сърцето на Даян се сви. Припомни си всичко, което бяха правили заедно, колко много радост й бе донесла Ейми. Успя да измъкне Джулия от света, в който живееше, беше помогнала на Даян да види дъщеря си в съвсем различна светлина, като едно нормално единайсетгодишно момиче, а не като болно дете.

— Наистина ли?

— Да — каза тя. — Ти ми даде много повече, отколкото аз на теб.

Ейми поклати отрицателно глава:

— Не мисля така.

— Много повече — каза Даян. Тя погледна луничавото лице на детето, което седеше срещу нея. Видя момиче изпълнено с топлина,

чувство за хумор, интелигентност и разбра, че Ейми ще стане прекрасна жена.

— Като си отида — зелените очи на Ейми бяха широко отворени, — мога ли да ви идвам на гости?

— Когато поискаш.

— Знаех си, че така ще кажеш.

— Не знам дали е възможно човек да има два дома — каза Даян. — Ако е така, искам да чувстваш тази къща като втори дом.

— Аз я чувствам като свой дом — прошепна Ейми.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Даян ровеше в пикала да вземе две кутии бяла боя и намери старата къщичка за птички. Взе я от двора на Алан, когато му занесе супата, хвърли я в колата и съвсем забрави за нея. Сега я взе и я занесе в ателието си. Подпря я на бюрото, разбърка боята и нанесе един слой върху къщичката, която бе направила за момиченце от Ноанк.

Джулия дремеше в столчето си. Беше се свила на кълбо, а ръцете си бе стиснала в юмруци близо до сърцето. Стела си почиваше на таблата на столчето, челото на детето се допираше до гърба на котката. Орион лежеше, положил глава на лапите си. Даян слушаше музика. Докато чака боята да изсъхне, реши да разгледа къщичката за птици.

Това беше къщичка за сини птици. Беше я направила на Алан преди дванайсет години. Спомни си, че взе мерките от една книга за птици и използва бургия с дебелина трийсет сантиметра, за да направи отвора. От времето дървото беше станало сребристо. Дупките от пироните, с които е била закачена на дървото, бяха потъмнели от ръждата. Корнизът се беше отчупил, а птиците бяха разширили отвора с човките си.

Даян разкова покрива и го свали. Погледна вътре и видя гнездо, в което имаше три пъстри яйца. Гнездото беше направено от клонки и слама и беше покри го с пухкава перушина и кичури коса. Тя бръкна много внимателно и го извади.

— Ма-а-а — събуди се Джулия.

— Виж, скъпа. — Отиде при нея да ѝ покаже гнездото.

Джулия примигва с очи. Беше бледа като платно. Съвсем леко поклати глава, нямаше ги предишните енергия и плам. Беше отпуснала ръце — притискаше ги една в друга и пак ги разтваряше, като че ли ги криеше. Стела се протегна, слезе от таблата и се качи в кошницата си.

— Това е гнездо на птички — обясни ѝ Даян.

— Ба-а-а — обади се Джулия.

— Птиците живеят тук, както ние живеем в нашата къща. — Хвана ръката на дъщеря си и прокара пръстите ѝ по грубите клонки.

— Дли-и-и.

Даян разтвори ръката на Джулия и сложи в дланта ѝ едното яйце. То беше мъничко, не по-голямо от голям жълъд. Беше кремаво, напръскано с кафяво и златисто. Джулия лекичко сви пръсти около него, сякаш искаше да го предпази.

— Вътре има малко пиленце обясни ѝ Даян.

— Ма-а...

— Пиленце. — Спомни си екскурзията, която си направиха през лятото с Джулия и Ейми. — Пухкаво, пискливо мъниче.

Джулия наклони глава. Държеше яйцето е вдигната ръка. Даян погледа собственото си пиленце, в чиито ръце имаше яйце, от което никога нямаше да се излюпи пиленце. Колко ли птици са свивали гнезда в къщичката, която бе направила на Алан, колко ли семейства птици са долитали и отлитали пред очите му!

— Ма-а. — Джулия отпусна ръката си. Беше се уморила. Главата ѝ клюмна на гърдите. Даян лекичко взе яйцето. Върна го в гнездото, а после сложи гнездото на бюрото си. Къщичката имаше нужда от поправка и докато съхнеше боята върху другата ѝ работа, Даян се захвана с тях.

* * *

Ейми и майка ѝ отново трябваше да свикват една с друга. Първия ден момичето слезе от училищния автобус и усети познатото свиване на стомаха, докато се качваше по стълбите. Къщата си беше все същата. В ъглите мазилката се лющеше, счупените саксии си стояха под храстите отпред, а тревата бе твърде избуяла. Но от колата на Бъди нямаше и следа, а това ѝ вдъхна надежда.

Завари майка си в хола да пуши цигара. Щом видя Ейми, се усмихна, остави цигарата в пепелника и стана.

— Здравсти, мамо — поздрави момичето.

— Как мина денят ти? — попита майката.

— Добре — отвърна Ейми. — Учителят по английски ми харесва.

— Това беше любимият ми предмет.

— В момента четем митове и легенди. — Кой знае защо се почувства напрегната, сякаш си бърбеше с някой продавач. Майка ѝ беше сложила на масата кутия бонбони „Туинксис“. Все поглеждаше към тях с надеждата Ейми да ги нападне. Но стомахът на момичето се беше свил и въобще не му беше до ядене.

— Коя е любимата ти легенда? — попита майката.

— Ами, за Орион... — На гърлото ѝ заседна буца, щом произнесе името.

Беше оставила кучето у Даян. Не защото не го обичаше или не го искаше у дома. Знаеше, че споменът за нейния дом, за Бъди, щеше да е твърде болезнен за кученцето. То и без това беше много чувствително, а ужасите, които преживя в клетката и под леглото, се бяха случили само преди няколко седмици.

— Разкажи ми я — помоли майка ѝ.

— Орион е бил гръцки ловец — заразказва Ейми. — Бил много хубав и чаровен, любим на Артемида. Тя, без да иска го убила. Скръбта ѝ по него била толкова голяма, че го поставила на небето като съзвездие заедно с ловното му куче Сириус.

— Искаш ли бонбони? — попита майка ѝ.

Ейми се подвоуми. Ето, разказва на майка си любимата си легенда, героят на която е и любимото ѝ съзвездие. Учеха астрономия и разбра, че две от най-ярките звезди на небето, Ригел и Бетелгейзе, се намират в съзвездието Орион. За пръв път училището ѝ харесваше толкова много, искаше да сподели впечатленията си, а майка ѝ я канеше да си вземе бонбони. Даян и Лусинда щяха да я изслушат много внимателно.

— Искам да ти разкажа за Орион.

— Чух те, Ейми — каза майка ѝ. Като оставяше цигарата си, ръцете ѝ трепереха. Завесите бяха дръпнати и в скромния хол влизаше светлина. Майката на Ейми беше с чисти дънки и пуловер, на лицето ѝ имаше дълбоки бръчки от тревога и тъга.

— Представяш ли си колко ужасно се е почувствала? — Ейми искаше майка ѝ да осмисли легендата. — Артемида? След като е убила човека, когото най-много е обичала на този свят?

Майка ѝ поклати утвърдително глава. Дръпна си от цигарата и изпусна облак дим. У Ейми се надигна гняв. Искеше да поговори с майка си за звездите и легендите, за любовта на жена, която е

изпратила съпруга си на небето, а майка ѝ се интересуваше само от бонбоните и цигарите.

— Мамо, това е нещо много сериозно — каза. — Това, което се е случило с тях. Артемида е преживяла истинска трагедия.

— О, много добре знам как се е почувствала — заяви Тес.

Ейми замълча.

— Като е убила човека, когото най-много е обичала... Познавам това чувство.

— Какво искаш да кажеш? — попита дъщерята.

Тес протегна ръка. Ръката ѝ беше малка и трепереше. Ейми забеляза, че пак си е сложила халката и годещия пръстен. Докато живееше с Бъди ги беше прибрала в чекмеджето. Очакваше Ейми да поеме ръката ѝ и тя неохотно го стори.

— Какво искаш да кажеш? — повтори.

— Има много начини да убиеш човек — каза майка ѝ. — Можеш да убиеш духа на някого, без дори да подозираш, че го правиш. Аз това ли правех с теб? Понякога говорим точно за това с моя психотерапевт. Толкова ме е страх... съжалявам, Ейми.

— Ти не си ме наранила. Нараняваш единствено себе си.

— Ще ми се да повярвам, че е така. Но не е съвсем вярно. Това, което човек върши у дома, рефлектира върху всички членове на семейството.

— Аз съм жива — каза Ейми.

— И прекрасна — добави майка ѝ. — Много се радвам, че тази година училището ти харесва.

— Така е — потвърди тя. — Тази година искам да имам отлични оценки, да пиша разкази по английски, да науча всички легенди.

По не искаше животът ѝ да е като този на героите в легендите. Не искаше майка ѝ да е като Артемида.

— Радвам се, че си си у дома, при мен.

— Аз също. — Ейми се почувства виновна, защото това беше и истина, и лъжа.

— Наистина ли? — Бръчката на челото на Тес стана по-дълбока. — Радваш се, че си тук?

Ейми въздъхна. Замисли се за другия си дом, онзи, в който бяха Даян и Джулия, и гърлото ѝ се сви. Радваше се, че може да се върне там, когато пожелае, но мястото ѝ бе тук. Именно тук искаше да бъде.

— Да. И се радвам, че завесите не са спуснати.

* * *

Една вечер в началото на октомври, когато листата на дърветата вече пожълтяваха. Даян помоли майка си да гледа Джулия. Обу кафяви джинси, облече ръждивочервеникава копринена риза и излезе с пикала си. Зад планината се показваше сърпът на луната. Духаше вятър, краищата на облаците бяха огнено златисти.

По пътя за Хоторн Даян беше спокойна. Не бързаше и обръщаше внимание на всичко около себе си. Беше се загърнала с плътен кадифен шал, защото беше хладно, но стъклото на прозореца на пикапа беше смъкнато. Чуваше шумоленето на трева и шума на вълните. Тази вечер светът ѝ се стори чувствен и загадъчен, а тя се чувстваше част от него.

Откакто се върнаха от Канада, изцяло се бе посветила на Джулия. Тя се възстановяваше бавно, но Даян бе търпелива. Смяташе, че ще разбере кога е добре и може да я остави на Лусинда за една вечер, и тази вечер беше дошла.

Когато наближи града, сърцето ѝ заби по-силно. В същото време намали скоростта. Искаше да не бърза. Имаше чувството, че върши точно това, което трябва.

През лятото си беше пожелала нещо и търпеливо чака желанието ѝ да се изпълни. Тази вечер животът ѝ щеше да се промени и искаше да запомни абсолютно всяка подробност — червеникавожълтата светлина на уличните лампи, тиквите по верандите, пронизващия студ.

В къщата на Алан беше тъмно. За момент си помисли, че не си е у дома. Волвото му обаче беше паркирано в страничния двор. Лампата в кухнята светеше. Насред двора се издигаше дъбът, на който бе закачена къщичката за птици. Клоните му се разпростираха, а кафявите листа по тях шумоляха.

Даян натисна звънеца. След няколко секунди чу стъпките му. Бавно се приближаваха и се чуваха все по-ясно. Той отвори вратата. Беше с памучен работен панталон и широка бяла риза. Не можа да види изражението му, понеже лампата го осветяваше откъм гърба. В

първия момент ѝ се стори, че е изненадан, но после той я хвана за ръка и тя забрави всичко.

— Здравей — каза ѝ.

— Връщам ти това. — Подаде му къщичката за птици. — Беше паднала от дървото. Сигурно не си забелязал...

— Напротив, забелязах — отвърна той.

Не запали лампата на верандата, а направо я въведе в светлата кухня. Току-що беше вечерял и миеше съдовете. Застана до шкафа и огледа къщичката. Даян беше лъснала дървото до блясък. Беше сменила ръждясалите панти и беше сложила нови кукички. Беше възстановила пръчката, на която кацат птичките, като на мястото на счупената беше сложила тънка брезова клонка. Беше изгладила с шкурка отвора, през който птичките влизат в къщичката.

— Направих я специално за сини птички — обясни тя.

— Май не съм виждал сини птички да влизат вътре — каза той.

— В нея имаше гнездо — поясни тя. — С няколко яйца. Проверих в книгата си за птици и мисля, че са на английски врабчета.

— Къде е? — Той повдигна покрива на къщичката. — Гнездото, де?

— В ателието ми — отговори тя. — Запазих го.

Сърцето ѝ биеше ускорено. Чувстваше се много спокойна и невероятно развълнувана. От начина, по който я гледаше Алан, разбра, че и той се чувства така. Тя пристъпи към него, като много добре знаеше какво иска. След толкова време най-после го разбра.

— Искях да те видя тази вечер — започна тя.

— Радвам се — отвърна той.

— Изненадан ли си?

— Би трябвало, но не съм.

Даян поклати глава. Той сложи къщичката на шкафа и я прегърна. Нежно отмести косата от лицето ѝ, сякаш повече от всичко на света искаше да погледне в очите ѝ.

— Чаках те — прошепна. — От деня, в който се запознахме.

Даян се опита да си поеме дъх. Отново се сети за Тим, но този път го прогони от мислите си. След дванайсетгодишна борба беше дошла при Алан Макинтош.

— Какво те накара да дойдеш? — попита той.

— Откакто се върнахме от Канада го искам. Докато бяхме на остров Принц Едуард, непрекъснато мислех за теб. Мислех си за нашата разходка...

— Покрай пристана. За да видим твоята къща.

— Моята къща. — Усмихна се тя и си помисли, че баща ѝ щеше да е щастлив от тези думи — да, за това си мислех. За това, че не съм я показала на никой друг. Колко бях щастлива, че съм с теб.

— Беше страхотна вечер.

— Как танцувахме само — каза Даян. — Заобиколени от книгите в библиотеката.

Алан изчака. Тя го погледна в очите. Никога друг мъж не я бе гледал така.

— А как се целувахме... — прошепна Даян.

Той я докосна по бузата. Погледна я и изчака няколко секунди, сякаш ѝ даваше последен шанс да се отдръпне. Тя нямаше намерение да го направи. Надигна се на пръсти и посрещна целувката му. Той силно я притисна в обятията си.

Някъде имаше отворен прозорец, защото ставаше течение, от което Даян потрепери и изстена. Притисна се до Алан. Едрото му тяло я предпазваше. Беше доста по-висок от нея, но Даян имаше чувството, че тя приютява него.

Докато го целуваше, ѝ се зави свят, но с цялото си същество почувства непреодолимото желание да защитава този мъж — да направи за Алан Макинтош това, което той правеше за нея и Джулия през всичките тези години. Да му се реваншира за случаите, когато се е карала с него, когато е плакала за брат му, когато го е отблъсквала. За всеки час, който е прекарал до нея и е държал ръката ѝ, докато са чакали Джулия да се върне от изследвания, от операционната или от физиотерапия. За всяка минута, през която е слушал сърцето на Джулия, и никога не се е съмнявал, че има нужда от прегръдка и любов като всяко друго дете. За всичко, което Алан Макинтош беше направил. Даян му беше благодарна.

Не откъсваше поглед от него и вътрешно беше толкова развълнувана, че едва можеше да говори или да помръдне. Когато си отвори устата, знаеше точно какво ще каже; просто не можеше да си обясни как е възможно да ѝ е отнело толкова време, за да го проумее.

— Обичам те, Алан — прошепна. Никога преди не му бе казвала тези думи, дори като снаха или приятел.

— Аз винаги съм те обичал, Даян.

— Не знам защо.

— Тогава не се и питай. Аз не си задавам този въпрос.

— Начинът, по който се държах...

— Държа се добре.

— Тази вечер дойдох, защото... — смути се Даян.

Той със затаен дъх я чакаше да продължи.

— Исках да съм с теб — изрече накрая тя.

Той поклати одобрително глава. Целуна я по челото, веждите, върха на носа.

Очилата му се бяха изкривили и тя се пресегна да ги оправи. Думите, които току-що изрече, увиснаха във въздуха и тя не знаеше как да реагира.

Алан обаче знаеше.

Вдигна я на ръце е лекотата, с която вдигаше и Джулия, прекоси коридора и я понесе нагоре по стълбите. Минаха по тъмния коридор и влязоха в спалнята в края на коридора.

Спалнята му беше скромно обзаведена. Имаше месингово легло, дъбово писалище, а на пода беше постлана черга, плетена от Доротей. Даян знаеше, че писалището е на Малахи — подарил му го, когато се преместил да живее на корабчето. Вече познаваше вещите на Алан доста добре и беше впечатлена и трогната от тяхната история. Той я положи на бялата кувертюра, покривала някога леглото на баба му в Нантъкет.

Луната светеше през прозореца и хвърляше лилави сенки в стаята. Алан легна до нея и докосна лицето ѝ толкова нежно, сякаш не му се вярваше, че тя наистина е тук. Усети дъха му на бузата си. Дълго се гледаха. Той я целуна. Даян се задъха, устните им се разделиха, за да се притиснат по-силно един в друг, сякаш се страхуваха да не паднат от скала. В началото тя се почувства неудобно от това, че той докосва тялото ѝ. От толкова време никой не я бе докосвал по този начин.

— Всичко е наред — успокои я той, щом усети, че се притеснява. — Ще действам бавно и полека.

— От толкова... — запъна се тя. — Никога не съм...

Не знаеше какво да каже. Много е лесно да забравиш тялото си, когато никой не те докосва така. Тя беше жилава, може би малко кльощава. Дали няма да си помисли, че е грозна, непривлекателна?

— Искам да знаеш, че те обичам — каза той, погали гърба ѝ и се загледа в очите ѝ. — Да започнем от там.

Даян кимна. Целуна го нежно с отворени очи и си каза, че трябва да му се довери. Сега беше съвсем различно, отколкото когато бе с Тим — тогава беше луда, дива, загубила контрол. Сега се водеше от любовта, от собствените си желания, от сигурността, че Алан никога няма да я нарани.

Той започна да целува врата, раменете ѝ. Даян потръпна и хвана ръката му.

„Просто искам да знаеш, че те обичам...“ — беше казал преди малко той.

Тези думи отключиха нещо в нея и го пуснаха навън.

— Алан — пресегна се тя да докосне ръцете му. Тялото му беше силно и горещо. Искаше го толкова много, а не знаеше откъде да започне. Ръцете ѝ потрепераха, като прокара пръсти по мускулестите му гърди. В нея се бе насъбрала дванайсетгодишна страст и тя го зацелува ненаситно.

Прегърнаха се по-силно. Щом Алан пхна ръката си между кадифения ѝ панталон и копринените бикини, тя се почувства толкова възбудена, че едва дишаше. Потрепери и потърси ципа на панталона му.

Той хвана ръката ѝ, помогна ѝ да го намери, да се успокои малко. Искаше го в себе си на секундата, без да губят време в чакане и опознаване, но той много бавно обсипа цялото ѝ тяло с целувки, накара я да запази търпение. Даян се извиваше от горещите му целувки.

Тялото на Алан беше силно и здраво, а като свали панталона си, тя забеляза, че бедрата са опънали боксерките му. Тя много добре осъзнаваше разликата между тях — нейните крака бяха гладки, а неговите толкова космати, нейните гърди бяха пищни, а неговите бяха много стегнати. Той я целуваше навсякъде нежно и с любов, карайки я да извива гръб и да стене на глас.

— Не мога повече да чакам — каза тя.

— Тогава не е необходимо да го правиш — прошепна той.

Прегърна я и застана над нея. Тя се протегна да го прегърне, усети топлината на гърба му с ръцете си, а щом той се наведе да я целуне, жадно отвори уста. Помогна му да проникне в нея, а краката ѝ трепереха. Цялата потръпваше.

— Даян — каза той.

— Не мога да повярвам... — каза тя, а пред очите ѝ се появиха звездички.

Вкопчи се в него и усети топлината на телата им, докато той се движеше в нея. Те си принадлежаха. През целия си живот не се бе чувствала толкова добре. Досега бе живяла точно за този миг — да се намира в обятията на този мъж и да го чува как повтаря името ѝ. Не можеше да повярва, че най-после се случва. Алан също не вярваше.

— О, боже! — прошепна тя. — О, моля те...

— Винаги, Даян — отвърна той, докато целуваше врата ѝ. — Винаги ще сме заедно.

— Алан!

Те се сляха, Даян плачеше от чувство, което не си бе представяла, че би могла да изпитва. Това чувство бе на радост, мъка, любов, чудо, нещо неопишимо и необяснимо, просто и сложно едновременно. По страните ѝ се стичаха сълзи и капеха по възглавницата. Алан я люлееше и ѝ казваше, че я обича, че никога няма да я изостави, че така е било писано.

— Знам — изплака Даян.

— Най-после. — Той продължи да я люлее.

— Съжалявам, че плача.

— О, няма нищо, скъпа — прегърна я Алан и целуна насълзените ѝ очи, страните и врата ѝ. Едва сега, когато се пресегна и докосна лицето му, за да му благодари за нежността, осъзна, че и неговото лице е мокро от сълзи. И той плачеше заради това ново, безименно, невероятно чувство, което ги разтърси. Чувство, което сами бяха създали.

— О, Алан. Обичам те — каза Даян. — Любов, любов...

Не знаете с каква друга дума да нарече това, което изпитваше.

* * *

През октомври времето беше много хубаво. Беше топло, понякога даже беше горещо. През нощта ставаше хладно. През почивния си ден Алан ходеше у Даян. Обличаха добре Джулия и той ги разхождаше с лодката.

Есента беше най-хубавия сезон за плаж. Целият бряг беше на тяхно разположение. Водата беше зелена и чиста, а вълните се разбиваха лекички в брега, сякаш пазеха силата си за предстоящите зимни бури. Алан тичаше, после с Даян плуваха, гмуркаха се под вълните, но не изпускаха Джулия от поглед.

Непрекъснато се докосваха. Започнеха ли не можеха да спрат. Той обожаваше мекотата на кожата ѝ, силата на любовта ѝ. Тя му разказа за новото чувство, което изпитваше. Алан го разбираше много добре. То се беше натрупало от това, че се желяеха, но толкова години нямаха възможност да осъществят желанието си. То беше дълбоко и го изпълваше с радост, но щастието не беше пълно заради загубеното време.

Понякога Алан не можеше да повярва, че това наистина се случва. Лежеше на слънце, а Даян бе положила глава на гърдите му. Той настръхваше при мисълта, че във всеки един момент могат да умрат. Трябваше да усеща сърцето ѝ до себе си, за да е сигурен, че наистина тя е до него. Защо сега, защо точно тази година? Вълните идваха, въпросите също. Наложиха си да не търси отговор. Трябваше само да я обича.

— Не знаех, че толкова много обичаш плажа — един ден каза Даян.

— Никога не съм го обичал чак толкова — отвърна Алан.

— Всяка сряда, когато е свободният ти ден, тичаше до библиотеката подразни го тя.

— Сега тичам на плажа вместо до библиотеката — прегърна я той. Искам да съм там, където си ти, любов моя. Където сте ти и Джулия.

— Гли-и-и — обади се Джулия. Главата ѝ клюмна на гърдите. Беше ѝ все по-трудно да я държи изправена. Пристъпът ѝ се беше отразил зле, а Алан и другите лекари не можеха да разберат защо се получава така. Алан беше учен, лекар, но знаеше, че не за всичко може да се намери обяснение. Вместо да търси отговор на тези въпроси, той придърпа Джулия на коленете си.

Даян лежеше по корем и гледаше фара. Когато за пръв път дойдоха на плажа при фара, той се почувства неудобно, понеже си спомни, че точно тук идваха с Рейчъл. Но това вече беше минало. Пропиляното минало, годините без Даян, времето, през което я чакаше да дойде при него. Нямаше намерение да пропилява повече време в разкаяние.

— Според теб защо онзи пясъчен замък стои там от толкова време? — попита тя.

— Кой пясъчен замък? — не разбра Алан.

— Онзи там горе. — Даян посочи към фара.

Той се обърна и погледна. Видя квадратна купчина пясък, която приличаше по-скоро на блокче сгурия, отколкото на замъците, които Даян, Ейми, Джулия и Лусинда са правили по време на пътуването си. Беше му показала снимки и на тях пясъчните замъци бяха невероятни, изградени с въображение.

— Там е от седмици — отбеляза тя. — Наблюдавам го.

— Сигурна ли си, че е един и същ?

— Да. Рони се по краищата, но определено е същият. Някой трябва да го е направил с хоросан. Предполагам, че толкова високо, до фара, е защитен от прилива.

— Вълните не стигат до него — каза Алан.

— Да-а-а — обади се Джулия и погали гърдите му.

— Не е валяло много тези дни — изрече Даян. При една буря ще се срути.

— Винаги можем да построим друг — отвърна Алан.

— Този ми харесва. — Не знам защо, но замъкът там горе ми харесва.

— Ма-а-а — обади се Джулия, сякаш и на нея ѝ харесваше.

— О, Боже! — Прегърна ги и двете Алан. — Нека това щастие трае вечно.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Бъди Слейн не обичаше да му се отказва. „Не“ беше най-омразната му дума. Всъщност тя го изпълваше със злоба струваше му се много несправедлива пречка по пътя му към щастието. Когато някоя жена му я кажеше, злобата се превръщаше в отрова.

Докато шофираше из града, думата „не“ кълтеше в ушите му, които бяха заглъхнали от оглушителния рок, музиката, която гърмеше от колоните на уредбата и която свиреше с групата си всяка вечер. Свиреха в един бар на крайбрежието, в който той открай време си пиеше питието. Много се ядоса, като не видя Тес сред публиката.

Тя не беше красавица. Не беше богата и умна, не беше нещо особено, но си беше негова. Хареса я на една съботна вечеринка преди четири години, почерпи я с питие и я измъкна от депресията, в която бе изпаднала. Всички знаеха, че Тес Брукс е вдовица. Беше домошарка с дете без баща, депресирана жена, която нямаше за какво толкова да живее. Докато в живота ѝ не се появи Бъди.

Колко бързо забрави това!

Само защото властите и няколко префърцунени съседни решиха да се намесят в живота им, Тес го нахвърли от къщи. Наложиха се да се изнесе от там, за да може тя пак да вижда детето си. Ейми щеше да ѝ създава проблеми и тогава щеше да се моли на Бъди да е до нея и да ѝ помогне да се справи с тях. Момичето беше склонно към пълнеене, личеше си по кръглото му лице. Тес беше много мекушава и не можеше да ѝ се наложи. Трябва да следиш детето, особено ако е момиче, и да внимаваш да не напълнее. За негово добро е.

Като те изритат от собствения ти дом, определено означава „не“. Нямаше значение, че къщата е на Тес, че е платила ипотеката с парите, които е получила след смъртта на съпруга си. Важното бе, че като го погледна в очите и бе казала:

„Отивай си“

Засега живееше в апартамента на Ранди Бенсън. Хубаво местенце, което се намирате до плажа „Джети“. Ако Бъди имаше пари

да си купи апартаментче като това на Ранди, нямаше да си губи времето с Тес. От друга страна, тя имаше нужда от него. Беше неспособна да се оправя сама в живота, а дъщеря ѝ беше невъзпитана. Малката кучка избяга с палето му, още една голяма несправедливост.

Бъди се разходи с колата из Хоторн, изпи една бира, което още повече засили злоба му. Най-напред отиде в центъра и огледа медицинската служба, където бе кабинетът на Свети Алан. Проклетият Свети Алан Макинтош, човекът, който и на мравката път прави. Не знаеше къде живее този негодник — надутите доктори като него не си даваха телефона в указателя и пазеха в тайна адреса си. Обичаха да дърпат конците. Доктори! Карат хората да зависят от тях, а после потъват в пълна анонимност, за да не могат простосмъртните да ги открият и да ги безпокоят. Бъди обикаля улиците на града с надежда да се натъкне на добрия доктор.

След време се отказа и се запъти към Гъл Пойнт. Мина бавно по глухата улица и хвърли поглед на къщата, в която живееха вещиците, които бяха в основата на неприятностите му. Жените Робинс — майката, дъщерята и изродчето. Трите високомерни кучки, които обичаха да се месят в живота на другите семейства, защото бяха лишени от женственост и бяха незадоволени. Такива жени бяха щастливи само тогава, когато всички около тях са посърнали, самотни и мразят мъжете също като тях.

Бъди форсира колата и се отдалечи от Гъл Пойнт.

И най-накрая мина по своята улица. Бившата му улица, помисли си той и се сети за най-категоричното „не“, което беше чувал досега: „Махай се.“ Ето я къщата. Приличаше на барака в сравнение с апартамента, в който живееше в момента. „Царска“ барака. Но Бъди беше готов да се жертва. Щеше да се откаже от ергенския си лукс — хладилник, пълен с „Молсон“, кабелна телевизия, списание „Пентхаус“ в банята и да се върне там, където му бе мястото, само ако тя мило го помоли.

„Мило“ — помисли си той, минавайки покрай къщата. Трябва да го помоли мило. Завесите не бяха спуснати и той присви очи с надеждата да зърне Тес. Тя го обичаше, без значение дали искаше да си го признае или не. Бяха прекарвали много приятни моменти заедно, сексът им бе невероятен, знаеше как да се отнася с нея като с кралица.

Е, понякога лошият му нрав надделяваше, но по този начин изразяваше чувствата и страстта си.

Мижитурките не успяват в рокендрола. Кажете го на доктор Свети Алан. Бъди беше изтъкан от огън и страст. Онази ирландска група, В2, с нищо не го превъзхождаше. Бъди свиреше метъл, крещеше от мъка и умираше от любов. „Умира“ от любов. Кажете го на доктор „Фиксирано-работно-време-от-де-вет-до-пет“, доктор Великолепен, доктор Съвършенство.

Бъди пак мина по улицата, но в другата посока и намали още повече. А, ето я. Тес излизаше в задния двор. Денят беше слънчев и тя носеше кош с пране за простиране. Държеше щипките в устата си, докато простираше. Ризите на Ейми, нейните дънки, бикините ѝ. Нощницата на Тес, сутиена ѝ, късите панталони. И прането на Бъди трябваше да е там. Дрехите му бяха за пране.

Паркира от другата страна на улицата и се ядоса, като видя, че Тес не простира негови дрехи. Сякаш това беше още едно „не“, още един начин да го изоставят. Но любовта надделяваше над гнева. Малко хора разбираха това — Бъди беше влюбен до уши. Би дал живота си за тази жена, без да задава въпроси. Тихо запали мотора на колата. Тя не го чу.

— Обичам те — изрече на глас.

Тес придърпа въжетото и простря още една риза. От слънцето косата ѝ беше станала кестенява.

— Обичам те — повтори Бъди тихичко. Нямаше нужда да крещи. Достатъчно бе, че той знае. Ако връзката им беше наполовина това, което той смяташе, че е, едва ли трябваше да шепти.

— Хей — прошепна, вперил поглед в тила на Тес.

Покрай него минаваха коли. Бъди се сниши. Не искаше оная кучка от социалните да го спипа тук. Погледна часовника си. Беше два и половина. Ейми щеше да се прибере от училище. До автобуса ѝ оставаха още двацет минути, но той не искаше да поема излишен риск.

— Хей! — повтори. — Обичам те. До скоро, скъпа.

Тес махна с ръка покрай ухото си, сякаш искаше да прогони муха. Може би долавяше излъчването на Бъди, но не знаеше какво точно е това. Беше добре. Не беше красива, нито умна, не беше най-

страхотната жена, която някога е имал, но за него си беше добра. Беше негова.

* * *

В края на октомври внезапно заваля сняг. За един ден температурите паднаха с двайсет и пет градуса. Ейми отиде на училище по тениска и гащеризон, но като слезе от автобуса в Гъл Пойнт умираше от студ, валеше сняг. Тя бързо притича до ателието. Втурна се вътре и извика „Здрасти“. Орион заскача по нея и облиза лицето ѝ.

— Ей, момче — потупа го тя. — Добро куче.

Само Стела и Орион бяха там. Тя смръщи вежди. Дали не се беше объркала? Обикновено ходеше на гости на Даян и Джулия всеки четвъртък следобед. Искаше ѝ се да идва по-често, но се страхуваше майка ѝ да не си помисли, че предпочита това семейство пред своето

Вдигна поглед и видя, че Лусинда минава през двора и идва към ателието. В ръцете си носеше голяма купа. Белите снежинки танцуваха на вятъра, който галеше блатните треви и духаше ниско по земята.

— Къде са Даян и Джулия? — попита Ейми. — Станало ли е нещо?

— Вътре са — отвърна Лусинда. — Джулия е настинала.

— Типично за зимно време. — Момичето погледна през прозореца.

— Направих пуканки. — Лусинда предложи на Ейми да си вземе. — Това е традиция, която с Даян измислихме, когато беше малка — всяка година, когато завали първият сняг, правим пуканки.

— Защото са бели и пухкави ли? — попита момичето с пълна уста.

— Предполагам — отвърна Лусинда. — Защото придават тържественост.

— Мога ли да видя Джулия? — Ейми погледна към къщата, която се намираще в другия край на двора.

— Ъ-ъ-ъ — измънка Лусинда. Ейми разбра, че отговорът е „не“, и сякаш нож се заби в сърцето ѝ. Почувства се ужасно, а не знаеше

защо. Толкова болна ли беше Джулия? Или се почувства зле, защото я отхвърляха от живота на семейство Робинс?

— Как така? — тихо попита тя. — Даян сърдита ли ми е за нещо?

— Не. В никакъв случай. Просто Джулия лежи горе и майка ѝ иска тя да си почива. Като те види, много се вълнува.

— Аз съм най-добрата ѝ приятелка.

— Да, така е — потвърди Лусинда. Настаниха се на миндерчето до прозореца, сложиха купата с пуканки между тях и момичето се поотпусна. Компанията на възрастната жена и беше много приятна. В Канада се бяха сблизили и на връщане Ейми си представи, че тя ѝ е баба.

— Разкажи ми нещо за училището — каза Лусинда. Какво научи днес?

— Написах поема в час по английски.

— Наистина ли? Разкажи ми.

— В рими е каза Ейми. Беше ѝ малко неудобно. Всички останали деца писаха бели стихове. Писаха за голямата любов, за разходки по плажа, за мисли за самоубийство — неща, които обикновено се пишат по дневниците.

— Шекспир е писал в рими — отбеляза Лусинда. — Кийтс, Една Сейнт Винсент Милей и Елизабет Бишоп също.

— Амбър ми се подигра.

— Е, Амбър...

— Посветена е на ябълковата градина — заразказва Ейми, — която видяхме на остров Принц Едуард.

— Така ли? — развълнувана попита Лусинда.

Да Ейми бръкна в джоба си. Листчето с поемата беше там. Искаше ѝ се да я извади и да я покаже, но се спря.

— Много бих искала да я прочета — каза старата библиотекарка.

— Тъпа е.

— Понякога да напишеш поема или разказ е по-лесно, отколкото да я покажеш на хората — обясни Лусинда. — Необходима е голяма смелост да позволиш на някого да прочете произведението ти. Все едно му позволяваш да надникне в душата ти.

Ейми кимна в знак на съгласие и напипа листа с поемата, Не искаше да обиди Лусинда, като не ѝ я покаже, но беше толкова

уплашена, че не можеше да помръдне ръката си, Лусинда беше много права, че е необходима смелост, а тя не беше чак толкова смела.

— Исках да говоря с теб за нещо — каза Лусинда. — Става въпрос за един конкурс.

— Ъ-ъ-ъ — смути се Ейми. Не беше от хората, които печелят. В трети клас Амбър спечели конкурса за костюми на Хелюин, а Дейвид Багуел спечели наградата за хвърляне на стъклени топчета на Оушън Бийч. Тя никога не бе печелила нищо.

— Конкурс по литература — обясни Лусинда. — Организира се в библиотеката. Той е за разказ и всеки, който има желание да се запише в него, може да участва. Записванията са до Деня на благодарността; темата е свободна, може да се пише за всичко, не повече от петнайсет страници, написани на пишеща машина.

— Нямам машина — каза Ейми. — Нито пък компютър.

— Ние имаме. — Лусинда посочи бюрото на Даян.

— Всъщност аз не съм писателка. Момичето си представяше, че писателите са богати, умни хора начело на обществото. — Просто написах тази поема.

— Точно това правят писателите. Това се изисква от тях за да са писатели — да пишат.

— Ъхъ — измънка Ейми и отново опипа поемата си.

— Ябълкови градини — тихо каза Лусинда.

— Като онези, в които ходихме. Ейми огледа ателието на Даян и вдигна поглед към рафта на Стела. Котката беше горе в кошницата си. Точно под нея имаше рафт, където Даян държеше много интересни неща — птиче гнездо с яйца вътре, няколко камъчета от плажа с черния пясък и четирите спаружени ябълки.

Ейми си спомни, че ги вдигна от земята. Сега изглеждаха помалки. Сякаш бяха ходили в Канада много отдавна. Животът у дома започна толкова обещаващо, но напоследък, когато се прибереше, заварваше майка си да подремва. Дойде тук с желанието да види Даян и Джулия, а нямаше да ѝ позволят да го направи.

— Не съм чела поемата ти — обади се Лусинда, — но се обзалагам, че е страхотна.

— Казваш го — очите на Ейми се насълзиха, — за да не ме обидиш.

— Не бих те излъгала, когато става дума за поема. Аз съм библиотекарка и да си кажа мнението за някоя поема е правило, което никога не бих нарушила.

— Тогава защо мислиш, че...

— Че поемата ти е чудесна ли? — попита Лусинда. — Ще ти кажа защо. Защото очите ти са широко отворени. Ейми Брукс. Виждаш света такъв, какъвто е и гледаш на хората с добро. Щом си написала поема за ябълкова градина, сигурно е излязла от душата и сърцето ти. Сигурна съм.

Сълзите на Ейми потекоха.

— И всички разкази, които ще напишеш, ще дойдат от същото място.

— Разказите трябва да са вълнуващи — каза момичето. — За сирачета и острови или пък, де да знам, например за семейства, които живеят в прериите.

— Или пък за самотни момиченца, бити кученца и разходки сред ябълкова градина.

— Това съм аз.

— Със сигурност заслужаваш да се напише разказ за теб.

Лусинда подаде купата на Ейми и момиченцето си взе още една шепа пуканки. Навън вече не валеше сняг. Блатата бяха кафяви и спокойни. Ейми се запита кога ли ще връхлетят зимните бури. Помисли си за Джулия, която лежеше горе, и се зачуди дали пясъчният ѝ замък все още е на мястото си.

— Лусинда... — започна Ейми.

— Какво, скъпа?

Тя се поколеба. Не знаеше как да ѝ каже, че ѝ се иска да отиде да види Джулия, че иска пак да е част от тяхното семейство, както през отминалото лято. Защо трябваше всичко да се променя? Гърлото ѝ се сви. Четирите ябълки изглеждаха толкова малки там горе на рафта. Трябваше да си затвори очите, за да долови аромата им, за да преживее отново онзи ден в градината.

Бръкна в джоба си и извади листа с поемата. Подаде я на Лусинда и хукна към къщи, без дори да каже „Довиждане“.

* * *

Джулия дишаше тежко. Очите ѝ бяха затворени, а клепачите ѝ бяха залепнали от жълтеникави гурели. Даян внимателно ги избърса с влажен памук. Алан беше казал, че сигурно Джулия е понастинала. Въпреки това майката се притесняваше. Знаеше, че Ейми ще дойде, и нямаше търпение да я види, но искаше да държи Джулия по-далеч от нея.

— Как е гърбът ти? — попита майка ѝ.

— Моля? — попита Даян. — О, добре е.

— Не изглежда добре — констатира Лусинда.

Даян почувства силна болка в кръста, докато носеше Джулия нагоре по стълбите. През последните няколко дни чувстваше някакво напрежение, но не я болеше, докато нещо не изпука в долната част на кръста ѝ. Остана в странна поза, изкривена малко надясно.

— Добре е, мамо — увери я тя.

Лусинда седеше в люлеещия се стол. Беше си сложила очилата и четеше нещо — може би писмо. Даян отново се обърна към Джулия и продължи да почиства очите ѝ с памучето.

— Какво четеш? — попита, без да се обръща към майка си.

— Поема — отвърна тя. — Написана от Ейми.

— Така ли? — усмихна се Даян. — Ще я прочетеш ли на глас?

— М-м-м — измънка Лусинда, съсредоточена в поемата.

— Мамо! — обади се Даян и опипа челото на Джулия да провери дали има температура. — Би ли ни прочела поемата на Ейми?

— Не мога, скъпа. Ейми не ми е разрешила. Съжалявам, но първо трябва да я попитам.

Даян усети някакво бодване в сърцето. През последните няколко седмици Ейми не идваше често и много ѝ липсваше. Съзнаваше, че тя си има майка, собствен дом, но това момиченце направи толкова много за тях. Върна Джулия към живота. Разсмиваше я, разбираше езика ѝ, отнасяше се с нея като с най-добрата си приятелка. Ако Джулия не беше настинала, сега Ейми щеше да е при тях.

— Хубава ли е? — Даян се възхити на уважението, с което майка ѝ отнасяше към литературните опити на Ейми.

— Прекрасна е — отвърна Лусинда, без да откъсва очи от карирания лист хартия.

* * *

Алан отиде в къщата на Даян късно вечерта. Идваше винаги, когато можеше, и прекарваше всяка свободна минута с нея. Влизайки в алеята за коли, забеляза, че в края на глухата улица е паркирана стара кола. Излезе на улицата, за да види кой е, но колата изчезна. Той стоеше и гледаше стоповете на отдалечаващата се кола. Беше неспокоен, защото мярна шофьора, който му заприлича на Бъди Слейн.

Лусинда беше в кухнята и чистеше. Усмихна се, когато той влезе, и го целуна по бузата. Това беше нещо като традиция. Той не живееше тук, но спеше с дъщеря ѝ и Лусинда изглежда приемаше това положение. Даже се радваше.

— Оставих ти малко от задушени миди със сланина и зеленчуци. Ей сега ще ги претопля. Салата, хляб, чаша сайдер... — каза тя.

— Благодаря, Лусинда. Забелязала ли си напоследък някой да паркира колата си на улицата?

— Не. Тийнейджърите понякога го правят. Понякога улицата се превръща в любовна алея. Нали се сещаш, глуха улица и прочее...

— Сигурно е бил някой хлапак — съгласи се той и отново погледна пред прозореца. Старата кола приличаше на тийнейджърска. На прозорците бяха залепени рокерски стикери, а заглушителят висеше на един кабел. Опитваше се да се сети каква е колата на Бъди, по никога не ѝ бе обръщал достатъчно внимание, за да я запомни. — Даян при Джулия ли е? — попита.

— Да. По-добре се качи.

Алан потупа Лусинда по рамото. Качи се по стълбите. Светлината беше слаба, което означаваше, че Джулия е заспала. Докато минаваше по коридора, чу дишането ѝ. Тя дишаше тежко и шумно, сякаш настинката беше на път да се превърне в пневмония.

Даян се бе настанила на люлеещия се стол до леглото на Джулия и не смееше да мръдне. Цялата засия, като го видя. Наблюдаваше го, докато прослушваше сърцето и белите дробове на Джулия със стетоскопа си. Но когато се изправи, за да го целуне, извика.

— Какво ти е? — попита той.

— Гърбът ме боли — срамежливо отвърна тя.

— Какво е станало? — Опипа гърба ѝ.

— О, просто ме заболя.

— Докато носеше Джулия по стълбите ли?

— Да.

Алан ѝ помогна да седне на ъгловото легло, на което спеше Ейми през лятото. При сядането я заболя толкова много, че лицето ѝ се изкриви. Алан я сложи да легне на една страна, а после по корем. Махна възглавницата, за да легне на равно.

— Как е дишането ѝ? — глухо попита тя.

— Малко се задъхва. Донесох ѝ антибиотици. Не мърдай.

— Добре — съгласи се тя.

Вдигна ризата ѝ нагоре. Беше облечена с избеляла синя памучна риза с дълги ръкави. Много мека и поизносена. Като я вдигна нагоре към раменете, ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ и усети меката ѝ и топла кожа. Разтри раменете ѝ и продължи надолу по гърба. Тя рязко се отдръпна.

— Тук ли? — попита той.

— Боли — каза тя.

Алан не натискаше много силно. Възбуди се от голия ѝ гръб, от допира до тялото ѝ. Наведе се и целуна врата ѝ.

Тя тихичко изстена. Протегна се и хвана ръката му. Доближи я до устните си и я целуна. Той нежно прибра ръцете ѝ покрай тялото. Тя си пое дълбоко въздух и го остави да си върши работата.

Той се наведе и целуна ухото ѝ. На някои места натисна по-силно, а на друг и — по-лекичко. Разтри всеки прешлен поотделно от горе надолу чак до кръста. Тя въздъхна от удоволствие. В другия край на стаята Джулия дишаше тежко, но равномерно.

— Така по-добре ли е? — прошепна той в ухото ѝ.

— Много — тихо отговори тя.

Алан поклати одобрително глава. Лампата хвърляше топла и приглушена светлина. Той беше със семейството си, с момичетата, които обичаше. Искаше му се да е спокоен, да помогне на Даян да се отпусне. Тя беше много напрегната. Алан обаче също беше притеснен. Знаеше, че и става все по-трудно. Джулия вече беше голяма и не беше лесно да я носи нагоре-надолу по стълбите. Трябваше им стая на първия етаж. Тази есен настъпи промяна, която щеше да продължи и занапред. Даян усещаше това, което лекарите все още не можеха да

кажат със сигурност — прекарваше почти цялото си време с Джулия в къщата, далеч от ателието и от работата си. Състоянието на Джулия се влошаваше. Алан не знаеше какво ги чака в бъдеще, но усещаше, че краят е близо. Погледна към Джулия. Тя лежеше на една страна, очите ѝ бяха затворени, а тялото ѝ беше свито. Чувстваше я като свое дете, сякаш беше негова родна дъщеря, а не племенница. Гърлото му се сви от желанието да ѝ бъде баща, да я осинови, преди да почине.

— О, толкова е приятно — промърмори Даян.

— Радвам се, че ти е приятно — прошепна той.

— М-м-м — измънка Даян. Беше обърнала лице към стената и затворила очи. Алан разтриваше гърба ѝ. Искаше му се да я занесе в стаята ѝ и да я люби. Но не и тази вечер. Очите му се напълниха със сълзи, които изтри в рамото си.

— Благодаря — каза Даян.

— За какво?

— За всичко. Толкова съм щастлива с теб. Не съм си представяла, че мога да съм толкова щастлива.

— Аз също, скъпа.

— Сякаш сме едно семейство.

— Винаги съм искал това — каза Алан и се наведе да я целуне по бузата.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Понякога Алан тичаше сутрин преди работа и установи, че напоследък минава по нов маршрут. Вместо да обиколи парка на Хоторн, да мине зад библиотеката и ботаническата градина, вече тичаше по крайбрежната улица. Два дни подред, вместо да поддържа темпото, той намаляваше точно пред големите бели къщи на Уотър Стрийт.

Ето я къщата, която Даян обичаше. Забеляза високите прозорци, йонийските колони, зимната градина, трите комина. Видя широкия двор, който се превръщаше в ливада, желязната ограда, трите допълнителни постройки в двора. От улицата не можеше да се прецени какво е разположението вътре. Къщата беше голяма и той се чудеше дали има спални на първия етаж.

Търсеше си нова къща. Неговата беше голяма, първият етаж беше просторен, но в нея имаше твърде много спомени. Живееше в нея, откакто бе дошъл в Хоторн. Повечето му приятелки бяха преспивали там. Много пъти Тим беше спал сам горе, а след едно късно парти — заедно с Даян. Знаеше, че тя се чувства неудобно, когато ходи в дома му. По къщата имаше много работа — а и на първия етаж нямаше подходящи за спални стаи.

Може би само си мечтаеше. Не беше питал Даян какво мисли, дали въобще ще се съгласи да живее с него. Ами ако се съгласи? След завръщането ѝ от Канада се бяха сблизили. Понякога им се струваше, че смущаващото минало принадлежи на други хора. Облегна се на оградата да си поеме дъх. Къщата изглеждаше страхотно, идеално ремонтирана. Който и да беше живял в нея, я беше поддържал добре. В страничния двор имаше овощни дървета, зеленчукова градинка, зидове. Цветните лехи бяха пълни с хризантеми.

Не беше сигурен, но му се стори, че отзад първият етаж продължава. Сякаш къщата беше във формата на буквата L, точно зад чемширения храст. Спалните им могат да са там; тяхната ще е до тази на Джулия. Така Даян няма да носи момичето по стълбите. Да ѝ купи

тази къща означаваше за него много повече от това да ѝ осигури удобство. Това означаваше да я направи щастлива, да я дари с колкото се може по-реално щастие.

Той продължи да тича към къщи. Вече беше късно, а първият му пациент беше записан за девет часа. Погледна часовника си. Ако направеше един спринт, щеше да има време да се изкъпе, да се преоблече и щом отиде в кабинета, да се обади на приятелката си Нина Мейнард, която работеше в агенция за недвижими имоти.

* * *

Ейми получи отлични оценки на всички тестове. Никога преди не беше получавала награда за отличен успех, но учителят ѝ каза, че ако продължава да работи така усърдно, този срок може да я получи. Това щеше да е голяма изненада за майка ѝ. Тя се тревожеше за майка си, за това, че все още спеше, когато сутрин тръгваше за училище, а понякога и когато се прибираще, я заварваше да спи.

— Мамо! — извика момичето.

Никой не отговори.

— Мамо, искаш ли чай?

След като и този път майка ѝ не отговори, тя стана и включи готварската печка. Вече беше студено, а отоплителната печка не работеше. Може би майка ѝ лежеше под завивките, за да не ѝ е студено. Не можеше да я вини за това.

Усети се, че просто търси извинения за поведението на майка си. „Може да ѝ е студено“ — мислеше си. Или „Може би не е могла да спи през нощта и затова сега има нужда от почивка.“ Трудно ѝ беше да разбере депресията. Лекарят на майка ѝ ѝ обясни, че това означава да насочиш гнева си към самия себе си. Майка ѝ се чувстваше толкова виновна за това, че се е ядосала на баща ѝ, че е починал, че е насочила този гняв към самата себе си.

„Защо е нужно животът да е толкова сложен?“ — написа Ейми. Седеше на масата и работеше върху разказа си. Действието се развиваше в малка къщичка в град на име Оуквил, който много приличаше на Хоторн. Главната героиня беше дванайсетгодишно момиченце на име Катрин, чиято майка страда от депресия, а сестра ѝ

има увреждания по рождение. Когато си мислеше за нещо, което я притесняваше много и не ѝ даваше мира, го прехвърляше на Катрин. Пращаше Катрин на плажа да строи красиви пясъчни замъци като символ на надеждата.

— Здравей, скъпа — каза майка ѝ, излизайки от стаята си. Беше облечена в розова хавлия. Косата ѝ беше сплескана от лявата страна, а по бузата ѝ имаше следа от възглавницата. Тя се прозя и запали цигара.

— Правя чай — каза Ейми. — Искаш ли?

— Ъ-ъ, разбира се — отвърна майка ѝ. Седна на масата и погледът ѝ попадна на разказа на Ейми. — Какво е това?

— Разказът ми.

— За какво се разказва в него?

— За едно приключение — отвърна тя и кой знае защо се почувства неловко. Наистина беше приключение, но не в морето, планината, джунглата или космоса. Беше приключенски разказ за едно семейство, за обичаните и отхвърлените, които дълго време са били изгубени един за друг, но отново са се открили.

— Звучи много вълнуващо — каза майка ѝ, но не изглеждаше развълнувана. Опита се да се усмихне, а устните и само трепнаха. Ейми не знаеше защо се ядоса толкова от това. Защо майка ѝ просто не се усмихне? Защо не може да е напълно щастлива? Собственият ѝ гняв я уплаши малко. Беше насъбрала толкова много. Не можеше да забрави как миналото лято блъсна Амбър и социалните на практика я обявиха за агресивна. От друга страна, не искаше да насочва този гняв към себе си и да изпадне в депресия като майка си. Равновесието бе така крехко, затова прехвърли проблема на Катрин, която се бореше с океани от гняв.

— Днес потисната ли си, мамо? — попита.

— О, мъничко — отвърна тя.

— Изглеждаш уморена. Тревожа се, когато спиш до късно.

— Не се тревожи, Ейми. Правя каквото мога.

— Взимаш ли си лекарствата?

— Да — опита се да се усмихне Тес.

— Имаш ли нещо против да донеса Орион да живее тук? — внезапно попита Ейми. — Липсва ми, а и Даян е твърде заета и не може да се занимава много-много с него.

— Не знам — отвърна майка ѝ. — Това куче беше на Бъди...

— Дики — изпусна се Ейми и изрече на глас името, с което беше нарекла Бъди в разказа си.

— Кой е Дики? — попита я майка ѝ.

— Никой — отговори тя. Но в следващия момент се почувства зле, че излъга майка си, и каза: — Той е герой от разказа ми. Той е...

Чайникът засвири. Майка ѝ се изправи и тръгна към печката. Махна чайника от котлона, взе две чаши и наля гореща вода върху пликчетата чай. Ейми разказваше на майка си за своя разказ, а тя ѝ обърна гръб. Все едно въобще не я слушаше.

— Това — събра всичката си сила и смелост, за да изрече онова, което мисли — ме вбесява.

— Кое?

— Когато ми обръщаш гръб. — Очите ѝ се напълниха с горещи сълзи, сякаш бяха заврели от гнева в гърдите ѝ, преди да потекат. Беше насъбрала толкова яд, че ѝ се искаше да закрепци.

— Слушах те — каза майка ѝ. — Доразкажи ми за Дики.

— Няма смисъл.

— Разбира се, че има. — Майка ѝ седна на масата с чашата чай и цигара в ръка. Усмихна се на Ейми с най-искрената усмивка, която бе виждала от дни.

Защо никога не се получаваше така с Лусинда и Даян? Нямахме и пет минути, откакто разговаряха, а Ейми вече беше готова да се развика. Всичко в майка ѝ я вбесяваше! Това, че непрекъснато спи, че пуши, начинът, по който каза „Дики“, все едно е сладко бебче, а не отблъскваща отрепка на средна възраст.

— Разкажи ми и останалата част — помоли майка ѝ.

Ейми си пое дълбоко въздух. Все още беше ядосана, а това не ѝ харесваше. Майка ѝ се опитваше да бъде мила. За секунда ѝ се стори, че насочва гнева към себе си: „Ти си нищожество, Ейми, за това, че си бясна на тази мила жена, която по стечение на обстоятелствата те е родила и прави каквото е по силите ѝ.“ Това беше ли насочване на гнева към самата нея, не си ли търсеше депресия? Ще трябва да обсъди и проучи тази загадка с Катрин.

— Мамо, къде са снимките на татко? — попита Ейми.

— Снимки на Ръс?

— Да.

— Ами, мисля, че повечето са на тавана. Дълго време не можех да ги погледна. Толкова ми липсваше.

Ейми кимна в знак на съгласие. Бащата на Катрин се беше удавил и на майка ѝ беше толкова мъчно за него, че скри всичките му любими касети в мазето. Дики ги откри и ги премести в гаража, за да са по-близо до боклука.

— Мога ли да закача няколко? — попита тя. — В моята стая?

— Разбира се — отвърна майка ѝ. За изненада на Ейми тя загаси цигарата и отвори капака на тавана, който се намираще в кухнята. Сгъваемата стълба се спусна и майка ѝ се качи по нея. Ейми остана долу, сърцето ѝ биеше лудо. Трийсет секунди по-късно не бе мръднала от там, а майка ѝ ѝ подаде кафяв хартиен плик.

— Снимки... — възкликна момичето. Беше невероятно. Забраната на Бъди да се говори за Ръсел Брукс и да се разглеждат негови снимки беше толкова строга, че беше забравила, че тези снимки съществуват. Не бяха много — само три баща ѝ като бебе, при завършването на гимназията и в костюм.

— На тази снимка е толкова красив — тихо каза Тес и докосна лицето на съпруга си. — Точно тогава се опитваше да се откаже от риболова и да се захване с продажби на коли. Караха го да ходи с костюм и вратовръзка. Оплакваше ми се, че вратовръзката го задушавала. Бяха закачили тази снимка на стената в залата, в която се излагат колите.

— Татко е продавал коли? — Очите ѝ се напълниха със сълзи от страхопочитание. Баща ѝ е бил невероятен човек. Рибар, търговец на коли...

— Само за известно време. Докато бях бременна с теб. Много се страхувах да го пусна да пътува из морето.

— Каква марка коли продаваше? — прошепна Ейми.

— „Форд“ — отвърна майка ѝ.

Момичето се опита да си представи логото на „Форд“. Трябваше да го намери и да прибави емблемата към колекцията си от най-скъпите спомени и важни предмети. Логото на „Форд“ щеше да бъде до рибарските лодки, делфините, пясъчните замъци и спаружените ябълки.

— Тази снимка е била на стената и всички са я гледали?

Досега не си бе давала сметка, че баща ѝ е бил толкова известен.

— Да — отговори майка ѝ и прокара пръсти по пращното стъкло на рамката. — В магазина на „Брентън Моторс“. Ех, да беше останал да работи там... Никога да не се беше връщал в морето...

— Не плачи, мамо — успокой я Ейми, а стомахът ѝ се сви. По лицето на майка ѝ се стичаха сълзи и капеха по рамките на снимките.

— Тези стари снимки — проплака Тес и ги прегърна. — Връщат всички спомени. Той беше прекрасен човек, миличка. Забавен и сладък. Няма друг като него.

— Моят татко! — Прегърна майка си през раменете.

— Ръсел Брукс — каза майка ѝ. — Аз бях госпожа Ръсел Брукс.

— Мамо, той не пиеше много, нали? — притеснена попита Ейми.

Не искаше да задава подобен въпрос, но така и не успя да забрави ужасната лъжа на Амбър.

— Не, скъпа. Баща ти никога не е обичал алкохола. Не искаше, когато е в морето, главата му да е размътена. Въобще не пиеше много.

— Така си и мислех. — Ейми докосна снимката на баща си и се замисли за разказа си. Такова нещо никога не се беше случвало на Катрин. Не можеше да си представи майката на Катрин да се качва на тавана, за да вземе снимки на баща ѝ, на една от които той беше сниман като търговец на коли във „Форд“. Облечен в костюм и с вратовръзка! Тази разлика между тях много ѝ хареса. Запита се още колко ли разлики между тях ще се появят, докато дойде време да предава разказа си.

Най-хубавото бе, че вече не беше ядосана. Ядът излизаше навън, а не се насочваше към самата нея. Засега този гняв просто го нямаше. Беше ѝ приятно да е с майка си, точно както обичаше да е с Даян, Джулия и Лусинда, за път от много време насам, обичаше собственото си семейство толкова, колкото и тяхното.

* * *

Лусинда отиде до улицата, за да вземе пощата от пощенската кутия. Между рекламните каталози откри и чек от Тим Макинтош, месечната вноска за заема, който тя и Емет му бяха дали, препратен ѝ

от библиотеката. Беше се загледала в почерка и почти не обърна внимание на колата. Ръждясалата стара кола беше спряна на завоя.

Като тръгна към къщата, Лусинда забеляза, че вътре няма никого. Огледа се. Понякога тук идваха хора, които наблюдаваха птиците. В околността имаше много птици — чапли, дъждосвирци, косове, речни рибарчета и пойни птички — особено по време на пролетната и есенната миграция на птиците. Това място се харесваше и на художниците, които поставяха триножниците си сред тръстиката. Но не видя никого.

Пъхна чека на Тим в джоба си и тръгна към къщата. Даян и Джулия си бяха вътре. Откакто Джулия настина, Даян не се отделяше от нея. Алан идваше всяка вечер, преглеждаше момичето и успокояваше Даян. Лусинда се опитваше да не им се пречка.

Тя влезе в ателието на Даян. Не знаеше защо, но ѝ се искаше да остане сама. В последно време Алан идваше много често, връзката му с Даян се задълбочаваше и тя се почувства излишна. Може би беше време да се премести във Флорида, където ходеха пенсионерите. Или пък да се върне в Нова Скотия и да слуша делфините заедно с Малахи Кондон.

Не ѝ беше приятно, че остарява, но го приемаше. Беше чувала шейсет и пет годишни жени да казват, че се чувстват точно както преди двайсет или четирийсет години. Че като се погледнат в огледалото, очакват да видят млади жени. Това обаче не важеше за Лусинда. Беше си заслужила всяка бръчка, всеки бял косъм. Сигурно затова Малахи ѝ допаднаше — беше на около седемдесет години и изглеждаше точно на толкова. Струваше ѝ се, че е човек, с когото може да разговаря.

Липсваха ѝ разговорите. Библиотеката беше подходящо място за това. Вярно, че все шепнеха, но с младите си колежки по цял ден клюкарстваха, говореха за книги и си споделяха най-съкровените неща от живота. Известно време си мислеше, че и с Даян ще бъде така — ще бъдат по-скоро приятелки, отколкото майка и дъщеря. Но не се оказа точно така. Тя беше истинска майка на Даян, а това беше по-добре, отколкото приятелка от ден до пладне.

Най-сетне Даян беше с Алан! Лусинда с години чака двамата да разберат, че им е писано да са заедно. Чуваше ги да си шепнат нощем, когато къщата е тъмна и Джулия вече спи. Лусинда лежеше в леглото

си, четеше книга и се чудеше дали планират съвместното си бъдеще. Знаеше, че е въпрос на време. Нали? Какво би им попречило?

А какво щеше да прави Лусинда, когато Даян и Джулия си отидат? Въздъхна и седна на бюрото на Даян. Орион и Стела дойдоха при нея да видят дали не им е донесла храна. Бръкна в джоба, но извади поемата на Ейми. Разгъна листа на бюрото и зачете:

ЯБЪЛКОВИТЕ ГРАДИНИ

*На остров сред морето,
на север от Гълфстрийма,
там бяхме ний,
където ябълки растат и има.
Зелени дървета и стени от камък
се ширят пред очите ми.
Ан е играла тук, докато е раснала.
Кажми ми, а с мен какво ще стане?
У дома мама все плаче.
Татко живее под вълните.
Кажми ми, този, който се старае
да обича, успява ли да бъде смел?
Виж, аз съм просто ябълково момиче.
Някой дойде, вдигна ме
и ме излъска като перла,
сложи ме в прекрасна чаша.
В ябълковите градини нека бъда,
под звездите, вятъра и небето,
под съзвездията сред дървото
и малко по малко ще обикна живота си.*

Гърлото ѝ се сви, докато четеше поемата. Тя погали Орион по главата. Котката следеше отраженията от очилата ѝ за четене по стената и скачаше, за да ги хване.

Лусинда въздъхна. Беше заобиколена от пренебрегнати, отхвърлени същества, които никой не обича, каквато и самата тя беше

като малка. Даян извади Стела от дупка в зида, взеха Ейми и Орион от мрачния им дом, докато в него нахлуе малко светлина. Лусинда така се олицетворяваше с лирическата героиня от поемата на Ейми, че ръцете ѝ се разтрепераха.

Детството ѝ беше толкова тежко, че когато се запозна с Емет и се роди Даян, сякаш влезе в рая. Какво щеше да стане с нея, ако Даян продължеше живота си сама? Лусинда не одобряваше поведението на възрастни жени, които се вкопчват в порасналите си деца, вместо да се занимават с нещо, и се опасяваше да не стане като тях.

Или пък да не се върне към предишното си състояние, наранена и уплашена. И тя като Ейми беше „момиче — ябълка“. Знаеше какво е да лежиш на земята и да чакаш някой да те вдигне. Въпреки че вече беше възрастна, се чувстваше уязвима, сякаш ако не се погрижеше за себе си сега, имаше опасност да се върне към нерадостното си минало. Взе четирите спаружени ябълки от рафта и ги нареди на бюрото. Изсъхналите ябълки приличаха на човешки лица.

Малки хора, малки „момичета — ябълки“. Наведе се и взе тази, която най-много приличаше на нея. Имаше най-много бръчки, но същевременно изглеждаше най-мъдрата. Знаеше, че в тезгяха на Даян има парчета плат, останали от завесите, които слагаше на къщичките. Памучен плат на квадрати, на райета, с розови квадратчета, е ярки фигурки.

Лусинда щеше да ушие роклички и да направи от сухите ябълки, от предметите, които никой не обичаше и които Ейми взе от ябълковата градина, кукли. Можеше да поскъси крачолите на пижамата си на лосове и да ушие пижами и на куклите. С Ейми имаха много общи неща. И двете обичаха да има нещо осезаемо, материално, което да им напомня кои са и кого обичат.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Наистина е невероятно, че ми се обади — каза Нина Мейнард и се ръкува с Алан. Стояха на завоя на алеята за коли на бялата къща, а колите им бяха паркирани до гаража.

— Не очаквах, че тази къща е обявена за продан. — Забеляза прясната боя, добре поддържаните и подредени градини, дискретните стикери на охранителната система. — Лампите винаги светят нощем. Изглежда обитаема.

— Собственичката я наследила от родителите си — отбеляза Нина, поглеждайки в папката си. — Живеят в Лос Анджелис, съпругът ѝ е във филмовия бизнес и се надявали да идват тук през почивните дни и лятната ваканция. Чакали цели пет години, но така и не успели да я използват пълноценно. Струва ми се, че споменаха, че са идвали само две лета и шест уикенда.

— Но я поддържат. — Алан заобиколи един тисов храст, за да види дали по дъските, с които е облицована къщата отвън, няма термити или плесен.

— Не им липсват средства. Във филмовите среди сигурно се печели добре. Както и да е, чакай да намеря ключовете... Собствениците са много предпазливи, не искаха да пускаме обяви или да слагаме табели... Непрекъснато ни се обаждат хора, които питат за къщите на морските капитани, но тази току-що излезе на пазара.

— На първия етаж има ли спални? — попита Алан.

— Сега ще видиш — размаха ключовете тя. — Влизай.

Влязоха през главния вход. Широкият дъски на пода бяха излъскани с восък и блестяха. От високите прозорци нахлуваше ярка светлина. Във фойето имаше месингов полилей, а на белите стени — автентични свещници. Имаше двойна всекидневна, обзаведена със старинни мебели, а в двата края се виждаха камини. Картините бяха абстрактни, твърде модернистични за вкуса на Алан. От френски прозорци се излизаше на каменна тераса, обвита с бръшлян.

— Тази къща е на истински капитан на китоловен кораб — обясни Нина. — Построена е през 1842 година от капитан Елихиу Хюбърд. Видя ли прозорците? Направени са от истинско оловно стъкло, с отделни крила...

На Алан му хареса начинът, по който стъклата задържаха светлината. Стъклото изглеждаше по-дебело от обикновеното, приличаше на сребърно и хвърляше малки дъги по стените и пода. Имаше еркерни прозорци с място за седане в нишата. Нина се наведе да му покаже нещо: на стъклото бяха издълбани букви.

— Пише Е-Л-Х — каза тя. — Носи се легенда, че съпругата на Елихиу ги е издълбала в стъклото с диаманта, който той ѝ донесъл от едно от пътуванията си. Не знам какво значат тези букви, но...

— Да разгледаме и останалата част от първия етаж — прекъсна я той. Не му се слушаха легенди за мъже, които пътуват по морето, и за жени, затворени вкъщи. Това, че къщата е построена от капитан на кораб, бе едно от нещата, които го спираха да я купи. Напомняше му твърде много за Тим.

Ако можеше да скрие този факт от Даян, щеше да го направи.

— Това е кухнята — посочи Нина. — Има фризер, печка, италиански теракот... Виж този барплот в центъра, грилът е с вентилатор...

— Хубав е — усмихна се Алан.

Не си спомняше да е виждал Даян да готви. Нина посочи мазето, в което се влизаше от кухнята. Алан слезе долу и щом видя работилницата, тезгяха, прозорците и вратата, от която се излизаше направо на двора, разбра, че на Даян много ще ѝ хареса.

— Попита за спалните — каза посредничката, а Алан се качи тичешком.

— След малко ще се качим на втория етаж. Просто ще се влюбиш в апартамента горе, но нека първо ти покажа това. Нарекох го крилото за тъщата и тъста или свекъра и свекървата...

Заобиколиха камина в кухнята и тръгнаха по къс коридор.

Щом влезе в първата стая, той разбра, че къщата ще им свърши работа.

— Доста е просторна, както виждаш — заяви Нина. — Прекрасни дървени подове, камина, която работи, стъклена врата, от която се излиза на самостоятелна тераса... баня ето там...

Минаха през банята и влязоха в кабинет. Беше обзаведен като работна стая, с бюро, библиотека, стъклени витрини, пълни с награди и снимки на собствениците с известни личности, като Лорън Бакол, Грегъри Пек, Харисън Форд и Том Ханкс.

— Всички обожават тези снимки — частица от Холивуд тук в сивата стара провинция Ню Ингланд — засмя се Нина. — Страхотно апартаментче, а? Спалня, баня и кабинет? Местенце, където можеш да дойдеш, ако си се скарал е жена си... или където да настаниш родителите си, когато ти дойдат на гости. Те живи ли са?

— Не, не са — отговори той, докато обмисляше къде да сложат леглото на Джулия, бюрото, люлеещия се стол. Двамата с Даян щяха да се настанят в другата стая на първия етаж, за да чуват, когато Джулия се разплаче и има нужда от тях. Имаше и баня и на Даян няма да ѝ се налага да носи Джулия до втория етаж.

— Съжалявам — изрече Нина. — Е, продължаваме. На втория етаж...

— Няма нужда — каза Алан. Погледна през прозореца и се зачуди дали на Даян ще ѝ е мъчно за блатото. Изгледът към пристанището беше по-различен — лодки, които пристигат и заминават, вятърът прави вълни, над всички пристани за лодки се веят знамена.

— Не е ли това, което ти трябва? Да ти покажа ли някоя друга къща? Току-що получихме чудесен каталог на една страхотна нова къща до каменоломните...

— Напротив, точно това ми трябва — отвърна той. — Готов съм да преговаряме.

— Да преговаряме ли? — попита Нина. Личеше си, че е изненадана, но умело го прикриваше. Все още не му бе казала цената, той не бе разгледал горните етажи и задния двор, но не му пукаше.

— Веднага — отвърна той. — Искам да се нанесе до Коледа.

— До Коледа ли? — усмихна се тя и поклати одобрително глава. — Дадено!

Ръкуваха се. Този следобед Алан имаше много работа и трябваше да се връща при пациентите си. Докато Нина говореше по мобилния си телефон с колегите си в офиса, да им каже да подготвят документите, той хвърли още един поглед на къщата на Даян.

На тяхната къща.

Тази нощ Даян сънува Тим. Тя стоеше на палубата на корабче, което се люшкеше от вълните. Имаше буря, ужасна буря със силен вятър, а океанът бе тъмен и бурен. Приличаше повече на плаващи пясъци, които хващат в капана си всичко и всеки, който стъпи на повърхността. Беше ужасена, защото някой, когото обичаше, се намираще във водата. Въпреки че бе на сигурно място на корабчето, викаше за помощ.

— Моля ви! — крещеше. — Помогнете ми, помогнете ми!

Къде бяха всички, които обичаше? Управлението на кораба отнемаше толкова усилия и концентрация, че не смееше да отмести поглед от щурвала.

Трябваше да вярва, че са в кабината зад нея. „Те“ беше вълшебно обобщително местоимение и се надяваше, без да е напълно сигурна, че го включва Джулия, Лусинда, Ейми и Алан.

Някой беше паднал зад борда. От морето се показваше само една ръка. Даян много се уплаши, защото от ръката течеше мръсотия и водорасли. Ще успее ли да спаси този човек? Или човекът ще повлече и нея в морето? Тя плачеше и се потеше, беше почти готова да отплава. Но един спокоен вътрешен глас ѝ каза да остане, да има смелостта да последва сърцето си. Тя си пое дълбоко въздух и всичките ѝ страхове и съмнения изчезнаха. Пресегна се през борда, сграбчи кошмарната ръка и усети, че Тим я тегли надолу към тинята.

После се събуди.

Джулия плачеше. Даян стана от леглото, беше съвсем будна и цялата трепереше. Дъщеря ѝ се беше подмокрила и носът ѝ беше запушен. Даян се зае със задълженията си; извършваше движенията, които правеше всяка нощ.

— Ма-а-а! — изплака Джулия, сякаш и тя бе сънувала кошмар.

— Добре сме, любов моя — прошепна Даян. — В безопасност сме, на сушата сме, заедно сме.

Джулия мърдаше неспокойно. Беше бледа и Даян взе ръцете ѝ в своите, за да ги стопли. Бяха студени, все едно бе плувала в морето.

— Добре ли е? — чу се гласът на Лусинда от коридора.

— Мисля, че да. Сънували сме кошмари и се събудихме.

— Искаш ли да ми разкажеш твоя кошмар?

— Сънувах Тим — потрепери Даян и се обърна към майка си. —
Опита се да ме дръпне зад борда.

— Ти си била на кораб, а той — в морето?

— Да. Трябва да го съжалявам ли? Това ли е посланието на съня?

— Да съжаляваш Тим?

Даян се сви. И на нея ѝ беше студено. Ръцете ѝ бяха студени също като на Джулия, като на човек, който току-що е преживял буря. От радиатора идваше топлина, но тя не можеше да се стопли. Затвори очи и си помисли за Алан. Знаеше, че той би я спасил, никога нямаше да я изостави. Щеше да направи всичко възможно да я спаси. Все още не можеше да се стопли от студа, преживян по време на кошмара.

Даваше си сметка, че това корабокрушение е от миналото, част от чувствата, които не можеше да назове. За да обича Алан толкова много, трябваше да се пребори с угризенията и мъката си. Разплака се, защото съжаляваше, че е сънувала Тим. Беше ѝ много мъчно, че целият ѝ живот беше белязан от такава болезнена първа любов.

* * *

Ейми беше в училищния автобус. Беше дописала разказа си и отиваше при Даян, за да използва нейния компютър. Амбър пътуваше със същия автобус, от което Ейми се чувстваше страшно неловко. Но Лусинда ѝ беше дала много полезен съвет — винаги имай книга със себе си и когато се чувстваш неудобно, съсредоточи се в нея.

Амбър и Дейвид ѝ се присмиваха. Шушукаха си и я сочеха с пръст, чу, че я ругаят. Ядоса се, но се опита да не го показва. Беше с нова училищна униформа и с нови обувки, подарък от Даян и Лусинда. Доктор Макинтош ѝ купи тетрадки, моливи и химикалки.

В джобчето на училищната си чанта си беше сложила шепа мидички и прозрачни камъчета от някои от замъците, които бяха построили през лятото с Джулия.

Наскоро попадна на една писателка на име Маделин Л'Ингъл и вече беше преполовила книгата ѝ „Всяка бръчка с времето си“. Амбър и Дейвид хвърляха хартийки по нея, а тя се преструваше, че чете, но всъщност си мислеше за конкурса за разказ.

Ейми преработи разказа: майката на Катрин се възстановяваше от депресията, което бе един вид надежда за всички. И последната сцена Дики си отива завинаги. Изпрати го в Калифорния, където да започне нова работа, но после скъса тези страници.

Дики щеше да влезе в затвора заради това, което бе сторил. Биеше кученцето си, майката на Катрин и самата Катрин. Той беше лош човек и в разказа ѝ щеше да си плати за това. Мона, сестричката на Катрин, която имаше увреждания по рождение, щеше да се научи да ходи.

В края на разказа Катрин, Мона и майка им, която се казва Бет, са коленичили на плажа и строят пясъчен замък. Пясъкът е бял и фин като този в Хоторн. В морето пеят делфини и човек чува тяхната музика. Морето сигурно щеше да отмие пясъчните замъци, но любовта между хората оставаше. Майката имаше румени бузи, а косата ѝ падаше на златисти къдрици.

Така значи, в разказа майката на Катрин имаше косата на Даян.

— Боже! — засмя се Ейми. — Та това е просто измислица!

— Моля? — попита Амбър.

— А, нищо — смути се тя.

— Говориш си сама, блъскаш на земята невинни хора — каза съученичката ѝ, рисувайки с химикалка върху китката си. — Това се казва зрял човек.

— Казах, че съжалявам... — сви се Ейми.

— От това, че все се разкарва с идиотчето, и тя е станала идиотка — обади се Дейвид. — Само дето каза „със“ вместо „с“.

Ейми го погледна възможно най-равнодушно, като че ли любимият му червей току-що е умрял и тя му съчувства от все сърце.

Нямаше търпение да спечели конкурса. След това щеше да ѝ е по-лесно да си мечтае, че публикуват поемите и разказите ѝ в списания. Амбър отваря списание „Седемнайсет“ и открива разказа на Ейми за най-добрата ѝ приятелка, която е станала развратница. Дейвид отваря глупавите списания за хевиметъл, от онези дето и Бъди си купуваше, и вижда снимката на „Аеросмит“, които благодарят на Ейми за това, че им е позволила да направят най-новата си песен по нейно стихотворение.

Ейми скочи от автобуса на Гъл Пойнт и не погледна назад. Втурна се направо към студиото и си отдъхна едва когато видя, че Даян

и Джулия са вътре. Толкова ѝ олекна, че ѝ се искаше да извика от радост.

— Здравсти — поздрави тя на влизане, а Орион радостно и близна по лицето. Тя отиде направо при Джулия и малко потанцува с ръце заедно с нея.

— Как мина училището? — извика Даян от тезгяха.

— Добре — отвърна Ейми. — Получих пет на теста по биология. Но всъщност беше малко повече от пет.

— Май ще получиш награда за добър успех.

— Надявам се — засмя се момичето.

— Вдигам доста шум — предупреди я Даян и продължи да реже с триончето.

Ейми си поигра малко с Джулия, но тя изглеждаше уморена. Не искаше да си мърда ръцете много-много и главата и все клюмваше. И този път, както и при последните няколко посещения при Джулия, Ейми се разтревожи за приятелката си. Погледна Даян, сякаш искаше да я попита какво не е наред, но тя си беше сложила предпазните очила и се беше съсредоточила в рязането на една дъска.

Беше много шумно. Ейми избута стола на Джулия до бюрото и извади тетрадката от раницата си. Тя погледна Даян, търсейки нейното одобрение. Даян вдигна палец, че всичко е наред, и момичето се приготви. В училище имаха компютри. Можеше да работи на компютър, но никога преди не беше правила такова нещо. Никога не беше набирала на компютъра разказ, който сама е написала. Стомахът ѝ се беше свил. Започна със заглавието: „Пясъчни замъци“.

* * *

— Мислиш ли, че ще спечеля? — попита Ейми една седмица по-късно.

Разказът вече беше написан на компютъра, редактиран и готов да бъде предаден на госпожа Хънтър и госпожа Маккомър в библиотеката.

— Разказът е страхотен — отвърна Лусинда.

— Но ще спечеля ли?

— Ако аз бях в комисията, щеше да спечелиш — добави Даян. — Написа прекрасен разказ и отлична поема. Бих ти дала първа награда.

— Момичета, момичета — престори се на ядосана Лусинда. — Колко пъти трябва да ви повтарям? Не е важно дали печелиш или губиш, а как възприемаш света!

— Никога не си го казвала — намръщи се Ейми.

— Напротив, все това повтаря — потвърди Даян, която люлееше Джулия в скута си. — Просто го казва с различни думи.

— Например?

— Обичайте се — каза Даян. — Прощавайте на хората, които не са ви приятни.

— На Бъди? Никога — отсеке Ейми.

— Тогава той ще те държи като затворничка завинаги — отвърна Лусинда.

— У-у-у — изтръпна тя. — Бъди да ме държи като затворничка... По-скоро бих яла буболечки. Но дори и така да е, не разчитай, че ще му простя.

— Майка ти хареса ли разказа? — попита Даян.

— Не го е чела — смутено изрече Ейми.

— Дли-и-и — обади се Джулия.

Даян се протегна и хвана ръката на дъщеря си. Лусинда видя как поставя пръстите на Джулия около показалеца си и се опитва да ги задържи там. Джулия отпусна ръката си, а Даян опита пак. „Понякога Даян е толкова упорита“ — помисли си възрастната жена.

Дали си даваше сметка, като заговориха за прошка, че все още е обзета от лоши чувства към Тим? Този сън...

— Все още имам надежда, че ще спечеля — обади се Ейми. — Дори и да не го заслужавам.

— Га-а-а — каза Джулия.

— Даян, разказът наистина ли ти хареса?

— Даже много ми хареса.

— Радвам се — изрече момичето.

Лусинда преглътна. Запита се дали Даян е забелязала, че майката в разказа на Ейми прилича на нея.

— Гли-и-и — изписка Джулия.

— Виждаш ли? Джулия смята, че ще спечеля.

— Знаете ли какво. — Лусинда се загледа в двете момиченца и си спомни времето, когато и дъщеря ѝ беше на тяхната възраст. — Няма значение дали ще спечелиш или не, ще ви взема билети за балета „Лешникотрошачката“.

— За балета „Лешникотрошачката“? — попита Ейми. — Този, който дават по телевизията всяка година по Коледа ли? За същия ли говориш?

— Мама ме заведе да го гледам — каза Даян.

Тя изглеждаше уморена, като че ли ежедневният страх ѝ дойде много днес.

— Това е едно от любимите ми неща, които някога сме правили заедно — призна Даян.

— А сега е твой ред да заведеш Ейми — заяви Лусинда.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Джулия получи нов пристъп. Този път се случи в студена ноемврийска нощ. Даян я чу да ритя по стената като див кон, който удря по бокса в конюшната. Изтича в стаята, грабна дъщеря си и се опита да хване ръцете ѝ, за да не се удари по лицето. Държеше я в прегръдките си. Не можеше да слуша хриптящите звуци, които издаваше Джулия.

— Какво става, Даян? — попита Лусинда.

— Обади се на 911 — задъхана каза тя. — Обади се на Алан.

Майка ѝ изчезна. Даян остана сама с Джулия. Трахеята на детето бе блокирана. Не можеше да диша. Дали не си бе глътнала езика? Или се бе задавила от нещо, оставено в леглото ѝ? Джулия започна да посинява.

Даян се паникьоса и скочи на крака. Пристъпът не минаваше. Даян се опита да я потупа по гърба. Нещо изпука, все едно ѝ беше счупила някоя кост. Но и това не помогна. Джулия се задушаваше. Опита се да я обърне надолу с главата. Беше полудяла от тревога и се слушваше да чуе сирените на линейката. Колко ли време бе минало, откакто Лусинда позвъни? Тя вдигна Джулия на ръце и се опита да я свали долу. Детето я удряше с юмруци по лицето и я риташе по краката.

Даян мислеше много бързо — помощта беше долу. Майка ѝ беше там, а и „Бърза помощ“ бе на път. Гърбът я заболя, докато се бореше с Джулия. Усети спазъм ниско долу, но не му обърна внимание. Джулия се нуждаеше от въздух. Можеха да ѝ направят трахеотомия. Или пък нямаше да могат да сторят нищо... Даян спря и се облегна на стената на стълбите, задушена от ридание. Можеха да оставят Джулия да си иде и всичко щеше да приключи. Всичките ѝ страдания...

— Не! — Не можеше да понесе тази мисъл. Продължи да слиза по стълбите, трябваше да осигури помощ на дъщеря си. — Не ме напускай, Джулия.

Линейката вече беше тук. Помогнаха ѝ веднага. Лусинда им беше обяснила, че Джулия има пристъп, и лекарите от „Бърза помощ“ бяха готови. Сложиха ѝ инжекция и пристъпът премина. Прочистиха трахеята — беше си прехапала езика и се беше задавила от собствената си кръв. Даян не изпусна ръцете на Джулия нито за миг. Овладея тревогата си и се концентрира върху очите на дъщеря си. Те бяха затворени, но тя ги познаваше много добре. Виждаше ги — огромни, сини, търсеци лицето на майка си.

— Обичам те — прошепна и се наведе се над Джулия, докато я качваха в линейката. — Обичам те, обичам те.

* * *

Алан ги посрещна в болницата. Увери се, че Даян е добре, настани я в чакалнята и едва тогава отиде в залата за прегледи при Джулия. В ръката, в носа и в гърлото ѝ имаше тръбички. На лицето ѝ бяха сложили кислородна маска.

— Когато я доведоха, дишаше сама — обясни дежурният лекар. — Но сега не.

Алан кимна. Гърлото му се сви, като видя племенницата си. Цветът на лицето ѝ никак не му хареса, а устните ѝ бяха посинели. Този морав цвят се дължеше на липсата на кислород в кръвта. Той провери притока на кислород от бутилката на стената. Неврологът на повикване назначи ядрено-магнитен резонанс и електроенцефалограма. Алан целуна Джулия по челото и излезе от стаята да види Даян.

— Каж ми — скочи на крака тя. Сграбчи ръцете му и го погледна в очите.

— Правят ѝ изследвания — отвърна той.

— Този път е по-зле, нали? — попита тя. — Много по-зле. Ще ми кажеш, ако е така, нали? По-зле ли е, Алан?

— Не знам — отговори той. Опита се да запази професионално хладнокръвие, което му бе помагало и в други подобни моменти. Пое си дълбоко въздух, огледа познатото спешно отделение, което му напомни, че и той е лекар. Но сега ставаше дума за Даян, пациентът беше Джулия и професионализмът отиде по дяволите. Очите му се

напълниха със сълзи. Прегърна Даян и се разплака. — Не знам — повтори.

— Аз ще съм виновна, ако се случи нещо — изплака тя. — Спрях на стълбите. Поисках само за секунда, но все пак поисках тя да умре!

— Всеки би поискал това — каза Алан. — За един миг. Да я гледаш как се мъчи...

— Не го мислех сериозно.

— Знам.

Чакаха с часове. Той седеше до Даян в ъгъла на светлата чакалня с ръка на рамото ѝ. Гледаха хора да влизат и да излизат от болницата. Имаше хора с рани, с изкълчвания, с болки в гърдите. Мислено поставяше диагноза на всеки болен. Преценяваше степента на заболяването и назначаваше лечение. Но точно сега, когато ставаше дума за Джулия, беше родител, а не лекар.

— Алан? — повика го при бюрото си Джим Уедстоун. Джим беше невролог от старата школа. Предпочиташе да разговарят като лекар с лекар. Джим беше специалистът, а Алан нещо като лекуващ лекар в този случай. Джим щеше да каже истината на колегата си и очакваше той да я съобщи на Даян.

Но на него този сценарий не му се нравеше. Взе ръката на Даян и я поведе през спешното отделение.

— Джим, това е Даян Робинс! Майката на Джулия.

— А, приятно ми е. — Джим изглеждаше недоволен, или по-скоро се чувстваше неудобно, че ще трябва да говори с нея, но Алан го постави при свършен факт.

— Как е Джулия? — попита Алан.

— Отново диша самостоятелно — отговори неврологът. — Кардиологът ще разговаря с вас, но смятаме, че в момента има някакъв проблем с набавянето на достатъчно кислород. Не го получава достатъчно бързо и той не може да циркулира до мозъка и до другите органи...

— Пораснала е. — Даян погледна Алан с разширени очи. — Това е проблемът, нали?

— Отчасти — отвърна той. — Може и да е така.

— Цяло лято се опасявах точно от това — разтрепери се майката — белите ѝ дробове не могат да се справят... Затова ли получи

пристъпа?

— При подобни малформации не е необичайно пациентът да получи пристъп. — Джим изрече една от многото тайни в състоянието на Джулия. Пристъпите бяха точно по неговата специалност. Изнесе на Даян една доста успокоителна и разумна лекция за връзките между нервните клетки и биохимичните вещества, които предават нервните импулси от една нервна клетка на друга. Алан забеляза, че тя клати разбиращо глава с широко отворени очи и поглъща всяка негова дума.

По-лесно е да слушаш, отколкото да мислиш. Джулия беше пораснала. Това, от което се бояха, се случваше.

— Хайде. — Алан хвана Даян за ръката.

— Чакай малко — опита се да се усмихне тя, а устните ѝ бяха пресъхнали. — Доктор Уедстоун ми разказва за...

Джим Уедстоун можеше цял ден да омайва майката на Джулия с теориите си за припадъците при подрастващи момичета, страдащи от различни увреждания, но Алан я отведе. Той благодари на Джим и грабна палтото на Даян от облегалката на стола. Съзнаваше, че му е сърдита за грубия начин, по който се държа с колегата си.

— Той просто беше любезен — каза тя. — Обясни ми, помогна ми да разбера някои неща за болестта на Джулия.

— Знам — отвърна Алан и закопча най-горното копче на палтото ѝ. Навън бе студено, откъм пристанището духаше студен вятър. — Нека се разходим.

* * *

Морето край пристанището беше сиво и бурно. Листата на всички крушови дървета в Хоторн бяха опаднали и вятърът клатеше голите им клони. Даян вдигна яката на палтото си и тръгна с Алан. Беше прав, като я накара да излезе навън. В болницата беше задушно, а и тя винаги се побъркваше от притеснение, докато не ѝ позволят да е отново до Джулия. Във въздуха се носеха снежинки. Падаха на тротоара и образуваха бели вихрушки. На Даян не ѝ се вярваше, че зимата идва. Денят на благодарността беше следващата седмица, после идваше декември, след това Коледа.

— Кога може да си дойде у дома? — попита тя.

— Ще видим. Щом се стабилизира.

— Един ден — каза Даян. — Толкова ѝ трябва, за да се съвземе. Тя е добре, нали? Това, че не ѝ достига кислород... можете да се справите с този проблем, нали?

— Нека се разходим — каза Алан.

Позволи му да я хване за ръка. Вървяха бързо по крайбрежната улица, минаха покрай пристана за лодки и рибарските докове. Повечето кораби бяха закотвени там, флаговете им се развяваха. Тя погледна през рамо назад и се запита колко ли ще се отдалечат от болницата. Джулия скоро щеше да е готова с изследванията и искаше да е там. Завиха и тръгнаха по Уотър Стрийт. Тук вятърът беше посилен, понеже нямаше складове за риба или кораби за ловене на омари, които да правят завет. Щипеше бузите. Тя се сгуши до Алан и той я прегърна през раменете. Тъкмо щеше да му каже, че трябва да се връщат, за да видят Джулия, когато той спря пред любимата ѝ къща.

— О! — възкликна тя и погледна през оградата. Въпреки че не носеше ръкавици, се хвана за желязната решетка.

Алан я хвана за ръката. В първия момент помисли, че той иска да продължат, за да се стоплят, и лекичко се отдръпна, защото ѝ се искаше да постои няколко минути. Загледа се в голямата бяла къща и моравата пред нея.

— Това място — каза тя.

Алан стоеше с ръце в джобовете и я гледаше. Лицето му беше поруменяло от студ, беше пъхнал брадичката си в яката на палтото. Тя знаеше, че умира от студ, но въпреки това я оставя да изживее мечтите си. Имаше нужда да се откъсне от реалността в болницата, от това, което се случваше с дъщеря ѝ, да противодейства на ужасните мисли, които бяха минали през главата ѝ по стълбите.

— Когато бях малка... — започна.

— Какво си представяше? — попита той. — Нещо свързано с тази къща?

— О, градински партита. Но това беше толкова отдавна. Дами в бели рокли. Малки деца, които си играят на тревата.

— Разходката, която си направихме миналото лято — каза Алан, — когато се спряхме тук...

Даян си спомняше тази вечер. Разхождаха се в тъмното, хванати за ръце, духаше летен бриз. Танцуваха и се целуваха. Споменът я

накара да се усмихне. Вдигна глава и погледна Алан в очите. Бяха толкова пронизателни и настойчиви. Ако не беше толкова притеснена, щеше да се надигне на пръсти и да го целуне.

— Тогава те попитах дали смяташ, че хората, които живеят тук, са щастливи. Ти ми отговори, че не знаеш — каза той.

— Какво значение има? — отчаяно изрече Даян.

— Хайде, ела — отново я хвана за ръката и я поведе през портата.

— Алан — дръпна се тя. Беше шокирана, че му е хрумвало да нахлуят в чужда собственост. На алеята нямаше коли, но на централното стълбище имаше тиква.

— Няма да имат нищо напротив — каза той.

— Откъде знаеш — попита тя. — Ами ако вътре има някой? Само защото няма кола.

— Мисля, че няма никого — увери я Алан.

Даян неохотно го последва по алеята за коли. Тя беше покрита е фино счукани мидени черупки, които скърцаха под краката им. Цветните лехи бяха затрупани с тор и слама за през зимата, а дворът беше почистен.

За пръв път се доближаваше толкова до къщата и неволно оглеждаше всеки детайл. Беше точно като къщичката, която баща ѝ беше направил. Имаше три комина, беше облицована с бели дъски, на прозорците имаше черни капаци, величествени колони и бели каменни стълби. Щом се приближиха, забрави колко е притеснена, че навлизат в чужда собственост. Сега беше развълнувана. На прозорците нямаше завеси. Може би ще може да погледне вътре.

Алан търсеше нещо в джобовете си. Даян пусна ръката му и се приближи до къщата. Добре оформени чемшири и тис стигаха почти до брадичката на човек. Трябваше да протегне врат, за да погледне през прозореца, а когато го стори, ахна от изненада.

Къщата беше празна.

Белите стени бяха голи. На пода нямаше нищо. Домъчня ѝ, като видя, че тази прекрасна къща е така пуста. Нямаше мебели, картини, нямаше живот. Искаше ѝ се да види картини по стените и книги по рафтовете. Почувства някаква вътрешна празнота, толкова я плашеше мисълта за това, което става е Джулия, че ѝ се искаше целият свят да е пълен с живот.

— Къде са те? — прошепна, а очите ѝ бяха пълни със сълзи.

Алан не я чу. Стоеше до вратата, сякаш очакваше някой да я отвори и да ги покани да влязат. Даян се сети за дъщеря си, която лежеше сама в болничната стая само на няколко пресечки от тук.

Животът можеше да прилича на една пуста къща. Снощи Даян стоеше на стълбите в къщата на майка си и за един ужасен миг пожела дъщеря ѝ да умре. Нямаше работа тук. Каквито и изследвания да правеха на Джулия, скоро щяха да приключат. Трябваше бързо да се върне при нея.

Обърна се, за да хвърли последен поглед на къщата. В стаята имаше една-единствена мебел. Даян не го забеляза в началото малък стол с лице към камината в дъното на стаята. Беше люлеещ се стол с лакътници, ръчно боядисан в бледорозово, с филизи бръшлян, цветчета синьо грамофонче и червена кандилка, които се виеха нагоре по дървото.

Столтът беше малък. Заради розовия цвят предположи, че е на малко момиченце. Какво ли е накарало родителите му да напуснат тази къща? Изведнъж ѝ се прииска да се обърне и да избяга. Тук живееха реални хора, които си имаха свой собствен живот и проблеми, също като Даян, Алан и Джулия.

— Алан, да си вървим — помоли се тя и го дръпна.

— Даян — протегна ръка той.

— Трябва да тръгваме. Не е редно да сме тук. А и трябва да се връщам при Джулия.

— Аз също — каза той. — И аз трябва да се връщам при нея. Но преди това имаме малко работа тук.

Целуна я. Насред чуждата градина той я прегърна и я дари с най-сладката целувка, която някога си е представяла. Опита да се отскубне от прегръдката му. Сърцето ѝ щеше да изскочи. Самотното столче я накара да се почувства неудобно от семейството, което живее тук, и ѝ се искаше да се махнат, преди да са се върнали и да са ги хванали, че нахлуват в личния им живот. Тяхната тиква беше на стълбите в краката им.

— Тук живеят хора — примоли се тя.

— Знам — прошепна той, целуна я и мушна нещо в ръката ѝ. Беше студено и твърдо.

— Какво... — Погледна в ръката си тя. Беше ключ.

Алан не ѝ даде възможност да задава повече въпроси. Взе ръката ѝ и пъкна ключа в ключалката. Завъртя го и отключи. Даян го погледна. Не разбираше какво става. Лицето му грееше, а в очите му имаше вълнение.

— Алан — прошепна тя, — какво правиш?

— Добре дошла у дома — протегна ръце той.

Тя го погледна в очите, които бяха пълни със сълзи. Сложи ръце на раменете ѝ, лекичко я отдръпна от вратата, после я вдигна на ръце. Даян обви ръце около врага му и притисна лицето си към неговото. Погледна го с недоумение. По лицето ѝ се стичаха сълзи, които не можеше да спре. Той я пренесе през прага. Тя плачеше и се опитваше да разбере какво става. В болницата животът ѝ се сригваше, детето ѝ беше на път да загуби битката за живота си, а Алан я пренася през прага на къщата, която цял живот е обичала.

Стъпките му кънтяха в празната стая, докато вървеше към мраморната камина и малкото столче. Сега вече бяха по-близо до него и Даян видя, че на облегалката е написано едно име: ДЖУЛИЯ

Буквите представляваха зелени стъбълца, от които излизаха цветчета. Бяха бели като на ябълката и крушата и сини като на телефончетата. В основата на буквите имайте ябълки, които сякаш растяха в чудна градина, в която имаше и цветя, и плодове.

— Тези хора имат момиченце на име Джулия — смая се Даян.

— Да. — Алан я прегърна и я наведе, за да разгледат столчето.

— Къде са? — попита тя.

— Тук.

— Ние ли?

— Ние, скъпа.

Тя вдигна поглед към топлите му зеленикаво златисти очи. Очилата му се бяха изпотили, той ги свали и се опита да ги пъкне в джоба си. Ръцете му трепереха, затова Даян се пресегна, взе очилата му и ги задържа в ръка.

— Тази къща... — И нейните ръце трепереха.

— Купих я за теб. За нас.

— Столчето! — Даян започна да схваща.

— Поръчах го специално за Джулия — обясни той.

— О, Алан — разплака се тя.

— Искам тя да ми стане дъщеря, а ти — съпруга и да живеем тук, в къщата, която винаги си обичала.

— Така е. Обичам я откакто се помня.

— Искам да бъдем заедно — каза Алан. — Всички, като семейство. Искам да посрещнем тази Коледа тук и Джулия да е седнала в столчето до камината.

— Ще ѝ е топло. — Даян притвори очи и се сети, че ръцете на Джулия стават понякога много студени. Дъщеря ѝ имаше лошо кръвообращение и пръстите на ръцете и краката ѝ вечно бяха студени. Затова толкова много хареса плажа с черния пясък. Тъмният пясък привличаше слънцето и го нагриваше. Алан ѝ беше приготвил столче пред камината, за да ѝ е топло през цялата година.

— И така, Даян — каза той. Взе ръката ѝ и тя отвори очи. Изглеждаше неуверен, тя се пресегна, прегърна го, за да му покаже, че я е направил безкрайно щастлива и е премахнал страховете, които я бяха сграбчили в обятията си цели дванайсет години. Искаше да му покаже всичко това, но понеже не можеше да говори от вълнение, просто го прегърна.

— Даян — сега гласът му беше по-силен. — Даян, ще се омъжиш ли за мен?

Тя се усмихна. Инстинктивно сложи ръка на устата си, защото не можеше да повярва, че това наистина се случва. Впери поглед в него и му се усмихна по-широка. В очите ѝ проблясваха радостни сълзи.

— Да — отговори тя. — Да, Алан!

— Обичам те — каза той.

— И аз те обичам.

Столчето беше между тях и на Даян ѝ се стори, че то замества самото дете. Ако Джулия беше тук, щеше да е много щастлива. Доктор Макинтош, нейният чичо Алан, човекът, който я обикна от момента, в който се роди.

— Джулия трябваше да е тук. — Тя се загледа в столчето. Помисли си колко любящ и досетлив трябва да е човек, за да поръча такова нещо.

— Ще бъде — успокои я той.

— Време е да се връщаме в болницата. — Даян би останала в тази къща завинаги, но трябваше да е до Джулия. Сигурно вече се е

размърдала, все още е унесена, но усеща, че майка ѝ я няма. Трябваше да тръгват.

— Знам — каза Алан. — Просто...

— Искам да ѝ кажа — прекъсна го Даян, — че ще станеш неин баща.

Той искаше да каже нещо. Отвори уста, но се спря. Даян го погледна, уплашена, че ще каже нещо за Тим. Не знаеше защо, просто интуиция, но се надяваше да не го направи. Молеше се той да не каже нито дума за Тим, да не споменава брат си в тази благословена и невероятна къща.

— Джулия знае. Знае, че се каня да ти предложа...

— Джулия... знае?

— Казах ѝ, че съм купил къщата, че искам да се оженя за теб. В болницата я попитах, след като вече знаех, че ще дойдем тук... Поисках ѝ ръката ти, Даян.

— И какво — погледна го тя, — какво ти отговори тя?

— Ами, съгласи се — каза Алан.

Даян поклати глава, а очите ѝ блестяха.

— Казах ѝ още, че искам да стана неин баща — продължи той, — но тя го е чувала много пъти.

— Така ли?

— Много пъти. Много, много пъти. Винаги когато ти излизаше от стаята, откакто се е родила. Казвал съм ѝ, че искам да бъда неин баща.

— Ти си. — Даян притисна глава до гърдите му. — Ти вече си неин баща.

Искаше да ѝ покаже още нещо, преди да се върнат при Джулия. Поведе я надолу по стълбите, минаха през солариума, където Джулия може да седи и да гледа лодките в пристанището, през най-модерната кухня, която някога е виждала, по къс коридор и я въведе в една спалня.

— Това е апартамент... — каза тя, като видя, че са свързани.

— На първия етаж — прегърна я той. — За да не се налага да я носиш по стълбите.

— О, Алан! — възкликна Даян. Гърбът ѝ болеше. Болката беше много силна тази сутрин... с угризения се сети за това, което си

пожела да се случи на Джулия, и си даде сметка, че и собствената ѝ болка сигурно е допринесла за това.

— От сега нататък ще бъда винаги до вас, Даян — каза Алан. — За да се грижа и за двете, за теб и за Джулия. Ще те направя много щастлива.

— Аз вече съм щастлива. — Тя погледна в очите най-прекрасния мъж на света. — Нямах представа какво ми даде.

— Нищо в сравнение с това, с което ти ме даряваш.

Целуна я и я заведе там, където си представяше, че ще бъде леглото им. Постла якето си на твърдия под и легнаха върху него. Дълго лежаха прегърнати с широко отворени очи. Даян усети, че сърцата им бият в синхрон. Пъхна ръката си между копчетата на ризата му. Припомни си първия път, когато се любиха. „Остави любовта ми да те води“ — беше ѝ казал той. Предразположи я и всичко стана толкова естествено. Тя притисна ръка към гърдите му и установи, че ѝ се иска да продължи и по-нататък. Започна да разкопчава копчетата много бавно.

— Не си длъжна да... — каза той.

— Остави любовта ми да те води — тихо каза тя.

Алан затвори очи. Беше възбуден, но тя забеляза, че се опитва да се овладее. Много нежно погали тялото му. Прокара ръка по мускулестите му гърди и стегнатия корем. Спусна ръката си още по-надолу и го целуна. Досега не беше поемала инициативата. Обикновено Алан я любеше. Тя просто лежеше и се наслаждаваше на удоволствието, което той ѝ доставяше. Само това можеше да направи. Човек не се научава да обича веднага. Отнемаше време, а Алан беше търпелив и великодушен.

Дори сега се надигна и се опита да я положи по гръб. Искаше да се погрижи за нея, да я дари с любовта, от която се нуждаеше. Но този път Даян искаше да направи същото за него.

— Ето така — тихо каза тя и го целуна по ухото. — Просто ми позволи да...

— Гърбът ти.

— Добре е.

Съблече го много бавно. Разкопча ципа на панталона му. Той се извиваше под нежните ѝ докосвания, но тя го натисна по гърдите и го накара да легне.

Даян се съблече. През широките прозорци в стаята грееше зимното слънце, нямаше къде да се скрият. Дори и да можеше, не би се крила. Искаше да се отдаде на Алан изцяло. Винаги е била срамежлива и стеснителна. Повече от десет години беше забравила, че въобще има тяло.

Но щом свали ризата, сутиена си и видя погледа на Алан, разбра, че той я обича, и искаше да му се отдаде изцяло.

— Красива си — прошепна той.

„Твърде слаба — понечи да каже тя. — Твърде кокалеста, не съм достатъчно мека.“ Но вместо да говори, покри устните му със своите. Целува го дълго и бавно, после устните им се разделиха. Помисли си колко несигурна се чувстваше и че тази несигурност няма място точно тук и сега.

Алан каза, че е красива, и любовта в очите му ѝ помогна да повярва, че наистина е хубава.

„Това е нашата къща — помисли си тя, докато се любеха. — Нашият дом. За пръв път се любим в нашия нов дом.“

Коленичи над него, а той я прегърна. Светлината нахлуваше в стаята през прозорците и образуваше дъги по пода. Този мъж стори толкова много за нея. Промени целия ѝ живот. Благодарение на него Даян виждаше света по различен начин.

Тя го докосваше. Насочваше движенията му вътре в себе си и усещаше познатия прилив на чувства. Искаше ѝ се този миг никога да не свършва. Искаше ѝ се да беше изпитала тези чувства през всичките години, през които се познаваха — нежният му поглед, нежното докосване на пръстите му по бузата ѝ, надигащата се любов в цялото ѝ съществуване.

— Алан... — прошепна тя.

— Обичам те, Даян.

Погледите им се срещнаха и не се разделиха. Наведе се и покри тялото му със своето. Завъртяха се, легнаха един до друг, без да се отделят, без да спират да се движат в ритъма, който ѝ напомняше вълните и приливите. Пристанището се намираще пред прозореца им, а морето точно отвъд пристанището. Тя затвори очи и усети прилив на сила. Прегърнаха се и се притиснаха един в друг докато възбудата премине. Но тя не отминаваше.

„Силата на любовта“ — помисли си тя и се притисна към Алан. Това беше силата, която гради замъци, която предизвиква приливите и отливите, с която се отглеждат деца, в името на която се кръщават звезди. Посвети живота си на любовта към Джулия, но сега имаше и Алан. Те си принадлежаха един на друг.

— Прегърни ме — помоли го тя, макар че той нямаше никакво намерение да я пуска.

— Ето — каза той.

— Точно така — прошепна тя.

— Заедно сме.

— Това беше моята къщичка за игра. — Нежно обгърна с длани лицето му.

— Знам. Затова сме тук.

— Ти я превърна в мой дом.

Алан я целуна.

— У дома сме си — повтори тя, защото още не можеше да повярва, че е истина.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

След два дни беше Денят на благодарността. Даян и Лусинда бяха в кухнята и приготвяха празничната вечеря. Даян винаги приготвяше сос от червени боровинки, а Лусинда правеше пайовете. Винаги лъскаха сребърните прибори и миеха кристалните чаши. Плънката беше готова и кухнята миришеше на лук и салвия. Лусинда беше създавала традициите преди много време.

— Толкова съм щастлива, мамо — каза Даян, застанала до мивката. По гласа ѝ си личеше, че е смутена и изумена. Чувстваше се така, откакто преди няколко вечери Алан ѝ бе предложил да се оженят.

Лусинда въобще не се изненада. Много се радваше за дъщеря си, но и малко ѝ беше тъжно, че ѝ беше необходимо толкова много време, за да открие щастието.

— Никога не съм живяла по този начин. Не знам какво да правя.

— Какво точно не ти е ясно — попита майката.

— Нищо не ми е ясно. Почти през целия си живот съм живяла тук.

— Имаше период, в който не живееше тук — припомни ѝ Лусинда.

Даян разбърка соса от червени боровинки и го опита.

— Когато с Тим живеехме на пристанището — каза. — Тогава всичко изглеждаше толкова просто. Взехме стари мебели от мазето ти, а Алан ни даде... — замълча.

— Това беше отдавна — възрази Лусинда.

— Все още... — Даян се намръщи. — Ще ми се изобщо да не се бях омъжвала за брат му. Искам с Алан да започнем начисто. Не искам да имам минало.

— Знам, миличка. — Лусинда разточваше кората за пая, но спря. Искаше ѝ се да каже нещо мъдро за това, че миналото трябва да си остане в миналото.

Спомни си времето, когато с Емет заживяха сами. Потеглиха с колата от църквата след сватбената церемония. Зад камиончето му

тракаха кутии. Преместиха се в къщата, която той беше построил, обзаведоха я сами, не трябваше да се справят с бивши съпрузи или с брат — съперник. Живееха спокойно. Бракът сам по себе си беше достатъчно труден и без усложненията от миналото и на двамата партньори.

— Той ми купи къща.

— Най-хубавата къща в Хоторн.

— Огромна е — каза Даян. — Когато му разказах за нея, дори не съм си помисляла, че ще я купи.

— Спомням си, че винаги когато се разхождахме из града, ти искаше да спрем и да погледаме онази къща. Молеше баща си да намали и той веднага отбиваше и спираше.

— Моята къщичка за игра...

Лусинда си спомни как Емет изненада Даян за Коледа, като ѝ подари умалено копие на къщата, което той бе направил. Беше проучил и най-малките детайли и беше пресъздал всичко абсолютно точно. Беше сигурна, че щеше да е много щастлив от това, което Алан стори за дъщеря му.

— Правила съм къщички за хора, които сега ще ми бъдат съседи — каза Даян.

— Късметлии са, че ще си им съседка — отвърна Лусинда и погледна дъщеря си. Усети несигурност в гласа ѝ. С Емет бяха скромни хора — библиотекарка и дърводелец. С години Даян издържаше себе си и Джулия от къщичките за игра, които правеше за децата на хора, които живеят в богаташки къщи. Ръцете ѝ бяха загрубели, а пръстите ѝ се бяха напукали. За да достави къщичките, ѝ се налагаше да шофира по дълги алеи за коли, за да стигне до къщи с колони, къщи, които си имаха имена.

— Всички водят децата си при Алан — каза Даян. — Очакват той да живее в онази част на града.

— С теб и Джулия.

Даян цялата грейна от любов и щастие.

Лусинда погледна внучка си. Напоследък Джулия почти не си отваряше очите. Люлееше се и заспиваше, като се опитваше да се свие в ембрионална поза, сякаш искаше да се превърне в охлюв. Даян беше много търпелива. Постоянно се опитваше да изпълне тялото на дъщеря

си, както терапевтът ѝ беше показал преди много време, за да не се схванат мускулите на Джулия.

— Алан иска да я осинови. — Даян проследи погледа на майка си.

— Знам.

— Най-много ми допада това — каза Даян, — че той страшно много иска да станем семейство.

— Иска го от дванайсет години насам.

— Мамо. — Даян сложи ръце на раменете си, сякаш ѝ е студено.

— Какво, скъпа?

— Заслужавам ли всичко това?

— Даян!

— Много дълго време — говореше толкова тихо, че Лусинда трябваше да се наведе към нея, за да я чува — се чудех какво съм сторила, за да се случи всичко това. Мислех си, че сигурно съм сторила нещо лошо и то е причината Джулия да се роди така.

— Ти не си виновна.

— Но аз съм ѝ майка. Трябва да съм направила нещо. Храната, която съм яла или пък не съм яла, нещо лошо, което съм направила като малка...

— Никога не си била лоша.

— Грехове. Странно. Никога не съм се замисляла за тези неща, когато става дума за други хора гледам сакати и слепи хора и никога не си задавам въпроса какви ли грехове са извършили майките им, преди да ги родят. Но за себе си го мислех.

— Вече не мислиш за това, нали?

— Опитвам се. Но ми е трудно. Когато видя, че Джулия изпитва болка или има пристъп. Когато се сетя, че ще водя Ейми на „Лешникотрошачката“, защото Джулия не може да отиде... Когато се замисля за всичко това, ме налягат съмнения. Все си мисля, че по някаква причина съм била наказана.

— Но сега си възнаградена.

— С Алан. — Щом произнесе името му изражението ѝ се промени. Лусинда видя, че тревогата изчезна. Усети, че напрежението напусна стаята. Изведнъж Даян грейна.

— С любов — поправи я Лусинда. Не само Даян бе възнаградена с Алан. Той също бе възнаграден с нея. Те бяха сродни души, намериха

се и напук на всичко са заедно.

— Ще успеем ли да я съхраним? — попита Даян.

Лусинда я улови за ръката. Като малка дъщеря ѝ все задаваше въпроси. Имаше пълно доверие на родителите си и Лусинда си спомни, че задаваше и въпроси, които нямат отговор, като да кажем колко е високо небето. Поглеждаше Лусинда в очите със същото изражение, с което я гледаше и в момента.

— Скъпа, Даян — каза майка ѝ. — Повтаряй си, че заслужаваш любов, заслужаваш да бъдеш щастлива. Заслужаваш всичко това не помалко от всеки друг И Ейми, и Джулия. Трябва да се наслаждаваме максимално на всеки миг щастие в живота ни, независимо дали сме в каравана или в голяма бяла къща край пристанището. Или пък тук, в тази къща.

Даян отново сложи ръце на раменете си и огледа скромната къща, която цял живот ѝ е била дом.

— Абсолютно навсякъде — каза Лусинда.

— Моята сродна душа — изрече Даян.

— Ейми ще го оцени.

— Радвам се, че приближава Денят на благодарността. — Лусинда я привлече към себе си.

— Бъди благодарна всеки ден. Това е тайна, която искам да ти разкрия. Така правех с баща ти и затова бяхме толкова щастливи. Защото не знаеш в кой момент може да свърши всичко.

* * *

На другия ден изтичаше крайният срок и Ейми трябваше да предаде разказа си. Беше го скрила на възможно най-сигурното място — зад снимката на баща си, която висеше на стената в нейната стая. Ето го, Ръсел Брукс, красивият, сериозен търговец на коли, усмихваше ѝ се. А зад снимката, все едно тя бе сейф, се намираше разказът ѝ. Сега Ейми го взе. Притесняваше се, че разказът не е достатъчно добър, и искаше да чуе още едно мнение.

— Мамо. — Тръгна към стаята на майка си.

— Тихо, скъпа. — Майка ѝ беше в леглото. — Въобще не можах да заспя тази нощ. Уморена съм.

— Ще прочетеш ли това? — попита Ейми.

— Не сега — измърмори майка ѝ изпод завивките.

— Моля те, мамо. Важно е — ядоса се момичето. Не беше честно. В разказа майката на Катрин се излекува от депресията, но в реалния живот майката на Ейми, изглежда, отново затъваше в нея. Дъщерята беше много притеснена и уплашена, но в същото време беше и бясна.

— По-късно — отвърна майка ѝ, а Ейми беше готова да се закълне, че тя плаче.

Ейми я гледаше със свити юмруци. Лусинда и Даян бяха толкова горди с нея, защо майка ѝ не се гордее с дъщеря си? Антидепресантите на майка ѝ бяха в шишенце на рафта в банята. Вчера преброи хапчетата, за да е сигурна, че майка ѝ ги пие. Отиде в банята и отново ги преброи. Бяха си точно толкова, колкото и вчера.

— Мамо! — Раздрусай майка си за раменете.

— Какво има, Ейми?

— Защо не пиеш лекарствата? Не искаш ли да оздравееш?

— Искам, Ейми.

— Но не си взимаш хапчетата! — Ейми повиши глас. — Преброих ги, така че не се опитвай да ме лъжеш! Животът ни е прекрасен, заедно сме, приближава Денят на благодарността! Защо не си вземаш хапчетата?

— От тях непрекъснато ми се спи — започна да плаче майка ѝ. — Устата ми пресъхва и ме заболява главата.

— Не полагаш усилия да се оправиш — извика Ейми. — Не полагаш абсолютно никакви усилия!

Майка ѝ лежеше и плачеше и тя я погледна. Защо не е като Даян? Не я интересува, че Ейми ще участва в конкурс за разказ и независимо дали ще спечели или не, ще отиде в Ню Йорк. Защо майка ѝ не я заведе да гледат „Лешникотрошачката“? Майка ѝ сякаш не се интересуваше, че тя ще ходи с чужд човек.

— Дори нямаме пуйка. — Гласът на Ейми трепереше. — Денят на благодарността е съвсем скоро, а нямаме никакво месо. Нямаме ряпа, нямаме сос от червени боровинки. Написах разказ, а ти не искаш да го прочетеш даже.

— Прочетох го — прошепна майка ѝ, — докато ти беше на училище.

— Наистина ли? — Странна мисъл мина през главата ѝ.

— Почувствах се ужасно, че не мога да се оправя така бързо, както майката на Катрин. И тя е в депресия, но е много по-добре, грижи се за децата си — това, което олицетворява теб, и другото, дете е Джулия — много по-добре от мен. Съжалявам, Ейми.

— Мамо... — Момичето не знаеше какво да каже.

— Сега ме остави на мира — каза Тес. — Моля те! Просто ме остави да поспя малко.

Момичето излезе от стаята и затвори вратата след себе си. Хвърли разказа на масата в кухнята. На нея имаше голяма купа с фъстъчено масло, но тя не му обърна внимание. Разказът ѝ беше наранил майка ѝ.

Тръгна по улицата и осъзна, че се е запътила към дома на семейство Робинс. Джулия щеше да я накара да се почувства по-добре. Но щом наближи къщата им, си даде сметка, че не иска да вижда Даян. Лусинда може би, но не и Даян с нейната златисторуса коса. Ейми наведе глава, като си помисли как ли се е почувствала майка и, като е прочела описанието на майката в разказа.

Орион я видя, че идва. Двамата отидоха до блатото. Водата в старала лодка беше хванала ледена коричка. Ейми я изгреба. Кученцето скочи в лодката, защото искаше да се разходят. Момичето нямаше настроение за това, но не искаше да разочарова приятеля си. Може би днес щеше да си го вземе у дома.

Прекосяха блатото и отидоха на плажа. Беше облачно, а на хоризонта се беше образувала златиста линия. Блатото изглеждаше кафяво и мъртво. Ейми не можеше да се отърве от мисълта за майка си, която лежи в леглото и плаче заради разказа ѝ. Може би затова не си взимаше лекарството. Щеше да изхвърли разказа, за да не го чете майка ѝ никога вече.

Орион скочи на пясъчната дюна. Откъм океана духаше студен вятър и развяваше косата ѝ. В устата ѝ влязоха пясъчинки, тя ги изплю и се качи на малкото хълмче. Кучето обикаляше радостно по малкото хълмче и душеше навсякъде. Поведе я към фара и когато Ейми го последва, едва понесе гледката.

Пясъчният замък го нямаше.

Здравата крепост, която беше построила през септември далеч от прилива и есенните бури беше разрушена. Изглеждаше невероятно, но

приливът беше стигнал чак дотук. Ейми видя парченца водорасли, плавей, скъсана мрежа за омари, кости от риба.

Орион душеше радостно пясъка и водораслите. Тя коленичи, точно тук беше. Въобразяваше ли си или това наистина бе купчина пясък? Само това ли бе останало от замъка ѝ?

Тогава таеше надежда в сърцето си. Докато строеше замъка, си мислеше за Джулия.

Всичко си отиваше. Майка и отново не ставаше от леглото, а сега и Джулия... Закри очите си с ръце. Приятелката ѝ вече почти не говореше. Замъкът ѝ предаде всички. Залови се да копае, да оформя дебела стена от пясък, да прави основите на нов замък. Ръцете ѝ премръзнаха, цялата трепереше от студения вятър. Каква полза щеше да има от него?

Орион се разлая. Ридание разтърси тялото ѝ. Вятърът беше толкова силен, че никой не я чуваше, даже делфините, които плуваха в морето. Ейми не спираше да плаче. Замъкът се беше сринал, а тя нямаше сили да го построи отново.

* * *

Докато Тес се надигне от леглото, дъщеря ѝ вече тичаше по улицата.

— Ейми! — извика тя от входната врата. — Ейми!

Беше твърде късно — Ейми изчезна зад ъгъла. Тес въздъхна и затвори вратата. В къщата влезе ужасен студ. Тес отиде и погледна термостата. Беше нагласен на осемнайсет градуса. Не можеше да си позволи да го увеличи повече, защото парите от фонда на Ръс свършваха.

Ейми беше много добро дете. Въобще не се оплакваше, че в къщата е студено. Пишеше домашните си, вършеше по-голямата част от домакинската работа. Мечтата ѝ бе да стане писателка и беше вложила всичко от себе си в разказа. Защо Тес ѝ каза онези неща преди малко? Отиде в банята и взе лекарството. Не искаше да е такава — неуверена и уплашена. Не искаше да е потисната, да се крие под завивките, да се страхува, че дъщеря ѝ се чувства по-добре при семейство Робинс.

Взе четката си и я прекара през кестенявата си коса. „Стъпка по стъпка“ — каза лекарят. Той беше много мил и любезен. Не й казваше, че губи времето и на двамата, когато по време на сеансите плачеше по петнайсет минути. Загубила съпруга си едва дваисетгодишна — той беше единствената й любов — Тес се беше сринала. Сега имаше Ейми и парите от рибарския фонд, но се чувстваше ужасно самотна. Не беше работила, не се беше чувствала „пълноценна“. Остана с малко дете на ръце, на което нямаше сили дори да четете приказки.

Допусна много грешки, но смяташе, че тази е най-голямата — че не четеше на Ейми, докато беше малка. Самата Тес много обичаше книгите. Като малка беше все в библиотеката и госпожа Робинс едва смогваше да й дава книги, защото четеше бързо. Но след смъртта на Ръс светът се обезсмисли за нея. Животът на хората от страниците на книгите вече не я интересуваше.

Затова толкова се зарадва, когато Ейми отиде при семейство Робинс. Госпожа Робинс беше толкова разумна жена, толкова загрижена за благополучието на младите хора; Тес беше сигурна, че ще помогне на Ейми. А всички в града познаваха Даян и това, че взе увреденото си бебе дори когато красивият й съпруг си хвана шапката и отплава в морето. Как може Тес да е против това, че Ейми прекарва свободното си време с такива добри хора?

Тогава логично ли беше да ревнува? Нормално ли беше винаги когато чуеше: „Отивам у Джулия“ или още по-лошо, „Отивам у Даян“, стомахът й да се свива на топка? Тогава и Бъди живееше тук и наливаше масло в огъня, като й казваше, че Ейми започва да предпочита непознатите хора пред собственото си семейство, че много скоро въобще няма да иска да си стои у дома. Тес имаше право да я вини, разбира се. Тя въздъхна и се загледа в разказа на Ейми, който беше на масата. В долния ляв ъгъл имаше малко фъстъчено масло. Хартията бе поела мазнината и беше станала прозрачна. Тес го избърса. Погледна заглавието — „Пясъчни замъци“. Ревността бе ужасно нещо. Съжаляваше, че изрече онези неща. Радваше се донякъде, че Ейми ще има възможността да гледа, „Лешникотрошачката“. Но защо майката в разказа на Ейми трябваше да е с руса коса?

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Ейми погледна къщата. Ако Даян или Лусинда бяха на прозореца, щеше да отиде да ги поздрави. Искаше да види Джулия, особено след като откри, че замъкът го няма вече. Всъщност много ѝ се искаше Даян или Лусинда да погледнат през прозореца. Влачеше крака и вървеше бавно. Но вече беше късно. Трябваше да се прибира, да се увери, че майка и е добре. За последен път погледна дали е издърпала лодката достатъчно високо на брега, с което даваше още една възможност на двете жени да я видят, след което прекоси двора.

Орион тичаше в кръг като полудял, Ейми искаше да си го вземе у дома, но разбираше, че тук, при Стела, му е най-добре. Тя го накара да излезе изпод, леглото. След преживяното в клетката малкото котенце, което Даян беше прибрала от зида, беше единственото същество, което го накара да се върне към живота. Орион се разлая и я последва чак до улицата.

— Довиждане, Орион. — Клекна, за да може кученцето да подуши лицето и.

Орион лизна ушите и очите ѝ. Той избърса сълзите, които бе проронила на мястото, където беше замъкът на Джулия. Това накара Ейми да се почувства по-добре. Целувките винаги ѝ влияеха така без значение дали са от човек или от куче. Щеше да се прибере у дома, да се извини на майка си и да се опита да изчисти фъстъченото масло от листа с разказа си.

Орион изскимтя.

Кученцето лежеше на улицата и се опитваше да се снижи колкото може повече. Изпишка се. Ейми видя как струйката потича от опашката му и отива в канала. От месеци не го беше виждала толкова ужасено, след това забеляза колата. В началото не ѝ бе обърнала внимание. Толкова много ѝ се искаше Даян да види, че прекосява двора, и да я покания да влезе, че не забеляза колата. Беше паркирана в края на улицата и се сливаше с червеникавокафявите папури.

— Здравей, Ейми — каза Бъди.

— Забранено ти е да идваш тук.

— Така ли?

— Да — отвърна Ейми.

Орион излая. Лежеше и трепереше. Ейми искаше да му каже да бяга. Да тича като Ласи и да доведе помощ! Но той беше вцепенен от страх. Щеше да се наложи да направи това сама. Първо щеше да изпищи. Отвори уста, но от гърлото ѝ не излезе никакъв звук.

Въди отвори вратата на колата, прекоси с големи крачки улицата и я удари пред лицето. Беше толкова шокирана, че вместо и тя да го удари, само се хвана за бузата.

Бъди хвана Орион за врата, а Ейми през кръста, хвърли ги на задната седалка и затръшна вратата зад тях.

— Пусни ме — изпищя тя.

— Млъквай! — Бъди се качи отпред.

— Ще те арестуват. Ще отидеш в затвора!

Орион се беше свил на пода зад Бъди. Ейми се опита да отвори задната врата, но дръжките, ключалките и ръчките на прозорците ги нямаше. Беше попаднала в капан!

— Наближава Денят на благодарността — запали цигара той.

Орион погледна Ейми с широко отворени очи. Заприлича на Джулия, когато искаше да каже нещо, а не можеше. Заради Орион трябваше да намери изход от тази ситуация.

— Моля те, Бъди — опита се да овладее гласа си. Пусни ни. Позволи ни да слезем от колата.

— Само два дни. Остават само два дни до Деня на благодарността, а горкият Бъди няма къде да отиде. Не ме чака празнична трапеза с пуйка.

— Съжалявам — каза Ейми.

Бъди не бързаше. След като Ейми и Орион вече бяха отзад в колата му, той, изглежда, не бързаше да ги отвлече. Допуши цигарата си и зачовърка зъбите си с кибритена клечка. Ако не беше толкова уплашена, щеше да се отвори от това. Бъди въртеше копчето на радиото.

— Пусни ни — тихо изрече момичето. — Кълна се, че ще попитам мама дали можеш да дойдеш у дома за празника. Ще сложим свещи на масата и всичко останало. Тиквен пай, нали много го обичаш? — Опита се да си спомни от миналата година. Имаше

чувството, че ако можеше да му прости, както я съветваше Лусинда, ако можеше да прояви малко състрадание, за да си даде сметка, че той се чувства ужасно, че никой, дори Бъди, не иска да прекара Деня на благодарността сам, той ще ги пусне.

— Тиквен пай ли? — Очите му блестяха като черни въглени.

— Да — отвърна тя с треперещ глас. — С разбита сметана.

— Опитай с щрудел, малка кучко такава. Щрудел обичам, а не тиквен пай. Живяхме три години под един покрив, а ти даже не си спомняш.

Запали двигателя, но не потегли. Ейми беше ужасена. Косъмчетата по ръцете ѝ настръхнаха. Виждаше къщата на Даян, ателието ѝ. Само да излязат навън! Да погледнат през прозореца поне! Точно в този момент Бъди изруга, по улицата приближаваше кола. Ейми протегна врат. Беше доктор Макинтош!

Тя закрепця, заудря по прозорците. Юмручетата ѝ бяха твърди като камъни. Де да можеше да счупи стъклото! Орион се опита да се сниши още повече. Бъди се намести на седалката. Ейми видя доктор Макинтош да минава с колата си покрай тях, загледан в къщата на Даян. Отиваше да се види с нея и дори не забеляза кафявата кола, паркирана наполовина в тръстиките.

— Доктор Макинтош! — изкрещя Ейми. — Помогнете ни! О, помогни...

— Не те чува. — Включи на скорост Бъди и се засмя.

— Моля те — разплака се тя. Той бавно потегли. Ейми залепи дланите си на задното стъкло. Под ноктите ѝ имаше пясък от копаенето на плажа. Орион изскимтя. Ейми погледна алеята за коли на Даян, къщата ѝ, ателието ѝ.

Както винаги Стела седеше на прозореца, откъдето вечер гледаше звездите. Котето видя как колата на Бъди потегля, как отвличат нейното приятелче, кучето Орион, наблюдаваше всичко това с отчаяние, което само същества, които знаят какво е любов, са в състояние да изпитат.

* * *

Алан толкова бързаше да отиде при Даян, че изтича от кабинета, без да си вземе якето. Нямаше значение. Притича от колата до къщата. Взимаше по две стъпала наведнъж и завари Даян в стаята ѝ да опакова кутии. В първия момент тя не го чу, защото беше клекнала до отворено чекмедже.

— Даян — извика я той.

— О, стресна ме каза тя.

Той я погледна. Косата ѝ беше вързана на опашка с шал. Беше облечена в работните си дрехи и обута със стари гуменки.

Джулия лежеше на одеяло на пода и ѝ правеше компания.

Алан коленичи до нея. Излезе от болницата преди час и оттогава сърцето му биеше ускорено. Преди винаги работеше през седмицата, в която беше Денят на благодарността. За него празниците не означаваха нищо. Работеше с нормално работно време и поемаше дежурствата на колегите си. Тази година беше различно. Беше едва вторник, а той вече си тръгваше от кабинета по-рано.

— Не ме разбирай погрешно Даян го хвана за ръка, — но какво правиш тук? Очаквах те чак довечера.

— Взех си почивка до края на деня — обясни той.

— Така ли?

— И утре ще си тръгна по-рано. А вдругиден е Денят на благодарността. Докато заминете с Ейми за Ню Йорк, ще се постарая да съм с вас колкото се може повече време.

Даян погледна към Джулия. Когато отново се обърна към Алан, в очите и се четеше тревога.

— Нещо с Джулия ли? — запита тя. — Да не би да си получил резултатите от изследванията...

Той бързо поклати глава и я прегърна.

— Не. Просто искам да бъда с вас. Какво правиш?

— Приготвям багажа, моя и този на Джулия. — Държеше в ръце една лятна риза. — Подготвям преместването ни в нашата къща. Защо?

Алан лекичко отпусна прегръдката си, спомни си последния дълъг разговор, който водиха. Говориха за Деня на благодарността. Разказа му какво беше казала майка ѝ за това, че трябва да са благодарни всеки ден, да благодарят за всеки миг, който прекарват заедно.

— Тогава ще ги помогна — каза той.

— Затворил си кабинета? — усмихна се тя и хвана ръката му.

— И без това прегледите бяха рано сутринта. Обикновено поемам и допълнителни дежурства в болницата в дните около Деня на благодарността, но тази година ще помоля Джо Бърнстайн да поеме моите. Искам да се нанесем, щом се върнеш от Ню Йорк — каза с разтуптяно сърце и отново я привлече към себе си. — С Джулия ще подредим къщата и ще те чакаме да се върнеш.

— Точно на това се надявах. — Целуна го Даян — Тъкмо затова исках да приготвя багажа колкото се може по-скоро.

— Можем веднага да закараме някои кашони.

— Приготвила съм шест-седем долу.

— На една вълна сме — прегърна я силно той.

* * *

Ейми се мъчеше да измисли някакъв план. Бъди беше побъркан, но тя беше умна. Той приличаше на злодей, а силата и доброто бяха на нейна страна. Книгите, които беше прочела, и престоят ѝ при семейство Робинс я бяха научили, че доброто винаги побеждава злото.

— Наблюдавах къщата ви — каза Бъди, докато шофираше. Движеха се по черен път през природния резерват „Лъвкрафт“ Отдясно имаше само блата, а отляво — борова гора.

Орион скимтеше. Ейми го погали по главата. Трябваше да запази спокойствие. Но трябваше да е и нащрек. Ако се разминеха с друга кола, щеше да размаха ръце. Ех, ако имаше кола зад тях! Щеше да застане на задния прозорец, да направи отчаяна физиономия, за да привлече вниманието на шофьора и да го предупреди, че е в опасност.

— Наблюдавах къщата ви ден и нощ — каза Бъди. — Майка ти не изглежда много добре.

— Добре е — отвърна Ейми.

— Изглежда изтощена и измъчена. Прилича на вещица.

Орион отново се изпишка. Ейми усети миризмата на амоняк. Уплаши се да не би и Бъди да го усети, свали обувките си, а после и грубите дебели чорапи, които купиха, когато спряха при „Л. Л. Бийн“. С тях избърса урината на кученцето.

— Паркирах пред собствената си къща каза Бъди. Направо страхотно. Но там не се случва нищо интересно, тя си проспива живота. Затова отивах на друго място, да видя как и карат враговете ми. Добрият доктор например.

„Доктор Макинтош...“. При мисълта за него очите на Ейми се напълниха със сълзи. Той беше там, щеше да я види, ако беше погледнал, ако беше успяла да привлече вниманието му.

— Доктор свети — каза Бъди. — Или по-скоро Свети доктор? Както и да е. Той е пълен неудачник. Той и гаджето му, втората ти майка.

— Даян — прошепна Ейми.

— С онова болното дете. Онзи ден в магазина за хранителни стоки я огледах добре. Направо ми идеше да си запуша носа и устата от миризмата ѝ. Обаче е хубавичка. Безполезни ръце и така наречени крака. Като дъвкани и изплюти. Хей, ако ръцете и краката не служат за нищо, дали не се наричат по друг начин?

— Млъквай — извика Ейми. Не издържаше повече Бъди да говори така за Джулия. Нямаше никакво право да говори за нея, да казва гадости за приятелката ѝ. Орион подуши голия ѝ глезен. Носът му беше студен и от всеки негов дъх тя настръхваше от студ.

— Какво ми каза? — погледна я Бъди в огледалото за обратно виждане.

Ейми се опита да си поеме въздух. Трябваше да се успокои. Това беше най-важното. Той беше побърканият. Трябваше да го предразположи.

— Съжалявам, Бъди — възможно най-смирено каза Ейми.

— Стори ми се, че каза да млъквам.

Тя поклати отрицателно глава. Пътят навлизаше все по-навътре в резервата. Сърцето ѝ биеше лудо. Усети вкуса на нещо странно, сякаш тялото ѝ беше още по-напрегнато от съзнанието, като че ли излъчваше някакъв особен химикал на страха. Бъди беше махнал дръжките на вратите. Какво ли значеше това? Бръкна под седалката с надеждата да намери оловна тръба. Щеше да го удари отзад по главата, с Орион щяха да излязат от предната врата и да избягат. Нямаше тръба. Огледа пода. Беше пълно е празни бирени кутии и опаковки от храна. Явно Бъди обичаше „Макдоналдс“ и „Дънкин Донътс“. Подът

представляваше рай на нездравословната храна, но Орион беше вцепенен от страх и не му беше до това да рови и души тези боклуци.

Пътят лъкатушеше през гората и колкото по-тъмна ставаше, толкова повече се страхуваше Ейми. Бучинишът и бели борове ставаха все по-гъсти. Късчетата небе между дърветата бяха малки и сиви. Бъди усили музиката. Беше соло за бас китара и барабани. Като слушаше тази музика, тя си представяше кръв. Вкусът на страх се засили. Започна да скимти като Орион.

Изведнъж пътят излезе от гората. Бяха на светло! Отляво имаше голи скали, които се издигаха до Хоторн Хилс. Отдясно беше морето. Бяха заобиколили носа и тук се виждаше само откритото море. Ейми погледна през прозореца и видя вълни, които се разбиват в скалите — мястото се наричаше Ландсдаун Шоул.

Беше много светло и надеждата започна да се връща. Беше хубаво, че отново са на светло. Ако Бъди имаше намерение да им стори нещо лошо, щеше да го направи в гората, където никой нямаше да го види. Където щеше да мине много време, докато ги намерят.

Все още се намираха в резервата. Наоколо нямаше къщи, а и беше студено, за да се разхождат хора. Но в морето имаше кораби. Ейми видя два кораба за ловене на омари, които изтегляха кошовете недалеч от брега. Тя размаха ръце, надявайки се, че ще я видят. Бъди, изглежда, забеляза действията ѝ. Тананикаше си заедно с мелодията.

После спря колата.

Ейми се огледа. Шосето беше широко. Наблизо имаше мост. Май не го беше виждала преди. Майка ѝ не беше голяма любителка на излетите из природата, а и Даян не ги беше водила насам през лятото. Бъди излезе от колата. Държеше нещо в ръка, но Ейми беше много развълнувана и не видя какво е. Щеше да им позволи да слязат!

— О — промъкна се покрай него тя, щом отвори вратата. Орион беше плътно зад нея.

— Какво каза? — попита Бъди.

— Благодаря, Бъди.

Трепереше, но ѝ беше приятно да се поразгъпче. Над широкия път духаше свеж ветрец. Трябваше да повървят доста, докато се приберат. С Орион щяха да са уморени и премръзнали, но не ѝ пукаше. Какъвто и урок да искаше да ѝ даде Бъди, тя щеше да се престори, че си е взела поука.

— Е, няма нищо — отвърна той.

Стояха един срещу друг. Предният му зъб беше счупен и на врата имаше татуировка, която не беше забелязала досега.

— Ще се приберем пеша — опита се да се усмихне тя.

— Така ли! — каза той.

Едва сега Ейми осъзна, че Орион не е слязъл от колата. Беше вцепенен от страх и се опитваше да се зарови в празните кутии от храна. Стомахът ѝ се сви. Знаеше, че трябва да действа бързо. Орион беше безпомощен също като Джулия. Ако Джулия беше в колата на Бъди щеше да е точно толкова уплашена колкото и сега. Бъди можеше да потегли и Ейми нямаше никога повече да види Орион.

— Ела, Орион — прошепна тя и потупа с ръка по коляното си. Устата ѝ беше толкова пресъхнала, че едва говореше. — Ела, гномче.

— Как го нарече? — попита Бъди и премести предмета, който държеше в другата ръка.

Ейми го погледна, без да може да му отговори.

— Май те чух да го наричаш с някакво тъпо име. Казва се Слаш.

Тя продължаваше да го гледа.

— Със Слаш имаме неуредени сметки. — Мъжът разтвори чувала от зебло, който държеше. Той изплющя като камшик и кучето изскимтя.

— Бъди, недей — изпищя Ейми, осъзнавайки какво се кани да направи.

Опита се да го дръпне за ръката. Той я бутна с една ръка и измъкна кучето от колата. Напъха го в чувала. Кучето беше пораснало от лятото насам — беше лъскаво и грациозно, с гладка тъмна козина, благодарение на любовта и хубавата храна, и на игрите на слънце и чист въздух.

Ейми сграбчи ръката на Бъди и я дръпна с всичка сила. Орион беше в чувала, който мъжът държеше здраво. Металните гвоздеи на каубойските ботуши на Бъди тракаха по паважа, докато той вървеше бързо към моста.

Момичето плачеше и го молеше:

— Бъди, не го прави. Вземи мен. Направи нещо с мен. Той е просто едно невинно кученце...

— Млъквай!

— Бъди, недей — хвана го за ризата Ейми. Знаеше за ужасните неща, които мъжете вършат с малките момичета. Марла Арден я разпитва, за да разбере какво ѝ е сторил Бъди. Тя я попита за тези неща. Знаеше за неприлични те докосвания и неприличните думи, знаеше за изнасилванията и точно това очакваше, когато минаха през тъмната гора. Сега плачеше, защото толкова много се страхуваше, че ужасът предизвикваше неприятен, непознат вкус в устата ѝ.

Мостът беше висок.

Беше направен от зелен метал с орнаменти. Изглежда, бе построен отдавна от човек, който е искал да бъде красив, за да не загрозява тази прекрасна природа. Простираше се над рекичка само десетина метра широка, която се вливаше в морето. Тя извираше от малко поточе високо в планината, разширяваше се по пътя си през скалите и се вливаше в сребристото море точно тук, под моста.

— Кучета — пазачи, които не се обучават, не струват нищо. — Бъди погледна Ейми в очите. Вдигна крак, като че се канеше да ритне Орион в чувала.

— Не го ритай! — извика тя.

— Мислиш, че можеш да се застъпиш за това куче ли?

Ейми го гледаше втренчено. Чу една лодка за омари да бръмчи като комар в далечината. Нямаше смисъл да маха с ръце или да вика за помощ. Лодката беше твърде далече. Беше между нея и Бъди.

— Давай — каза той. — Застъпвай се.

— Пусни го — прошепна Ейми — гледаше как Орион мърда в чувала. Помисли си колко ли е тъмно вътре, но се надяваше той да се чувства в безопасност както когато беше под леглото.

— Продължавай... — Бъди докосна косата ѝ.

— Моля те — плачеше Ейми.

— Моля те ли?

Бъди дишаше странно, приближи лицето си към нейното. Тя почувства гнусните му пръсти върху лицето си, а после се плъзнаха по шията ѝ. Взе ръката ѝ и я притисна отпред на дънките си. Тя изскимтя, опитвайки се да сдържа риданията си. Опита се да мисли за Даян, за силата ѝ, за това какво би направила тя на нейно място. Бъди пушеше, но хвърли цигарата си на пътя. Ейми чу, че я смачква с ботуша си. Когато отвори очи, той беше хванал чувала високо. В очите му се

четеше решителност, сякаш сега не мислеше за Ейми, а единствената му цел бе да се отърве от кучето.

— Не — извика тя, като видя, че отива към парапета на моста.

— Недовършена работа — каза той.

А после пусна чувала.

Ейми погледна надолу. Водата течеше бързо и образуваше водовъртежи. Беше покафеняла от водорасли и тиня от брега. Чувалът цопна във водата. В първия момент не потъна. Тя задържа дъха си, сълзите се стичаха по лицето ѝ. Молеше се носът и предните лапички на Орион с беличко на върха да се покажат от чувала.

Течението бързо го повлече към морето. Нещо в него мърдаше, като че кученцето се опитваше да се освободи. Ейми почти го виждаше как рита с крака, докато чувалът се носи по течението. Той се задържа на повърхността още няколко секунди и леко потъна.

— Не! — изкрещя тя.

„Орион може да плува“ — помисли си. Само да се измъкнеше от чувала. Беше го виждала да плува. Беше добър плувец. Но беше вързан в чувал и се давеше пред очите ѝ.

— Пеша ли ще се прибереш или да те закарам? — попита Бъди.

Ейми прехапа устни. Ридаеше горчиво, като гледаше как чувалът потъва.

Усети ръцете му върху косата си, леко я скубеше, сякаш си играе с нея. Сети се за разговора с Марла Арден, помисли си за това, че може да потъне в блатото на света на Бъди, а после се сети за Даян и Джулия и за живота, който си заслужава да се живее. Замисли се как да спаси собствения си живот.

Своя и този на Орион.

Скочи от моста във водата.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Ейми плуваше и се носеше по водата. Нагълта се с вода докато се опитваше да се задържи на повърхността. Течението я отнесе навътре в морето. Бъди, който стоеше на моста изглеждаше много далеч. Той я гледа известно време, после се качи в колата си и потегли. Тя видя как той просто я помисли за умряла.

Течението я носеше, така че почти не се налагаше да плува. Джинсите и палтото ѝ тежаха и я дърпала надолу — вълните бяха малки, но покриваха главата ѝ. Опита се да извика Орион, но от устата ѝ не излезе никакъв звук. Едва намираше сили да диша.

Чувалът се виждаше от моста. Изглеждаше много лесно — гмурка се, доплува до кучето и спасява и двамата, паникьоса се от това, че няма време. Чувалът потъна, тя видя това, и точно в този момент Орион сигурно се давеше в морето. Протокът, който изглеждаше доста тесен, всъщност беше широк, а заливът, по който се носеше, беше много по-голям, отколкото си мислеше.

„Татко“ — помисли си тя.

Баща ѝ беше под вълните. Очите ѝ пареха от солената вода и сълзите, но тя се бореше, опипваше водата около себе си, за да открие Орион. Искаше ѝ се да изплува и да я побутне — заедно щяха да доплуват до брега. Баща ѝ беше делфин — гладък и силен, той щеше да ги занесе на безопасно място. Приливът се отдръпваше. Донасяше прясна вода от потоците, езерата и реките направо в морето. Ейми се бореше с него, знаеше, че колкото по-навън излиза, толкова по-трудно става. Разплака се, борейки се с мокрите си дрехи. Вълните заливаха главата ѝ. Ставаха по-големи, защото течението я беше отнесло доста навътре.

Вълните я заливаха. Повдигаха я и я връщаха във водата. Тя се бореше с тях. Колкото повече им се съпротивляваше, толкова повече я болеше. Едва успяваше да си поеме въздух. Небето беше стоманеносиво и се сливаше с морето. Носът ѝ се напълни с пяна от вълните. Задави се, докато се бореше с тях. А после си спомни думите

на Даян: „Превърни се в тюлен.“ Каза ѝ го миналото лято, когато я учеше да се задържа на вълните.

„Превърни се в тюлен“ — помисли си Ейми. Представи си, че е гладка, и се изпъна. Не в делфин, нито в черно куче. Не разсъждаваше трезво. „Тюлен“ — каза си тя. Напълно свободна, толкова гладка, че се плъзгаше между разбиващите се вълни. Орион и баща ѝ ѝ помагаша, Даян я напътстваше да държи главата си наведена, ръцете изпънати. Сърфиране по вълните, точно така. Какво от това, че е ноември и че хората не плуват?

Ейми си мислеше за хората и кучето, които обичаше толкова много, и държеше главата си наведена, както я беше учила Даян. Представи си, че е гладка като тюлен, задържа дъха си, докато не почувства, че дробовете ѝ ще се пръснат. Ето как Ейми Брукс „яхна“ вълните и се добра до Ландсдаун Шоул, където беше в безопасност. Една-единствена скала се подаваше от водата, и то само за по един час-два пъти на ден. Приливът се беше отдръпнал и скоро нямаше да придойде, така че скалата се беше показала и Ейми можеше да се покатери на нея.

Тя се хвана за назъбената скала, говореше несвързано, плюеше вода и трепереше толкова силно, че не можеше да контролира ръцете и краката си. Едно корабче за омари заобиколи шамандура. Ейми го видя. Опита се да вдигне ръка, но щом я помръдна, се изпусна от скалата, за която се беше хванала и се плъзна надолу.

— Помощ! — извика тя.

Скалата беше покрита с черен морски мъх, който беше хлъзгав като масло. Освен мъх по скалата бяха полепнали и малки ракообразни и миди, които порязаха ръцете ѝ. От скалата се виждаше надалеч. Тя крещеше за помощ, но не спираше да оглежда морето за Орион.

— Помощ! — извика тя. — Спасете ме!

На брега нямате никого. Бъди си беше заминал, ловецът на омари се наведе и извади един от кошовете си. Двигателят на корабчето работеше. Не я ли чуваше? Ейми извика по-силно:

— Татко! — чу се да крещи тя. — Татко!

В този момент беше точно като бебе. Плачеше силно, държеше се здраво за хлъзгавата скала, тъгуваше за кучето, което не успя да спаси. „Татко, татко, татко, татко!“ — кънтеше в ушите ѝ.

Корабчето отплаваше. Видя го да прави голям кръг и да сменя курса, дирята зад него приличаше на редица бели звезди. Водата кипеше и се пенеше, а после се успокояваше и се превръщаше в сребриста река, ярка и широка като Млечния път. Пред насълзените очи на Ейми танцуваха звезди.

— Помощ! — за последен път изкрещя тя, след като видя, че лодката си тръгва и я оставя.

— Помогнете ми!

Излая куче.

Ейми трепереше и не можеше да повярва на ушите си. Хвана се здраво за скалата, по тялото ѝ се стичаше леденостудена вода. Наостри уши и отново го чу — пронизителното, настойчиво скимтене на куче. „О, Орион“ — проплака тя. Сънуваше кучето си.

— Помощ! — извика. — Помогнете ми!

Корабчето зави. Корпусът му беше бял с червена линия, носът му сочеше към Ейми, идваше право към нея. Тя потрепери и се подхлъзна. Звездите, които се появиха пред очите ѝ, станаха по-ярки. Изплю малко вода и се покатери, за да се хване за скалата. Лаят на кучето се чуваше по-ясно. Ейми се давеше, потъваше в морето. Орион я викаше да отиде в дълбините при баща си.

— Дръж се — извика мъжки глас. — Само се дръж здраво.

— Не мога. — Ръцете ѝ бяха наранени и разкървавени, вълните плискаха краката ѝ.

— Ето ни — каза мъжът. — Само секунда...

Той изключи двигателя. Корабчето се приближи. Мъжът беше стар и дребен, с посивели бакенбарди и носеше жълта мушама върху яркооранжев гащеризон. Лицето му беше сбръчкано като ябълките на Ейми, а очите му — сини като лятно небе. Непрекъснато ѝ говореше, обясняваше, че трябвало да внимава в плитчината, защото не искал корабчето му да затъне, преди да я е спасил.

— Дай ми ръка. — Протегна ѝ той своята.

— Не мога. — Ейми се беше залепила на скалата като охлюв.

— Хайде — подкани я той. — Добро момиче. Какво смело момиченце си ти, а! Само ми подай ръка. Хайде...

Тя затвори очи. Не искаше да изглежда страхливка, но имайте чувството, че ако се пусне, ще потъне и никога няма да изплува.

— Давай, скъпа — много търпеливо каза мъжът, като се имаше предвид, че вълните запращаха корабчето му към плитчината. — Просто се пусни. Пусни се от скалата и ми подай ръка. Ще те хвана.

Ейми се разплака. Спомни си пристъпа, който Джулия получи. Зъбите ѝ тракаха точно като нейните в момента, не можеше да спре, но нямаше ловец на омари, който да я спаси. Никой не можеше да ѝ помогне, нито Даян, нито който и да било друг... Щом Джулия успява да е смела всеки ден, през цялото време... Над главата ѝ летяха чайки и пищяха около стръвта и омарите в корабчето на стареца. И Джулия издаваше подобни звуци: „Длии, длии.“ Щом Джулия можеше да го направи...

Прегърна скалата с една ръка и протегна другата към мъжа. Кокалестата му ръка я сграбчи за китката.

„Баща ми беше рибар“ — проплака тя.

Но сигурно не го бе изрекла на глас, защото мъжът не отговори веднага. Самият той се беше запъхтял. Извади одеяло от един сандък и я зави с него. Ейми беше твърде слаба, шокирана и тъжна, за да помръдне. Просто лежеше на палубата и плачеше.

— Няма нищо, мъничката ми — успокои я мъжът. — Няма нищо.

— Татко — извика Ейми.

— Трябва да се измъкнем от плитчината — обясни мъжът, — преди да сме затънали.

— Баща ми потъна — проплака тя.

— Така ли? Съжалявам — каза човекът и даде малко газ. — Но днес това няма да се случи с нас. Не и в такъв щастлив ден като днешния.

— „Щастлив“ — проплака Ейми, като се сети за кученцето си, за това, че бе изгубила Орион.

— Не всеки ден изваждам от студената вода две мъничета — каза той.

— Две ли? — объркана попита тя.

— Две. — Старецът се пресегна да я завие хубаво с одеялото. — Теб и палето.

Ейми примигна. Над нея стоеше Орион. Изглеждаше важен и горд, като че току-що е преплувал Ламанша. Той трепереше, на всеки десет секунди си изтръскваше козината и сякаш щастливо се усмихваше с изплезен език.

— Плуваше в морето — показа с палец човекът. — В първия момент го взех за тюлен, но още е много рано да мигрират чак толкова на юг. После помислих, че е патица.

— Орион! — извика Ейми.

— Плуваше в кръг. Извадих го на борда. Криеше се зад кърмата, но сигурно е чул, че викаш за помощ.

— Кучетата имат най-добрия слух. — Тя целуна Орион по ушите.

— Той ти спаси живота — заяви мъжът. — Ако не се беше разляял така, нямаше да те видя.

— Орион — въздъхна Ейми.

— А, значи е твой. Тогава всичко е ясно. Не е ли прекрасно? Кученце да спаси живота на малката си господарка по този начин. Почакай да разкажем тази история на всички в дока. Само почакай.

— О, Орион — Ейми го прегърна силно. Мислеше си, че е станало точно обратното, че тя е скочила, за да спаси него. Помисли си за хората, които ѝ се притекоха на помощ, докато беше на онази хлъзгава скала — баща ѝ, Даян, Джулия. Най-вече Джулия. А после и мъжът, непознатият, прекрасен рибар, който бе спасил кученцето ѝ. И Орион, който лаеше, за да спаси живота ѝ.

Минаха покрай червения блатен синигер и шамандурата с камбанка, която посочваше входа за пристанището на Хоторн.

Камбаната заби с плътен звук. Трите бели кули на църквата пронизваха оловносивото небе. Виждаше се и тухлената постройка, в която се намираще кабинетът на доктор Макинтош. Знамена плющяха. Големите бели къщи на морските капитани се издигаха покрай брега. Сега Ейми и Орион разбраха какво е да се завърнеш от опасно пътешествие.

* * *

Даян оправи леглото в стаята на Джулия. Ейми щеше да остане у тях няколко дни. Полицията арестува Бъди за отвличане и въпреки че не вярваха Тес Брукс да има нещо общо с това, искаха да са сигурни. Социалните служби не желяеха да поемат рискове.

— Той ще влезе в затвора, нали? — попита Ейми.

— Вече е там — отвърна Даян.
— Точно като в разказа ми.
— И в него Дики отива в затвора?

Ейми кимна. Тя седеше на пода, прегърнала Джулия в скута си. Откакто дойде в къщата, искаше да държи приятелката си или да е близо до нея — не желаше да я изпуска от поглед. Даян чу, че Ейми целува Джулия по бузата.

— Гли-и-и — прошепна Джулия.
— Ти си ми приятелка — изрече другото момиче.
— Гли-и-и — обади се пак Джулия.

Даян слушаше разговора на децата. Радваше се, че Ейми влияе така добре на дъщеря ѝ. Когато беше с Ейми, се опитваше да бъде пожизнена. Не се свиваше в ембрионална поза. Гласът ѝ ставаше посилен. Заудря въздуха с ръка. Орион и Стела лежаха до тях. Котката се побърка от радост, като видя кучето, скочи на главата му, облиза ушите му. Всички искаха да са близо един до друг.

— Добре ли сте тук, момичета? — подаде глава от вратата Лусинда.

— Живи и здрави сме — отвърна Ейми.

Гърлото на Даян се сви. Оптимизмът на това дете беше невероятен. Току-що беше преживяло нещо ужасно и въпреки това се опитваше да бъде весело. Когато Алан го доведе, беше направо сломено.

Той разказа, че раздялата с майката е била много тежка.

— Привършвам пълнежа — каза Лусинда — за пуйката. Някой иска ли да ми помогне?

— Разбира се — отзова се Ейми, но не пусна Джулия.

— Последният пай се пече — докладва Лусинда.

— Мирише страхотно — каза Даян.

— Какъв е? — колебливо попита Ейми.

— Ябълков, разбира се — отговори възрастната жена. За моите момичета — ябълки.

— Без щрудел — разтрепери се момичето. — Само не и щрудел...

— Обещавам — заяви Лусинда.

— В разказа ми — разплака се Ейми — Катрин се чувства много добре, след като Дики влиза в затвора. Мислех си, че и аз ще се

почувствам по-добре. Но лицето му непрекъснато е пред очите ми, празният му, безизразен поглед, когато хвърли Орион от моста. Все едно изхвърля боклук на пътя!

— Забрави за това — каза Лусинда. — Не затормозявай хубавата си главица с този ужасен човек.

— Не мога, по-силно е от мен — заплака тя, люлеейки Джулия.

Даян отиде при момичетата. Наведе се и прегърна и двете.

— О, Ейми — прошепна.

— Даян, — Ейми се вкопчи в пуловера ѝ.

Даян разбра как начинът на мислене, съзнанието на един добър човек може да бъде променено до най-лошото у хората, до най-грозната човешка природа. Как при толкова много доброта на света обръщаме внимание на лошота. И с нея беше така през всичките тези години — бе превърнала обичта си към Алан в омраза към Тим.

Нито летният бриз, нито песента на птиците, нито падащите звезди бяха в състояние да прогонят тези чувства. Години наред чуваше последните думи на Тим, трясането на вратата, отдалечаващите се стъпки. Искаше ѝ се Ейми да успее да превъзмогне страховете си, но се опасяваше, че тя ще вижда празния поглед на Бъди до края на живота си.

— Защо? — попита момичето. — Даян, как е възможно човек да направи такова нещо?

— Не знам — отвърна тя.

— Ма-а-а. — Миглите на Джулия потрепваха.

— Опитвам се да го проумея — проплака Ейми. — Как може да е толкова ядосан на едно малко кученце? Как може да изпитва такъв гняв, а да изглежда абсолютно безразличен?

Даян тихичко въздъхна. Държеше момичетата в прегръдките си и ги люлееше. Искаше да им даде утеха с топлината си, с ударите на сърцето си. Някои неща в живота не можеха да се обяснят или да се разберат. Години наред се опитваше да намери някакво обяснение, някаква логика за абсурдните, безсмислените неща в живота. Как може една майка да намери разумно обяснение за заболяването на Джулия? Защо се роди с увреждания? Защо баща ѝ си отиде, а майка ѝ остана?

— Той е в затвора — каза Лусинда. — Това е най-важното. Точно както в „Пясъчни замъци“ — справедливостта възтържествува.

— Няма да спечеля конкурса избърса сълзите си Ейми. — Така и не предадох разказа си.

— Още не е късно — каза Лусинда. — Моята дума се слуша в библиотеката, нали знаеш?

Момичето само поклати глава, от което сърцето на Даян се сви. Ейми потрепери така, сякаш си спомни нещо толкова болезнено, че не можеше да го изрази с думи.

— Ейми — притисна я Даян.

— Разказът не е хубав — каза тя. — Нарани чувствата на майка ми. Не искам да го предам, Лусинда. Благодаря ти за помощта, но искам да го забравя.

— Хъм — промърмори само възрастната жена. Беше застанала на вратата. От кухнята миришеше на ябълков пай. Даян разбра, че майка ѝ иска да оправи тази работа с разказа, но се въздържа да се намеси. — Щом така искаш. Но облогът си е облог. Обещах, че независимо дали ще спечелиш или не, отивате да гледате „Лешникотрошачката“.

— Въпреки всичко? — Очите на Ейми светнаха.

— Разбира се — каза Даян и си помисли, че никак не се притеснява да оставя Джулия на Алан. Щяха да останат тук при Лусинда, докато той пренася багажа в новата къща.

— „Лешникотрошачката“ — преглътна от вълнение Ейми. — Нещо, което да чакам с нетърпение.

— Приказно е — изрече Лусинда, — когато балерините танцуват на фона на падащия сняг...

— Остават само още няколко дни — каза Даян.

* * *

Алан ги закара до гарата. Хванал кормилото с двете си ръце, той се беше съсредоточил върху шофирането по заснежения път. Валеше силен сняг и пътят беше хлъзгав. В другата посока мина снегорин, който представляваше оранжево петно сред снежната пелена. Искаше му се Даян и Ейми да не тръгват. Времето беше лошо, а и прогнозата не обещаваше подобрене в близките няколко дни. Всъщност въобще не ставаше дума за лошото време. Просто не му се искаше Даян да

заминава. Искаше по време на снежната буря да са заедно в тяхната къща. Щяха да си запалят камината и да гледат пристанището през прозореца. Щяха да наблюдават как водата прелива в петстотин нюанса на сивото. Щяха да лежат на одеяло, постлано на дъбовия под, и да се взират в тавана. Толкова много я обичаше, че не желаше да се разделят нито за миг.

— Значи се прибирате в неделя — каза той.

— Неделя вечерта — уточни Даян. — С влака в седем и трийсет и две.

— За пръв път ще пътувам с влак — обади се Ейми. — Първото ми пътуване до Ню Йорк, първия ми балет...

— Ще си прекараме страхотно — обеща Даян.

— Не се тревожи за Джулия — успокой я Алан.

Тя го погледна и той я хвана за ръката. Здравно стисна неговата и той усети връзката помежду им. Погледът ѝ беше топъл и спокоен, с което му казваше, че му има доверие.

— Ти си ѝ баща — прошепна Даян. Това бе най-големият подарък за него. Бяха задвижили документите по осиновяването. Сърцето му бе изпълнено с нежност и любов. Беше готов да повярва, че това чувство ще трае вечно.

— Точно така се чувствам, като неин баща — каза той.

— Никога не съм я оставяла за толкова дълго — каза Даян.

— Аз ще съм до нея. Лусинда също.

— Не се тревожа, скъпи — отвърна тя, — щом като я оставям на теб. А и знам, че мама ще е щастлива да ѝ гостуваш.

Той кимна. Но защо му се искаше да изпуснат влака? Можеше да кара по-бавно. Тя го стисна за ръката. Той постави дланта ѝ на лицето си и я притисна. Чистачките на предното стъкло се движеха наляво-надясно. Покрай тях мина камион с пясък.

— Мислиш ли, че роклята ми е хубава? — попита Ейми. — Става ли за балет?

— Идеална е — отговори Даян.

— Взела си е хубавите обици, доктор Макинтош. — Ейми наистина беше развълнувана.

— Обиците на Доротей ли? — погледна той Даян.

— Да — отвърна тя.

— Взе си и страхотна сатенена чантичка, и великолепна кашмирена пелерина — продължи момичето. — Ще изглежда като филмова звезда.

— Де да можех и аз да дойда! — възкликна той.

— И на мен много ми се иска да можеше да дойдеш — усмихна му се Даян. — Какво ще кажете да забравим за влака? — попита. — Ще ни закараш ти. Обзалагам се, че ще намерим билет за „Лешникотрошачката“ и за теб...

Самият факт, че го каза, беше достатъчен, въпреки че Алан се блазнеше от идеята да отиде в Ню Йорк с Даян. Или където и да е другаде. Но беше обещал да се грижи за Джулия, а и знаеше колко добре щеше да ѝ се отрази да се откъсне за малко от проблемите си.

— Само момичета — напомни им Ейми.

Той пусна радиото, за да чуе прогнозата за времето. Казаха, че се очаква още сняг, като през нощта щяло да натрупа до двайсет сантиметра.

— Може би наистина е по-добре да не тръгваме — каза Даян.

— О, не говори така! — изпъшка момичето.

— Ти какво мислиш? — Даян попита Алан. Той я погледна и видя, че страните ѝ поруменяват. Тя прехапа долната си устна и се усмихна.

— Не искаш да знаеш за какво мисля — каза той, защото всъщност си мислеше за предишната вечер.

— Какво мислиш за това дали да заминаваме за Ню Йорк или не? — уточни Ейми. — Кажй ѝ да заминем.

— Ами — измънка Алан.

Стигнаха до гарата. Валеше сняг, на перона имаше хора, които гледаха на изток. Влакът от Бостън за Ню Йорк трябваше да пристигне всеки момент.

— Да отидем ли в Ню Йорк или не — стисна ръката му Даян.

— Ще ти кажа — отвърна Алан. — Ще има снежна буря. Ако децата имаха учебни занимания, вероятно щяха да ги пуснат във ваканция.

— Но бурята няма да ни спре да заминем за Ню Йорк — обади се Ейми.

— В Ню Йорк — каза той — няма да шофираш. Ще пътувате удобно с влак, а после ще вземете такси до хотел „Плаза“. Там ще

намерите някой хубав ресторант или пък може да слезете да вечеряте в „Едуард Рум“.

— А утре ще гледаме „Лешникотрошачката“. Не мога да си представя по-подходящо време от снежна буря човек да гледа този балет.

— Ще бъде като някакво вълшебство. — Ейми погледна нагоре към небето.

— Добре, де. Отиваме в Ню Йорк. — Даян не сваляше поглед от Алан, държеше го за ръка, като по този начин искаше да му покаже колко много го обича и че всичко ще бъде наред. — А после се прибираме.

— С Джулия ще ви чакаме — отвърна той.

Влакът изсвири. Ейми скочи от колата, понесе сака си и направи жест към Даян, като че ли бързаше да се качат на влака, преди възрастните да са размислили.

Даян отново докосна Алан по бузата. Той винаги се бе възхищавал на дълбочината на чувствата ѝ. Дълго време смяташе, че любовта ѝ е насочена към дъщеря ѝ, че е само за Джулия. Знаеше, че тя винаги ще е на първо място, но в този момент любовта ѝ беше насочена към него и той я почувства със сърцето си. В нея имаше и обещание, а той знаеше, че Даян изпълнява обещанията си. Такава си беше тя.

— Любов — прошепна тя.

Алан взе ръцете ѝ в своите.

— Нали Джулия ще е добре? — попита тя.

— Разбира се — увери я той.

— Влакът — посочи Даян.

Алан слезе от колата. Грабна сака на Даян, взе и този на Ейми. Момиченцето почти подскачаше, докато вървеше по заснежения паркинг. Хората бяха в празнично настроение. Старата гара вече беше украсена с коледни лампички. На стрехите бяха закачени гирлянди. Алан придърпа Даян към себе си и гърлото му се сви.

— Всички пътници да се качват! — извикаха.

— За нас е — щастливо извика Ейми.

Алан и Даян се прегърнаха. Той усещаше ударите на сърцето ѝ през палтото. Толкова щеше да е хубаво да си лежат до камината в тяхната къща и да гледат как вали снегът. Не искаше да я пуска.

— Сигурен ли си — тя се отдръпна, а очите ѝ блестяха, — че това е добра идея?

— Както каза Ейми — целуна я за последен път той и ѝ помогна да се качи на влака, — ще бъде вълшебство.

Тя му махаше с ръка, той — също. После дойде кондукторът, любезно я накара да влезе в купето и затвори стоманената врата. Така Алан Макинтош качи жената, която обичаше, на влака, който щеше да я отведе в Ню Йорк да се срещне със съдбата си и да застане на пътя на едно такси.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Даян лежеше в интензивното отделение на болница „Сейнт Бернадет“. Сънищата ѝ бяха реални и мъчителни: как таксито поднася в снежната буря, как се връзва в хората, които стоят до хотел „Плаза“. Видя се как се опитва да предпази Ейми, но не успява да реагира навреме, как момичето изхвърча във въздуха и падна на тротоара. Даян лежеше неподвижно, идваше на себе си и пак изпадаше в безсъзнание. Бяха я включили към апарати, около нея имаше лекари. Беше толкова упоена — или може би бе пострадала толкова сериозно, че нямаше представа дали ще оживее или не.

Бяха обръснали главата ѝ. Раната беше доста дълбока. Наложиха се да я шият и сега главата ѝ беше бинтована. Виждаше и чуваше, но бе изгубила много кръв и ѝ костваше много усилия дори да диша.

Бяха повикани най-добрите лекари. Най-способният невролог в болницата се бе заел с нейния случай. Доктор Джерард Белависта беше свикнал с тежки автомобилни катастрофи, инциденти в метрото, сблъсквания между мотоциклети. Съсредоточаваше вниманието си върху онази час гот мозъка, гръбначния стълб и нервната система, която изискваше неговата намеса. Но като погледна Даян Робинс, забеляза, че е красива жена.

— Къде са близките ѝ? — попита той сестрата.

— Във фойето чака един мъж — отвърна сестрата.

Лекарят поклати глава и отиде да поговори с него. Той отдавна живееше в Ню Йорк и вече рядко се изненадваше от човешката природа. Но като видя човека, който чакаше, зяпна от изненада. Мъжът не беше гражданин. Висок, с широки рамене, той се беше свил, сякаш очакваше да го застрелят. Русата му коса беше разрошена, лицето му — набръчкано и почерняло от това, че прекарваше много време на открито.

Кафявото му яке от груб плат беше изцапано с нещо мазно. Сините му очи гледаха напрегнато и подозрително. По черните му

гумени ботуши бяха полепнали люспи от риба, които проблясваха на светлината.

— Аз съм доктор Белависта — представи се лекарят.

— Тим Макинтош — отвърна мъжът.

— Това съпругата ви ли е?

Макинтош се прокашля:

— Беше. Беше ми съпруга. Казва се Даян Робинс.

— Тогава знаете на кого трябва да се обадим — каза доктор Белависта.

— Близките ѝ са в Кънектикът — отговори Тим.

— По-добре им се обадете.

— Какво е състоянието ѝ?

— Получила е травма в главата. Трябва да я следим поне двайсет и четири часа.

— Мога ли да я видя?

Лекарят се подвоуми. Искаше при нея да влязат най-близките ѝ. Животът ѝ висеше на косъм и лекарят искаше семейството ѝ да дойде колкото се може по-бързо. От друга страна, този човек вече беше тук. Той познаваше жената по-добре от когото и да било в болницата.

— Елате след час, дотогава ще сме приключили с изследванията и ще ви пуснем да я видите за пет минути — каза лекарят. — Не повече.

* * *

Ейми се чувстваше все по-добре и по-добре. Питаше всеки, който влезе в стаята ѝ, как е Даян.

— Почива си. Лекарят е при нея. Правим всичко възможно, не се тревожи — бяха отговорите, които получаваше.

— Да не се тревожа ли? — плачеше тя.

Разбира се, че се тревожеше. Даян я доведе чак в Ню Йорк да гледат „Лешникотрошачката“ като награда за разказа, който тя така ѝ не предаде. Вместо да използва това време, за да бъде с Джулия, тя го пожертва заради нея. Отнасяше се с Ейми като с принцеса в хотел „Плаза“, позволи ѝ да сложи шампоан в огромната вана и да се изкъпе в нея, позволи ѝ да си поръча следобедна закуска от румсървис.

— Някой обади ли се е на доктор Макинтош? — попита тя.

— На кого? — попита сестрата.

Ейми обясни. Този, който вече беше тук, който миришеше на океан и ръсеше навсякъде люспи от риба, не беше мъжът, който трябва да е тук. Това бе Тим Макинтош, човек, на когото не може да се разчита за нищо, човек, който бе избягал от проблемите. Беше взел Ейми за Джулия. Тъй като никога не бе виждал дъщеря си, помисли, че тя е Ейми.

Тъкмо продиктува на сестрата телефонния номер на доктор Макинтош, и в стаята влезе брат му.

— Ъ-ъ, идвам от интензивното — лицето му бе пламнало, а кожата около очите му беше кафява.

— Как е тя? — извика момичето.

— Зле е — отвърна той. — Но ще ми позволят да я видя.

Сестрата го погледна сърдито, сякаш ѝ се иска да му каже: „Не знаеш ли как се говори е дете?“ Ейми обаче искаше да знае. По-добре да знае истината, отколкото да лежи тук в неведение.

— Как така зле? Може ли да ходи? Ще се качи ли да ни види? Или пък аз да отида да я видя? Не е в кома, нали?

— Не знам. Не съм лекар — отвърна Тим. — Виж, съжалявам, че преди малко те взех за дъщеря си. На същата възраст си, Даян е с теб, просто си помислих... — дрезгавият му глас заглъхна. Изглеждаше объркан.

— Няма нищо — каза тя. Беше свикнала да се справя и е неголеми негодници от него.

— Знаеш ли къде е брат ми? Изглежда, го познаваш доста добре. Звънях у тях, но никой не се обади. Мисля, че е най-добре да му съобщя...

Ейми погледна сестрата, която подаде на Тим телефонния номер, който Ейми току-що ѝ продиктува. Той излезе от стаята, за да се обади по телефона. Ейми се отпусна на възглавниците. Беше шокирана от това, което се случи току-що. Този човек беше бащата на Джулия? Изглеждаше много особен и тъжен, като човек — ябълка, забравен на земята. Нямаше сили дори да е мил с малко дете, блъснато от кола.

— Късмет — прошепна тя. — Поне доктор Макинтош ще дойде.

Казаха ѝ, че има сериозно счупване на ръката, че се е прекъснала артерия и е загубила много кръв. Бяха ѝ прелели кръв — бяха закачили

яркочервените банки на стойката и ги бяха включили е тръбичка към вената в ръката ѝ. Това беше чужда кръв, от хора, които не познаваше. Изглеждаше ѝ невероятна тази висша степен на доброта.

Във вените ѝ течеше чужда кръв, която ѝ вля сила и надежда. Сякаш ѝ каза, че е важна, че има значение точно толкова, колкото и всеки друг човек. Тя беше просто едно момиче — ябълка, но хората мислеха за нея. Искаше ѝ се и Джулия да е тук, да легне до нея. Наистина ѝ се искаше да поговори с Джулия.

* * *

Когато телефонът извънтя, Алан сменяше памперса на Джулия. Беше на горния етаж в къщата на Лусинда, но се хвана, че се надява обаждането да е за него. Така че щом Лусинда го извика, бързо привърши със смяната на памперса, вдигна Джулия и отиде до деривата.

Лусинда бързо се качи горе.

— Брат ти е — каза. — Не пожела да ми каже какво иска, но си помислих, че трябва да те предупредя, че е той.

— Благодаря — отвърна Алан.

Вдигна слушалката и каза:

— Здравей, Тим.

— Алан — отвърна Тим.

— Опитвах се да се свържа с теб.

— Малахи ми каза, като се видяхме. Слушай какво, Алан. Знам, че между нас има разногласия. Винаги си бил почтен с мен. Опитвам се да постъпя правилно.

— Говори по-бавно — каза Алан. Беше насъбрал много гняв към Тим, но усещаше тревога в гласа на брат си. Беше прегърнал дъщеря му и я гледаше в очите. — Успокой се, Тим. Какво се е случило?

— Обадиха ми се, Алан. Бях в открито море и ми позвъниха. Казвам ти, направо е чудо, че ме намериха, но щом разбрах, веднага дойдох. Аз...

— Къде си отишъл?

— В болницата, в Ню Йорк.

— В Ню Йорк ли? — бавно попита Алан и веднага се сети, че Даян е в Ню Йорк, че е невероятно съвпадение.

— В болница „Сейнт Бернадет“ — отвърна Тим. — Взех я за мое дете. Бог ми е свидетел, че казвам истината. Влязох в стаята ѝ и си помислих, че ще ме нарече „татко“.

— Къде е Даян? — попита Алан и целия и целия изтръпна.

— Точно затова ти се обаждам — продължи брат му. — Ето как е станало. В чантата ѝ е имало моя стара визитка тя и детето, онова, което взех за Джулия, казва се Ейми са били блъснати от такси. От болницата ми се обадиха. Наистина исках да постъпя правилно.

— Блъснало ги е такси ли? — потресен попита Алан.

— Затова дойдох, щом ми се обадиха. Знаех, че трябва да ти се обадя. Когато Лусинда вдигна телефона, едва не умрях. Говори ли с мен, гласът ѝ е студен като лед. Би ли ѝ предал какво се е случило? А ти какво правиш там?

— Как е Даян? — попита Алан.

— Мисля, че е зле — отвърна Тим. — Споменаха, че е получила травма на главата. След малко ще ме пуснат да я видя. Ти си свикнал с тези работи, непрекъснато се занимаваш с ранени хора. Детето е добре, само ръката му е счупена, но Даян...

Алан вече не го слушаше. Беше захвърлил слушалката и притискаше Джулия към гърдите си. Тя спеше, но щом долови колко е разстроен, се размърда. Той усети, че мускулите ѝ потрепераха. Тя разбра, беше сигурен в това. Това дете имаше шесто чувство, когато ставаше въпрос за майка му.

Лусинда стоеше в коридора. И тя разбра, че нещо не е наред. Лицето ѝ беше посърнало. Алан я въведе в стаята, настани я да седне на края на леглото. Сигурно на лицето му е било изписано всичко, защото изведнъж очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Станало е нещо с Даян, нали? — попита тя.

— В болница е. — Той я гледаше право в очите и говореше като лекар, колкото е възможно по-спокойно и утешително. — Блъснала я е кола. И нея, и Ейми.

— Не... — извика Лусинда.

— Заминавам за Ню Йорк — заяви Алан. — Тим каза, че Ейми е добре, но Даян май не е.

— Нека и аз да дойда.

Той поклати отрицателно глава. Опитваше се да запази самообладание. Целуна Джулия по главата, притисна устни до хладното ѝ чело. Тя беше плът и кръв от Даян. Единственото дете на неговата любима. Когато дойде на бял свят, той държеше ръката на Даян, попиваше потта от челото ѝ. Присъстваше на раждането ѝ.

— Остани при Джулия. — Повери детето в ръцете на баба му. — Тя има нужда от теб.

— О, Алан.

— Щом науча нещо, ще ти се обадя — обеща той. Изправи се, ключовете от колата бяха в ръката му. Ню Йорк се намираше само на два часа път с кола по магистрала 1–95. Беше лекар, бяха го учили в подобни моменти да запази спокойствие. Но щом погледна в очите на майката на Даян, това се оказа огромно предизвикателство.

* * *

Тим трябваше да чака повече от час, докато правят ядрено-магнитен резонанс на Даян, а после още час, за да я прегледат пластичните хирурзи.

Когато дойдоха да му кажат, че може да влезе в интензивното, той вече се готвеше да си тръгва. Потеше се непрекъснато. Болниците много го изнервиха. Можеше да се закълне, че е попаднал в кошер с пчели, щом влезе в болницата. Напомни му за времето, когато Нийл беше болен, когато на Тим и Алан им бе забранено да влизат в стаята му у дома. Казаха им, че в болниците хората умират. А интензивното отделение беше най-страшното място в болницата.

Той преглътна, за да скрие страха си. Обади му се и той пропътува толкова километри по вода и суша, за да дойде.

Този път постъпи правилно — сега всички щяха да забравят Нюпорт и Нова Скотия. Тим дойде. Имаха ли представа какво му костваше да отиде в болница, да влезе в интензивното?

Имаше чувството, че всички го гледат. Сигурно беше по-зеленял. Сестрата се усмихна, докато минаваха покрай многото преградени кабинки. Сърцето му се беше качило в гърлото. Сякаш минаваше през ураган и трябваше да се бори с деветметрови вълни.

Даян лежеше в едно от тези легла. Тим щеше да види жената, която някога бе обичал.

— Тук е — прошепна сестрата.

Той беше като онемял.

Даян лежеше, завита с бели чаршафи. По лицето ѝ имаше порезни рани, синини и охлузвания, но въпреки това изглеждаше като ангел.

Тя беше момичето, за което се ожени. За момент се върна години назад и я видя, застанала в работилницата си с къщичката, която той трябваше да закара на Алан. Сега я погледна, искаше да ѝ вдъхне кураж. Точно затова дойде.

Но тя не помръдваше.

Тим придърпа единствения стол в стаята. Седна и се загледа в нея. Нямаше я дългата ѝ руса коса. Светлите мигли се допираха до посинената ѝ буза. И двете ѝ ръце бяха над чаршафа и нещо накара Тим да докосне безименния ѝ пръст, където някога носеше халката си.

Даян отвори очи.

Тим зяпна от изненада. Видя шока, изписан на лицето ѝ. Сякаш виждаше призрак, сякаш очакваше някой друг. Сети се за момиченцето, което каза: „Доктор Макинтош.“ Не искаше да преживява отново унижението да го помисли за друг човек, понеже е получила травма в главата.

Той поклати глава и изрече:

— Здравей, Даян.

Тя го гледаше с широко отворени очи.

— Нямах време да отида на бръснар — каза той. — Знам, че изглеждам ужасно.

Тя отвори и затвори уста, опитвайки се да каже нещо, но не можеше.

— От болницата ми се обадиха по погрешка — поясни той. — Бях на път за Флорида. В чантата ти е имало стара визитка, на която пише „Афродита“. Беше чиста случайност, че ме намериша. Видях детето и го взех за Джулия. Бог да ми е на помощ, Даян. Дойдох с намерението да помогна. Помислих си, че тя е моята дъщеря.

В очите ѝ блеснаха сълзи. Тим Макинтош накара чувствата, които бе потискала в себе си толкова години, да изригнат. Тим положи глава на възглавницата до нея и се разплака.

Тя се прокашля.

Тим плачеше. Чуваше я, че се опитва да каже нещо, но думите и едва се долавяха. Вероятно му благодареше, показваше му, че разбира болката, която изпитва, разбира колко му е било трудно. Най-накрая той вдигна глава и избърса сълзите от лицето си. Тя го гледаше право в очите. Беше прав — опитваше се да му каже нещо.

— Какво? — Приблужи се малко и докосна лицето ѝ. — Не те чувам, скъпа.

— Казах да си махнеш мръсната глава от възглавницата ми.

Той се изправи рязко и отдръпна ръката си, сякаш го беше опарила. Хриптящият ѝ глас едва се чуваше. Устната ѝ беше порязана, имаше няколко шева над окото, на скулата и на челюстта. Дали не бълнуваше?

— Дойдох да ти помогна — шокиран изрече той.

Тя го гледаше, примигваше, все едно всяко движение на клепачите ѝ костваше огромни усилия.

— Не мога — каза — да те гледам. Тръгвам си. — Тим предчувстваше неприятности и беше готов да си отиде.

— След като се отрече от дъщеря ни. Не само когато ни напусна — гласът ѝ беше слаб, но се чуваше малко по-добре.

— Ей, Даян...

— Но и в Нова Скотия.

— Хей, дойдох да се сдобрим. — Тим не можеше да разбере защо всички говореха с него по този начин. Миналото лято Малахи, а сега и Даян. Правеше каквото можеше — винаги е било така. Намеренията му бяха добри.

— Тя се казва Джулия — изрече Даян.

— Хей, по-тихо — притесни се той и се огледа.

Даян се въртеше в леглото, опитваше се да се хване за нещо, за да се надигне.

— Тя е красиво, невероятно дете. Толкова е добра, понесе толкова страдания, Тим, а ти дори не си я виждал.

Сестрата дотича. Опита се да сложи пациентката да си легне, но тя не искаше. Трябваше да приключи с това още тук и сега.

— Виж какво! Пострадала си — каза Тим. — Не знаеш...

— Напротив, много добре знам. — Погледът ѝ беше ясен и съсредоточен.

— Аз мисля за нея. Знам как се казва. Държиш се така, сякаш не...

— За мен ти си един мръсник, Тим Макинтош — заяви Даян.

— Дойдох чак дотук...

Тя се облегна на възглавницата. Личеше си, че е изтощена. Последните думи на Тим я довършиха. Той ги изрече и видя, че тя се отпуска. Кожата ѝ беше бледа, клатеше глава. Когато се опита да каже нещо, гласът ѝ почти не се чуваше.

— Ти пропусна целия ѝ живот.

— Сър, време е да си вървите... — обади се сестрата.

— Даян, сигурно няма да ми повярваш. — Тим изведнъж осъзна, че ще излезе от тази стая и вероятно никога вече няма да я види. Устата му беше пресъхнала, коленете му трепереха. — Никога не съм искал да нараня нито теб, нито нея. Никога. Това е истината.

Даян лежеше по гръб. От затворените ѝ очи се стичаха сълзи, влизаха в ушите ѝ и попиваха в бинтовете около главата ѝ. Друго е, когато е на корабчето. В морето му беше по-лесно да оправдае живота, който водеше. Но когато гледаше Даян в това състояние, си спомни всичко, което бе захвърлил.

— Майка ми казва, че трябва да ти простя — прошепна тя.

— Просто ме разбери.

Тя рязко завъртя глава. Беше стиснала здраво очи, за да не го гледа.

— Ще ти простя. Но не мога да те разбера. Дори не искам да се опитвам да те разбера. А сега ни остави на мира. Тим понечи да отговори, но сестрата забеляза промяна в кръвното налягане на Даян. Нагласи апарата и извика един от лекарите. Кръвното ѝ падаше и Тим чу, че лекарите се притесняват, да не би да има вътрешен кръвоизлив. Лампата над главата ѝ светеше, веднага дойдоха няколко сестри. Избутаха го настрана. Той обърна гръб на сестрите и излезе от интензивното отделение.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Алан се сблъска с Тим на входа на интензивното. Двамата братя застанаха на три метра един от друг. Алан мислеше, че Тим вече си е тръгнал. Обади се, повика го, какво правеше още тук? Алан беше като разглобен, всичко го болеше. Напрегна се, като видя брат си, чудеше се какво ли е казал на Даян, но в същото време усети братските връзки помежду им.

— Лекарят е при нея — каза Тим, сините му очи бяха спокойни. Състоянието ѝ се влоши.

Алан не изчака да чуе повече. Втурна се в интензивното и видя някаква суматоха в една от кабинките в дъното на коридора. Изтича дотам, но една медицинска сестра и двама лекари го спряха.

— Това е Даян — каза той. — Трябва да я видя...

— В момента се занимават с нея.

— Аз съм лекар — повиши тон той.

— Излезте, ако обичате — настойчиво каза един от лекарите. — В момента не можете да помогнете с нищо. Ще трябва да изчакате отвън.

Алан се отдръпна назад. Почувства се безпомощен. В коридора се натъкна на Тим.

— Каза ли ти нещо? — попита го. — В съзнание ли беше?

— В съзнание беше — отвърна Тим.

— Как изглеждаше? — попита брат му. Гласът му потрепери. Успя само да я зърне в интензивното. Лицето ѝ беше толкова бледо, цялото в синини.

— Ранена е.

— Боже мой! — Алан се хвана за главата и закри из малкия коридор. По пътя дотук се беше стегнал. Но сега страхът надделяваше, съдържания страх и ужас, че може да загуби Даян. — Исусе, помогни ми, помогни ми...

— Алан — извика го Тим.

Алан беше като обезумял. Не можеше да си поеме въздух. Хиляди пъти беше виждал семейства, които чакат в интензивното, а сега той беше на тяхното място. Там вътре бе Даян. Поклати глава, сподави едно ридание. Брат му стоеше до него, потен, мръсен, косата му не бе ресана и подстригвана от цял месец. Приличаше на малкото момченце, което Алан беше научил да лови риба, да плува край Кейп Код.

— Тръгвам си — каза брат му.

— Тим. — Алан беше парализиран от страх. В този момент си даде сметка, че не иска брат му да си тръгва.

* * *

Тес Брукс затвори телефона. Такси блъснало Ейми. Беше пострадала и лежеше в голяма болница. Едва не умряла от загуба на кръв! Тес се задъхваше. Къщата беше празна и тъмна. Тя обикаляше из нея и си скубеше косите.

След това, което Бъди причини на Ейми! Да я напъха в колата си, да го гледа как дави кучето и самата тя едва не се удави! А сега и това! Тя изплака на глас. Дъщеря ѝ е била блъсната от кола! О, каква ужасна майка е тя! Каква отвратителна егоистка.

Обикаляше из малката къща. От стая в стая. Нейната спалня, хола, кухнята, стаята на Ейми. Докато се разхождаше из къщата, пред очите ѝ оживяха моменти от миналото. Бебешките обувчици на Ейми, рибарското корабче на Ръсел, сватбената ѝ рокля. Беше чувала за хора, чийто живот минава като на филм пред очите им, но това не се ли случваше, преди човек да умре? Защо ѝ се случваше точно сега?

В стаята на Ейми се спря пред олтара на Ръсел. Ето какво било — Ейми бе събирала предмети в негова памет, а тя дори не знаеше откъде ги е взела — снимка на Ръсел, на която се усмихваше с онази негова искрена радост. Можеше да продаде милиони коли... От снимката висеше рибарска кукичка, изрезка от картон на емблемата на „Форд“, пластмасов делфин и рисунка на пясъчен замък.

Пясъчните замъци имаха голямо значение за Ейми, Тес разбра защо едва като прочете разказа ѝ. Много се разстрои, че майката в разказа прилича на Даян, и затова Ейми не предаде разказа си за

участие в конкурса. Животът ѝ минаваше като на лента пред очите ѝ и тя прозря горчивата истина — бе разбила поредната мечта на дъщеря си.

— Депресията разяжда. Ръс — каза Тес, седнала пред снимката му. — Защо си отиде и ме остави?

Отговор нямаше.

— Опитах се да се справя сама, а виж докъде я докарах.

Отново не получи отговор.

— Погледни ме! — повтори тя и се огледа в огледалото. Имаше големи, интелигентни очи и тъжна извивка на устата. Опитва се да се усмихне, но дъщеря ѝ беше в болница.

Тя въздъхна и отново се загледа в снимката на Ръсел. Снимките не говорят. Удавените съпрузи не се връщат от дълбините на морето, за да утешат съпругите си, които са провалили живота си. Нито пък чакат на телефона новини за дъщеря си. Съсипана, Тес отиде в кухнята. Отвори чекмеджето и го видя. Разказът на Ейми. Ъгълчето лъщеше от фъстъченото масло. Опитва се да изчисти петното. Не успя, но се четеше ясно. Не искаше да прочете написаното. Думите все още я нараняваха. Но Ейми положи много усилия, за да го напише, както и във всичко, което правеше.

Най-малкото, което Тес можеше да направи... Внезапно осъзна, че обува ботушите си. Облече едно старо яке. Трябваше някой да я закара, но не искаше да се обажда на никого. Освен това снегът спря да вали и нощта беше ясна. Ейми бе във от опасност и Тес щеше да хване влака за Ню Йорк сутринта. Щеше да тръгне пеша за гарата още сега. Бръкна по-дълбоко в чекмеджето и намери плика с парите, които беше заделила за непредвидени случаи. Би трябвало да стигнат за билета. Пъхна разказа на Ейми в джоба на сакото си и се зарадва, че гарата е съвсем близо до библиотеката.

Крайният срок беше минал. Беше късно да се предаде разказът, а и беше изцапан с фъстъчено масло, не беше сложен в хубава папка. Но ако Тес се обади на госпожа Робинс, тя би могла да помоли да направят изключение за Ейми. Можеше поне да опита. Това беше нещо ново за Тес. Но все трябваше да започне отнякъде. Излезе от тъмната къща в студената, звездна нощ.

* * *

Нощта беше дълга. Алан нервно крачеше из коридорите. Постоя при Ейми. Държа я в обятията си, докато заспи.

Прочете картоната ѝ, разговаря с лекуващия ѝ лекар. Обади се на Лусинда. Тя му каза, че Джулия е добре. Беше до Лусинда, от седмици не е била така подвижна и жизнена. Каза още, че Джулия сякаш усеща колко много баба ѝ се нуждае от нея.

Алан я помоли да сложи слушалката на ухото на Джулия.

— Обичам те, Джулия — каза той.

— Да-а-а — отвърна тя.

Върна се в коридора пред интензивното. Тим беше заспал в един фотьойл. Беше готов да си тръгне, но Алан го помоли да остане. Враждебността и омразата между тях бе толкова дълбока и голяма, че те дълго се взираха един в друг, сякаш щяха да се нахвърлят един на друг и да се сбият.

Алан го погледна. Беше странно да види, че малкият му брат е остарял. Русата му коса се беше прошарила, имаше дълбоки бръчки около устата и очите. Беше заспал с кръстосани пред тялото ръце — защитна, отбранителна поза.

Той седна до него и впери поглед във вратата на интензивното. Би дал всичко да разбере какво става там. Присви очи зад очилата и се втренчи във вратата. Намести очилата си, свали ги и пак ги сложи.

— Като малък си мислех, че са вълшебни — сопнато каза Тим.

Алан го погледна.

Брат му беше буден. Прикри прозявката си, ръцете му все още бяха кръстосани пред гърдите, а краката — опънати.

— Какво? — попита Алан.

— Очилата ти. Когато бяхме деца и се наложи да сложиш очила, си помислих, че имаш свръхестествени способности и че те правят по-умен, по-бърз, по-силен.

— Доротея казваше, че съм си развалил очите от четенето нощем. Това е всичко. Иначе си бях просто по-големият ти брат.

— Да, но аз си мислех, че управляваш света.

— По-скоро се опитвах да бъда по-големият брат, предполагам. Да те поставят на пиедестал ми изглеждаше добра идея.

- На мен пък доставяше удоволствие да те свалям от там.
- Хъм. — Алан впери поглед във вратата на интензивното.
- Тя вече не е просто твоя снаха, а? — попита Тим.
- Никога не е била просто моя снаха.
- Отново ли имаш връзка с нея?
- Ще се ожения за нея.

Тим дълго мълча. Седна на стола и разтърси глава, сякаш да си проясни мислите.

— През цялото време бях влюбен в нея.

— А дъщеря ми?

— Джулия — каза Алан. Странно, че брат му, този чужд човек, я нарича „моя дъщеря“. Той я възприемаше като своя дъщеря. Знаеше, че Тим го казва просто така, без да влага нещо в тези думи, но въпреки това стомахът му се сви. — Ще я осиновя.

— Мога да оспорвам това ти решение — заяви Тим. — Няма да го направя, но бих могъл.

— Благодаря ти, че няма да го направиш.

— На единайсет години. Джулия е на единайсет години.

— Да, точно така.

— Тръгвах си, когато ти дойде — каза Тим. — Бях тръгнал да се връщам на корабчето си.

— Да, каза ми, че си тръгваш — спокойно отвърна Алан. Не знаеше какво се е случило между брат му и Даян и се страхуваше да научи. Предишната ревност беше все така силна и дълбока и се върна много бързо. — Благодаря ти, че остана с мен.

— Да, добре.

— Добре.

— Искаш да говориш с мен ли? — попита Тим. — За това каква отрепка съм?

— Малахи ми каза, че си в Луненбург — остро каза Алан.

— Казал е и на теб, и на Даян, предполагам. Тя ме мрази.

— Тя ли ти каза?

— Каза, че ми прощава.

Алан затвори очи. Гърлото му се сви. Доктор Белависта беше при Даян. От доста време никой нито влизаше, нито излизаше от интензивното. Алан изгаряше от нетърпение да разбере какво става там. Чувстваше се странно и неловко да стои тук и да говори с Тим.

Спомни си колко бяха близки, когато бяха малки и живееха в Кейп Код. Припомни си, че се бяха влюбили в една и съща жена, че искаше законно да осинови дъщерята на брат си, че Даян беше погледнала Тим с омраза.

— Каква е тя? — попита Тим.

— Моля?

— Джулия. Каква е тя?

Алан извади портфейла си. В него държеше нейна снимка като бебе и я извади. Подаде я на Тим и видя, че брат му затвори очи, събра смелост и я погледна. Алан му беше изпратил снимка на Джулия месец след като се роди, но беше сигурен, че той я вижда за пръв път.

— О, боже господи! — разплака се Тим.

— Какво ти е? — попита Алан. — Тя е прекрасна.

— Тя е увредена — проплака брат му, държейки снимката пред лицето си.

Алан пак се втренчи във вратата. Даян беше вътре и никак не му бе трудно да се върне назад във времето и да си спомни нощта, в която се роди Джулия в „Хоторн Колидж“.

Тим беше отплавал, Даян все още се чувстваше изгубена, шокирана и обезверена. Лусинда беше в чакалнята, бяха се събрали цял екип лекари. Всички знаеха, че бебето има проблеми, но не знаеха до каква степен е увредено.

Даян лежеше на родилната маса. Алан бе нейният партньор, помощникът ѝ при раждането. Той беше педиатър и смяташе, че е готов на всичко. Даян лежеше на масата и раждаше, правеше всичко както трябва, за да роди здраво бебе, „Дишай — каза ѝ лекарят. — Напъвай. Дишай. Не напъвай.“

Алан държеше ръката ѝ. Тя стискаше доста силно. Искаше му се никога да не го пуска. Косата ѝ падаше по лицето. По врата и тялото ѝ се стичаше пот. Когато раждането започна, тя не откъсваше очи от вратата, сякаш очакваше, че Тим е размислил и ще дойде.

Време беше да изваждат бебето. Лекарите се събраха около нея. Алан застана до главата ѝ и държеше раменете ѝ.

— Време е, Даян — каза той като треньор на бейзболен отбор. — Справяш се страхотно, можеш да го направиш, точно така.

Тя го сграбчи за брадичката.

— Кажи ми, че постъпих правилно!

Бебето не се беше родило и все още не знаеха какво ще стане с него. Даян бе загубила съпруга си, беше се посветила на дете, което никога нямаше да е добре. Алан нямаше представа дали решението е правилно, но отговорът дойде от сърцето му.

— Да, Даян — прошепна. — Постъпи правилно.

— О! — изплака тя. — Дано...

— Обещавам, че ще съм до теб — успокои я той. — През целия й живот, докато имате нужда от мен.

— Благодаря ти — каза Даян, напъваше, раждаше бебето си.

Стаята бе наелектризирана от очакване и вълнение, тъй като всички лекари бяха наясно, че всеки момент може да се наложи да се намесят като специалисти в различните области на медицината. Даян изпъна назад глава, кожата й блестеше от пот, косата й беше разпиляна.

Алан беше присъствал на раждане в университета, но не и на точно такова, никога на жена, която познава.

— Ето я — каза акушер-гинекологът, точно така, още един напън, Даян, почти сме готови, давай, хайде...

Всички в стаята мълчаха.

Даян изкрещя от радост и облекчение, че е родила детето си. Така правеха всички майки, след като току-що са дарили живот, и Алан очакваше, че и останалите ще са радостни — всички ще извикат в хор. По никой не реагира. Всички присъстващи на раждането ахнаха.

— Моля ви — извика Даян. — Дайте ми я.

Неонатологът взе детето й и го занесе в кувьоз. Сестрите застанаха пред Даян, за да й попречат да види детето. Тя плачеше, протягаше ръце към лекаря. Никой не искаше Даян да види детето. Бебето бе увредено. Ужасно безформено, гръбначният стълб беше събран в торбичка в горната част на гърба, ръцете бяха изкривени към хълбоците, тялото й приличаше на объркана картина на кубист.

Алан се изправи. Прекоси стаята. Снаха му крещеше да се върне и да й донесе бебето. Той за пръв път зърна племенницата си. Беше педиатър. Беше завършил Харвардския университет. Кара стажа си в Университетската болница в Масачузетс и Йейл. Но не беше подготвен за това, което почувства, когато погледна в очите на това мъничко момиченце.

— Дайте ми я — каза той.

— Нуждае се от...

Много добре знаеше от какво се нуждае. Взе я на ръце и я занесе в другия край на стаята. Даян плачеше, клатеше глава. Беше облечена само в болничната нощница, но беше красива. Бебето беше голямо колкото едно коте. Даян се разрида. Щом погледна бебето, внезапно спря да плаче, защото ахна.

Алан никога нямаше да забрави какво направи тя след това. Въпреки че сигурно много я болеше от раждането, от това, че съпругът ѝ я бе напуснал, от мъката, че е родила увредено дете, тя забрави всичко това. Погледна бебето си и кимна. Цялата трепереше, щеше да ѝ е много трудно. Състоянието на детето щеше да се влошава, но тя бе готова да опита.

— Дай ми я — каза с треперещ глас.

Алан сложи бебето в ръцете ѝ.

— Сладкото ми бебче — прошепна тя. — Малкото ми момиченце... Обичам те. Обичам те. И никога няма да те изоставя. Никога.

Сега Алан седеше пред интензивното, а брат му гледаше снимката на това бебе и плачеше. Изчака Тим да се успокои. За секунда се подвоуми дали да не разкаже на брат си подробностите около раждането на дъщеря му, но се въздържа. Този епизод от миналото принадлежеше само на него и на Даян.

— Даян я е задържала? — попита Тим.

— Да — отвърна той.

— И никога не я е пращала в специализирано заведение?

— Абсолютно никога.

Тим поклати одобрително глава и избърса сълзите от очите си. Точно в този момент вратата на интензивното се отвори. И двамата братя станаха на крака. Доктор Белависта излезе от интензивното. Беше сериозен, но Алан позна по очите му, че новините са добри. Той погледна първо единия, а после и другия брат Макинтош.

— По-добре е — обясни лекарят. — Жизнените ѝ функции се стабилизират и реагира, поне започва да реагира. Пита дали Алан е тук.

— Аз съм — каза той.

— Давай, върви — подкани го Тим.

Алан се поколеба. Искаше да каже единственото правилно нещо. Докато чака през последните няколко часа, си спомни времето, когато с

брат си бяха близки. Нямахме начин това да остане така, бяха твърде различни, а и много вода бе изтекла от тогава. Но си спомни онова време.

— Мислиш ли, че го каза сериозно? — попита Тим.

— Кое?

— Че ми прощава?

— Щом го е казала, значи е така — отвърна Алан. Познаваше Даян добре и беше сигурен в това.

— Дано да е така. — Очите на Тим се напълниха със сълзи. Алан знаеше, че брат му ще си замине и няма да го види повече. — Въобще не трябваше да имам връзка с нея. Винаги е принадлежала на теб.

— Тогава нямаше да я има Джулия — каза Алан, с което даваше и своята прошка, доколкото му бе възможно.

— Направи я щастлива. — Тим прегърна брат си за последен път.

— Ще я направя — обеща той.

Те си стиснаха ръцете и Тим Макинтош тръгна по чистия болничен коридор, оставяйки блестящи люспи от риба след себе си. Преди Тим да стигне до асансьора, Алан вече беше в интензивното.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

РАЗКАЗЪТ НА ДЖУЛИЯ

Е, те си мислят, че не разбирам, но аз разбирам всичко. Мислят си, че не знам, но аз знам всичко. Говорят в стихове и песни, а на мен стиховете им много ми харесват. Много обичам да пея. Когато майка ми е край мен, в гласа ѝ сякаш има усмивка, без значение какво ѝ се е случило през деня. Мама ме обича и ме защитава със своята обич.

Моето тяло си е мое тяло. То не е като на останалите хора — различно е, тежко и тромаво. Ръцете и краката ми не служат за нищо, а само ми пречат. Виждам как леко се движат другите хора и ми се иска да се измъкна от кожата си, да се освободя от тялото си, за да мога да тичам по плажа, по тревата, в пустошта, като всички останали.

Когато съм се появила на бял свят, до мен е имало двама души. Майка ми и чичо ми. Дълго време смятах, че той ми е баща, но след като слухът ми се разви и започнах да разбирам отделни думи, разбрах, че истинският ми баща е заминал, че мама все плаче, защото той ни е зарязал. Какво значение има това? Исках да знам. Имахме си другия баща, прекрасния баща, бащата, който ни обича повече от всичко, колкото слънцето.

За мен слънцето е топло и винаги на небето, огрява градината, кара цветята на баба да цъфтят, а татко Алан грее над мен и мама, и ни кара да се чувстваме щастливи и защитени. Татко винаги е до нас.

Той доведе Ейми у дома. Това, че си имам приятелка, ме направи по-щастлива, отколкото някога съм си представяла, че мога да бъда. Виждам как ме гледат хората, когато минавам по улицата, защото съм различна. Тялото ми е безформено и грозно, но ми се иска да кажа: „Това не съм аз! Отвътре съм красива, лека и свободна!“ Но те смръщават вежди и отвръщат глави. Предпочитат да се преструват, че не съществувам. Това ме наранява.

Но Ейми никога не ме гледа така. Тя се вира в мен с любопитство и любов. Разсмива ме с физиономиите, които прави, с

вицовете, които разказва. Когато мама не ни гледа, ние танцуваме нашия танц с ръце и си правим наши си знаци. Аз се плезя, а Ейми си пипа ухото. Бута инвалидната ми количка много бързо, за да ми покаже какво е краката ти да се движат. „Така тичат децата“ — каза ми тя, за да знам.

Сега вече знам!

Сега баба ме е гушнала. Тя плаче, а сълзите ѝ капят по главата ми. Станало е нещо с мама и Ейми. Те са в болница. Тръпки ме побиват, защото болницата е страховито място. Всичко там е много светло. Няма красиви сенки, няма сребристи нюанси, мама не идва през нощта да види дали съм добре.

Но болницата е и хубаво място. Там се грижат за хора като мен. Не мога да си представя мама и Ейми в моето положение, безпомощни, други хора да ги повдигат, да ги хранят. Но в болницата съм виждала и хора, нормални хора, които идват болни и след това си отиват здрави.

— Га-а-а — казвам аз, искам да кажа на баба, че я обичам.

— О, скъпа! — Проплака тя. — Майка ти е претърпяла ужасна катастрофа. Алан отиде да ги види с Ейми. Скоро ще ни се обади.

Баба е много разтревожена. Искам да ѝ кажа, че всичко ще е наред. Опитвам се да помръдна ръцете си, да я погаля по лицето, но съм много уморена. Тялото ми умира, щастлива съм, че е така, защото когато тялото ми умре, ще бъда свободна. Ще мога да тичам, да се смея, да плувам в небето. Чувствам, че този ден приближава. Няма да е сега, но съвсем скоро.

Има някои неща, които преди това трябва да направя. Не знам как е възможно това, но предчувствам тези неща. Бог ме е лишил от нормално тяло, но пък ми е дал дарбата да виждам и да знам повече от другите хора. Не задавам въпроси, защото какъв е смисълът от това? Лежа си в леглото или седя в стола и чакам нещата просто да се случат. Не мога да направя или да си пожелаю нещо, което да ги ускори. Но някак си знам... Ще има сватба. Този ден предстои съвсем скоро. Баща ми, чичо Алан, купи пръстен на мама. Вчера, когато ме заведе да видя новата ни къща, ми го показа. Къщата ни е голяма и красива и той ми каза, че е построена с любов. Показа ми моята стая, където ще мога да гледам лодките в пристанището, рибарските корабчета и платноходките, които свободно се носят в морето.

Показа ми пръстена на мама.

— Това е диамант — обясни ми той и отвори кадифената кутийка. — Той е символ на вечността, Джулия, защото съществува откакто съществува и Земята. Той е най-твърдият материал в света и ще ти го докажа, преди да си тръгнем.

— Гли-и-и — казах аз, което на моя език означава „чудесно“.

— Виж. — Той вдигна диаманта на мама на светлината и разноцветни дъги затанцуваха из цялата стая — по тавана, по стените, по пода. „О, де да можеше Стела да е тук“ — помислих си аз. Моето коте щеше да гони тези дъги като лудо, а с Ейми щяхме да умираме от смях.

— Ще ѝ направя предложение за женитба, скъпа — каза ми татко. — Ще те осиновя, ще се ожения за майка ти и ще бъдем едно щастливо семейство.

— Да-а-а — това означава „татко“, защото винаги съм го възприемала като мой баща и смятам, че вече сме щастливо семейство.

— Ето тук. — Той ме занесе до еркерния прозорец в новата ни всекидневна. — Тук ще сложим елхата. Представяш ли си я? Ще я украсим всички заедно — ти, аз, майка ти, Ейми и Лусинда. Ще закачим бели лампички, много, много лампички, и къщата ще стане толкова светла, че корабчетата, които плават в пристанището, ще си помислят, че е фар.

— Дли-и-и — възкликнах аз, защото тази идея ми хареса.

— Ще се ожения за майка ти тук. Точно пред елхата. Ако смята, че ще чакам следващата година, не е познала.

— Да-а-а — казах аз. Внимателно слушах тази част от разказа, защото ставаше дума за времето. За мен то е много важно. Аз съм на единайсет години, което за мен е много време. Сърцето ми е уморено. Затормозява се доста. Това ужасно тяло изисква големи усилия и вече съм изтощена. Но има неща, които трябва да се направят. Това е част от моята мисия на Земята и от моята дарба.

— Точно тук, Джулия — каза татко. — Вие с Ейми ще сте шаферките. И двете ще носите цветя, най-красивите букети, които някога си виждала.

— Га-а-а. — Искам да го подсетя, че баба най-добре знае какви точно да бъдат. Баба обожава цветята. През лятото в градината ѝ цъфтят най-различни цветя — рози, божури, див зюмбюл, момина сълза.

— Ще сте облечени в бели рокли със сребристи колани. Защото веднъж майка ти ти каза, че си мечтае тук да има градински партита с дами в бели рокли.

— Ба-а-а. — Аз обожавам булките. Мама ще бъде булката, а ние с Ейми ще сме шаферки. В книгите и по телевизията булките приличат на приказни принцеси. Мама ще е най-красивата булка, ще се усмихва щастливо.

— Лусинда ще предаде майка ти на младоженеца — каза татко.

В момента баба ме е гушнала. Вече не плаче и ме носи долу. Въздиша на всеки пет минути. Навън вече не вали сняг.

Небето се прояснява и се покачват звездите. Баба отново въздиша и ме прегръща по-силно.

— Га-а-а — казвам аз. Това я прави щастлива. Притисна ме към себе си и ме целуна по главата. Много обичам целувките и прегръдките ѝ. Тя е човекът, който е бил до мама и през най-тежките моменти от живота ми. Разговаря с мен също като татко, разказва ми истории от миналото, показва куклите от ябълки, които е направила като коледен подарък за нас — от спаружените плодове, които Ейми взе от ябълковата градина, когато бяхме на острова.

Всички ми разказват тайните си. Голяма късметлийка съм, защото в тайните има много любов. Те показват как членовете на моето семейство искат взаимно да си помагат, придават смисъл на трудните периоди, които всички сме преживели. Ябълковите кукли на баба показват, че отхвърлените могат да получат обич от околните, а татко ми разказа една история, която не искал никой друг да чуе.

Разказа ми я в нашата къща, мястото, където ще живея през последните дни от живота си. Беше в хола, до еркерния прозорец, където ще бъде елхата. Там има един прозорец, направен от малки квадратни прозорчета вълнообразно синьо оловно стъкло. На стъклото имаше написано нещо и татко ядосано се загледа в него.

— Искях да счупя този прозорец, Джулия — каза ми той. — Още щом го видях. Агентката по недвижими имоти ми каза, че буквите имат романтична стойност за първите собственици. Някакъв морски капитан и съпругата му. Е, нали знаеш мнението ми за морските капитани...

Аз размахвах ръце.

— Исках да счупя стъклото, да се отърва от него, преди майка ти да го е видяла. Последното нещо, което искам, е то да ѝ напомня за Тим.

— Да-а-а. — Исках да му кажа, че това няма значение, мама не обича Тим. Алан е единственият баща, който съм искала.

— Но размислих — каза той. — Може би неправилно възприех написаното. Буквите са Е-Л-Х. Е-Л-Х. Собственикът се е казвал Елихиу Хюбърд и си помислих, че второто му име започва с Л. Но проверих в най-стария нотариален акт на къщата и се оказа, че — започва със С. След това отидох в библиотеката и намерих една книга за Хоторн, в която фигурира и тази къща, и видях, че името на жена му е било Ленина.

Размахвах ръце, защото тази история много ми хареса.

— Е-Л-Х е техният монограм каза той. — Елихиу Летиша Хюбърд. Така са се казвали, когато са се оженили. Тя го е написала на стъклото с диаманта, който ѝ е донесъл от едно пътешествие. Така че и аз ще направя същото. — Извади кадифената кутийка и взе от нея пръстена на мама.

— Ма-а-а — щеше ми се и мама да е тук, и да види това.

— Ще напиша инициалите ни до техните. Диамантът е най-твърдият материал на земята.

Вече ми го обясни. Създаден от огъня в недрата на земята, той е вечен и реже стъкло, без да се счупи. Наблюдавах как татко взема пръстена с диаманта на мама и издълбава инициалите в дебелото стъкло: А-Д-М.

— Алан Даян Макинтош — прочете той.

Не можах да повярвам на това, което стори после. Това, заради което съм толкова щастлива, че ми е баща: Добави „Дж“.

— Дж като Джулия — каза той и ме целуна по главата.

Баба отново въздъхна. Тя ме гушна до кухненската маса.

Лампите не светят, усещам как сърцето ѝ бие лудо под пуловера, докато очаква телефонът да звънне. Дишам колкото се може по-тихо, за да не я тревожа. Баба няма да се успокои, докато мама не се върне у дома. Знам, защото баба си е такава.

Така е — хората са такива, каквито са. Дванайсетте години мълчание ме научиха най-вече на това. Гледам и слушам. Не мога да променя събитията. Ако можех, щях да кажа на баба, че мама пак ще

си дойде. Имам някакво предчувствие, ясно видение, което ми подсказва какво ще се случи. В момента духом съм при мама. Очите ми са затворени и докосвам лицето ѝ. Мама е пострадала и с нея сме еднакво близо до смъртта. Тя иска да ни вземе. Но това, което баба и Алан не знаят, нито пък мама и Ейми, е, че аз отивам към нея, а мама се отдалечава. Горя от желание да напусна това тяло, тази клетка. Въпреки че тялото ми няма да го има, аз пак ще ги обичам много. Душата ми иска да се освободи. Но мама има да върши още много неща тук, на земята, и трябва да оживее.

Стела измяучи. И тя знае.

Котето ми скача на перваза на прозореца. Орион ходи из кухнята и моли баба да му обърне внимание. Тя го погалва по главата и му казва: „Ето, момчето ми. Ето, момчето ми.“ Това му е достатъчно, той прави едно кръгче и ляга на пода. Но Стела чака. Бди. Тюркоазните ѝ очи са вперени в мен и примигват. И аз примигвам. Говорим си с очи. Научили сме се през годините. Казва ми, че разбира как се чувствам, че искам мама да се върне у дома. И на нея мама и Ейми ѝ липсват, тази вечер ще призове звездите и ще се опита да ги върне вкъщи.

Баба я забелязва.

— Стела — прошепва тя, — Орион ли наблюдаваш?

Аз размахвам ръце, казвайки на Стела да призове звездите.

— О, котенце — каза баба, — мислиш, че домът ти е на това съзвездие, нали?

Стела не отговаря. Обръща ни гръб с изключителна елегантност. Тя вдига поглед към небето, тялото ѝ е напрегнато от копнеж. Моли приятеля си, ловеца в небето, да помогне на мама да оздравее.

— Га-а-а — казвам аз.

— Миличка — прошепва баба и ме целува по главата.

Размахвам ръце, за да я успокоя. Тя е много умна. Знае най-различни приказки и игри. Знае стихотворения наизуст и гледайки Стела, си припомня едно и го казва.

*Вечернице, Зорнице,
Венеро,
ти си предвестник на всичко хубаво,
разпръскваш ярките лъчи на утринта,*

*врѣщаш у дома заблудените овце,
врѣщаш у дома загубените кози,
помогни на загубеното дете да
се върне у дома, при майка си.*

— Върни дъщеря ми у дома! — помоли баба звездата на кадифеното небе.

— Га-а-а — искам да ѝ кажа, че всичко ще е наред. Затварям очи и се замислям за четирите ябълкови кукли.

Всяка е с различна рокля, направена от завесите на мама. Но най-много ми харесват лицата им. Те са направени от спаружените, набръчкани ябълки, които Ейми взе от ябълковата градина.

Баба беше скрила куклите.

Ще бъдат изненада за нас на Коледа. За мен, мама, Ейми и за самата баба. Както веднъж каза Ейми, тези ябълки олицетворяват нас четирите — изглеждат странно, паднали са от дървото, не стават за пай.

Сега баба плаче и ми се иска да ѝ кажа, че всичко ще се оправи.

Всички, абсолютно всички, се приближаваме до края на земните си дни. Всички имаме какво да дарим на хората, нито една от нас все още не е приключила мисията си тук. Ние сме момичета с дух, ангели в деформирани тела, оживели ябълкови кукли. Виждали сме как се строят пясъчни замъци и как морето ги отмива.

Мама не е изпълнила мисията си тук и все още няма да си отиде.

Твърде много се нуждае от нея.

Издание:

Луан Райс. Звездите водят към дома

Американска. Първо издание

ИК „Плеяда“, София, 2005

Редактор: Лилия Анастасова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.